

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bizim Sarkularımız

Sadece sevdiklerimiz bizi özgür kılabilir.

EMMA COOPER

UNUTAMAYACAĞINIZ BİR “BİZ OLMA” HİKÂYESİ

Arada ne olursa olsun, hayatımız bir kalp atışıyla başlar, yine bir kalp atışıyla biter. İşte bu kendi ritmimiz, kendi şarkımızdır.

Eğer Melody o gün arabanın buzunu almak için dışarı çıkmasaydı kayıp da başını çarpmış olmayacaktı hiç. Böylelikle gergin olduğunda şarkı söylemek zorunda da hissetmeyecek ve çocuklarının okulunda kendini komik durumlar içinde bulmayacaktı.

Eğer Dev o gün çocukları hayvanat bahçesine götürmemiş olsaydı o kaza yaşanmamış olacaktı. Flynn ve Rose'u babasız bırakmamış ya da hayatının aşkının kalbini kırmamış olacaktı.

Ama her şeyden öte o gün kayıp ilanını görmeselerdi Cornwall'a gidip “Biz” olmanın gerçekten ne olduğunu hiç anlamamış olacaktı.

PENA YAYINLARI A.Ş.

GAZİ GÜÇNAR SK. NO:4, BEŞİKTAŞ 34340, İSTANBUL

TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48

www.penayayinlari.com.tr • info@penayayinlari.com.tr

ISBN 978-605-9441-33-9

9 786059 441339

<https://rantey.org>

“Zekice yazılmış ve özgün bir hikâye. Önce yüreğiniz
burkulacak ama sonra yeniden yürekten bakacaksınız.”

Katie Fforde

“Eğlenceli, güçlü, yürek burkan ve dokunaklı bir hikâye.”

Jo Thomas

“Aynı derecede güldürüp ağlatabilen bir kitap. Aşk ve
kaybetmek, aile ve umutlu olmak üzerine güzel yazılmış
trajik bir hikâye. Emma Cooper kesinlikle takip ede-
ceğim yazarlar arasına girdi.”

Fiona Harper

Emma Cooper Shropshire'da eşi ve dört çocuğuyla birlikte yaşayan eski bir öğretim görevlisidir. Emma çocukluğundan beri yazar olmak istediğinden sürekli yeni karakterler ve hikâyeler kuruyor. Hayatta tutkun olduğu üç şey vardır: okumak, yazmak ve ailesi... tabii bir de müzik... peynir, pizza, filmler... Matematikte zaten hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinmek ya da onunla iletişim kurmak için yazarı aşağıdaki sosyal medya hesaplarından takip edebilirsiniz:

 EmmacooperAuthor

 ItsEmmacooper

"Zekice yazılmış ve özgün
bir hikâye. Önce yüreğiniz
burkılacak ama sonra yeniden
yürekten bakacaksınız."

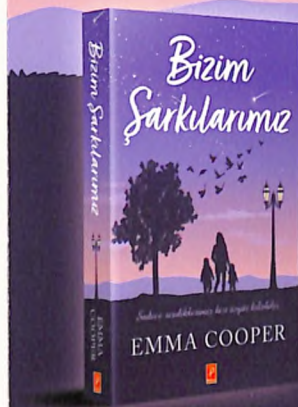
Katie Fforde

"Eğlenceli, güçlü, yürek burkan
ve dokunaklı bir hikâye."

Jo Thomas

"Aynı derecede güldürüp
ağlatabilen bir kitap. Aşk ve
kaybetmek, aile ve umutlu
olmak üzerine güzel yazılmış
trajik bir hikâye. Emma Cooper
kesinlikle takip edeceğim
yazarlar arasına girdi."

Fiona Harper

PENA YAYINLARI A.Ş.
GAZİ GUÇNAR SK. NO:4, BEŞİKTAŞ 34340, İSTANBUL
TEL: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48
www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

Bizim Sarkılarımız

ÖZGÜN ADI: The Songs Of Us
KİTABIN ADI: Bizim Şarkılarımız
YAZAR: Emma Cooper
ÇEVİREN: Seçil Sönmez
EDİTÖR: Bige Turan Zourbakis
KAPAK TASARIM: Teoman Kartal
SAYFA TASARIM: Bahar Yılmaz
BASKI VE CİLT: Dörtel Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Zafer Mahallesi 147. Sokak 9-13 A Esenyurt-İstanbul
Matbaa sertifika no: 40970

Copyright © 2018 Emma Cooper
© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2020

1. Baskı: Kasım 2020

ISBN: 978-605-9441-33-9

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayımcının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veyahut içeriğin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta -elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil- kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı ilgili kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.
Nispetiye Mah. Gazi Güçnar Sk. No:4, Beşiktaş-İstanbul
Tel: +90 212 368 8300 | Faks: +90 212 381 7648
e-posta: info@penayayinlari.com | www.penayayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yayıncı Sertifika No: 27481

EMMA COOPER

Bizim Sarkılarımız

Sadece sevdiklerimiz bizi özgür kılabilir.

İngilizceden Çeviren:
SEÇİL SÖNMEZ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TK'ya...

Melody

Hayatımız, bu ikisinin arasında ne yaşanırsa yaşansın tek bir kalp atışıyla başlar ve biter: Kendi kişisel ritmimiz, kişisel şarkımız. Bir şarkı, tıpkı ciğerlerimizi dolduran hava gibi yükselip alçalabilir. Tek bir notayla başlayıp sonra dizelerle artarak çoğalabilir: Bir sesler ailesi. Ancak benim için, şarkıların çok daha derin bir anlamı var.

Süpermarketteki kasiyer kadın, “97 pound, 66 peni lütfen,” deyince dehşete düştüm. Sizin açınızdan, pek de korkunç bir haber gibi görünmediğini biliyorum. Üç kişilik bir ailenin haftalık alışverişi karşılığında makul bir miktar. Erkeksi bir görünüme sahip olan bu kasiyer, sadece bir hafta ömrümün kaldığını ya da eteğimin külotumun arasına sıkıştığını ima etmeye de çalışmamıştı. Asıl sorun banka hesabımla ilgiliydi. Bugün Şubat’ın 21’iydi ve bakiyemin yalnızca 80 pound kadarcık ince bir ipin üzerinde sağa sola yalpaladığının farkındaydım.

The Beatles’ın *You Can’t Buy Me Love* şarkısının ilk dizelerini duymaya başladım kulaklarımda. Kabul, bu da çok önemli bir olaymış gibi görünmeyebilir. Dünyanın neresinde olursanız olun, süpermarketlerde müzik çalar. Yüksek tempolu müzikler, boş gözlerle bakınan müşterileri, bu neşeli şarkılara ayak uydurarak

yürümeye iter. Kasiyerin ağzından çıkan birkaç kelimenin beni o kadar korkutmasının asıl sebebi içinde bulunduğum durumu açıklama şeklimdi.

“Affedersiniz?” dedi zımpara suratlı kasiyer, endişeyle dikkat kesilerek, aslında endişe etmekte haklıydı. Mesele şuydu: İçinde bulunduğum durumu omuzlarımı düşürüp, ‘hayat işte, bazen zor olabiliyor’ gibi bir ifade takınarak açıklamaya çalışmıyordum. Hayır. Bir Beatles klasığı olan bu şarkıyı sadece duymakla kalmamıştım, aynı zamanda söylüyordum da, üstelik dramatik hareketler eşliğinde. Belki de merak ediyorsunuzdur, acaba neden süpermarkette bir kasiyere Beatles söylüyorum? Hem de şevkle? Cevap? Bilmiyorum. Aslına bakarsanız geçtiğimiz iki yıl içinde pek çok doktora göründüm ve onlar da sebebini bilmiyorlar. Danışmanlar, uzmanlar ve psikiyatrlar da (sayıları epey fazla olan) sebebini bilmiyor.

İzin verin, size bildiğim kadarını anlatayım.

Buz gibi soğuk ve rüzgârlı bir ocak sabahı uyandım. Bunda ilginç bir şey yoktu, evet. O günün, geri dönüşüm çöplerinin toplandığı gün olmasının da özel bir yanı yoktu. Ya da Noel yemeği sonrasında şişmiş göbeğimi örten şeker pembesi sabahlığımla ve çizmelerimle, sözünü ettiğim geri dönüşüm çöpünü evden sokağa doğru inen dik rampadan sürükleme girişimimde de özel bir şey yoktu. Bunun benim için özel bir durum olmadığını söylüyorum çünkü hayatım o zamanlar bile düzenli değildi. Karmaşık, savruktu. Eğer her yeni yılda niyet ettiğim gibi, düzenli ve kontrol sahibi biri olabilseydim, çöp kutusu çoktan sokağa çıkarılmış olurdu. Hava koşullarına göğüs geren, karnının deşileceği anı aman vermez bir gururla bekleyen cesur bir asker gibi dikilirdi kaldırımda. Eğer hayallerimdeki gibi biri olsaydım, buz çözücümün birliğini kışın bir önceki gün fark etmezdim ve arabanın camındaki buzu çözdürmek için sıcak

su kullanmış olmazdım. Kaldırımın hemen yanında, donmuş, kapkara bir buz kütlesi olmazdı. Ayağım kayarak geri geri düşmüş ve kafamın arkasını yere çarpmış olmazdım. Yirmi dakika sonra beni, kafamda kanlarla bilinçsiz halde yatarken bulan kızım kulakları yırtan bir çığlık koparmazdı. İzcilik becerilerini kullanarak panik halinde nabzımı bulmaya çalışan oğlum perişan olmazdı. Ve tabii, ben bacaklarıma bulaşıp üstümde donan sidiğimle yerde yatarken, çocuklarım bir türlü gelmek bilmeyen ambulansı beklemek zorunda kalmazlardı: Kaç defa kalp masajı yapacaklarını telaşla tartışmazlar, ergenlik çağındaki bedenleri; gözyaşları, korku ve bu kadar ağır bir sorumluluğun yüküyle zangır zangır titremezdi.

Şimdi artık, süpermarkette, performansımın doruklarına çıkmıştım ve kasiyere neleri parayla alamayacağımı bir bir açıklıyordum. Sesim, market boyunca dalga dalga yayılan bir huzursuzluğa yol açıyordu. Daha önce de çok kez yaptığım gibi etrafımdaki insanların yüzlerindeki ifadelere baktım. Beni küçümseyen bakışlarından önce şaşkınlık, sonra tedirginlik okunuyordu ve en sonunda da durumu komik buldukları anlaşılıyordu. Şimdi bana karşı dürüst olun: Siz olsanız ne tepki verirdiniz? Başınızı öbür tarafa mı çevirirdiniz? Parmağınızla beni işaret edip gülüşür müydünüz? Şimdi burada, kasadaki sırada arkamda durduğunuzu hayal edin. Sıradan bir salı günü, öğle saati. 30 yaşlarında, ufak tefek bir esmer, kasada durmuş, avaz avaz bağırarak *You Can't Buy Me Love* söylüyor. Evet, muhteşem bir şarkıcı olmadığı cepte –gerçi neyse ki duyguyla söylüyor– peki ama yüzündeki o ifadelere, ellerini kollarını sallamasına ne demeli! Hadi itiraf edin, öylece bakakalırdınız, değil mi? Ben kalırdım! Halime bir baksanıza! Gözlerinizi, yuvalarından fırlarcasına, bütün o küresel ihtişamlarıyla pislik içindeki market zeminine yapışacak kadar açmayı nasıl beceriyorsunuz? Ah, işte şarkıya devam ediyordum.

Yaşamda maddiyata hiç önem vermediğimi çünkü maddi kazançların insana sevgi getirmeyeceğini dur durak bilmeden, tekrar tekrar vurguluyordum. Bu arada kalçamın nasıl da sarkaç gibi sallandığını fark ettiniz mi? Hele şu işaret parmağıma bakın, kasiyerin iri suratının karşısında nasıl da sağa sola sallanarak dans ediyor! Kadının suratının kıpkırmızı kesildiğini görüyor musunuz? Sandalyesinde nasıl da kıvranıyor ve birisinin, herhangi birinin gelip de karşısındaki bu deli kadını götürmesi için nasıl da çılgınca acil durum düğmesine basıyor. Öyle bir bıyığı olan bir kadının, benim gibi tuhaf insanlara karşı daha anlayışlı olmasını beklerdiniz oysa. Ağda diye bir şeyden haberi yok mu? Aman Tanrım, yoksa etrafımda dönecek miydim? Evet, başlıyordum işte. Ellerimi, trafik polisi gibi havaya kaldırdım ve kendi eksenimde tam bir dönüş yaptıktan sonra... Eyvah? Evet, gerçekten de havaya bir yumruk savurdum. Gördünüz mü? Resmen son notayı bağırırken havayı yumrukladım.

Sessizlik. Marketteki huysuz çocuklar bile gıklarını çıkarıyorlardı. Kasalardan bir bip sesi dahi gelmiyordu. Duyduğum tek şey, kendime olan saygımdan geriye kalan son parçanın da kırılıp un ufak oluşuydu.

Bir susam, iki susam, üç olunca içine kapan. İşte bu kadar. İngiliz halkının 'görmedim, duymadım, bilmiyorum' ifadelerini takınmaları yalnızca üç saniye sürmüştü. Ama ben onların orada olduklarını biliyordum. Elleriyle suratlarını kapatarak sırtıyor, arkadaşlarına mesaj atıyor, videomu YouTube'a yüklüyor (evet, bu gerçekten de başıma geldi; teknoloji uzmanı çocuklarım en son kontrol ettiklerinde toplam on dokuz kez YouTube'a yüklenmişim) ve yarın akşam içki masasında arkadaşlarına göstermek için bu manzarayı telefonlarında bir yerlere kaydediyorlardı.

Nefes nefese kalmış halde ve titreyen elimle –şüphesiz, onca parmak sallamış olmanın bir yan etkisiydi bu– çantamdan banka kartımı çıkarmaya çalıştım.

“Affedersiniz,” diye mırıldandım. “Acaba dana etini bırakabilir miyim? Şey çünkü, ben...” Nefes al. “Kartımın limiti...” Sakin. Ol. Ülkemizin tıp dehalarının açıklayamadığı bazı sebepler yüzünden stresin ‘sağlık sorunumu’ tetiklediği düşünülüyordu. Bunun anlamı şuydu: Ezelden beri şarkı söyleyen ve dans eden biri değildim. Belirtiler ilk ortaya çıktığında, yani Gloria Gaynor’dan *I Will Survive* ve hemen ardından Patsy Cline’dan *Crazy*’yi söylediğimde kesinlikle dans etmemiştim. Sadece şarkıları söylüyordum. Sesim tutsak bir canavarım gibi bedenimden dışarı çıkmak için kıvranıyor, pençelerini etime geçirerek gözü dönmüş bir halde kendini duyurmak, firar etmek, her şeyi yok etmek istiyordu. Dans, performansına nispeten yeni eklenmiş bir özellikti. Dr. Ashley dansı, kontrolüm dışındaki durumlarda yaşadığım patlamalarımı, bilinçaltımın, daha ‘kabul edilebilir bir davranışa’ dönüştürerek kontrol altına almak üzere başvurduğu bir yol olarak yorumlamıştı. Gerçi, belediyenin spor tesislerindeki soyunma odasının ortasında *Boom! Shake the Room* söylerken, bir de üstüne popo sallamamın, nasıl daha ‘kabul edilebilir’ bir davranış olabileceğini anlamış değildim. Yine de çoğu zaman tamamen normalimdir.

İsim kartına göz atarak adının Sue olduğunu öğrendiğim kasiyerin içini rahatlatmak amacıyla gülümsemeyi denedim.

Sue tereddütle başını sallayarak dana etini torbadan çıkarırken, az önce ona silah çekmişim gibi gözünü üzerimden hiç ayırmadı; oysa tek yaptığım John ve Paul’ü yürekten bir saygıyla anmaktı. Sakin ol. Nefes al. Bu kadın resmen erkeğe benziyordu ve adı da Sue’ydü... Eyvah. Sakin ~~Johnny Cash’i düşünme~~ sakın ol. Herhangi bir aksilik daha olmazsa bunu atlatacaksın. Nefes al.

Şarkıyı düşünme. Kasiyere banka kartımı uzatırken havada bazı soruların uçtuğunu; kısık sesle konuşulan lafların arasında, ‘ucube’ ve ‘kaçık’ gibi kelimelerin geçtiğini duyabiliyordum. Artık vücuduma yayılmaya başlamıştı: İşte, yine o dürtü; hasarlı bedenimin serbest bırakmak için yanıp tutuştuğu bir arzu. Hayır, düşünme, şarkıyı düşünme. Bir anlığına gözlerimi kapatıp nefesime odaklandım. Şarkıyı düşünmediğim sürece bunu atlatabilirdim. Her şey yolundaydı. Sakinleşmeye başlamıştım bile, değil mi? Başka şeyler düşünmeye devam edersem buradan çıkmayı başaracak ve evimde olacaktım. Bu yaşadığım hastalık anı, başkalarının iştahla diline dolandıracağı bir hikâye olarak kalacaktı sadece.

“Hadi canım?” dedi kasiyer diğer müşterilere sırtarak. “Melody? İsminiz Melody mi?”

“Hı hı.”

Biliyordum; ironinin ben de farkındaydım. Görüştüğüm psikiyatristlerin çoğu, bunun, bilinçaltım ve ‘sağlık sorunu’ arasında kesin bir bağlantıya işaret ettiği görüşündeydiler. Kasiyerden gelen ‘Şaka mı bu?’ şeklindeki bir başka kibirli sırtışla tehlikeli topraklara doğru sürüklendim ama nefes almaya devam ettim. Akşam yemeğinde ne yiyeceğini düşün ve ‘Sue’ çok geçmeden mazi olacak. Sue. Sue. Sue.

“Sue?”

Hay lanet.

“Anne?!”

Duş perdesinin ve buharların arasından kafamı dışarı uzattım. Saçlarım hâlâ köpüklüydü ve elma kokuyordu. Kızım Rose merdivenleri patır patır çıkıp buharlı meyve bahçeme dalarken, “Duştayım!” diye seslendim.

Banyonun kapısı açıldı.

“Duşta ne işin var? Saat daha üç.”

“Tükürük faciası,” diye cevap verdim, sıcak suyun altına son kez girerek.

“Of. Otobüste mi?”

“Markette.”

“Çok yazık. Toplu eserler mi, yoksa sadece bir kıta mı?”

Musluğu kapadım ve elimi dışarı uzatıp bana havlu vermesini bekledim. Rose mor bir havlu uzattı ki aslında bu havlunun da iyi bir duşa ihtiyacı vardı. Yine de havluya sarındım ve gri fayansın üstüne adımımı attım.

“İki tane.” Kızıl saçlı güzel kızıma süt dökmüş kedi gibi baktım.

“İki kıta mı? O kadar da kötü değilmiş.”

“İki şarkı,” dedim.

Yüzünü buruşturdu.

“Tanıdık birileri var mıydı etrafta?”

Daha küçük bir havluyla kısa saçlarımı kurulamaya başladım. “Sanmıyorum.”

“E, niye tükürdüler o zaman?”

“*Boy Named Sue.*”

“Ben o şarkıyı bilmiyorum.”

“Bir erkek çocuğuyla ilgili. Babası, oğlunu sert bir erkek gibi yetiştirmek için ona bir kız ismi olan Sue adını vermiş. Kasiyerin adı da Sue olmasaydı ve bıyıklarına ağda yaptırmayı açıkça ihmal etmeseydi bu kadar sorun çıkmazdı.”

“Tamam, şimdi anladım. Hangi tür?”

“Folk müzik.”

“Hay aksi! Dans da ettin mi?”

Bir an saçlarımı kurulamayı bıraktım. Kısa saçlarım sağdan soldan diken gibi sivrildiler. Olanları esfle hatırlarken alt duda-

ğımı ısırdım. Rose etrafa boş gözlerle bakarken folk müziğiyle ilgili bildiği birkaç şeyi yavaş yavaş anımsamaya başladı.

“Hayır, olamaz. Yapmamışsındır? Anne! Çizgi dansı mı yaptın yoksa?”

“Bunu yapabileceğimi dahi bilmiyordum.” Elimdeki havluyu yere attım. “Gerçekten inanılmaz bir şey.” Fırçayı alıp saçlarımı yolarcasına taramaya başladım. “İlkokulda yaptığımız bütün o dans figürlerini döktürdüm. Kement atmayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Hatta Google’da araştırdım. Anladığım kadarıyla, elma dönüşü yapmışım, birkaç top manevrası sergilemişim ve ördek figürünü göstermişim.”

“Yuh artık.”

“Küfür etme.”

“‘Yuh’ küfre girmez. ‘Sıçtın’ küfürdür.”

“Doğru.”

Alt katın kapısı çarpı ve *heavy metal* müziğin kulaklıklardan dışarıya yayılan çıs çıs çıs sesleri eşliğinde oğlum Flynn’in eve girdiğini anladık. Oğlum odasına çekilirken bir kapı daha çarpı. Meraklı bakışlarla Rose’a döndüm.

“Flynn nasıl? Bugün okulda onu gördün mü?” Rose’un gözleri, beyaz fayans üzerindeki kurumuş yoğurdu andıran bir kalıntıya takıldı ve dikkati dağıldı. “Rose?”

“Bence biraz daha tentürdiyot alsan iyi olur,” diye cevap verdi. Harika. Demek ki oğlum yine kavgaya girmişti.

Bu noktada size kötü bir anne olmadığımı açıklamam gerek. Hiç şüphesiz, içinde son derece uslu çocuklara sahip olanlarınız vardır. Çocuklarınızın ‘sıçtık’ diyebilecekleri ya da kavgaya karışacakları aklınızdan bile geçmeyebilir. Eminim ki bazılarınız elinizi kalbinize koyarak, çocuklarınızın hem size hem de başkalarına saygılı bireyler olarak yetişmelerini doğruyu yanlış ayırt edebildiklerini söyleyebilirsiniz: İki yaşından

beri uyguladığınız mola köşesi tekniğinin mükemmel sonucu, iyi davranışları yücelten ödül tabloları; Monopoly ve Disney filmleriyle dolu geçen pazar günleri. Ama izin verin de kendimi savunayım. Benim çocuklarım, birçoğunuzun ancak ileri yaşlarda hissedebilecekleri ve belki de asla hissetmeyecekleri duyguları çoktan deneyimlediler. Öncelikle dehşet duygusuyla başlayalım. Tesellisi olmayan, tam teşekküllü, salt dehşet...

Rose iki, Flynn de beş yaşındayken, kocam Dev, bir gün onları Chester Hayvanat Bahçesi'ne götürmüştü. Ben evde kaldım. Çamaşır makinemiz bozulduğu için tamircinin gelmesini bekliyordum. Eve dönerlerken, Dev ağrı kesici almak istediği için durmuşlar. Önceki gece Dev rugby izlerken birkaç bira içmişti. Flynn için de kola ve cips almıştı. Dev ağrı kesicileri yutmak için Flynn'in kolasından bir yudum içmiş, Rose'un canı sıkılmasın diye arabada çocuk şarkıları çalmaya başlamış ve böylece yeniden eve doğru yola koyulmuşlar. Rose'un yatma saatinde, yani saat yedide evde olacaklardı. Ancak Rose'un yatma saatine asla yetişemediler. Çünkü saat yedide, Flynn, suratında ve kafasında ciddi yaralarla hava ambulansına kaldırılıyordu. Dev, kucağında kafası karışmış, yorgun düşmüş ve dehşete kapılmış Rose'la yolun kenarında dikilmiş, mart ayının karanlığında yavaşça uzaklaşan sedyenin arkasından bakakalmıştı. Arabadaki çocuk koltuğu Rose'u korumuş, Rose hiç yara almamıştı. Kırılan ön camın bir parçası, Dev'in sağ gözünün üzerinde hafif bir kesik açmıştı. Ama asıl Flynn... Flynn, içtiği kolayı babasına uzattıktan sonra emniyet kemerini yeniden takmamıştı. O sırada Dev, *Twinkle Twinkle Little Star*'ı tekrar çalmak için bir saniyelğine kafasını çevirmiş ve meşe ağacının sağ tarafındaki keskin virajı fark etmemişti. O an, Flynn'in saatte 60 km hızla giden arabasının ön camından dışarı fırlayacağını bilmiyordu. Oğlunun tek

gözünü hayatının sonuna kadar kaybedeceğini ve yanağında daima saklamaya çalışacağı bir yara izi taşıyacağını biliyordu.

Peki ya terk edilme duygusu? Kaçınız dürüst olarak, kendinizi gerçekten terk edilmiş ve yalnız hissettiğinizi söyleyebilirsiniz? Mesela babanızın ortadan kaybolduğunu düşünün. Evet, hiçbir iz bırakmadan.

Kazanın olduğu sene, hayatımızın en karanlık dönemiydi. Dev sürekli kâbus görüyordu ve ikimiz en ufak şeyler yüzünden bile tartışıyorduk: Hastane masrafları, hastanedeki otopark cezaları, iki yaş sendromunu korkunç bir şekilde yaşayan kızımız... Aklınıza ne geliyorsa... Her konuda tartışıyorduk. Fakat muazzam acılar çektiğimiz anlar da oluyordu. Yaşadığımız ıstırap birbirimize karşı duyduğumuz öyle güçlü bir sevgiye dönüşüyordu ki bizi tamamen ele geçiriyordu: Geceleri sımsıkı sarılıyor, birbirimize bağlılığımızı fısıltıyla tekrar tekrar dile getiriyorduk; sevgimizle birbirimizi iyileştirebilecekmişiz gibi. Sonra bir gün, Dev yok oldu. Puf. Gitmişti. Keyser Söze gibi ortadan kaybolmuştu.

Sonra bir de utanç duygusu var... Annenizin, veli toplantısında aniden *Baby Got Back* şarkısını icra ettiğini düşünün. Evet, ben bunu yaptım. Ayrıca Rose'un şişman matematik öğretmenine, şüpheye yer bırakmayacak bir tavırla, tombul kalçaları sevdiğimi ve bu konuda yalanım olmadığını 'namelerle' söyledim. Dediğim gibi. Utanç...

Tereddütle Flynn'in odasının kapısını çaldım.

"Gelebilir miyim?"

"Kıçımı tekmeleyeceksen hayır."

"Kıç denmez," diyerek kapıyı açtım. Flynn sırtını metal başlığa yaslamış, yatakta oturuyordu. Tek kulağında kulaklık vardı. Uzun, dalgalı kumral saçları yüzünün sol tarafını örtüyordu. Tepeden tırnağa, omuzlarına bu sezonun moda, siyah renklere bürünmüştü.

“Bir bakayım.” Cips paketleri ve kirli giysilerden oluşan ergen çöplüğünü aşarak eline uzandım. “Ah, Flynn.” Sağ elinin boğumları soyulmuştu. “Ne oldu?” diye sordum. Omuz silkti.

“Her zamanki hikâye. Rob bana Quasimodo dedi, ben de bir tane koydum.”

“Koydum denmez.”

“Tamam. Suratına... koduğumun.” Ben başımı iki yana sallarken Flynn hafifçe gülümsedi.

“Ben de Asda Market’te çizgi dansı yaptım.”

“Süpermiş.”

“Dans figürlerinin tozunu attırdım.”

“Dumanını attırdım denmez.”

“İyi attırdım o zaman?”

“Bu da bambaşka anlamlara kayıyor, anne.”

“ANNNNEEEEE!” İkimiz de başımızı, kızıl saçları dalgalanarak kapıda bitiveren Rose’a çevirdik. “Az önce o Internet sitesine baktım ve babamın tarifine uyan birini buldum!”

“Rose,” diyerek sözünü kestim. Aynı şeyi kim bilir kaç defa yaşamıştık: Yeşeren umutlar, iyimserlik, asla telafi olmayacak bir şeyi telafi etme arzusu. “Sakin ol, babanın tarifine uyan bir sürü insan olabileceğini unutma.”

“Ama bu kez farklı,” dedi.

Çocuklara bunu nasıl söyleyecektim? Dev’in öldüğünü nasıl söyleyebilirdim; bu gerçeği bilen tek kişi benken?

Rose

21 Şubat

Günlük tutmaya karar verdim. Ayın tam ortasında günlük tutmaya başlanır mı? Herhalde başlanır. Bir tek ben okuyacağım ne de olsa. ‘Danışmanım’ günlük tutmamın düşüncelerimi düzene koymama yardımcı olacağını söyledi. Deneyelim bakalım. Annemin neden heyecanlanmadığını anlamıyorum. Kabul, daha önce de babamı bulduğumu zannetmiştim ama bu seferki farklı.

Her ne kadar Megan babamı bulma isteğimi anlayışla karşılarsa da (karşılamazsa ayıp olur zaten, çünkü üç yaşından beri arkadaşız) aynı zamanda biraz tuhaf biri olduğumu düşündüğünü biliyorum ve haksız da sayılmaz. Sınıftakilerin çoğu teneffüslerde Instagram’da takılırken ben internet sitelerinde kayıp şahısları araştırıyorum. Tüm bunların ben de farkındayım. Gerçekten. Becca Grimstone’un, Ben Stone’a (sürekli burnunu karıştıran ve kimsenin görmediğini sandığı zamanlarda sümüğünü yiyen çocuğa – iğrenç) benim ölü insanlarla kafayı bozmuş, kızıl bir kaçık olduğumu söylediğini duydum. Salak kız. Annem, böyle çirkin laflar eden insanların yanında sizi kışkırdıklarını söyler hep. Tabii ne demezsin. Şimdiden C kup sutyen takan, mükem-

mel vücut hatlarına sahip ve popülerliğin doruklarındaki Becca eminim beni çok kıskanıyordur. Ben kızıl saçlıyım ve sınıftaki herkesten çok daha zekiyim. Kendimi beğenmişlik etmiyorum, olduğu gibi söylüyorum işte... Matematik öğretmenim en son veli toplantısında resmen ağladı. Yeterince zorlayıcı ödevler veremeyerek beni 'hayal kırıklığına uğrattığı' için üzgündü – eğitim bakanlığı bunun hesabını vermeliydi. Bana kalırsa Bayan Turner sinir krizinin eşiğinde. Ama danışmana gitmesi gereken BENİM?! Annem Bayan Turner'a ve omuzlarındaki 'iş yüküne' anlayış gösterdi. Anlayış gösterdi derken, Dolly bilmem kimin *Nine to Five* şarkısını söyledi. Şükürler olsun ki yaşadığımız *Baby Got Back* olayından sonra, veli toplantılarını diğer insanlardan ayrı bir odada yapmaya başlamıştık, yani olayı sadece öğretmenim gördü. Ne diyordum? Hah, tamam. Aynı zamanda okulun en anti-sosyal çocuğunun –ki bunu kendisi de kabul ediyor– kız kardeşiyim. Tabii, Becca bunu biliyor. Ayrıca babamın gittiğini de biliyor ve annemin hastalığını... Neyse, annemin durumundan söz etmeme gerek bile yok zaten, değil mi?

Geceleri daha da zorlaşmaya başladı. Flynn'le benim bu kadar yorgun görünmemizin sebebi, geç saatlere kadar tabletlerimizde takılmamız değil, her gece annemin rüyalarının fon müziğini dinlemek zorunda kalmamız. Ama bunu ona nasıl söyleyebiliriz? Mesele dün gece. Önce sessizce *Shake It Off* söylemeye başladı. Taylor Swift'in favorilerimin arasında olduğu söylenemez pek. Özellikle de gecenin bir buçuğunda. Bazen yalnızca ufacık parçalar söyler ve şarkılar da rüyaları gibi hızla değişir. Kötü bir rüya görüyorsa anlarınız çünkü o zaman *Wake Me Up Before You Go-Go* şarkısını söyler. Ama hepsinden kötüsü, aynı şeyi en baştan tekrar ettiği zamanlardır. Dün geceki gibi. Saat ikiyle beş arasında, *Don't Stop Believin'* dinledik. Abimle üç kez merdivenin altından geçerken karşılaştık. Annemi en

azından susturacak kadar dürtmeye gidip gelirken saçımız başımız dağınık bir halde söylenerek karşılaşmak bizim için artık bir rutine döndü. Ertesi gün birimizin sınavı varsa, sırayla alt katta uyuyoruz. İşe yarıyor aslında. Sadece, alarımı altı buçuğa kurmak gerekiyor ki annemden önce uyanmış ve yatağıma dönmüş olabilelim.

Gece şarkıları ilk başladığı zaman, Flynn anneme, dört saat süren *Sweet Dreams (Are Made of This)* konseri yüzünden çok yorgun olduğunu, okula gidemeyeceğini söylemişti. Annem o kadar üzüldü ki bütün sabahı ağlayarak geçirdi ve kendine o kadar kızdı ki Eminem'den şarkılar patlatmaya başladı. Hiç hoş bir anı değildi. Sözleri bilmiyorsa durum daha kötü oluyor ve tabii Eminem'in en büyük hayranı olduğu söylenemeyeceği için de, geçirdiği nöbet sırasında uydurduğu şarkı sözleri öyle feci bir haldeydi ki Tourette sendromu olan orta yaşlı bir annenin çete hikâyelerini dinlemiş gibi olmuştuk. Evet, konu böylece kapanmıştı. O günden beri anneme gece konserlerinden bahsetmiyoruz.

Neyse, babama dönelim. Babamı hatırlamadığımı dahi düşünülecek olursa, onu bulmaya bu kadar çok kafayı takmış olmam tuhaf görünebilir. Ama aslında hatırlıyor, yani onu tanıyorum demek istiyorum. Annem ondan hep bahseder. Hem ayrıca aile videolarımız var, herhalde yüz kere seyretmişimdir. Annem videolarda gerçekten farklı görünüyor. Tırnakları hep koyu kırmızı ojeli ve saçları falan uzun (o zamanlar gerçekten çok uzunmuş, neredeyse beline kadar). Tabii çok da güzel. Sanırım annem hâlâ güzel, alnına dökülen küt saçlarıyla bile. Megan'ın yapay bronz tenli, tepeden tırnağa aksesuarla donatılmış annesi gibi değil; annem aynı anda hem sade hem de güzel görünebilen biri. Makyaj ona çok yakışıyor, gözleri de, yeşille gri arasında değişik bir renk. Biraz uzaylıların gözleri gibi birbirlerinden ayırık

görünüyorlar ama hoş bir görüntüsü var. Babam da yakışıklı görünüyor sanırım. Çenesinin tam ortasında gamze olan insanlar vardır ya, işte babamın da öyle. Annem babama 'çukur çene' dermiş bu yüzden. Saçları omuzlarında, kıvrıcık ve kızılımsı kahverengiymiş (annem kayıp şahıs formlarını doldururken hep bunu yazıyor). Bugüne kadar sakladığı kayıp şahıs formlarında okuduğum kadarıyla annemin sürekli bahsettiği şeylerden biri de babamın saçları. Ciddiyim, garajdaki eski dosya dolabında bütün formları ve belgeleri saklıyor. Tam bir çılgınlık. Babam epey uzunmuş, 1.80'den bile fazlaymış. Ayrıca bayağı ince yapılmış.

Annem ve babam birbirlerine gerçekten âşıkarmış. Videolarda bunu görebiliyorsunuz. Babam annemi sürekli güldürüyor ve SÜREKLİ birbirlerine dokunuyorlar. Vıcık vıcık bir dokunmadan bahsetmiyorum, hani olur ya, birinin eli öbürünün dizindedir ya da biri diğerinin kolunu okşar... Böylelermiş. Çok da dans ederlermiş. Büyükannem diyor ki babam ilk kaybolduğunda, annem aylar boyunca hiç durmadan hep onu aramış.

Bütün kayıp şahısları arama bürolarına başvurmuş, hatta özel bir dedektif bile tutmuş. Büyükannem polislerin sonunda artık annemden bıktıklarını çünkü her gün en az iki defa bir haber var mı diye karakolu aradığını söylüyor. Babamı aramaktan vazgeçmeyi inatla reddediyormuş. Altı yaşındayken, bir keresinde arabanın koltuğuna emniyet kemeriyle sıkı sıkı bağlandığımı ve bana günler gibi gelen bir süre boyunca Londra'daki evsiz insanların arasında araştırmalarımızı sürdürmeye gittiğimizi hatırlıyorum. Epey korktuğumu da unutmadım. Evsizlerden olduğu kadar annemin düştüğü halden de korkmuştum. Fakat sonra bütün bu çılgınlıklar durdu. Annem bir gün vazgeçiverdi. Tam olarak bu yüzden, şimdi neden hiç heyecanlanmadığını anlayamıyorum. Babamın sol omuzunda üç kırık ve dövmesi varmış, annem bizim üçümüzü temsil ettiğini söylüyor... Ve

şimdi bu adamda da yani *mymissingfamily.co.uk*'deki adamda da aynı dövmeden var.

Neyse artık. Bu gecelik bu kadar yeter. İnternete girip Shohome'daki okul ayakkabılarına göz atacağım; annemle ayakkabı alışverişine gideceğiz (eyvah!). Geçen seferki gibi stres yaşayıp *The Hills Are Alive* söylemesine fırsat vermeden ayakkabıları çabucak alıp çıkmak istiyorum.

Melody

“Brogue marka mı? Sence onların modası geçmedi mi?” Kızımın yüzündeki gergin ifadeye baktım ve dudaklarımı ısırđım. Belli ki onu yine hayal kırıklığına uğratan bir şey söylemiştim.

Hani dünyada gördüğünüz en masum şeyin –incecik pembe bir çizginin– size gülümsediğı o mucizevi anı bilir misiniz? O incecik pembe çizgi, bilincinizden içeri doğru süzölen yepyeni haberlerin müjdecisidir: Bu minicik varlık sizi tamamen ele geçirirken geçmişiniz, bugününüz ve geleceğinizden oluşan bir yapbozla; düşüncelerinizi ve duygularınızı harmanlayan elektrik akımlarından oluşan bir evrenle karşılaşrsınız. Zihniniz, küçücük ellerden, küçücük ayak parmaklarından, küçücük saçlardan, küçücük endişelerden oluşan bir harmana dönüşür. Sonra bunlar, genişleyen dünyanızla ve sizinle eş zamanlı bir biçimde büyümeye başlar. Kendinize sorarsınız: İnsanı tamamen ele geçiren bu sonsuz sevgiyi içimde taşıyacak kadar güçlü müyüm? Ben kafamda bir an için bu anıları canlandırırken, incecik pembe çizgi saçını geriye atıp topladı ve sabırsızca iç geçirdi.

“Şu ayakkabıları alıp gitsek olmaz mı? Mağazada sadece bunları beğendim.” Yere eğildim ve eskittiğı ayakkabılara çok benzeyen bir çift siyah ayakkabıyı elime aldım. Tekrar doğrul-

duğumda, kızımın herhangi bir tehdit unsuru var mı diye etrafa bakındığını gördüm. Söz konusu tehdit, bir yabancı veya yanke-sicilerle ilgili değildi. Benim Kızıl Rose’um, kimseye tanınmadan oradan kaçma şansını tehlikeye atabilecek olası unsurlara karşı dikkat kesiliyordu: Tehdit bendim; onun başkaları tarafından tanınmama lüksünü sinsice tehlikeye atan ben.

Rose’un istediği ayakkabıları bu kadar çabuk seçmesinin altında yatan sebebi anlamamla beraber içimde zonklayan to-murcuk yavaşça filizlendi, hissettiğim kaygının yaydığı akıma doğru büyümeye başladı: Rose o ayakkabıları çok önceden seç-mişti zaten. İçimde bir kilise orgunun giriş müziğinin titrediğini duymaya başladım ve anladım ki artık çok geçti. Rose’un sura-tının rengi atarken telaşlı gözlerimi ona çevirdim. Rose yaklaşan tehlikenin farkındaydı.

“Yo hayır, anne. Şimdi olmaz.” Kızıl Rose’umun rengi göz-lerimin önünde solarken elim kolum bağlı kalakaldım. Rose’un gözleri ayakkabı mağazasının kapısının hemen dışında itişip kakışan bir grup ergene takılmıştı.

Git, Git, GİT. İçimdeki bitkinin dikenleri bilinçaltıma eriş-meden bu kelimeyi tekrar ettim.

“Git.” Bir an bunu söyleyebildiğim için rahatladım. Sonra dudaklarımı birbirine bastırarak burnumdan nefes aldım ve havayı dudaklarımın arasından üfledim. Kendimi sakinleştir-meye çalışıyor, dudaklarımı var gücümle tutuyordum. Ancak çabalarım işe yaramıyordu; müziğin giriş bölümünün son no-talarını duyabiliyordum. Rose saçlarını açıp öne atarak suratını kapamaya çalıştıktan sonra sırt çantasını omzuna taktı.

“İşteee buuu ayaklaaaaar...

kadim bir zamandaaa...”

İngiltere’nin yeşil dağlarındaaaa...”

Sesim vücudumun duvarlarını aşarak dışarı taşıtı ve beraberinde gelen o tatlı rahatlamayı hissettim. Aynı zamanda, omzunun üzerinden geri dönüp bana, üzüntü, acıma ve salt mahcubiyetle bakan kızımın suratındaki korku ve utancı da görebiliyordum. Bense elimde hâlâ siyah okul ayakkabısını tutarak dimdik duruyordum. Sadece artık ayakkabıyı orkestra şefinin batonu gibi kullanmaya başlamıştım. Bir o yana bir bu yana sallıyordum. Harry Potter misali. Boştaki elimi nazikçe bir kuş gibi dalgalandırırken işaret parmağımla başparmağımı birbirine yaklaştırdım. Sanırım bilinçaltıma göre şimdi çalmaya başlayacak olan yaylıları takdim ediyordum.

“İngiltere’nin güzeeeeel yaylalarındaaaa,
Tanrı’nın Kutsaaaal Kuzusunuuu görmüşler miiii?”

Rose’un kapıya, akranlarının olduğu yere doğru giderken ne kadar zor adım attığını gördüğümde alt dudağım titremeye başladı.

“O Kutsaaal Çehre ışıldadı mıııııı
Bulutluuu tepelerimizin üzerindeee?”

Birileri birilerini dürttü, birileri pis pis gülmeye başladı ve etrafımdaki bütün gözler üzerime çevrildi.

“Kudüüüüs burada mı kuruldu?
O karanlık şeytaaan değirmenlerinin arasındaaa?”

Arzunun oklarını ve alev saçan altın yayımı çektiğim sırada Rose neredeyse mağazadan çıkmak üzereydi. Duyduğum pişmanlığın karşılığı olan gözyaşlarımla, zihnimdeki orkestranın

farklı bölümlerini, tescilli batonumla takdim etmeye devam ediyordum.

“Fikirlerim savaşmaktan vazgeçmeyeceeeek,
Kılıcım asla elimde uykuya dalmayacaaaak!”

Rose’un anaokulundan eski bir arkadaşı olan çocuğu gördüm. Rose’a ‘Japon balığı’ lakabını takmıştı. Tabii bu lakap, turuncuya çalan kızıl saçları ve dolgun dudakları yüzündendi. Hafif bir öfkeyle, çocuğun büyümüş, yakışıklı genç bir adama dönüşmüş olduğunu fark ettim: Çarpık bir gülümseme, açık mavi gözler ve alınının üzerinde mükemmel bir şekilde geriye atılmış bir tutam saç – sanırım bugünlerde bu modaydı. Çocuk Rose’a bakıp sırttı ve onun kadar yakışıklı olmayan, sivilceli arkadaşını dürttü.

Rose omzundaki çantayı düzeltip kafasını hiç kaldırmadan sola yürüdü, indirimli ürün sepetini geçti ve neredeyse kapıdan çıktı.

“Yeniden kuranaaa kadaaaar...”

Gözlerimi kısıtım.

“Kudüs’üüü!”

Kolumu geri çektim.

“İngiltere’nin yeşiiiil ve huzurluuuu topraklarında.”

Son notayı da söyledikten sonra, başörtümü müshiş bir şekilde nişan alarak mağazanın öbür ucuna, sahte tasarımcı botlarının

ötesine, şaşkına dönmüş halde fıldır fıldır etrafa bakınan o güzel mavi gözlerin tam önüne fırlattım.

Gururlu bir orkestra şefi edasıyla reverans yaptım. Fakat ne yazık ki ayaklarımın dibine kırmızı gül yaprakları yağmadı. Onun yerine, omzuyla ergen grubunu iterek geçip dışarıdaki cumartesi alışverişi kalabalığına karışmadan önce son bir kez dönüp bana nefretle bakan kızımın suratıyla karşılaştım.

Bir cumartesi gecesiydi ve ben ne yapıyordum? Yatak odamda, köpekli yün pijamalarım ile oturmuş, çay içiyor ve dizüstü bilgisayarım da boş boş vakit geçiriyordum. Rose'un bu kadar heyecanlanmasına sebep olan ilanı görmek için ekrana iki kere tıkladım ve detayları yeniden gözden geçirmeye başladım.

Cinsiyet: Erkek

Yaş aralığı: 30-40

İrk: Beyaz Avrupalı

Boy: 1.88

Fiziki özellik: İnce Yapılı

Bulunduğu Tarihi: 20/02/16

Bulunduğu Durum: Şahıs saat 16:00 sularında Taunton Alış-veriş Merkezi'nin önünde yere yığılmış halde bulunmuştur. Daha sonra Musgrove Park Hastanesi'nden kaybolmuştur. Tahmin edilen isim Tom; şahsın kolunda bu ismin yazılı olduğu gümüş bir bileklik vardır.

Saç: Koyu, kısa kesimli, yaklaşık 1cm uzunluğunda.

Göz rengi: Yeşil

Belirgin özellikleri: Sol kürek kemiğinde dövme: Koyu mavi tonlarında üç kırlangıç.

Kıyafet: Saç aksesuarı. Yün bere, gri renkte.

Ceket: Sağ göğüs kısmında logo olan koyu kahverengi ceket.

Gömlek/Bluz: Ekoseli yeşil, pamuk gömlek.

Pantolon: Kot pantolon, koyu kahverengi, iyi durumda.

Ayakkabı: Kahverengi bot.

Şahsi Eşyalar: Bir adet 10 pound değerinde banknot, 2x£2

Güneybatı İngiltere

20/02/16 Avon and Somerset Constabulary

Göz rengi yanlıştı; o olamazdı... Yine de, eğer yorgunsa ya da ağlamışsa, gözleri gri/mavi yerine deniz yeşili gibi görünebilirdi. Gri/mavi. Gözlerini böyle tasvir etmeye o kadar alışmıştım ki. Form üstüne form doldururken bu sıfatlarla sınırlı kalmak insanı umutsuzluğa sürüklüyor. Sevdığınız adamın gözlerinin, bir yaz gününde Galler denizinin rengine olduğunu ya da odaya girdiğinizi görünce kenarlarının kıvrıldığını veya güzel bir yemek yiyorsa yarı kapalı durduklarını yahut da King Kong'un lafı geçtiğinde hemen yaşardıklarını söyleyemiyorsunuz. Gri/mavi. Tam ensemi kaşıyarak Taunton denen yerin kim bilir nerede olduğunu düşünüyordum ki yatak odamın kapısı tıklatıldı. Ne yapıyordum ben? O ölmüştü. Ama her şeye rağmen, eski bir umuda doğru yeniden sürüklendiğimi hissediyordum. Bu umut halatına o kadar uzun zaman tutunmuştum ki önce arkadaşlarımı, en sonunda da kısa süreliğine akıl sağlığımı kaybetmiştim. O halat beni, uykusuzluktan, kayıp insanları araştırmaktan, çocuklara okul için izin kâğıdı yazmaktan; spor ve beslenme çantalarını hazırlamayı unuttuğum günlerden oluşan karanlık bir dünyanın içinde savurup durmuştu. Arkadaşlarım (çoğu Flynn'in arkadaşlarının ebeveynleri olan), görünüşüm giderek daha dağınık, davranışlarım giderek daha kontrolsüz bir hal aldığı için aramıza mesafe koymaya başlamışlardı.

Hayatta ilk içkimi birlikte içtiğim daha yakın arkadaşlarım (Pauline'in büyükannesinin evinden çalınmış bir şişe Tia

Maria'ydı); ilk öpücüğümü heyecanla paylaştığım, ilk terk edilişimi anlattığım, not ortalamamın yazdığı zarfı birlikte açtığım dostlarımla, hâlâ iletişim kuruyorduk. Ama hem Pauline hem de Emily ülkenin diğer ucunda yaşadıkları için nasıl bir kadına dönüştüğümü görmemişlerdi.

Yine de mesajlaşıyorduk: Umarım iyisindir, oğlum Ben ilk adımını attı, yeniden hamileyim, yakında görüşelim, aman Tanrım, gerçekten mi? Sen iyi misin? Yakında bir araya gelelim... Ve geldik de. Akşam yemeği yemek ve bir şeyler içmek için buluştuk. Fakat onları uzun zamandır görmediğim için o kadar gergindim ki bardan içkilerimizi alıp masaya geçene kadar *Friends* dizisinin şarkısını en baştan sonuna kadar söyledim. Pauline kilosundan her zaman rahatsızlık duymuştur. Bense daha ne olduğunu bile anlamadan Queen'in *Fat Bottomed Girls* şarkısını söylemeye başlamıştım. Pauline rahatsız olmamış gibi davranmaya devam etmişti. Ancak *Whole Lotta Rosie*'yi söylemeye başladığımda artık gitmem gerektiğini biliyordum. Bunu hak etmiyorlardı. Barda utanarak etrafa baktıklarını görmek benim için çok üzücüydü. Daha da önemlisi, en sevdiğim arkadaşlarımdan birinin kalbini kırmıştım. Bir daha onlarla görüşmememin en iyisi olacağını biliyordum. Bu yüzden mesajlarına cevap vermemeye ve onları dostum olarak görmemeye alıştım.

"Anne?"

Bilgisayarımı kapatıp çabucak yatağın altına sokuşturdum.

"Gelebilirsin. Neden uyumadın, Flynn? Saat on bir buçuk."

"Çünkü şey, sen..." Başıyla beni işaret etti; ne demek istediğini anlamamışım gibi kaşlarımı çattım.

"Ben ne?"

O sırada fark ettim ki ağzım kurumuştü ve boğazım acıyordu. Demek ki bir süredir şarkı söylüyordum. Bunu ara sıra yapıyordum. Başka şeylerle meşgulsem şarkı söylediğimi fark

etmezdim. Bunu nasıl fark etmezsin diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Aslında çok basit. Kafanıza bir şarkının takılmasına benziyor. Mesela Kylie Minogue'un *Can't Get You Out of My Head* şarkısını düşünün. Düşündünüz mü? Şarkıyı bütün ihtişamıyla duyabiliyor musunuz? Güzel. Şimdi de, hâlâ son derece rahat bir pozisyonda oturmayı sürdürdüğünüze dikkat edin. Hâlâ nefes alıp vermeye devam ediyorsunuz ve bahse girerim az önce birkaç defa göz kırpınız. Gördünüz mü? İşlevlerinizi sürdürmeniz çok kolay; Kylie hipokampüsünüzün içinde bir yerde robot dansı yapıyor olsa bile. Şarkıyı kafanızda duyuyorsunuz, bu sizi rahatsız ediyor ama dış dünyanın üzerinde herhangi bir etki yaratmıyor ve siz gün içinde yapmanız gerekenleri yapıyorsunuz. Benim için de durum aynı, sadece ben şarkıyı aynı zamanda seslendiriyorum. Lanet olsun, şimdi benim kafamda da Kylie çalışıyor.

"Affedersin. Gidip biraz papatya çayı yapayım." Hafifçe gerindim ve gülümseyerek oğluma baktım. "Sen iyi misin?" Flynn omuz silkti ve kapının eşiğine yaslanıp başparmağının iç tarafını kemirmeye başladı. Başımı hafifçe eğdim ve elimle yatağa hafifçe vurarak yanıma oturmasını işaret ettim. Salına salına geldi ve kendini yatağa bıraktı. Çıkık Âdem elması ve buram buram kokan Lynx spreyinden ibaret bir ergen...

"Sorun ne?"

"Şey..." Ergenlere özgü kart sesi cümlesini arı vızıltısına çevirdi. "Pazartesi sabahı okulda toplantı olacak."

"Tamam."

"Pek de iyi bir görüşme olmayacak, yani belki, öncesinde o şeylerden yutmak isteyebilirsin."

'O şeyler'den kastı, 'ilaçlarım'dı. Kaygı bozukluğu tedavisi için pek çok farklı ilaç kombinasyonuna başvurmuşum. Şimdiye kadar denediğim şeyler arasında; kereviz tohumu, solucan otu,

kediotu kökü, sayabileceklerimden yalnızca bazıları. Doktorların verdiği gerçek ilaçlardan ümidimi çoktan kesmiştim çünkü kayıtsız birine dönüşmeme sebep oluyorlardı. Sürekli olarak uykuya dalmanın eşigindeymişim gibi oluyordum. Hayatın kıyısında bir yerde yalpalıyor ama asla gerçekten onun bir parçası olamıyordum gibi hissediyordum. Bazen, stresli bir durumda kalacağımı bildiğimde, önceden birkaç fıs Rescue Remedy kullanırdım. Aslında işe yarıyor gibiydi. Doğalgaz arızasını bildirmek için telefon ettiğimde, *Jumpin' Jack Flash*'in yalnızca ilk bölümünü söyledim. Elektrik şirketi gibi *You're the One That I Want* şarkısının tamamına maruz kalmadılar.

"Peki. Öğretmenlerinle telefonda konuşmamı tercih eder misin?" diye sordum.

"Yo, çok da umurumda değil, biliyorsun." Yan yan gülümsemi. "Ben zaten ucubeyim. Senin gibi bir çatlağın yanında olsa olsa daha iyi durumdaymışım gibi görünürüm." Muzip bir gülümsemeyle yatağın kenarına kaçarken hafifçe koluna vurdum.

"Geçen gün rehber öğretmenin aradı. Dediğine göre sana yardımcı olup kendini daha rahat hissetmeni sağlayabilirmiş. Toplantı belki de bununla ilgilidir?" Flynn omuz silkti ve hemen arkasından konuyu değiştirdi.

"Şey, büyükannem aradı. Onu aramanı istedi. Çünkü perdeler konusunda karar veremiyormuş. Kırmızı ekose perdelerin yerine..." Konuşmanın detaylarını hatırlamaya çalışır gibi kafasını yukarı kaldırdı. "Yeşil olanlar mı? Yo, hayır. Eflatunları mı? Ne bileyim işte. Böyle bir şeylerden bahsetti."

Annemle ben hep zıt uçlarda olmuşuzdur. Annemin evi mum gibidir, benimki ise darmadağınık; annemin çevresinden arkadaşları hiç eksik olmaz, benim bir tane bile arkadaşım yoktur; annem koşmaya gider, ben yerimde otururum. Hayatında her şey daima onun etrafında dönmüştür. Çocukluğum boyunca

onun ihtiyaçları benimkilerden önce gelmiştir. Sanırım burada kötü bir portre iziyorum. Hayır, o kötü bir anne değildi – *değil*. Kıyafetlerim hep tertemizdi, ayakkabılarım hep Clarks markaydı. Son derece kibar bir ocuktum. Daima sevildiğimi hissettim. Anneme içimi aamadığımı hiç hissetmedim ve her zaman güvende olduğumun farkındaydım. Ama... Okuldaki ilk tiyatro gsterimizi sergilerken, annem yeni eve taşınan bir arkadaşına yardım etmekle meşguldü. Çektiğim ilk aşk acısı sırasında, annemin dışarı çıkması gerekiyordu çünkü yeni bir kütüphanenin açılışı vardı ve ben nasıl olsa iyi olacaktım, dünyadaki tek erkek o değildi. Nişan kutlamamda, annem elbette şöyle bir uğrayacaktı fakat Rahip Daniel'a, bingo gecesinde yardım etmeye söz vermişti. Evet, annem beni seviyordu ama beni doğurmak sanki yapılacaklar listesinde üstü çizilen bir maddeydi: Sana uygun, varlıklı, iyi bir adam bul – stn iz; ocuk doğur – stn iz; Kadın Dernekleri'ne katıl – stn iz.

Annem beni doğurduğunda babam elli yaşlarını çoktan aşmıştı. Hayatın getirdikleri karşısında hafif bir hayal kırıklığı yaşayan, mülayim bir adam olması dışında onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Bunaklık dönemine ve akabinde bir bakımevine girmesiyle benim hayatımdan da yavaşça çıkmıştı. Bunun benim üzerimde belirgin bir etki bıraktığını söyleyemem: Ben daha çok evcil hayvan gibiydim. Uslu davrandığımda omzumu hafifçe sıvazlar, onu kızdırdığımdaysa kaşlarını atardı.

Annemle hemfikir olduğumuz tek konu ocuklarım. Flynn ve Rose annemin gözünde mkemmeller. Doğum günü ve yilbaşlarında onlara hep çok güzel, üzerine çok düşünülmüş hediyeler alır. Onları şımartır, kötü bir davranış sergilediklerinde onların adına bahaneler bulur; suçu okula atar, uykusuz kalmalarına atar, havanın kötü olmasına atar. Çocuklar da annemi çok severler. Onunla saatlerce kâğıt oynarlar, yap-boz yaparlar ki

annem bunları benimle bile yapmamıştır. Torunlarıyla ilişkisini hep böyle sağlam tutmuştur.

Bir gece annemle bir şişe şarap içtikten sonra bana şöyle demişti: “İnsanın torunlarıyla ilişkisi başka oluyor, sen de göreceksin. Yani hata yapsan bile o kadar önemli olmuyor çünkü nasıl olsa hafta sonunu seninle geçirdikten sonra evlerine dö-nüyorlar.” Bazen düşünüyorum da, belki de annem mükemmel anne olamayacak diye o kadar endişe etmişti ki bu endişe onu mükemmel anne olmaktan *alıkoymuştu*.

“Tamam, onu yarın ararım,” diyerek Flynn’e gülümsedim. O da odadan çıkıp kapıyı ardından yavaşça kapadı.

“Bayan King?” Çenesi boynuna yapışık okul müdürü Bay Smythe, elimi zayıfça sıktı. Cidden yapabileceğinin en iyisi bu muydu? Bunu ona sormak isterdim. Balıklar tokalaşsaydı, herhalde yaptıkları tam olarak buna benzerdi. Birinin elini sağlam bir şekilde sıkma ne kadar zor olabilir ki? Eli, solmuş bir ıspanak gibi güçten tamamen yoksun durmakla kalmıyor, aynı zamanda avcunun içi de yere bakıyordu. Evet, psikolog falan değilim ama oğlunuzun bütün eğitim hayatını yüzgeçlerinin arasında tutan bir adamla, bu denli itaatkâr ve terli bir tokalaşma pek de iyiye işaret değildi. Zekâ pırıltısından yoksun, donuk gözlerine bakıp sahte bir gülümseme takınırken adamın suratının gerçekten de balık gibi olduğunu fark ettim. Ağzı beş karış açtı ve o donuk gözler asla çekici görünemeyecek kadar birbirinden ayrıktı. Elimi, midye gibi yapışkan avcunun içinden –evet bu yerinde bir benzetme– çektim ve bu yılki müdür yardımcısı olduğunu tahmin ettiğim diğer adama döndüm. Bay Greene elimi kavrayarak coşkuyla sarstı. Bu öyle bir tokalaşmaydı ki benimle ahbaplık kurmaya çalışıyor, benim tarafımda olduğunu göstermek, bana ‘Hey, biz aslında çoktan beridir arkadaşız,’ de-

mek istiyordu. Ama ben onun arkadaşı değildim, onun arkadaşı olmakla uzaktan yakından ilgim yoktu. Bay Greene uzun boylu bir adamdı. Mavi ekoseli gömleğinin koltukaltılarında sarı lekeler görünüyordu. Duvarları gri ve maviye boyalı odaya bakındım ve parça mobilyadan yapılma, kayın rengindeki masanın karşısında duran koltuğa doğru yürüdüm.

“Lütfen oturun,” diye ekledi Bay Greene. Flynn bu tanışma merasimiyle pek ilgilenmemiştir. İç çektiğini ve sırık gibi boyuyla koltuğa yığıldığını duydum. Bay Greene, şimdi elleri cebinde, parmak uçlarından yukarı doğru hafifçe esneyerek “Pekâlâ,” diye söze girdikten sonra Bay Balık Surat’ın yanındaki koltuğa oturdu. Bu okulu gerçekte hangisi yönetiyor diye düşünmeden edemedim.

“Evet...” dedim, dudaklarım incecik bir çizgi halindeydi.

“Neden burada olduğumuzu eminim ki biliyorsunuzdur. Flynn’in davranışları...” O sırada arkamdaki kapının açıldığını, içeri başka birinin daha girdiğini ve kapının tekrar kapandığını duydum. Bu özel toplantıya yeni birinin katılmış olması ve görüş alanımın dışında, arkamda bir yerde dikilmesi beni bir an için huzursuz etti.

Kafamda ‘Quasimodo’ kelimesi yankılanırken dudaklarımı birbirine kenetledim.

“Flynn’in davranışları mı?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

“Bayan King, haberiniz var mı bilmiyorum ama oğlunuz üstün öğrencilerimizden birine saldırdı.”

“Üstün öğrenci?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet. Rob Hunt. Okulumuzun muteber öğrencilerinden biri.”

“Muteber?”

“Evet. Rob’un çok parlak bir geleceği var ancak ne yazık ki... Oğlunuzun en son ona karşı sergilediği saldırgan davranış,

bir sonraki *Yıldız Savaşları* filminde rol alma şansını tehlikeye atmış olabilir.”

“Affedersiniz?” Tüm vücudumun titremeye başladığını hissedebiliyordum. Kreşendolar, balatlar, spor salonu müzikleri müthiş bir hiddetle bedenimi sarıyor, caz ve blues ritimleri kafamda bir görünüp bir kayboluyor, beynim bir notayı diğerinden ayıramaz hale geliyordu.

“*Yıldız Savaşları* mı?” diye sordum başımı yana eğerek. “*Yıldız Savaşları*?” diye tekrar ettim bu kez daha saldırganca. Bay Greene tekrar parmak uçlarında yükseldi, Bay Balık Surat ise oturduğu yerde gözlerini kırıştırdı.

“George Lucas filmi,” diye açıkladı.

“Aslında artık Disney filmi,” diye ekledi arkamdaki kimliği belirsiz ses. Bakışlarımı Greene’in üzerinden çekemeyecek kadar öfkelenmiş olduğum için Disney tartışmasına girmedim.

“Beni buraya, oğlumun bir öğrencinin Stormtrooper olma şansını mahvettiğini konuşmak için mi çağırdınız?”

“Zaten Stormtrooper olmak için fazla kısa boylu,” diye araya girdi Flynn.

“Haklısın,” diye onayladı arkamdaki ses. Flynn kıs kıs güldü.

“Lütfen Stormtrooperlar’dan bahsetmeyi kesebilir miyiz?” diye sordum hafif histerik bir şekilde.

“Bayan King.” Greene bana küçümseyici bir bakış attı. “Asıl mesele, oğlunuzun doğruyu ve yanlışını net bir şekilde görmesini sağlayacak sosyal kalıplardan bihaber olması.”

“Eh, çocuğun gözlerinden sadece *biri* sağlam zaten,” diye ekledi arkamdaki kimliği belirsiz ses. İrkilerek, Flynn’in elini yukarı kaldırdığını ve arkamdaki kişiyle birbirlerine beşlik çaktıklarını fark ettim. Aralarındaki iletişim o kadar rahat ve doğal bir şekilde gelişmişti ki oğlumun karakterinde ortaya çıkan bu yeni özelliği şaşkınlıkla karşıladım. Balık Surat ve Greene, bu

durumdan hiç de hoşnut değilmiş gibi gergin gergin birbirlerine baktılar.

Flynn’de gördüğüm bu yeni özgüven sayesinde cesaret kazanarak kafamdaki müzik çorbası beni büsbütün istila etmeden kontrolü ele almaya karar verdim.

“Bay Greene, izin verin de oğlumun davranışlarından biraz da ben söz edeyim.”

İşte yine o küçümseyici bakış. Bu adamın derdi neydi? “Öncelikle güne nasıl başladığını bir düşünelim... Gece boyunca gerilen cildindeki acıyı hafifletmek için her sabah yara izine Vaseline sürmeye uzun bir mesai ayırır. Bunu, yüzünün sol tarafını; yani sol gözünü, şu anki gibi gizleyebilmesini sağlayacak şekilde saçlarını yapmak için harcadığı süre takip eder. Şimdi de okuldan eve geldiğinde sergilediği davranışlardan bahsedelim: Çimleri biçmeye yardım eder, çamaşır yıkar ya da benim erişemediğim noktalardaki tamiratları gerçekleştirir çünkü evin erkeği olma yükü onun omuzlarındadır. İsterseniz bir de, annesi sınıf toplantısında Arctic Monkeys’in *I Bet You Look Good on the Dancefloor* şarkısını doğaçlama olarak icra ettiğinde nasıl davrandığını da konuşalım?”

“Güzel şarkı,” diye ekledi arkamdaki ses. Ben sözüme devam ettim.

“Utancından ölmedi veya bana düşmanca bakışlar atmadı, öyle değil mi? Gülümsedi ve ellerini havada salladı. Hem de bütün arkadaşları onu parmakla gösterip kahkahalarla gülerken. Peki, daha on üç yaşındayken, annesini acil müdahale pozisyonuna getirip ambulans çağırmak zorunda kaldığı zamana ne demeli?”

“Anne...” Elimi kaldırıp Flynn’e susmasını işaret ettim.

“Az önce ‘üstün öğrencinizden’ söz ettiniz, değil mi? Benim oğlum şu ana kadar tam sekiz tane ameliyat geçirdi. Gözünü göz çukuruna zar zor geri soktular. Kırık bir çene, derin kesikler

ve kalıcı bir yarayla mücadele etti. Hiç o derece kaşındığı için derinizi yolmayı istemenize neden olacak bir yaranız oldu mu, Bay Greene?”

“Hayır.”

“Oğlum o zaman beş yaşındaydı. Bunlarla daha beş yaşındayken mücadele etti. Sizce de bu epey üstün bir başarı değil mi? Mesela karşıdan karşıya geçmek gibi en basit şeyleri yapmanın bile tek gözü görmediği için ne kadar zor olabileceğini biliyor musunuz Bay Smythe?” Balık Surat’ın göz kırpması cevabı vermişti: Hayır.

“Kafanızı 45 derecelik tam bir açıyla çevirmediğiniz sürece objeleri ancak suratınızın dibinden geçip gittikten sonra görebilirsiniz. Bunlar, oğlumun ne kadar zor bir hayat yaşadığını ve yaşamaya devam edeceğini gösteren yalnızca birkaç örnek. Oğlumun başka bir öğrenciye ciddi bir zarar verdiğini söylüyorsunuz? Bugüne kadar Flynn’e kaç tane isim takıldığını biliyor musunuz? Oğlumun, karşıma geçip akranlarını savunmaya çalışmasını kaç kere dinlediğimi biliyor musunuz? Sadece şaka yaptıklarını söylediğini? Bunun benim oğluma ne kadar zarar verdiğini biliyor musunuz? Şimdi karşıma geçmiş bana sözde ‘üstün öğrencinizden’ bahsediyorsunuz...” Çocuğun ismini hatırlamadığım için Flynn’e baktım.

“Rob C. Hunt,” dedi Flynn.

“Şaka yapıyor olmalısınız?” diye sordum.

Tek kaşımı havaya kaldırırken arkamdakinin kıkırdadığını duydum. “Evet, nerede kalmıştım?” diye devam ettim. “Tabii. Rob C. Hunt. Söylediğinize göre parlak bir geleceği olan çocuk? Bu çocuğun bugüne dek ettiği hakaretler içinde en üstün ve en yaratıcı olanının ‘Quasimodo’ olduğunu hatırlatmak isterim ki bu ismi sene içinde şimdiki kadar çoktan alırsanız olur.”

“Yedi,” diyerek düzeltti Flynn.

“Yedi kere. Umutlarınızı geleceğin Luke SkyDiver’ına bağlamak yerine, bu okulun gerçek üstün öğrencilerini tanımaya çalışmanızı tavsiye ederim.”

“Walker,” diye düzeltti Flynn ve arkamdaki ses aynı anda. Bir beşlik daha çaktıklarını duydum.

Anlaşılan, Flynn ve bu kişi arasında bir arkadaşlık söz konusuydu. Belki de Flynn ona güveniyordu. Belki de Flynn’i gerçekten tanıyan, ona gerçekten yardım edebilecek biri olabilirdi. Birtakım notalar beni ele geçirmeye başlarken sakince nefes almaya odaklanmaya çalıştım. Belki de bu kişi –ayağa kalktım ve arkama baktım– bu kişi belki de bayağı seksiydi.

“Sanırım konuşacaklarımız bitti,” dedim tiz bir sesle.

Flynn’i kolundan tutup kaldırdım ve dudaklarımı sımsıkı kapadım; Flynn hakimiyetimi kaybetmek üzere olduğumu anladı.

“Bayan King, henüz tartışmadığımız bazı...”

“Hanımefendiyi duydunuz, toplantı bitti,” diye arkamdaki sesin araya girdiğini duyduğum sırada, Tom Jones’un kıvrak ritimlerine eşlik eden saksafonun sesi kafamda yankılandı. Flynn beni dışarı çıkarıp kapıyı arkamızdan çabucak kapatırken *Sex Bomb* şarkısı ağzımdan fırlayıverdi. Şok geçiren oğlumun suratına bakarak kısık ve hırıltılı bir sesle beni baştan çıkara-bileceğini söylüyordum. Flynn güldü ve “İğrençsin anne,” diye mırıldanıp başını iki yana salladıktan sonra çantasını omzuna atarak erkekler tuvaletine doğru uzaklaştı.

“Sex bomb, sex bomb,” diye şarkıyı söylemeye devam ederek gri koridordan çıkış kapısına doğru ilerledim. Yürürken arada bir durmayı, kalçalarımı sallayarak yanından geçtiklerime –altmış yaşındaki beyaz saçlı danışma görevlisi de dahil olmak üzere – bomba gibi olduklarını ve isterlerse beni doruklara çıkarabileceklerini söylemeyi ihmal etmemiştim.

Flynn

Annem muhteşem biridir. Biliyorum, on altı yaşında sıradan bir çocuktan böyle bir şey duymayı beklemezsiniz ama sizin bildiğiniz on altı yaşındaki çocuklara benzediğimi sanmıyorum. Tamam, annemin yanlış zamanlarda şarkı söylemek ve kendini rezil etmek gibi bir huyu var. Hani, YouTube’da, çalı süpürge-siyle Jedi taklidi yapan *Yıldız Savaşları* hayranı çocuk vardı ya? Onun gibi. O çocuk okulda ne işkenceler görmüştür, kim bilir. Videosu otuz milyon defa izlenmişti belki. İşte o çocuk hayatı boyunca terapist koltuğundan kalkamayacak. Ama annem? Annem bunun gibi utanç verici şeyleri hemen hemen her gün yapar VE hemen hemen her gün videoları YouTube’a yüklenir. Sayıları epey fazla. Peki, size bir örnek vereyim. Arkadaşım Josh’ın pizzacıda doğum günü partisi verdiği zaman (annem beni sadece bırakacak ve gidecekti çünkü beni utandıracak herhangi bir olaya neden olmaktan nefret eder; yine de bir pizzacıya gitmek ne kadar stresli olabilir ki?)... Beni pizzacıya bıraktı ama ben kuş beyinlilik ederek arkadaşşıma aldığım doğum günü kartını arabada unutmuşum. Kartı arabada fark eden annem pizzacıya geri geldi, uzaktan beni gördü ve kartı bana doğru salladı. Ayaa kalktığım sırada, diğer arkadaşım Jacob (olabilecek en yüksek

sesli fısıltıyla), “Dostum, annen taş gibiymiş,” dedi. Evet, tamam, bu her durumda iğrenç ve söylenmemesi gereken bir şeydi. Annem de duymuştu ve sanırım biraz hoşuna da gitmişti ama aynı zamanda uyarı işaretlerini görebiliyordum. Yine sanki çışi gelmiş gibi kıvranmaya ve dudaklarını sımsıkı kapamaya başladı. Elimden geldiğince hızla ona doğru yürüdüm ama annem seksenlerden kalma o dandik şarkıyı çoktan söylemeye başlamıştı bile, ki bu şarkıyla Jacob’a genel olarak, eğer onu seksi buluyor ve istiyorsa kendisine açılmasını söylüyordu. Hangi şarkı olduğunu anladınız mı? Sanırım Rod Stewart denen adamın şarkısı. Dediğim gibi, dandik bir şarkı işte... Kabul, dışarıdan bakınca ne kadar komik göründüğünü tahmin edebiliyorum, özellikle de striptiz yapmaya yeltenerek hırkasını çıkarmaya çalıştığında ama düğmesi saatinin kayışına takıldığı için hırkanın kolunu bir türlü çıkaramadığında. Stres seviyesi yükseldikçe sesi de yükselmeye, şarkının sözleri de çorbaya dönmeye başlamıştı. Artık Jacob’a bir yığın tatlı isimi saymaya başladığında yaklaşık on beş tane telefonun kamerası ona çevrilmiş haldeydi. En son baktığımda, bu küçük gösterisi 2.154 kere tıklanmıştı. Dediğim gibi, utanç verici. Ama *Yıldız Savaşları* hayranı o ezik çocuğun aksine, annem soluğu therapide almaz. Evet, ara sıra ağlar ama onun olaylara farklı bir bakış açısı vardır. Bazen der ki benim ölmem veya Rose’un ölmesinin dışında, başına gelebilecek en kötü şeyi babam kaybolduğunda zaten yaşamış.

Babamla ilgili hatırladıklarına gelince... Geçirdiğimiz kazadan önce onun eğlenceli biri olduğunu hatırlıyorum. Saatlerce Lego oynadığımızı, mesela tavana değecek kadar yüksek kuleler yaptığımızı... Legoları salondaki halının üzerine yanlmasına dizer, sonra bu rengârenk kuleyi havaya dikmek için annemden yardım alır, tavana kadar ulaşacak denli uzun mu diye ölçerdik. Annemin bir keresinde, sadece bir geceliğine evde kalmadığını

hatırlıyorum. Babam beni masaya oturtmuştu ve birlikte ‘Evine Hoş Geldin, Anne’ yazan bir pankart yapmıştık. Her harf bir A4 sayfası büyüklüğündeydi ve her harfi, değişik renklerle boyayıp değişik desenlerle süslemiştik. Bunu yapmak saatlerimizi almıştı. Ama babam bunu eğlenceli bir hale getirmeye çalışarak, mesela, “Bakalım senin harfini benimkinden daha çok yuvarlakla süsleyebilecek misin? İddiaya girerim bu yarışı ben kazanırım,” gibi oyunlar yaratmıştı. Yaptığımız her şey her zaman oyun gibi olurdu. “İddiaya girerim, sen oraya koşup kendi kâğıdını çöpe atana kadar ben bu kâğıdı basket atarım.” Noel sabahlarında bizi salonun kapısından içeri almadığını ve, “Hayır, Noel Baba ne yazık ki gelmemiş... Yataklarınıza dönün,” dediğini hatırlıyorum. Ama Noel Baba’nın geldiğini hep bilirdik. Annemin güldüğünü hatırlıyorum. Annem çok gülerdi. Babamın söylediklerinde o kadar gülecek ne olduğunu ben hiçbir zaman anlayamazdım ama annem anlardı.

Hayvanat bahçesine gittiğimiz günü hatırlıyorum. Sırf Rose flamingoları görmek istediği için hayvanat bahçesinin ta öbür ucuna kadar yürümek zorunda kalmıştık. Hatta hediyeelik eşya dükkânından Noel ağacına asması için flamingo süsü bile almıştık. Bana da içinde penguin olan bir kar küresi satın alınmıştı. Orada biraz daha kalıp penguinlerin beslenmelerini seyretmek istemiştik ama hayvanların bakıcısı geç kalmıştı ve eve dönmemiz gerekiyordu. Bakıcı o gün geç kalmamış olsaydı, acaba hayatım bugün ne kadar farklı olurdu diye sık sık düşünürüm. O bakıcı penguinlerin olduğu bölüme gelirken birilerine yol tarif etmek için durmamış olsaydı, belki bugün her şey başka olurdu. Yedi yaşıma basmak üzereyken, uykudan önce gözlerimi sımsıkı kapatır ve bakıcının penguinleri beslemek için koşarak gelmiş olmasını sağlamaya çalışırdım. Gözümde onu hayal ederdim. Elinde balık dolu kovasıyla koşarken, “Üzgünüm ama

size yol tarif edemem, penguenler yemek bekliyor!” derdi. Sonra gülümser ve koşmaya devam eder, elindeki balık dolu kova da sağa sola savrulurdu. Ama sonra sol gözümü yavaşça tekrar açtığımda ve sağ gözümü kapalı tutmaya devam ettiğimde, yine zifiri karanlıktan başka hiçbir şey göremezdim.

Kaza anını hatırlıyorum. Kopan gürültüyü de hatırlıyorum: Gerçekten çok uzun süren bir at kişnemesi gibiydi. Sonra havada savrulduğumu, kendimi tamamen uyuşmuş ve tüy kadar hafif hissettiğimi hatırlıyorum. Gerçi bu kısmını biraz uyduruyor da olabilirim. Kazadan sonra babamın nasıl olduğunu da unuttum. Annem artık o kadar çok gülmüyordu. Birbirlerine eskisi gibi bakmıyorlardı. Kendimi babamı kızdırmışım gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Bana bakarken yüzünde tuhaf bir ifade olurdu. Suratımdaki yara yüzünden beni görmeye dayanamıyormuş gibiydi. Bir gece onun bağırdığını duydum. Ben de bağırmağa başladım çünkü beni uyandıran sesin ne olduğunu anlayamamıştım. Annem beni tekrar süper kahraman figürlü yorganımın altına sokmuş ve bazen büyük insanların bile kâbus görebildiklerini söylemişti. Ben uykuya dalana kadar Elvis’in *Can’t Help Falling in Love* şarkısını söyleyerek saçlarımı okşamıştı. Fakat arka planda bir yerde, babamın hıçkırıklarını duymaya devam ettiğimi de hatırlıyorum. Buna rağmen, hayatta en çok korktuğum an, ne o kaza anı ne de büyük insanların da kâbus gördüklerini öğrendiğim andı. En çok korktuğum an, Rose’un evimizin önünden tiz bir çığlıkla beni çağırdığını duyduğum ve annemi kafasında kanlar akarken yerde baygın halde yatarken gördüğüm andı. Hayatımda en çok o zaman korkmuştum ve hayatım boyunca bir daha asla o kadar korkacağımı düşünmüyorum.

Söylemeye çalıştığım şey şu: Tamam, on altı yaşında olmak berbat bir şey ve sakın beni yanlış anlamayın, hayatım mükem-

mel olmaktan çok uzak. Ama düşünüyorum da, bugüne kadar hayatta kaldıysam bundan sonra da bir şekilde iyi olma şansım yüksek. Rob gibi salaklar ara sıra sinirimi bozsa bile, bunlarla başa çıkabilirim çünkü ben hayatla başa çıkabiliyorum. Hayat beni bir kere ezdi zaten ve ben hâlâ iyiyim. Peki, ama Rose'un bu kayıp şahıs olaylarını didiklemesi ve dövmeleri olan o adamı bulmak istemesi? İşte bu noktada farklı bir duyguya kapılıyorum. Nasıl desem, yenilmiş gibi mi? Karşıma çıkacak hemen hemen her türlü zorlukla başa çıkabilirim ama o bakışla? Babamın o eski bakışıyla? İşte bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum ve eğer ben bununla başa çıkamazsam... Annemle Rose'a kim bakacak?

Melody

Tanrım, yine ne var?

Elim kolum köşedeki marketten aldığım haftalık temel ihtiyaçlarla doluydu – kırmızı şarap ve Pringles'ın ne zamandan beri temel ihtiyaçlarım olduklarından pek emin değilim. Ön kapıyı omzumla ittirerek açtım. Hem cep telefonum, hem de ev telefonu aynı anda çalışıyordu. Telaşla ve dikkatlice torbaları ayaklarımın dibine bıraktım, kot pantolonumun sardığı kalçamla kapıyı arkamdan sertçe kapadım ve duvara monte siyah plastik telefonu nefes nefese açtım. (Dürüst olmak gerekirse bu telefon retro ıvır zıvırlar satılan bir dükkânda hiç de abes durmazdı.)

“Bayan... King?”

“Evet?”

“Merhaba, Summerfell Okulu'ndan arıyorum. Sizinle Rose hakkında konuşmak istiyorum.”

Rose mu? Flynn'le ilgili telefonlar almaya alıştım ama bu yeni bir durumdu.

“Eyvah, yoksa hasta mı?” diye sordum cep telefonum arka planda çalmaya devam ederken

“Şey, hayır.”

Tamam, katılması gereken yarışmayla ilgili aradıklarından emindim. Bu konuya canı gerçekten çok sıkılmıştı. Geçen sene de üstün başarılı öğrenciler yarışmasına gitmesi gerekmişti ama bu sene, ona gerçekten kötü davranan bir çocukla beraber gideceklerdi. Benden okulu aramamı ve onu yarışmaya göndermemelerini söylememi istemişti. Tabii aramamın bir faydası olmamıştı ve sonuç olarak istese de istemese de gitmesi gerektiğini söylemişlerdi. “Şey... Konu Rose... Okul müdürümüz Bay Smythe sizi aramamı ve gelip kendisiyle görüşmenizi istedi. Mümkünse bugün.”

“Öyle mi? Peki...” Dışarıdayken *Rescue Remedy*’den bir kutu daha almadığım için kafamı duvarlara vurmak istiyordum. Gerçi banyo dolabında hâlâ biraz *Kalms* vardı. Artık onunla idare etmek zorundaydım.

“Teşekkürler. Öyleyse saat üçte gelebilir misiniz?”

“Peki, tamam, üçte.” Telefonu kapadım ve aralıksız çalmaya devam eden cep telefonumu elime alıp üst kattaki banyo dolabına gitmek üzere merdivenleri koşarak çıkarken ekranı kaydırıp açtım.

“Buyurun?” Kalp atışlarımın hızlandığını, Elektrik Blues’un, Hardcore kaslarımda spazma yol açtığını, Bluegrass’ın, oda müziğinin orta yerine çöreklandığını, Progresif Rock yavaşça sahneden çekilirken, yükselen tempoyla Ska’nın tehlikeli çanlarının çalmaya başladığını hissedebiliyordum.

“Merhaba, Bayan King?”

“Hı hı.” Dudaklarımı birbirine kenetledim ve telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırarak banyo dolabını açtım.

“Ben Bay Greene. Geçen gün tanışmıştık. Flynn hakkında konuşmak için aradım. Malum, o günkü toplantıyı birime çan-sımız olmamıştı...” Kendini beğenmiş herif. O an, kaslarını çat-

tığını ve küçümseyici bakışlar attığını telefonun öbür ucundan bile hissedebiliyordum.

“Hı hı,” diye karşılık verdim, tek elimle Kalms kutusunu açmak için canla başla mücadele ederken.

“Durum şu ki az önce *Kıdemli Öğretmenler* toplantısı yaptık ve korkarım Flynn’i okuldan uzaklaştırmak dışında bir seçeneğimiz yok – iki günlüğüne. Gelip oğlunuzu okuldan alabilir misiniz?”

“Bızzt.”

“Anlayamadım?”

“Tamam,” demeyi başardım dişlerimin arasından ve telefonun ekranını kaydırarak kibirli Bay Greene’i o an için hayatımdan sildim. Küvetin kenarına oturdum ve *School’s Out* şarkısının nakaratını söylemeye koyuldum. Bir yandan da bu sorunu nasıl çözeceğimi düşünüyordum. Bu yalnızca Flynn’e ufak bir tokat atmaktan fazlasıydı; onun, üniversite şöyle dursun, yüksekokula girme şansını bile tehlikeye atabilirdi – peki ya Rose’la ilgili sorun neydi? Farkında olmadan türler arasında geçiş yaparak soluğu *Beauty School Drop Out* şarkısında aldım. Şimdi artık başı belada bir ergen olarak acıklı hikâyemi anons ederken ayağa kalktım ve ağzıma iki tane Kalms attım. Ardından ‘la, la, la, la, la, la’ ve ‘duu-vap’lar eşliğinde okulun yolunu tekrar buldum. Liseye geri dönmem gerektiğiyle ilgili akıl veren o son dizeler de tükenirken, elimde yeniden çalmaya başlayan telefonuma baktım. Arayan numara tanıdık görünmüyordu. Bu yüzden aramayı reddettim ve onun yerine duyduğum endişe yüzünden akıttığım gözyaşlarımı silip sessiz kalabildiğim o kısa anın tadını çıkarmaya karar verdim.

Cebimdeki telefonun ısıtıcı titreşmesini görmezden gelerek arabanın kapısını kapadım. Kilidin içimi rahatlatan tıkırtısını

duyduktan sonra denizci mavisini ceketimi düzelttim. Kafamı kaldırıp karşımdaki kalenin pencerelerine baktım ve benimle aynı kaderi paylaşmış olan kaç tane veli vardır diye düşündüm. Ara ara macun rengi bulutların örttüğü kobalt mavisini gökyüzünün camlardaki masum yansıması, bana ilkbaharın henüz gelmediğini ama fulyalarla bezenmiş ılık günlerin yaklaştığını haber veriyordu. Yavaşça derin bir nefes alarak ciğerlerimi serin ve sakinleştirici havayla doldurduktan sonra içimdeki endişe ve kaygıları nefesimle beraber dışarı saldım. Gözlerimi kapadım ve o ofise, şarkılar ve utançla değil, özgüven ve kontrol sahibi biri olarak girdiğimi hayal ettim. Müthiş bir gıcırtyla açılan giriş kapısından kararlı adımlarla içeri girdim. Güzel oğlum orada, yüzünün yarısı koyu renk dalgalı saçlarının arkasına gizlenmiş halde, başparmağını ısırarak duruyordu. Onu öyle görünce içimde soğukkanlılığa dair ne varsa müthiş bir öfke sisinin altında kaybolup gitti. Onu orada, okuldaki ergen selinin ortasında savunmasız bir hedef gibi oturmaya nasıl zorlardı? Karşı karşıya olduğu aşağılanmaya nasıl bu kadar ilgisiz kalabiliyorlardı? Mecazi bir hücrede, çete üyelerinin, üzerine çürük meyve misali alaycı hakaretler yağdırdığı bir suçlu gibi? Etrafıma baktım; hormonların, güvensizliğin ve kalp kırıklığının ağır kokusu algılarımı ele geçirdi. Flynn başını kaldırıp beni görünce yarım ağızla güldü, omuzlarını silkti ve mağlubiyet anlatmaya çalışan bir tavırla başparmaklarını havaya kaldırdı. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek bir daha kontrolümü kazanmaya çalıştım ve sıra halinde dizilmiş mavi sandalyelere gidip yanına oturdum. Burası, eğitim tanrılarının belirleyeceği kaderi bekleyenlere ayrılmış olan yerdi.

“Hey.”

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi?”

“Evet. Son olaydan beri başka bir şey olmadı. Sanat dersindeydim. Gelip beni çağırdılar ve buraya gönderdiler.”

“Anladım. Belki başka bir şey olmuştur diye düşünmüştüm. Ne zamandır buradasın?”

“Neredeyse bir saat...”

“Bir saat mi?! Okuldan uzaklaştırıldığını söylediler mi?”

“Nasıl yani?” Yüzündeki ifade dehşete kapılmak ve bu olanları komik bulmak arasında bir yerdedi. “Şaka yapıyor olmalısın! Geçen hafta Dylan, Brandon’a bıçak çekti ve o bile uzaklaştırma almadı. Bu doğru olamaz. Sana haber verdiklerinde sinirlerin falan mı bozuktu acaba? Yanlış anlamış olabilir misin?”

“Eh, sinirlerim bozuktu Tabii ama *o anlamda değil*. Bay Greene oldukça net konuştu. İki gün, dedi.”

“Kahretsin.” Başını iki yana salladı.

“Aynen,” diye onayladım. “Rose’a ne olduğundan haberin var mı?”

“Bizim süper ineğe mi? Hayır, neden?”

“Bay Smythe, Rose’la ilgili konuşmak için beni çağırdı.”

“Herhalde yine bir ödül almıştır.”

“Hım...” Kafamı kaşıdım. “Belki öyledir ama pek emin değilim... Genelde seninle ilgili yaptıkları aramalara benziyordu.” Flynn hafifçe kolumu dürttü. “Affedersin. Ne demek istediğimi biliyorsun. Görüşmeye girmeden önce tuvalete uğramak gerek. Nerede?”

“Koridorun sonunda, öğretmenler odasının yanında.”

“Uzun sürmez. Şu bitkisel haplardan bir iki tane daha alacağım sadece.”

“Seni keş,” diye mırıldandı yarım ağızla.

“Azılı suçlu,” diye cevap verdim gülümseyerek.

Ellerimi yıkadım, saçlarımı düzelttim ve hafif bir ruj sürdüm. Bu arada, duvarlarda yazan, en son çıkmış erkek pop grubuyla ilgili ilan aşk sözlerini ve belli ki yaşı daha büyük kızların bu popçu erkeklerin ‘müzik’ yetenekleri hakkında yazılanlara bıraktıkları yorumları gülümseyerek okudum. Çantamı omzuma attım ve kapıya doğru yürüdüm; elim, yapış yapış kapı kolunun üzerinde, orada neden öylece kalakaldığımı bilmiyorum –belki de okulun bütün gürültüsüne rağmen kendi isminiz söylendiğinde bunu duyabilme yeteneğidir– ama resmen durdum.

“Rose King... Flynn King’le bir akrabalığı var mı? Hani annesi şarkıcı olan?” diye sordu bir kadın sesi. Arka planda öğretmenler odasındaki konuşmaları duyabiliyordum, kapıları açık olmalıydı.

“Aynen öyle,” diye sessizce bir yorum yaptı odanın içinden biri ve herkes kahkahalarla güldü. O sırada *The Hills Are Alive* şarkısının sözlerinin geçtiğini duydum.

“Olay ne?” Bu sefer, kapıya daha yakın bir erkek sesinden gelmişti bu soru.

“Sen duymadın mı?”

Öğretmenler odasında mırıl mırıl konuşmalar devam etti.

“Smythe onu okuldan uzaklaştıracaktı ama Dokuzuncu Üstün Başarılı Öğrenciler yarışması yaklaşıyor diye...”

“Ah, tabii ya. Bu sene bayağı şansımız varmış diye duydum. Bizim Smythe yarışma ilk başladığından beri o kupayı alıp kütüphaneye koymayı kafasına taktı zaten. Peki, kız o kadar mı zeki gerçekten?”

“Şöyle diyeyim. Jim Boyle, verdiği hatalı bilgileri Rose’un sınıfta sürekli açık etmesini engellemek için kıza İleri Seviye sorular soruyormuş.” Karşılıklı gülüştüler.

“Ben bir kahve alayım...” Kapı kapandığı için cümlenin geri kalanını duyamadım.

Rose? Uzaklaştırma cezası? Bu okulda neler oluyordu? Yavaşça kapıyı açıp Flynn'e ve acilen öğrenmek istediğim cevaplara doğru yola koyuldum. İç çekerek Flynn'in yanına oturdum ve sabırsızca telefonumu çantamdan çıkardım. Bilinmeyen bir numaradan yedi cevapsız arama vardı. Ekranın üst kısmında, yine aynı numaradan bir mesaj görünüyordu. Mesaja şöyle bir bakarken 'davranış kuralları' sözcüklerine gözüm takıldı; o sırada danışma görevlisi adımı çağırdı. Flynn'le ikimiz, müşterek davalılar gibi aynı anda ayağa kalktık.

"Şimdilik sadece siz gelin, Bayan King." Flynn tekrar sandalyesine çöktü.

"İyi ama ben sanmıştım ki..."

"Öncelikle Rose'la ilgili konuyu halletmemiz daha iyi olur. Flynn birazdan yanınıza gelir." Danışma görevlisi ne benim, ne oğlumun ilgiye değer olduğumuzu ima eden bir ses tonuyla konuşuyordu. Gözlerimi kısıtım ve daha o anda bu kadını sevmediğime karar verdim. Geçen gün yanından geçerken, Tom Jones'un patlamak üzere olan bombasıyla beni mutlu etmesine dair yaptığım teklifi geri almak istiyordum. Yine de, bu endamlı cüssenin peşinden ilerledim; koridordaki 'Sanat Haftası' sergisinin ve okulun sivilceli, sportmen yıldızlarının sırtıkan fotoğraflarının yanından geçip köşeye dönerek müdürün odasına vardım. Kadın kapıyı çaldıktan sonra açtı ve beni içeri buyur etti. Kızım içeride perişan halde beni bekliyordu. Kirpiklerine sürdüğü genç kız maskarası okul gömleğinin üzerine akıp göletler oluşturmuştu. Gömleğinin eteklerini parmağının ucuna dolayıp dolayıp çözüyordu.

"Anne ben..." Bana ümitsizce, suçlu gibi baktıktan sonra hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Arkamdaki kapı yavaşça kapandı. Balık Surat, daha iki gün önce oturduğum koltuğu basıyla işaret etti.

“Bayan King, korkarım size verecek kötü haberlerim var.” Rose’dan inlemeyle soğuk havada çalışmaya başlayan eski arabaların motorlarından çıkan garç garç arası bir ses geldi.

Tanrım.

“Yoksa hamile mi?” diye sordum biraz histerik bir halde. Bir an için göz ucuyla kızımın bana bir bakış attığını gördüm. ‘Ciddi olamazsın, anne?’ der gibiydi; sorduğum sorunun ne kadar saçma olduğunu düşündüğü suratına yansımıştı. Zaten bildiğim kadarıyla henüz kimseyle öpüşmemişti bile.

“Hayır, hayır. Korkarım bundan daha ciddi bir sorun var.”

“Uyuşturucu mu?” diye sordum, biraz daha umutlanmışım gibi. Uyuşturucu bağımlılığıyla kolayca başa çıkılabiliirdi ama bebekler daha çok bağımlılık yapardı ve onlardan kurtulmak daha zordu.

“Yo, hayır, hayır, öyle bir şey değil. Ama okulumuzun gözünde bir o kadar ciddi bir problem.”

“Yoksa...” dedim kızımın yüzüne bakarak. Şaşkına dönmüş bakışları benim de tam olarak yaşadığım kafa karışıklığını yansıtıyordu. “Yoksa... Cihatçılarla kaçmaya mı karar verdin?” Rose’un okul çantasında pasaportunun olduğunu gözümde canlandırarak güçlüğü yutkundum. Haberlerde hep görüyorduk. Genç kızlar uzak diyarlara gitmenin heyecanıyla baştan çıkıyor, sonra da radikal gruplara yem oluyorlardı. Bir an için Rose’un omuzları düştü ve o güzelim çilli yüzünde görmeye epey alışık olduğum o hayal kırıklığı ifadesi belirdi.

“Yo, hayır, hayır, öyle değil.” Kafamdan gazetelerin üçüncü sayfa başlıkları geçiyordu.

“Yoksa matematik öğretmenle ilişki mi yaşıyorsun?”

“Anne!” diyerek araya girdi Rose. “Hırsızlık yaptım.”

Hepsi bu muydu?

Bir dakika, hırsızlık mı?! Bir an için gözlerimi kapadım. Sakinleştirici, temiz havayı içime çektim (gerçi odadaki havanın temiz olduğu söylenemezdi – içerisi bayat kahve ve basketbol topu kokuyordu). Kaygıyı ve endişeleri dışarı bıraktım. Hırsızlık... Bayat kahve ve basketbol topu ciğerlerimde. Belki birkaç kalem ya da ıvrı zıvırdır? Omuzlarımdaki yük ve dertler dışarıda. Gözlerimi açtım ve *I Shot the Sheriff* şarkısına yutkunarak engel oldum.

“Hırsızlık mı?” Rose’un dudakları titremeye başladı ve kafasını öne eğdi. Yüzüme çeviremediği gözlerinden pişmanlık ve keder okunuyordu. Akıllı ve son derece duygusal olan kızımı öyle görmek yüreğimi burktu. Dikkatimi tekrar Smythe’e çevirdim. “Tam olarak ne çalmış?”

“Mesele şu ki Bayan King, sizin de bildiğiniz gibi, kızınız zeki, çalışkan ve güvenilir bir öğrenci. O nedenle, bağış toplama entrikası çevirmeye başladığında, bütün öğretmenler ona yüzde yüz destek verdi. Her teneffüste para yardımı masası açtığında, hepimiz onu çabaları için kutladık. Hatta daha geçen hafta zümre başkanından bir ödül bile aldı.”

“Para yardımı masası mı?”

“Evet. Mesela geçen hafta masada yirmi peni karşılığında ayıcığın adını tahmin etme oyunu oynattı. Bu hafta bir gün, bir pound karşılığında oje sürme etkinliği yaptı. Bu etkinlik okuldaki kızların çoğundan büyük ilgi gördü. Dün de, iki pound karşılığında öğretmenlere ıslak sünger atma eğlencesi düzenledi ki bu da epey başarılı oldu.”

“Peki... Bu bağışlar ne için toplanıyordu?”

“Evsizlere yardım,” dedi Rose kısık bir sesle. Ben duyduklarıma bir anlam vermeye çalışırken o yüzüme af diler gibi baktı.

“Üzgünüm, Bay Smythe, benim kafam biraz karıştı. Kızım bağış yapmak için yardım parası topluyordu ve siz onun parayı çaldığı fikrine mi kapıldınız?”

“Ne yazık ki öğretmenlerimizden biri, Rose’un topladığı paraları özel dedektif tutup babasını aramak için kullanacağını bir arkadaşına söylerken duymuş. Sınıf öğretmeni ondan topladığı bağışları iade etmesini istediğinde bunu yapamayacağını, parayı çoktan bağışladığını söylemiş. Ancak öğretmen ısrarla, parayı nereye bağışladığını ve ne zaman bağışladığını sormaya devam edince gerçekler ortaya çıkmış. Rose da sonunda itiraf etmiş.”

“Yalan söylemiyordum, anne. Topladığım para dedektif tutmaya yetmezse gerçekten de Evsizlere Yardım Kuruluşu’na verecektim. Babamı bulursak onu evsizlerin yaşadığı hayattan da kurtarmış olacaktık sonuçta, değil mi? Bu dolandırıcılık sayılmaz aslında.”

Dolandırıcılık?!

“Şey, ben, affedersiniz ama,” dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. “Hımmmmmmmm, müsaadenizle bir dakikalığına...” Rose’a mahcup bir bakış atarak yerimden kalktım ve odadan çıkıp Flynn’in yanından koşarak geçip tuvalete gittim. Kendimi grafitiyle dolu kabine atmayı ve kapının sürgülü plastik gri kilidini çekmeyi başardıktan hemen sonra Kanye West’in *Gold Digger* şarkısına giriş yaptım. Sözlerin yere yatmamla ilgili olan kısmına geldiğimde, olabildiğince yere eğildikten sonra (dans pistimin ne kadar dar olduğunu düşünürsek bu yaptığım şey büyük başarıydı) nihayet kontrolü ele geçirdim. Kapıyı açtım, sarf ettiğim eforların aynaya yansıyan terli delilini görmezden geldim ve sakince müdürün odasına geri yürüdüm.

İçeri girdiğimde odadaki insan sayısının arttığını; aramıza Flynn’in, Bay Greene’in ve geçen günkü seksi adamın da katılmış olduğunu gördüm. O gün sonradan, Flynn bu adamın rehber öğretmen olduğunu söylemişti. Adam o sırada bana ilginç bir bakışla bakıyordu. Henüz sorulmamış bir soruya vereceğim cevabı anlamaya çalışıyor gibiydi. Esmer, kısa saçları hafif da-

ğınık duruyordu. Düşündüğümden daha uzun boyluydu. Bir yetmiş beşe yakındı ve üzerinde kot pantolon, beyaz tişört ve tüvit ceket vardı. Biraz James McAvoy tarzı bir havaya sahipti.

Rose'un karşısına geçip eğildim ve omuzlarını sıvazladım.

"Üzgünüm canım ama az önce gitmem gerekti... Her şey yoluna girecek, Rose. Bu sorunu çözeceğim." Yavaşça doğruldum, karşıdaki duvara yürüyüp sırtımı yasladım. Herkesin göz hizasından daha aşağıda olmaktan sıkılmıştım. Flynn ve seksi rehber öğretmen yerlerine oturdular. Greene de geçen sefer yaptığı gibi Bay Smythe'in yanına oturdu.

Bay Greene baştan savma bir tavırla rehber öğretmeni işaret etti. "Bayan King, bu bey Shane Thomas. Flynn'in psikolojik danışmanı. Bay Thomas bu toplantıyı hep birlikte yapmamızı önerdi." Ses tonundan anladığım kadarıyla Shane bunu önermekle kalmamış, düpedüz ısrar etmişti.

"Kaldığımız yerden devam edecek olursak..." diye söze girdi Bay Balık Surat, sıkılmış bir tavırla. "Rose'un başvurduğu hile o kadar ciddi boyutlarda ki cezasız kalması mümkün değil. Fakat bununla birlikte, Rose'un hatasının farkında olduğunu ve belli ki büyük bir pişmanlık duyduğunu göz önünde bulunduruyoruz. Durum böyleyken, önümüzdeki hafta teneffüslere çıkmamasının ve elbette parayı en başta niyetlendiği gibi yardım kuruluşuna vermesinin adil bir ceza olacağını düşünüyoruz."

Eh, bu gerçekten de adil bir ceza gibi görünüyordu. Hatta dürüst olmam gerekirse olayı ucuz atlattığımız da söylenebilirdi. Bu rahatlamayla Rose'a bakıp gülümsedim ve onun da benim kadar şaşırılmış olduğunu gördüm. Rose da dayanamayıp bana gülümsedikten sonra hemen kendini toparladı ve pişmanlık pozuna geri büründü.

"Flynn'e gelince... Korkarım ona bu kadar hoşgörülü davranamayacağız."

Lanet olsun.

“Telefonda da konuştuğumuz gibi,” diye araya girdi Greene. “Tek seçeneğimizin iki gün uzaklaştırma alması olduğuna karar verdik.”

“Bu noktada fikrimi belirtebilir miyim?” dedi Shane, düzgün, kıvamında bir güneyli İngiliz aksanıyla; ne bar mağandası ne de Prens Harry sayılırdı, ikisinin arasında bir yerdeydi. “Okuldan uzaklaştırılmasının Flynn’e ya da ailesine ne faydası olabilir? Ben daha çok bir eylem planı yapılmasından yanayım. Bu plan okul sınırlarını kapsayacak şekilde belirlenmeli ve uygulamaya alınmalı. Flynn’in negatif davranışlarını tetikleyecek durumlara maruz kalmayacağı bir sistem kurmalıyız. Ayrıca, Bayan King’in geçen gün paylaştığı görüşleri daha çok dikkate almalıyız. Bayan King, Flynn’in uzun süreden beri devam eden sözlü saldırılar yüzünden mağdur olduğunu söylemişti.”

Flynn’in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi; belli ki bu eylem planı meselesinden haberi vardı.

“Hayır, bize kalırsa...” dedi Greene, Smythe’e bakarak. “Flynn’in öfke patlamalarına okul olarak yeterince tolerans gösterdik. Diğer öğrencilerin velilerine karşı da sorumluluklarımız var; çocuklarının burada güvende hissetmelerini sağlamak zorundayız.”

“Hadi ama,” diye araya girdi Shane. “Flynn tehlike arz eden biri değil. Yaptığı şey, kendisine defalarca hakaret eden bir öğrenciye yumruk atmak! Eğer biz bu tip durumları kontrol altına almayı başarırırsak Flynn kimse için bir tehdit oluşturmaz.” Bu sırada artık şaşkınlıktan başım dönüyordu. Çok uzun zamandır kimse benim adıma savaş vermemişti.

“Evet, ne dediğinizi anlıyorum. Elbette okula geri geldiğinde Flynn’e destek olacağız. Ama dediğim gibi, başka öğrencilerin velilerine karşı da sorumluluklarımız...”

“Veliler. Tabii. Özellikle de o öğrencinin velisi okul-aile birliğinin başkanıysa...” Shane son derece muntazam görünen kaşlarını kaldırdı (kaşlarını alıyor muydu acaba?) ve daha fazlasını söylememek için kendini zor tutuyormuş gibi gülümsedi.

Beynimde tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Rose’un dolandırıcılık ve hırsızlıktan paçayı sıyrmasına ve başka bir öğrencinin bıçak çekmesinin yanına kalmasına izin verebiliyorlardı ama Flynn’i okuldan uzaklaştırmak istiyorlardı? O sırada, ‘davranış kuralları’ tabirinin geçtiği telefon mesajı ve öğretmenler odasında yarışmayla ilgili konuşulanlar geldi aklıma. Şimdi bir de bu... O küçük hınzır, Flynn’in sırtındaki mecazi kambur, okul-aile birliği başkanın oğluydu demek. Telefonuma gelen mesajdaki kuralları hatırlamaya çalıştım.

Bu davranış kurallarını bana ilk kez gönderdiklerinde, Flynn üst sınıftan bir çocuğu –James bilmem kimi– okulda çöp kutusuna itmişti. Hatırlıyorum da, bunu neden yaptığını Flynn’den öğrenebilmem iki haftamı almıştı. Sonunda sebebini öğrendim. James denen çocuk, Flynn’in fotoğrafını çekmek istemiş, fotoğrafı Cadılar Bayramı’nda küçük kardeşini korkutmak için kullanacağını söylemişti. Bildiğim kadarıyla, James’in annesine davranış kurallarının bir kopyası asla gönderilmedi. Çok eskiden beri aşına olduğum adaletsizlik duygusunun damarlarımda dolaşmaya başladığını ve dâhili mikrofonumun ‘deneme bir iki, deneme bir iki’ şeklinde harekete geçtiğini hissediyordum. Derin derin nefes alarak dikkatimi duvarlardaki fotoğraflara, Bay Smythe’in İlk Yardım alanındaki başarı belgelerine vermeye çalıştım. Masanın üzerindeki gümüş ve mermerden yapılmış, küçük Newton Beşiği’ne (takriben 1980’den kalma) daha iyi odaklanabilmek için hafifçe yana kaydım. Bir yandan da kafamdan geçen kelimeleri toparlamaya çalışıyordum.

“Affedersiniz, içinde bulunduğumuz durumu,” tik tik tik... Yoğun bir dikkatle küçük topları seyretmeye devam ettim. “Tam olarak anlayabildim mi, merak ediyorum. Davranış kurallarınıza göre, okulda fiziksel şiddet uygulayan herhangi bir öğrenci...” Tekrar derin bir nefes aldım ve çeliğin çeliğe ritmik bir şekilde çarparak sallanmasına odaklanmaya çalıştım. “Herhangi bir öğrenci, belli bir dosyada kayıt altına alınıyor değil mi? Ve eğer aynı şeyi dört kereden fazla yaparsa velisine bir mektup gönderiliyor. Doğru mu?” Başımı kaldırdım ve Greene’in yanaklarında al al noktacıklar oluşmaya başladığını gördüm. Smythe ise içi geçmiş gibi gözlerini kırptırıyordu. Kafamı tekrar masaya çevirince Balık Surat’la karısının bir fotoğrafını gördüm. Hadi canım! Kadının ne kadar talihsiz bir görünüşü vardı. Bakışlarımı, fotoğraftaki şaşkın deniz canlılarından alıp tekrar Newton Beşiği’ne çevirdim. “Ve eğer başka bir olay daha yaşanırsa velisi okula çağırılır, değil mi?” Newton Beşiği’nden başka bir yere bakmaya cesaret edemiyordum. Sözlerime, yanılmıyorsam hırsızlığın, direkt uzaklaştırmayla sonuçlanan bir davranış olması gerektiğini söyleyerek devam ettim ve bunu söylerken odadaki herkesle tek tek göz teması kurdum. Flynn gülümsüyordu. Rose dehşete düşmüş gibiydi ve böyle hissetmekte haklıydı da. Tutmuş onu kurtlara yem ediyordum. Elbette diye devam ettim, okul kurallarından bu şekilde sapmaları söz konusu olamazdı; yetkililer ve yerel otoriteler bunu yaptıklarını duyarlarsa kesinlikle tepkisiz kalmayacaklarından emindim. Flynn ve Shane’in yüzlerindeki gülümsemeden cesaret alarak savunmamı biraz daha ileri götürdüm ve okulun, çocuklarımin yaşadığı zorlukları anlamakta yetersiz kaldığını düşündüğümü söyledim. Rose üstün başarılı öğrenciler yarışmasına gitmek istememişti ve ben bu durumu okula bildirdiğimde öğretmenler hiç anlayış göstermemişlerdi.

Okulun, aileme ve çocuklarıma karşı ufacık bir empati dahi göstermemiş olması kesinlikle kabul edilemeyecek bir şeydi.

Terlemeye ve nefessiz kalmaya başlamıştım. Derin bir nefes aldım. Rose şimdi dudağını ısıyor ve utanç içinde başını öteki tarafa çeviriyordu. Normalde okulda hep başarılı öğrenci olduğu için şimdi onun adına okuldan şikâyetçi olmam hiç hoşuna gitmiyordu. Fakat bu, her anne babanın yapmaktan nefret ettiği şeyi, 'onun kendi iyiliği için' yapmak zorunda olduğum anlardan biriydi. Tekrar Rose'a baktığımda yolunda gitmeyen çok kötü şeyler olduğunun farkına vardım. Rose tamamen allak bullak görünüyordu. Kendime gelmeye çalıştığımda, elimle kışkırtıcı bir şekilde sol bacağıma okşuyor olduğumu, öne doğru eğildiğimi ve kafamı, iki yana açtığım bacaklarımın arasına sokmuş, etrafa oradan bakıyor olduğumu fark ettim. Başımı yukarı kaldırıncaya öğretmenlerin, hem yaşadığı şaşkınlığı hem de olanlardan keyif aldıklarını gösteren yüz ifadeleriyle karşılaştım. Ağırbaşlılığı sağ bacağıma verirken elim sol bacağımın üzerinden kayarak yukarı tırmandı. Ardından cilveli bir tavırla duvara yaslandım ve kalçalarımı sallayarak Bay Smythe'in art niyetli bakışlarına doğru yaklaşıırken, kafamdan geçen her şeyi Pussycat Dolls'un *Don't Cha* şarkısı yoluyla ifade etmekte olduğumun bilincine vardım. Karısının da benim kadar baştan çıkarıcı olmasını isteyip istemeyeceğini sorarken, ellerimi kafamın arkasında birleştirdiğimi, kalçalarımı adama doğru bir ileri bir geri salladığımı fark ettim. Kalçamı her şevkle salladığımda, az önce savunduğum her şeyin, kahkahalar arasında yok olduğunu görebiliyordum. Nihayet parmağımı masanın üzerinde kaydırırken kalp atışlarımla yavaşladığımı hissettim. Normale dönmeye başladım ve Bay Smythe'e sataşmamı, boğuk bir sesle 'İstemez miydin?' diyerek noktadım ve duvardaki başlangıç pozisyonuma geri döndüm.

“Sanırım,” dedi Shane bana bakarak (gözlerinden utanç verici davranışının sebep olduğu sersemlik okunuyordu), “Bayan King’in söylemeye çalıştığı şey, şu an açıkça davranış kurallarını ihlal ediyor olduğunuz için, Flynn’i okuldan uzaklaştırmanızın hiç akıllıca olmayacağı.” Gülümsedim çünkü düşüncelerim normale dönüyor, kalbim yavaşlayarak yumuşak bir rumba ritmine düşüyor ve nihayet bacaklarını esnetip güzel bir tangoya yerleşiyordu. “Bayan King?”

Sonunda rahatlamış bir halde cevap verdim. “Hımmmm, evet. Tam olarak bunu demek istemiştin,” diye onayladım.

Shane, özel olarak Flynn’e uyarlanmış bir ders programı hazırlanması, sınıf dışında geçirebileceği zamanlar yaratılması fikrini diğer öğretmenlere sunarken ben Kızıl Rose’uma baktım ve şu ana kadar tartışılan konuları düşündüm. Okul hayatı boyunca asla yanlış bir adım atmamış olan güzel kızım, sinemada mutlaka doğru yerde sıraya girmeye dikkat eden canım kızım, tiyatroya gittiğimizde yakalanma korkusuyla çantasında içeri su bile sokmayan akıllı kızım para çalmıştı. Babasını bulmak için para çalmıştı. Çocuklarıma yardım etmeliydim. Onlara, normallğe yaklaşabileceğimize dair biraz da olsa umut verebilmeliydim.

“Affedersiniz, sözünüzü kesmek istemem... Söyledikleriniz gerçekten teşvik edici,” diyerek Shane’e bakıp kafamı salladım. “Ama bu olanların ve okul idaresinin olanları şimdiye kadar yönetme biçimleriyle ilgili duyduğum endişelerin ışığında...” Derin bir nefes alarak yutkundum ve akıl sağlığımdan şüphe ettim. “Bana öyle görünüyor ki çocuklarımdan biraz molaya ihtiyaçları var. Okula ara vermeleri gerekiyor. Bir haftalığına.” Rose bu kez gerçekten keçileri kaçırmışım gibi baktı bana.

“Bayan King, devletin okul yönetmeliklerinde yaptığı son değişikliklere bağlı olarak...” Bay Smythe ellerini ‘bu konu bizi

aşar' şeklinde havaya kaldırmıştı. "Eğitim-öğretim zamanlarında öğrencilere tatil hakkı tanıma yetkimiz yok."

"Anlıyorum. Öyleyse bunu yetki vermediğiniz bir devamsızlık olarak görebilirsiniz. Tabii eğer, üstün başarılı öğrenciler yarışmasının yapılacağı hafta Rose'un hastalanıp okula gelmemesini de göze alabiliyorsanız." Bay Smythe öksürerek boğazını temizledi.

"Pek tabii, pek tabii," diyerek bu fikir en başta kendisine aitmiş gibi başını salladı. "İhtiyaçları olan şey ara vermektir belki de. Evet, eminim bu talebinizi yerine getirebiliriz."

"Harika," dedim gülümseyerek. Bay Smythe ve Bay Greene'le sağlam bir şekilde tokalaştıktan sonra çocuklarıma ve Shane'e bakıp muzipçe sıırıttım.

El çantamı aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

Sonra omzumun üzerinden, "Çocuklar?" diye seslendim. Onlar da hırkalarını ve çantalarını yüklenip aceleyle ayaklandılar. Kapıyı arkamızdan kapatırken, "Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler," diyerek son taşıma da atmış oldum.

"Yuh artık, anne," dedi Rose dışarı çıkar çıkmaz.

"Yuh denmez."

"Affedersin, oha demek istedim. Şaka mı bu? Bizi bir hafta boyunca okula göndermeyecek misin?" diye sordu lahana kokan koridordan ilerlediğimiz sırada.

"Evet."

"Ama neden?" Hızıma yetişebilmek için koşar adım peşimden geldi.

Durdum ve ona dönüp yanağını okşadım. "Babanı aramaya gideceğiz."

"Gerçekten mi?"

Duygu dolu, kararlı bir bakışla başımı salladım.

Açık renk kirpiklerinin arasında pırıldayan gözleriyle bana baktı ve utangaç bir tavırla gülümsedi. Tekrar başımı sallayıp ona sarıldım ve yürümeye devam ettik.

“Şey, bir şey diyeceğim, anne,” dedi Flynn çıkış kapısının açılması için düğmeye bastığımız sırada.

“Evet?”

“Senin yüzünden sonunda gay olacağım, biliyorsun değil mi?” Dirseğimle kaburgalarına hafifçe vurdum; Flynn güldü ve birlikte iyimser ama değişken gökyüzünün altına adımımızı attık.

Melody

“Yemek geldi!” Flynn koltuktan fırladı. Tabii Rose da. Cüzdanımı elime aldım. Dışarıdan yemek söylemenin beraberinde getirdiği özel gün havasının ve konfor duygusunun tadını çıkarıyordum: Belki bir doğum günü kutlaması, haftanın son iş günü ya da sadece, hayatın değerli anlarını yemek pişirmekle harcamak zorunda kalmama armağanı. Gidip kapıyı açtım ve hafifçe kelleşmiş, Polonyalı kuryeden kahverengi keşe kâğıdına konmuş Çin yemeğimizi aldım. Teşekkür edip parayı ödedim. Çocuklarımın arkamda her zamanki görevlerini yerine getirmeye koyulduklarını duydum sonra: Flynn masayı toparlıyor, Rose tabakları çıkarıp bardaklara diyet kola dolduruyordu. Tüm bunlar yüzüme bir gülümseme yerleşmesine vesile oldu: Alışılmış olanın insana verdiği güven duygusu; tek başına heyecan verici olmayan ama bir araya geldiklerinde sizi değişmezliğin battaniyesiyle sarıp sarmalayan parçalardan oluşan bir rutin. Bu rutini oluşturan parçalardan sadece birinin bile yaşamınızdan sökülüp alındığını düşünün. Mesela yemeğinizi alsalar geriye açlık kalır, evinizi alsalar sıcak bir yuvanız olmaz, çocuklarınızı alsalar sevgiden mahrum olursunuz. Kocanızı alırlarsa, geride devasa bir boşluk kalır.

“Pilavı ver.”

“Lütfen.” Yemek çubuğumu kaldırıp Flynn’e baktım.

Flynn, “Pilavı ver lütfen,” diye gevelerken Rose pilav kabını ona uzattı.

“Pekâlâ,” diye söze girerken ses tonumdaki sahte iyimserliği ben bile duyabiliyordum. “Herkes yanında ne götüreceğine karar verdi mi? Çok fazla eşya alamayacağınızı unutmayın çünkü çantalarımızı önce otobüse sonra da trene taşımamız gerekecek.”

“Arabayla gitsek olmaz mı?” diye sordu Rose bir parça tavuğu tatlı-ekşi sosa daldırarak.

“Olmaz, canım. Ya arabayı kullanırken *Cha Cha Slide*’i söylemeye başlarsam ve direksiyonu önce sağa sonra sola çevirirsem?” Başımı iki yana sallarken aynı anda ağzıma yeşil biber ve kara fasulye soslu ördek eti attım. “Araba fazla riskli.”

“Ama ben otobüse binmekten nefret ediyorum. Herkes aval aval bana bakıyor,” diye sızlandı Flynn. Ardından cips paketini aldı ve içindeki cipsleri halihâzırda tepeleme dolu olan tabağına boşalttı.

“Ne kadar yakışıklı olduğuna bakıyorlardır, oğlum.”

“Anne, bu numara yedi yaşımdayken bile işe yaramıyordu, şimdi gerçekten inanacağımı mı düşünüyorsun?”

“Eh, *ben* sana yakışıklı bir çocuk olduğun için *bakıyorum*.” Sırıtmamla beraber ağzımdan bir parça sos aktı.

“Çok zarıfsın,” dedi Flynn kafasını iki yana sallayarak.

“Daha kötüsü de var,” diye araya girdi Rose. “Mesela benim gibi kızıl saçlı da olabilirdin.” Bu lafa hep birlikte güldük. Rose yüzünün önüne düşmüş bir tutam saçı geri çekip kulağının arkasına attı.

“Ya da gerçek bir ucube gibi uygunsuz zamanlarda şarkı söyleyip dans etmeye başlayabilirdin.” Yemek çubuğumu bir parça kırmızı bibere sapladım.

“Hem de kızıl olabilirdim,” diye tekrar etti Flynn ve Rose’a karides cipsi fırlatırken Rose da ona dil çıkardı.

“Belki de hepimiz son derece süslü püslü kıyafetler giyip abartılı takılar takmalıyız?” diye önerdim. “İnsanların dikkatini dağıtırız, böylece ne kadar ucube bir aile olduğumuzu fark etmezler.” Karides cipsimle bir parça pilav kepçeledim. “Mesela parlak kaftanlar ya da kış ortasında kısacık şortlar giymeye başlayabiliriz.”

“Kesinlikle,” diyerek sırtıttı Rose. “Flynn, sen o çirkin suratını saklamak için bir sürü piercing takabilirsin.”

“Belki sen de aynı şeyi yapmalısın,” diyerek atağa geçti Flynn. “Hem ayrıca ben takı takmam. Tarzım değil.”

“Baban da takmazdı.” Çıkmak üzere olduğumuz macerayla ilgili şüphe tohumlarından ilkinin bunu söyleyerek ekmiş oldum.

“Babamın bileklik taktığını sanıyordum?” dedi Rose kaşlarını çatıp bana bakarak. “Hani hiç çıkarmadığını söylemiştin.”

“Ah, evet, *ama o* öyle gümüş filan gibi değerli bir bileklik değildi. Bordo bir saç ipiydi sadece, ben eskiden saçıma takıyordum.”

“Hadi ya?” diye sordu Flynn.

“Tabii ki bayağı havalı biriydim,” dedim ve bu söylediğimi onaylarcasına kafamı sallayarak kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı büzdüm. “Çizmelerimle aynı renkteydi,” diye ekledim ve saçlarımı geriye atıp gözlerimi uzaklara diktim. “Sonunda kesmek zorunda kaldım çünkü saçlarım ipin çanı yüzünden düğüm olmuştu.”

“Çan mı?”

“Evet, ucunda bir çan vardı... Dedim ya, havalı biriydim.” Şaşkın suratlarına bakıp güldüm. “Her neyse, babanız onu bileğine takardı. Evdeyken nerede olsa onu duyabilirdim. ‘Melo-dim hep yanımda olsun diye onu bileğime takıyorum,’ derdi.” Bu son cümleyi özlemlerle söylemiştim. Çocukların sergilediği

alaycı mimikler ve mideleri kalkmış gibi çıkardıkları seslerle yüzümdeki dalgın bakış siliniverdi. “Bence *gayet* romantikti,” diye ekledim terslenerek.

Yıkadığım son tabağı da bulaşıklığa koydum ve iç çektim. Ne yapıyordum ben? Ellerimi mutfak havlusuna kurulayıp salona geri döndüm. Kapının eşiğine yaslanarak çocuklara baktım: Her ikisi de kendilerini tamamen *Big Bang Theory*’ye kaptırmışlardı. Aynı espriye kafalarını aynı anda geri atarak güldüler. Onları okullarından koparacak, uzun ve zorlu bir yolculuğa çıkaracaktım ki bu yolculuğun sonunda (boş bir umutla) bulmayı beklediğimiz babalarının orada olmayacağını biliyordum. Onları böyle umutlandırmaya hakkım var mıydı? Belli ki Rose buna ihtiyaç duyuyordu; peki ya Flynn? Psikolojik danışmanlarla yaptığı onca görüşmeye rağmen babası hakkında hâlâ pek konuşmazdı. Muhtemelen araba kazası yüzünden Dev’i suçluyor olmalıydı ama bundan kimseye hiçbir zaman bahsetmedi.

Dev kaybolduğunda, sanki Flynn de babasıyla ilgili tüm duygu ve düşüncelerinin üstüne kapıyı kapatmıştı. İşin aslı, eskiden babasına hayrandı. O ikisi birlikte oyun oynarken kendimi dışlanmış bile hissederdim. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

Çocuklar bir kahkaha daha patlattılar. Flynn, Rose’un koltuktan sarkan ayağına hafifçe bir tekme attı. Bunun üzerine Rose ona ters ters baktıktan sonra ayağını bu kez Flynn’e çok daha yakın bir şekilde aşağı sarkıttı. Bir an sabırla bekledikten sonra, bacağına esneterek Flynn’in ayağını, hedefi tam on ikiden vuran esaslı bir tekmeyle havaya savurdu. Flynn dersini almış gibi kendi kendine söylenerek bacaklarını altında toplarken Rose sırtıyordu. Odanın arka tarafındaki yemek masasında duran dizüstü bilgisayarına doğru yürürken durup ikisinin de kafalarını okşadım. Bilgisayarın başına geçtim ve fareyi hareket ettirerek

siyah ekranın açılıp o bilindik dijital renge dönüşmesini bekledim. Rotamızı yeniden kontrol etmek istiyordum. Trene binip Telford'dan Birmingham'a gitmemiz yalnızca bir saat sürecekti. Oradan bizi Taunton'a götürecek olan trene binmek için bir süre beklememiz gerekecekti. Herhangi bir aksilik olmazsa üç saat süren yolculuğun ardından öğle vakti Taunton'a varmış olacaktık. Biletlerin satıldığı internet sayfasını yeniden açtım ve 'bileti satın al' sekmesinin üzerinde fareyi gezdirerek düşünmeye devam ettim. Yaptığım planı onaylamamı ya da iptal etmemi söyleyecek herhangi bir işaret görebilmek için çocuklarıma bir kez daha baktım ve o sırada Rose'un Flynn'e sessizce şunu söylediğini duydum:

"Sence bizi tanıyacak mı? Babam yani? Eğer onu bulursak?"

"Tanıyamaması için aptal olması gerek. Suratında böyle yara izi olan kaç tane on altı yaşında çocuk tanıyorsun?" Rose kafasını yana eğdi ve birbirlerine baktılar. Hepimiz gün içinde bir insana mutlaka bakarız. Mesela kafede, size orta boy mu büyük boy mu kahve istediğinizi sorduklarında ya da adisyonu verdiklerinde. Ama size sorsam, o insanın gözleri ne renkti diye, bana söyleyebilir misiniz? Hayır, gözlerinizi kırptığınız anda karşıdakinin gözlerinin ne renk olduğunu kaçırmışsınızdır. Fakat o sırada ben çocuklarımin birbirlerine gerçekten *baktıklarını* gördüm. Hikâyelerini ve hayallerini birbirlerinin karşısında çırlıçıplak ortaya döküyorlardı. Bu kısacık büyü an, Flynn'in, Rose'un ayaklarını koltuktan aşağı tekmelemesi ve "Ben kazandım," demesiyle bozuldu.

Bunu gerçekten yapacak mıydım? Babalarını bulamayacağımızı bildiğim halde orada bir yerde bizi bekliyor olduğuna onları inandıracak mıydım? Böyle bir hayal kırıklığını kaldıramazlarsa ne olacaktı? Tekrar Rose'a baktım; küçük bir çocukken asla pes etmezdi. Bulmacanın son parçası kayboldu mesela, onu bulana

kadar vazgeçmezdi. Boyama kitaplarındaki resimlerin hepsini mutlaka boyardı. Baloncuk şişesiyle oynarken en büyük balonu yapabilmek için hep daha iyi üflemeyle çalışırdı. Buna karşılık Flynn, daha büyük bir baloncuk yapılamayacağı gerçeğini kabul etmekten rahatsızlık duymaz, onun yerine bütün gücüyle üfleyerek en fazla sayıda balonu yapmaya çalışır, eksik dişleriyle sırtarak peşlerinden koşup onları patlatır, elindekinden en iyi şekilde faydalanmaya bakardı. Ama Rose baloncuk karışımını son damlasına kadar kullanırdı. Çubuğa her üflediğinde dört yaşındaki suratının yansıması balonun üzerinde belirir, balon büyür, kocaman olur ve sonunda kaçınılmaz olarak patlardı. Çubuk sabırla tekrar karışıma batırılır, bir sonraki balonun daha etkileyici, daha büyük ve bir öncekinden daha dayanıklı olması hedeflenirdi. Sonra bir gün, Rose baloncuk şişesini açmadı bile; onu Flynn'e verdi. Suratında üzgün ve yenik düşmüş gibi bir ifade vardı. Baloncuklarını neden Flynn'e verdiğini sorduğumda bana, "Olabilecek en büyük balonu yaptım zaten, daha fazla büyümüyorlar," dedi. Ardından Flynn'e katılarak onunla beraber bahçede koşup yakalayabildiği kadar balon yakalamaya çalıştı ve Flynn'in rehberliğinde, elindekinden en iyi şekilde faydalanmayı öğrendi.

Şimdi eğer bunu yapmazsam, Rose bir cevap bulana kadar pes etmeyecekti.

Bir keresinde Dev'in evsizlerle birlikte yaşadığından emin olduğumu düşünmüştüm ve onu bulmak amacıyla çocukları da beraberimde sürüklemiştim. Rose'un gözlerini kocaman açarak sokakların iki yanını çevreleyen sefilliğe attığı bakışı hiç unutmuyorum. Flynn, babasını bulamadığımızda büyük hayal kırıklığına uğramamıştı, tıpkı ona o gün McDonald's'tan yemeye paramızın yetmeyeceğini söylediğim zamanlarda durumu kabullendiği gibi kabullenmişti. Ama o zamanlar küçüklerdi.

O günlerde hissettikleri hayal kırıklığından çok daha büyük duygular yaşayacaklardı şimdi. Akılları artık çok daha fazlasına eriyordu ve bu yüzden gerçeğin suratlarına sert bir tokat gibi inmesinden endişe ediyordum. Ama şimdi onları bu yolculuğa çıkarmazsam, Rose'un bulmacanın parçalarını birleştirmek için duyduğu istek yüzünden belki de hayatını mahvedebileceğini biliyordum. Şimdi onu bu yolculuğa çıkarırsam ve bulduğumuz en büyük ipucunun –en büyük baloncuğun– dahi aradığımız cevap olmadığını ona gösterirsem, belki yine Flynn'in rehberliğinde, elindekinden en iyi şekilde faydalanmaya bakardı.

Her şeye rağmen, kafamı tekrar ekrana çevirip *Leaving on a Jet Plane* şarkısını mırıldanmaya başlarken, çocuklarıma ya-
şatmak üzere olduğum şeyin devasallığı boğazıma bir yumru gibi takılmıştı. Derin bir nefes aldım ve alt dudağımı ısırarak 'satın al' seçeneğine tıkladım.

Bu, onların iyiliği için dedim içimden.

Ellerimi ovuşturarak kan dolaşımımı hızlandırmaya ve parmak uçlarımı ısıtmaya çalıştım. Otobüsün zamanında varacağından emin olmak için saatime baktım. Flynn bir yandan kulaklıklarından çıkan o bitmek bilmez 'cıstak cıstak' seslerine dikkatini vermeye çalışıyor, bir yandan da siyah yün şapkasını aşağı çekerek suratını iyice kapamaya uğraşıyordu.

Rose zümrüt yeşili atkısını düzeltti. O farkında değildi ama atkısı kedilerinkilere benzeyen gözleriyle aynı renkteydi. Dokunmatik ekran eldiveniyle telefonunda bir şeye baktıktan sonra atkısıyla mücadele etmeye geri döndü. Sabırsızca iç çektim ve ağızımdan çıkan nefes havada buharlaştı.

Hadi artık.

Otobüs nihayet köşeyi dönerek ufukta göründü ve dondurucu sabah sisinin içinde yaklaştığını haber vermek üzere

sinyallerini yakarak yavaşladı. Korkuyla karışık bir heyecan yüzünden kupkuru olmuş dudaklarım kapalı halde çocuklara bakıp gülümsedim. Rose'un bakışları umut doluydu ve gözleri cam gibi parlıyordu. Flynn'in şapkanın altına sakladığı gözlerindeyse kayıtsızlık vardı. Saat hâlâ çok erken olduğu için bir aksilik yaşamadan ve gittiğimiz yeri iki kere kontrol etme ihtiyacı duymadan otobüse tırmanıp ortadaki koltuklara geçtik. Önümüzde bizi nasıl bir günün beklediğini, kayıp kişiyle ilgili ilanı vermiş olan hastaneye vardığımızda kötü haberle nasıl başa çıkacağımızı düşünmeye başladım. Çocukları buna hazırlamam gerekiyordu. Özellikle de Rose'u. Evet, çıktığımız yolculuğun, bu defteri kapamasına yardım etmesini diliyordum ama aynı zamanda büyük bir umuda kapılmış olduğunun da farkındaydım. Peki, ya bu yolculuk, işleri daha da kötüleştirirse ve Rose bundan böyle, benden hiç yardım almaya gerek bile duymadan en küçük ipuçlarının peşinden gitmeye kalkışırsa? Buğulu cama bir kalp çizip içinden zikzak şeklinde bir ok geçirdim. Hastanedeki o adam kim olacaktı ki hem? Hayatta bin bir zorluklar atlatmış bir ailenin, ülkenin yarısını aşarak onu görmek için yollara döktüğünü bilse ne hissederdi? İlk önce polise gidecektik. On bir senedir kayıp olan birini aramaya devam etmenin ne kadar boş bir çaba olduğunu Rose'un da Flynn'in de görmesini istiyordum. Sonra da hastaneye gidecek ve alabileceğimiz başka bir bilgi olup olmadığını görecektik. Bütün bu maceralara artık son verebilecek bir şey bulabilmeyi umuyordum. Dev'in bir yerlerde hâlâ hayatta olduğu fikrinden vazgeçmelerini sağlayacak, somut bir delilleri olmasını istiyordum.

"Anne?"

"Hı?" Kafamı eğip ellerime baktım ve dirseklerimin göğüs hizamda olduklarını, kollarımı bir sağa bir sola salladığımı fark ettim. Çok geçmeden kendimi toparladığımda, *The Wheels on*

the Bus'ı söylüyor olduğumu anladım. Bir yandan da fiş fiş sesler çıkarak sağa sola yatan otobüs sileceklerini kollarımı sallayarak taklit ediyordum.

Aman Tanrım. Bu, bütüünün güüünün böyle sürecekti.

Vücutlarımız, trenin sarsılışıyla aynı ritimde sallanıyordu. Bu sayede, içimde kabarmaya başlayan fırtınanın bir parça yatıştığını hissediyordum. Dışarıdaki puslu manzaranın içinde, yaprakları dökülmüş ağaçları seyrederken yıllar önce üniversitede aceleyle sınıfa girdiğim başka bir soğuk mart sabahını hatırladım. Soğuktan kızarmış ve çatlamış ellerimle sırt çantamı sıkı sıkı tutuyordum: Üzeri müzik gruplarının isimleri ve logolarıyla dolu haki sırt çantam o kadar ağırdı ki beni aşağı çekiyordu. Sahipsiz bir malzeme kutusuna nasıl takıldığımı ve resim sehpalarından birini nasıl devirdiğimi hatırlayarak kafamı iki yana salladım. Bana bakıp sırttan insanların arasından geçerken birtakım özürler mırıldanmış ve boş bir sıra bulup yerime çökmüştüm. O sırada, paçuli kokan resim öğretmenimiz sınıfa yerel bir heykeltıraşı takdim ediyordu. Adamın olduğu tarafa bile bakmamıştım çünkü o an, kalemimi, sakızımı ve kolamı çantamdan çıkarmakla meşguldüm. Nihayet resim defterimi masaya koyup açtığımda kafamı yukarı kaldırdım. İlk önce ellerini fark ettim. Çevik hareketlerle eğip büktüğü tele karmaşık şekiller veren upuzun parmakları vardı. O dümdüz ve cansız tel parçası birkaç dakika içinde bir kumruya dönüşmüştü. Gülmüş kafesin içine yerleştirdiği mavi bir misketle, kuşa bir göz, bir bakış kazandırmıştı. Ara sıra dikkatim dağılıyor, heykeli yaratan adamın, koyu kestane saçlarını kulağının arkasına nasıl attığını, geri kalanının gözlerinin önüne nasıl döküldüğünü seyrediyordum. Uzun, koyu renk kirpiklerinin arasından, derin derin bakan yosun yeşili gözleri belirliyordu. Onunla ilk ko-

nuştüğümüz anı hatırlıyorum. Üniversitenin önündeki otobüs durağında bekliyordum. “Yağmur yağıyor,” dedi bana. “Evet, öyle,” diye cevap verdim paltomun düğmelerini kapatarak. Bir hafta önce sınıfta o heykeli yaptığından beri ondan başka hiçbir şey düşünememiş olduğum için biraz heyecanlıydım. Sanki bir parçam sürekli vücudumdan dışarı çıkıp uzaklarda onu arayıp durmuştu. Küçük enerji kıvılcımları delicesine bir arayıştaydı; tutunabilecekleri, sarılabilecekleri, içinde saklanabilecekleri bir yer bulmaya çalışıyorlardı. Adam kapüşonumu tutup kafamın üzerine çekince aradığım o şeyi sonunda bulmuşum gibi hissetmiştim. Ona dair her şey; sesi, kokusu, hareketleri, içimi müthiş bir huzurla dolduruyordu. Sanki uzun yıllardır, belki de doğduğumuz andan beri hep birbirimizi bulmaya çalışmıştık.

Trenin tıslayarak bir başka istasyonda durmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Gerindim ve içecek bir şey bulmak için çantamı karıştırmaya başladım. Her iki yanımdaki çocuklarım kafalarını çevirmiş birbirlerine bakıyorlardı. Rose sol yanımdaki koridorun öbür tarafındaki koltukta, Flynn hemen sağımdaydı. Ağzımın bu kadar kuru olmasının sebebi susuzluk muydu yoksa sabah işe giden Birmingham halkına eğlence mi olmuştum, bilmiyordum.

“Şarkı mı söylüyordum?” diye fısıldadım Rose’a doğru.

“Hayır, hafifçe bir şeyler mırıldandın, o kadar.”

Çantamdan çikolatalı bisküvi çıkardım ve Rose’a uzattım. Böylece telefonundan ve Twitter’dan biraz uzaklaşmasına yetecek kadar dikkati dağılmış oldu. Flynn kulaklıklarından tekini çıkardı.

“Daha ne kadar var?” diye sordu.

“Sanırım bir buçuk saat kaldı.”

“Google’da Taunton’ı araştırdım, anne. Güzel bir yere benziyor,” dedi Rose ve bisküvisinden küçük ısırmalar aldı. Flynn

kendi bisküvisini iki ısırışta bitirmişti. “Taunton’da bir sürü güzel park ve bedava bir müze varmış – ah, bir de sualtı dalışı.”

“Sualtı dalışı mı?”

“Aynen.” Rose müzeye ve parklara doyduktan sonra mutlaka sualtı dalışı da yapacakmışız gibi kendinden emin bir tavırla kafasını salladı.

“Tabii,” dedim gülümseyerek. “Günümüzü en güzel şekilde değerlendirmememiz için hiçbir sebep yok yani eğer aradığımızı bulamazsak.” Rose ağzındaki bisküvi kırıntılarını sildi ve tren istasyondan uzaklaşırken dikkatini yeniden telefonunun ekranına verdi.

Pencereden dışarıyı seyrederek bir saat geçti. Şehrin kemikleri gibi görünen gri binalar, sonsuza uzanan çamaşır ipleriyle birbirlerine bağlanmışlardı. İpler siyah-beyaz otoyollara doğru açılan damarlar misaliydi ve sokak lambaları yolların karnına bıçak gibi saplanıyordu: Sabah sisini delip geçen parlak gözlere sahip, uzaylı muhafızlar. Öbek öbek yeşil alanlar ortaya çıkmaya başladı. Kahverengi toprak parçaları, eğri büğrü parmaklar gibi öne doğru uzanıyor, cılız güneş ışınlarını ıstahla yutmaya çalışıyor, bir yandan da, bacaklarını iki yana açmış, devasa elektrik direklerinin istilasını ve örümcek ağı misali taşranın bir ucundan öbür ucuna savurdukları telleri görmezden geliyorlardı.

Yine yavaşlayarak bir istasyona yanaştık. Bu kez treni bir ergen kız ordusu doldurdu. İçlerinden iki kızın –biri sarışın ve sevimli, diğeri esmer ve düşünceli– yanımızdan geçerken Flynn’e baktıklarını fark ettim. Cama yasladığı sol yanağı, saçlarının ardında görünmüyordu. Kızlar bizim hemen ilerimizde bir masaya oturdular. Birbirlerini dürtüp kıkırdıyorlardı, ikisi de dudak parlaticısı ve buklelerden ibaretlerdi. Telefonun ekranında başka bir müzik listesi seçmekle meşgul olan Flynn bunların hiçbirini fark etmiyordu.

Ben fırsattan istifade ederek Flynn'i incelemeye koyuldum. Yarı Adam - Yarı Çocuk olarak tanımlanan, bu anlaşılması zor varlığı yetiştiren her anne babanın hissettiği o tanıdık gururu ve korkuyu yaşıyordum. Kızlar artık açıkça onun olduğu tarafa bakıyorlardı; saçlar geri atılıyor, bir şeyler mırıldanılıyor, kir-pikler Flynn'e doğru kırpıştırılıyor. Flynn bana dönüp içecek bir şeyler istedi. Kızların, suratının sol tarafını görmesiyle ona karşı duyduğum sevgi katlanarak arttı. Cilveli gülüşler, yerini şaşkınlık ve ardından acıma duygusuyla dolu bir ifadeye bıraktı. Acıma, duyguların en kırıncısıdır. Acıma duygusu kendi tanımına bile kafa tutar. Karşıdaki insana dayanışma ve destek mesajı vermek yerine, keder ve yargılanma hissini yaşatır. Acımak, huzursuz bir yüz ifadesini, yalnızca umut edebilen hüznünlü bir gülümsemeyi ve 'biraz daha dayan' şeklinde omuz sıvazlamaları getirir beraberinde. Acımak kelimesini ağızımın içinde tiksintiyle yuvarlarken bu duygunun kızların yüzlerine nasıl yansıdığını seyrediyordum. Artık o anda Flynn'in bakışları da bu saldırıya maruz kalmıştı. Acıma duygusu bir bıçak gibi üzerine fırlatılmıştı. Flynn bu silahtan sıyrılarak onu başından def etti. Ne de olsa daha önce de başa çıkmıştı bununla. Suratında o yara izlerini taşıyor ama buna rağmen hayatta kalmayı başarıyordu. Şimdi de bir yerinin sıyrıldığına dair en ufak bir belirti dahi göstermeden kolasının kapağını açtı, belli ki kafasından kızları geçirerek bir an bekledi ve sonra yaşadığı olayı şekerli baloncuklarıyla yutuverdi. Ardından, kendinden son derece emin bir kayıtsızlıkla geçirdi ve elinin tersiyle ağızını sildi.

Kafasından neler geçtiğini düşünürken gurur ve kederle karışık bir şey hissettim; henüz ismi verilmemiş bir duyguydu bu. Yenilgi mi yaşıyordu, yoksa insanlarla arasında büyük bir mesafe olduğunu mu düşünüyordu?

Bir sonraki istasyonda vagonun içinde sessizce oturduk. Ve bekledik. Ve daha çok bekledik. Suratım sıcaktan yanıyordu. Vagondaki can sıkıntısı öyle bir boyuttaydı ki dokunsanız hissedebilirdiniz.

Saçları dökülmüş kondüktör, hepimiz kadar ona da fenalık geldiğini anlatan bir tavırla anons yaptı: “Tuvalet tankındaki sorun nedeniyle kısa bir gecikme olacak.” Tuvalet tankının işlevinin ne olduğunu bilmiyor ve kesinlikle umursamıyordum. Fakat ortama sabırların tükendiğini gösteren mırıltılar yayılırken vagondaki havanın da giderek ağırlaştığından hiç şüphem yoktu. O ana kadar birbirinden uzak duran biz yabancı insanlar, İngiltere’deki toplu taşımayı ne kadar kınadığımız hususunda birleşerek resmen suç ortakları oluvermiştik.

Olduğum yerde kıpırdanmaya, ellerimle kotumu düzeltmeye ve dizimi aşağı yukarı sallamaya başladım.

Burada fazla kalmadığımız sürece sorun yoktu. Aktarma yapacağımız trene yetişmek için hâlâ vaktimiz vardı.

Karnımda kasılmalar başlıyordu; yavaşça ve hiç acı çektiirmeden, sadece dikkat çekmek istercesine içeriden beni dürtüyordu. Kulaklarımda akort yapılan enstrümanların sesi yankılanıyordu. Önce bas gitarın *dım dım dım* seslerini duydum; bunu, davuldaki gergin deriye çarpan pedalların *bam-bam* sesleri takip etti ve son olarak da zilin tıs tısları duyuldu.

Flynn beni sakinleştirmek için ritmik bir şekilde sırtımı okşuyordu, ben de o sırada dudaklarımdan kapandığımı hissediyordum. Boğazım açılış şarkısına hazırlık yapmak üzere la-la-la diye bağırarak için can atıyordu.

Derin nefes al.

Nefesini yavaşça bırak.

İçimden bunu tekrar ederken bile savaşı çoktan kaybettiğimi biliyordum. Karnım o kadar sıkı bir şekilde kasılmıştı ki acı

içinde çığlık atmaya başlayacağım diye korkuyordum. Boğazımda safraya benzer bir tat kalmıştı.

Rose elindeki tüp çikolatayla bana döndü ama sorusunu tamamlayamadı. “Biraz ister...” Bana doğru çevrilmiş olan tüpün ucundaki çikolata yere damladı. Aynı anda ne halde olduğumu görmesiyle Rose’un da omuzları düştü.

Başımı öne eğdim. Son derece sakın ve tok bir sesle Queen’in epey sevilen *Don’t Stop Me Now* şarkısı aracılığıyla, trendeki yolculara bugün harika bir gün geçireceğimi duyurdum ve ekledim:

“Yaaaşaadığımıııı hissediyoruuum...” Ardından, giderek yükselen notalarla, dünyanın dışının içine çıktığını söyledim. Hatta sesim, tizlerin tehlikeli topraklarına cesur bir adım atmıştı ve ben “Mutluluktan üüüüooruuuum...” diyerek ruh halimi anlatmaya devam ediyordum. Tamamen kontrol dışı ayağa kalktım; bu arada beynim, derinlerde bir yerde saklanıyor olması gereken şarkı sözlerini arıyor ama bulamıyordu. Bir sonraki adımım karşımda bezgin bezgin oturan eşofmanlı adama, *Don’t Stop Me Now* başlığını tekrar etmek oldu. Hem de bunu, keskin ve kısa *fa majör* patlamalarıyla esaslı bir emir olarak söylemiştim. Ardından kafamı sallayıp sırtarak çenemi de hafifçe yukarı kaldırmış, trendeki diğer yolcu arkadaşlarıma gerçekten ama gerçekten harika vakit geçirdiğimi eklemiştim. Büyük bir coşkuyla konuya açıklık getirdim: “Bulutların arasından kayan bir yıldızım ben, yerçekimi kasasına meydan okurum!”

Rose koltukta yavaşça dönerek kondüktörün (durumu eğlenceli ve aynı zamanda garip bulmuş gibi bir yüz ifadesiyle) bana doğru yürümeye başladığını işaret etmeye çalıştı. Coşku ve panikle karışık tuhaf bir duyguya kapılarak koridorda geri ilerlemeye başladım. Bir ara durdum –ilk önce bir grup rugby taraftarına– bir yarış arabası olduğumu, Leydi Şimşek gibi çarptığımı ilân ettim ve yanımdaki kadının gerçekten de

elektrik çarpmış gibi kabarık saçları olduğunu görünce utançla yüzümü buruşturdum. Sözlerime devam ederek beni durdurmayı akıllarından bile geçirmemelerini ekledim çünkü: “Kek gibi yanıyordum, tam yüz dereceydin ve bu yüzden benim adım Bay Göbeekyangınıydı!” Böylece kabarık saçlı kadının yanında oturan şişman adamı da aşağılamayı ihmal etmemiştim. “Kaşık hızıyla uçuyoruuuuu! Süper manik bir kız yaratmak için çamurdan!” Giderek yaklaşan kondüktörden geri geri kaçarak vagonun en arkasına gittim. Tek kolumu göğüs hizamda dümdüz kaldırıp en sağ uca doğru uzattım. İşaret parmağım havada, kolumu vagonda yüz seksen derece çevirerek, eğlenceli anlar geçiren seyircileri bana katılmaya davet ettim. O sırada fark ettim ki bazı insanlar bu küçük gösteride gerçekten de rol amaya başlıyorlardı. Kucağında tombul bir çocuk taşıyan solaryum esmeri anneye eğlencemi bozmamasını tembihledim ve ekledim: “Yeah! Yeah! Yeah!”

Ben ona havada bir beşlik çakarken o da, “Ooooh-hooo-hooo!” diye karşılık verdi.

Rose şimdi ayağa kalkmıştı ve suratı kıpkırmızı kesilmiş kondüktörü el kol hareketleriyle durdurmaya çalışıyordu. Flynn ise oturduğu yerden arkaya doğru boynunu uzatmış, başparmaklarını havaya kaldırarak beni tebrik ediyor; dışarıda, platformdaki insanların da ‘ooh-hoo-hoo’lara eşlik etmeye başladıklarını gösteriyordu.

Kulaklarım, etrafta yankılanan gergin kahkahalara ve sıfır müzik algısına sahip koronun sesine alışmıştı. Ki anlaşılan, koro da benimle beraber ‘kek gibi yanıyordu’. Peşimden takip eden kondüktörü elimden geldiğince atlatmaya çalışarak boş koltuklara tırmanmaya, koridorun bir o yanına bir bu yanına geçmeye başladım. Tabii bu arada, harika, çok harika bir gün

derhal treni terk etmemi işaret etti. Utançla platforma inmek üzereyken son anda kafamı çevirip arkama baktım ve Flynn'in cüretkâr hamlesinin sahte tırnağıyla kâğıdı kendine doğru çeken kız tarafından ödüllendirildiğini ve kızın, uzaklaşmakta olan Flynn'in arkasından cilveli cilveli gülümsediğini gördüm.

Rose

7 Mart

Pekâlâ, bugün işler pek de planladığımız gibi gitmedi. Henüz Taunton'a bile varamadık çünkü annem trende Freddie Mercury'ye dönüştü; Flynn'in dediğine göre, şarkının sözlerini bu kez bayağı yanlış söylemiş. Sanırım annemin durumu kötüye gidiyor. Bristol Temple Meads İstasyonu'nda saatlerce beklemek zorunda kaldık. Trendeki görevli annemi bir ofise götürdü ve annem, pejmürde giyimli (resmen *Küçük Denizkızı*'ndaki Ursula'ya benzeyen) bir kadın tarafından düzeni bozmak gerekçesiyle azarlandı. Kapının cam panelinden onu izledim. Onun için o kadar üzüldüm ki. İlk önce kadına derdini anlatmak için bir iki defa söze girmeye çalıştı, sonradan tamamen teslim olmuş bir halde susup bekledi. Okul müdüründen azar işiten, yaramaz bir kız çocuğu gibiydi. Durmadan başparmağını ısırtıyor ve sahte Ugg botlarını yere sürüyordu. Hem aslında annem o kadar büyük bir soruna bile yol açmamıştı. Etraftaki insanların çoğu ona eşlik ederek şarkı söylemeye başlamıştı. Eminim, Wimbledon'da yerler oynanmayacak kadar ıslak diye Cliff Rich-bilmem kimin kalabalığı eğlendirmek için şarkı söylemesinden çok daha iyiydi.

Müzik öğretmenimiz, şarkı söylemenin kötü havaları bile iyiye çevirebileceğini söylemişti. Bu konuda ona katılamayacağım. Teneffüste Google'da Cliff'e bakmıştık; anlaşılan onun şarkı söylemesini dinlemek yerine tepemize yağmur yağmasını tercih ederdik. Her neyse, odaya fırtına gibi dalan Flynn de kadına güzel bir azar çekti. Kapının camında kendi yansımamla göz göze geldim. Beklenmedik bir anda kendi yüzümü görmekten nefret ediyorum. Gerçekten de Japon balığına benziyorum. Ne kadar dudak kremi sürersem süreyim dudaklarım hep aşırı şişmiş görünüyor ve tenim o kadar solgun ki hep şok geçiriyordum gibi duruyorum. Tabii aslında ailemi düşünecek olursak bu halim duruma uymuyor da değil. Üstünde parmak izleri olan camdaki yansımamın ardında annemin, Flynn'i kolundan çekerek sakinleştirmeye çalıştığını ve Ursula'dan özür dilediğini görüyordum. Artık o noktada (saçımı balıksırtı örgü yapma girişiminin başarısızlıkla sonuçlandığını kabul ettikten sonra) çantamı omzuma attım ve içeri girip trenin çoktan gitmiş olduğunu söyleyerek tartışmaya son verdim.

İstasyondan çıktığımızda (bu arada, tren istasyonu dışarıdan Big Ben'in minyatürü gibi görünüyordu) annemin 'Google sonucu alması' için on saat bekledik. Nedense 'Google sonucu almak' demesinin komik olduğunu düşünüyor. Komik değil, son derece saçma bence. Annem bizim için olabilecek en ucuz pansiyonu buldu çünkü bir sonraki trene daha saatler vardı ve Taunton'a gece yarısına doğru varırsak orada ne yapacaktık? Flynn bütün bu süre boyunca kulaklıklarını hiç çıkarmadan oturdu. Bense annemin bu durumu macera dolu bir gün geçirmenin eğlenceli bir parçası olarak gösterme çabalarına katlanmak zorunda kaldım. Sonra Welshback Waterfront denen bu yeri bulmak için epey yol yürüdük. Hem pansiyona hem de taksiye para vermek çok pahalıya patlayacaktı. Burası sevimli

bir yer. Pencereden nehir manzarasını ve köprünün kemerini görmek hoşuma gitti. Annemle gittiğimizi hatırladığım son yer, ben küçükken çıktığımız o korkunç Londra seyahati. Camden Market'ta kalabalığın arasından zorla yürürken annemin elini sıkı sıkı tuttuğumu hatırlıyorum. Anneme o günden bahsettiğimde bana babamı aradığı son yerin Londra olduğunu söylemişti. Onu orada bulmamız uzak bir ihtimaldi aslında. Bir polis memuru kadın, bazı büyük şehirleri denememizi tavsiye etmişti çünkü kayıp insanları en çok oralarda buluyorlarmış. Annemse oraya gittiğimiz sırada bile, babamı bulamayacağımızı hissediyormuş aslında. İçinden bir ses ona böyle söylüyormuş ama yine de son bir kez denemek istemiş. Kaşınması gereken bir yara gibi. Ne kadar korktuğumu ve annemin eline nasıl sıkı sıkı yapıştığımı hatırlıyorum. Her taraf insan kaynıyordu ve her yerden garip garip kokular geliyordu. En çok da o kokuları hatırlıyorum. Birkaç adımda bir, yanından geçtiğimiz tezgâhlarda pişen yemeklerden değişik değişik kokular geliyordu ve her bir kokuya o tezgâhlarda çalan farklı müzikler, yabancı aksanlar eşlik ediyordu. Birinde sadece ahtapot satıyorlardı; o deniz mahsulünün buharlı kokusu, ahtapotun ürkütücü görüntüsü, elimi sıkı sıkı tutan annemin eli ve geçen insanlara bakarken yüzündeki endişeli ifade kadar hafızamda canlı hâlâ.

Şu anda annem babamı çok düşünüyor. Bunu hemen anlayabiliyoruz çünkü yine o şarkıyı mırıldanmaya başladı. Hani onsuz bir hayatı yaşayamayacak olmakla ilgili olan şarkı. Şarkının şu kısmına geldiğinde bazen kendini iyice kaptırıyor: 'Ayrılırken yüzünün halini unutamam... Ama sanırım hikâye böyle devam ediyor.' Anneme bu şarkıyı söylediğinden bahsetmiyoruz çünkü söylerken ağlıyor ve sonra yanaklarının ıslak olduğunu fark edince şok geçiriyor. Bir keresinde fırını temizlerken şarkıyı baştan sona tekrar tekrar söylemişti ve son ana kadar ağladığının hiç

farkında değildi. Mutfağa girdiğimde, ayağa kalkmış, gözlerini kısarak fırın temizleme spreyinin arkasında yazanları okuyordu. Üreticilere şikayette bulunacaktı çünkü bu ürünün ekolojik olması gerekiyordu. Peki o zaman neden boğazı acımış ve gözleri yaşarmıştı? Flynn bir kahkaha atıp o gülünç hippie ses tonunu kullanarak, “Sakin ol ve içindeki ışığı bul, anne,” demişti. Annem gülerek temizlik bezini Flynn’in suratına fırlatmış, Flynn de canı yanmış numarası yaparak “Gözlerim! Gözlerim!” diye çılgılık atmıştı. Flynn annemin dikkatini dağıtmak ve onu sakinleştirmek konusunda gerçekten çok başarılıdır. Aynı şeyi gerildiği zamanlarda kendisi için yapamaması çok yazık. Sinirlendiğinde gözüne bir perde iniyor ve gerçekten korkutucu görünüyor. Çok korkutucu. Başının neden hep derde girdiğini anlayabiliyorum ama aslında kötü biri değil. Sadece, nasıl desem, dış dünyayla pek baş edemiyor. Her neyse şimdi gideceğim. Flynn nihayet banyodan çıktı. Elimi çabuk tutarsam annem yürüyüşten gelmeden önce ihtiyacımı çabucak giderebilirim.

Melody

Kahretsin, bu yokuş sandığımdan daha dikti. Kıracağı tutmuş yolu zirveye doğru tırmanırken nefesim burnumdan ejderha dumanı gibi çıkıyordu. Pekâlâ, belki zirve demek biraz abartılı oldu, daha çok, pansiyonun arkasındaki bira bahçesine çıkan dik bir bayırdı. Ama resepsiyondaki hanım tepedeki manzaranın güzel olduğunu söylemişti ve açıkçası kafamı sakinleştirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Tren yolculuğu o kadar da kötü değildi; utandırıcı olduğunu kabul ediyorum ama ofisteki sahne gerçekten de feciydi. Flynn... Onun için o kadar endişe ediyorum ki... Kadını yumruklamasına resmen ramak kalmış gibi görünüyordu. Bütün kasları gerilmişti ve kavgaya hazırды. Kadına, “O kalın kafasını çalıştırmasını” söylerken boynundaki damar şişmiş, zonk zonk atıyordu. Hastalığım hakkında nasıl bağırdığını, benim hastalığımı kadının anlayacak ‘zekâdan dahi yoksun olduğunu’ nasıl söylediğini düşünürken şimdi bile suratım buruşuyor. Kapının diğer tarafında duran Rose’a bakmıştım bir ara. Kızım sanki korku filmi seyrediyormuş gibi görünüyordu. Suratında öyle tiksinişmiş bir ifade vardı ki itiraf etmeye utanıyorum ama kafamı çevirmek zorunda kalmıştım. Sanırım evden hiç ayrılmamalıydık. Biraz soluklanmak ve sert rüzgâra

karşı paltomun yakasını kaldırmak için durdum. Ardından bir türlü şeklini koruyamayan botlarımın konçlarını yukarı çektim.

Flynn bebekken, yatakta Dev'le aramızda minicik bir sandviç gibi yattığı zamanı hatırlıyorum. Kocam da ben de, bu kadar güzel bir şey yaratmış olmamıza mucizeymiş gibi hayret ediyorduk. Sabahın ilk ışıkları içeri vuruyor, geçen zamanı haber veren saatin yumuşacık tik-takları ve nefes alışımızdan başka hiçbir ses duymuyorduk. Hep daha çok zamana ihtiyacımız vardı; hiç yeterince zamanımız olmazdı. Her geçen gün elimizde bolca olsa da mitolojik bir hazine gibi zamanın peşinden koşup dururduk. O sabah tek bir kelime dahi konuşmamıştık, sadece o anı yaşamıştık: Üçümüz, o mükemmel anın içinde, yumuşatıcı kokan beyaz yorganımıza sarıp sarmalanmıştık. Fakat işte bugün istasyondaki ofiste hiçbir şeyin mükemmellikle en ufak bir ilgisi yoktu. Ne bir beyazlık, ne yumuşaklık. Renkler kıpkırmızı ve mor, her şey paramparça: Zaman etrafımda yıkılıvermişti.

Bayırın tepesinde durdum ve Avon Nehri'ne baktım. Nehrin dalgacıkları günbatımının yansımasını çekip uzaklara götürüyor, nehir kenarındaki köpükler şerbet rengine dönüyor, kaybettğim ve bir daha asla bulamayacağım o değerli anlar hafızamda med cezir gibi bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu. Aldığınız o ilk ev, kendi yuvanıza ilk kez adım attığınızda geleceğin kilidini açan anahtarın heyecan verici sesi... Bizim ilk evimiz bir Çin lokantasının üst katındaydı. Merdivenlerden yukarı koşarken gülmüş ve içeri girince kıkırdarak kendimizi pis zeminin üzerine bırakıvermiştik. Sırtüstü, el ele uzanıp Çin yemeği ve özgürlüğün kokusunu içimize çekmiştik. Güle oynaya duvar kâğıtlarını sökmüş, kahkahalarla boya savaşı yapmış, ilk kavgalarımızı gözyaşlarıyla atlatmış ve en sevdiğimiz çikolataları yemiştik. İçimizdeki ait olma duygusu, hafta sonu şehre yaptığımız her seyahatle daha da güçlenmişti. İki gecelik çantalar hazırlar, çantamıza attığımız

ucuz içkileri, ucuz otellerdeki kırık ağızlı bardaklardan içerdik. Ufak tefek bir kazadan sonra gittiğimiz hastanede duygularımız kabarıp, birimizin alnı morarmışsa oraya nazik öpücükler kon-
durulurdu. Sıkı sıkı el ele tutuşurduk ve endişeli fısıltılarımıza aşk sözcükleri eşlik ederdi. Bütün bunlar artık o kadar somut, o kadar gerçek şeylere dönüşürdü ki artık kendinize bir yuva kurduğunuzun farkına varırdınız.

Tüm bu anılar bir animasyon defteri gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Evlenme teklifi, kızlarla pembe duvaklı bekârlığa veda partisi, üstümüze iliştirdiğimiz ‘Acemi Evliler’ etiketi, gelinliğim, gülümsememiz, evlilik yemini, tebrik konuşmaları, balayımız –kafamıza plaj havlularını geçirip yağmurda koşmamız– faturalar, endişeler, karın ağrıları, alışverişler, avokado yeşili banyo, gece yarısı sırnaşmaları, hamilelik testi, mide bulantısı, sırt masajı, kalın işçi tulumu, şişmiş ayaklar, ultrason, acı, zevk, gece em-
zirmeleri, ilk adımlar, yeni ev, Noel sabahları, kavgalar, çarpan kapılar, sevgi, kahkahalar... Ve araba kazası.

Kesik kesik nefes alıp vermeye başlarken düşüncelerim de yavaşlıyordu ve karşımda beş yaşında bir Rose belirliyordu. Kızıl saçları arkasında bukle bukle dalgalanıyor, okul korosunda en önde şarkı söylüyordu. Hafızamda çok net olan bu anıya, şarkıyı mırıldanarak eşlik ederken kırmızıya dönmüş gökyüzünde tek başına bir kuşu seyrediyordum ve içim huzurla doluyordu.

“*Muazzaaam Lütuf, nasıl da hoş bir sedaa...*” Sesim giderek yükselirken ve rüzgârın yanaklarımda buza çevirdiği gözyaşla-
rımı silerken yutkundum. “*Beniiim güiibi bir sefili kurtardı...*” Rüzgâr saçlarımı uçurup karmakarışık bir hale getirirken ben şarkıma devam ediyordum. “*Eskiideeen kaybolmuuuştum ama artık bulunduuum, bir zamanlar kördüm ama artık gööörüüüyo-ruuum.*” Gülümsedim, cebimden bir peçete çıkardım, gözlerimi

ve burnumu sildim. Ardından omuzlarımı dikleştirdim, hatıra defterini kapadım ve onun yerine, yeni, temiz bir sayfa açtım.

Yatağımda dördüncü kez döndüm ve bu yabancı odayı tanıdık seslerle dolduran çocuklarımın horultularını dinledim. Uyku sürekli beni atlatıp avuçlarımın arasından kayıp giderek endişe verici kuytulara, tedirgin edici çatlaklara kaçışıyordu. Temiz, beyaz yorganı üzerimden attım, ayaklarımı botlarıma soktum, siyah hırkamı aldım ve parmak uçlarımda ebeveyn banyosuna yürüdüm. Ağzım, paket paket yediğim ucuz cipsler ve kazıklanarak içtiğim iki kadeh beyaz şarap yüzünden kupkuruydu. Plastik bardağ musluktan su doldurdum ve küvetin kenarına oturup içerken boğazımdan buz gibi akıp giden suya şükrettim. Yarınki planım oldukça basitti. Kayıp birini aramanın gerçekten nasıl bir şey olduğunu çocuklarımın anlaması için bir şans verecektim. Ne de olsa artık bunu anlayabilecek yaşıydılar.

Kendinize bir sorun: Sevdığınız birini kaybetmek nasıl bir duygudur? Kaybetmek... Genelde birini kaybettiğimizi söylerken aslında öldüklerini ima ederiz. Ama söz konusu kayıp biriyse gerçekten de bir kaybolma hadisesi yaşanmıştır. Onları kaybetmişsinizdir. Bulamıyorsunuzdur; anahtarlarınız misali. Kafanızda adımlarınızı geri geri takip etmeye, kayboldukları gün neler olduğunu hatırlamaya çalışırsınız. Ne renk pantolon giyyordunuz? Anahtarlarınızı en son nerede görmüştünüz? Hangi gün? Bir pazar günü olmalı, çünkü fırında kuzu but pişiyordu. Paniğe kapılırsınız. Ya onları hiç bulamazsanız? Bununla nasıl başa çıkarsınız? Onlar anahtarların tek kopyasıdır. Yerine yenisini koyamazsınız. Öfkelenirsiniz. Eğer şu ya da bu olmasaydı, dikkatiniz o kadar dağınık olmazdı diye düşünürsünüz. Sonra o gün başka bir kol çantası taktığınızı hatırlayınca birden umuda kapılırsınız. O çantada olmalılardır! Fakat çantayı açtığınızda

içinin bomboş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğrarsınız. Kıyıya vuran her dalga sizi yükseklerle çıkarır ve aşağılara çeker; bütün bu iniş çıkışlarla hırpalanırsınız. Sonu gelmez bir yolculuktur bu. Sakinleşen deniz, çalkantıları ve fırtınaları ancak çok kısa süreliğine yarıda kesebilir.

Rose'un bu defteri artık kapatabilmesini istiyordum. Çok yüksek bir ihtimalin peşinden yılmadan gitmiş olmasına karşın, babasının öldüğü gerçeğini kabullenmesi için daha fazla kanıta gerek olmadığını görmesini istiyordum. Babası gitmişti. Hatta sadece gitmekle kalmamıştı... Hayatını dolu dolu yaşaması için babasının varlığına ihtiyacı olmadığını bilmesini istiyordum. Neşe dolu, sevgi dolu bir hayat ve... Düşüncelerim yarıda kesildi. Eğilip tuvaletin yanındaki çöp kutusunun orada, yerde duran kan lekesine baktım. Anlaşılan banyo doğru dürüst temizlenmemişti. Yüzümü buruşturarak bir parça tuvalet kâğıdıyla kanı sildim ve çöp kutusuna attım. Ardından ışığı kapadım ve tekrar yorganın altına girip huzursuz bir uykuya daldım.

Güne eksiksiz bir İngiliz kahvaltısı ve sarsılmaz bir iyimserlikle başladık. Tren saatinde geldi ve bu kez neyse ki herhangi bir müzikli eğlence hadisesi yaşanmadı. Bir kafede hızlıca bir şeyler içtikten sonra, Google'ın navigasyon özelliğini kullanarak polis karakolunu aramaya başladık. Yolu bulmak için endişe içinde gösterdiğimiz çaba ve sonundaki başarıma duygusu sayesinde çenemizi daha dik tutmaya başladık. Senenin ilk açan hırslı çiçekleri olan fulyalar her adımımızda bizi onaylar gibi başlarını sallıyorlardı. Sonrasında şehir yaşamına dair izler, Starbucks ve yazar kasalar radarımıza girmeye başladı. Polis karakolunun önüne gelince durduk. Kapının üzerinde yazan devasa yazı, üçümüzün de kendimizi cüce gibi hissederek kalakalmamıza ve eşit derecede tiksınmemize sebep olmuştu. Ben kendi adıma,

Clash'in *I Fought the Law* şarkısını söylememek için kendimi zor tuttum.

"Hazır mısınız?" diye sordum çocuklara.

"Evet," dedi Rose. Flynn de homurdanarak onayladıktan sonra kapıyı açtım ve içeri girdim. Karakolda çalan telefonların, açılan telefonların, fotokopi makinesinin ve kapanan çekmece-lerin sesine, hazır kahve ve dezenfektan kokusu eşlik ediyordu. Ön taraftaki bankoya yürüdük ve iki polisin –genç ve zinde görünen bir adamla, bezgin ama arkadaşça görünen daha yaşlı bir adamın– kendi aralarında sessizce ve ciddiyetle konuşmalarından sonra bir kahkaha patlatarak sohbetlerini noktalamalarını sabırla bekledik.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu genç olan.

"Ha evet, hayır, yani evet, umarım olursunuz." Özenle taranmış siyah saçlarını geriye attı ve gülümsedi. Eminim bu, yardımsever ve samimi görünmek için daha önceden prova ettiği bir gülümsemedir. Fakat benim algıladığım şey daha çok, 'Ne kadar meşgul olduğumu görmüyor musun, orta yaşlı bir kadınla ve onun saçma sapan şikâyetleriyle uğraşamam' diyen bir sırıtmaydı. "Biz, kay... Kayıp... bir şahısla ilgili bilgi almak istiyorduk," dedim kekeleyerek. Eskiden bunu her gün her gün nasıl yapıyordum bilmiyorum. Bizim oradaki yerel polis memurlarından çoğunu utanç verici bir sıklıkla azarlayıp dururdum. Bir keresinde işler öyle bir noktaya varmıştı ki 'çaresizliğimi kaba ve düşmanca bir şekilde ifade etmekten kendimi alıkoyamayacaksam bundan sonra sorunlarımı yazılı olarak iletmem' söylenmişti. Dedim ya, utanç vericiydi.

"Hım. Peki, bu şahıs uzun süreden beri mi kayıp?" Polis dönüp saate baktı.

"Hayır, yani evet."

“Biri için kayıp müracaatında bulunabilmeniz için,” dedi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak, “o insana yirmi dört saatten fazla süredir ulaşamamış olmanız gerekir.”

“Evet, evet, biliyorum ama konu bu...”

“Bu tip olaylar genelde kendiliğinden çözülür.”

“Ya, öyle mi?” dedim, en başta ne sorduğumu bile hatırlayamayarak. Popun kralından bir seksenler klasiği içimde kırpırdanmaya başlamıştı. Dişlerimle yanaklarımın içini ısırdım.

“Hı-hı,” dedi polis başını sallayıp gülümseyerek ve bankodaki dosyalarını düzeltmeye koyuldu.

“Ama tabii bu kayıp şahıs...”

“Kocam,” dedim. Gözlerimi sadece bir anlığına kapadığım halde, karşımda beyaz bir takım elbise, siyah gömlek, moda olmuş bir pozda eğik duran beyaz bir şapka belirdi.

Hayır, olamaz.

“Elbette... Kocanız,” dedi polis bilmiş bilmiş gülümseyerek. Belli ki kocamın spor salonundan bir arkadaşıyla keyif kaçamağı yaptığı sonucuna varmıştı. “Eğer kocanız yirmi dört saat içinde eve gelmezse, tabii ki buraya gelip...” En üstteki dosyayı eliyle düzeltti ve bana bakıp gülümsedi. “Müracaatınızı tamamlayabilirsiniz.” Popun kralı çoktan kafamda parmaklarını şaklatmaya ve kafasını kesik hareketlerle aşağı yukarı sallamaya başlamıştı bile.

“Şey, evet ama...” Hayır Jacko, lütfecen yapmaaa.

“Babam 2004 yılından beri kayıp,” diye araya girdi Rose. “Yani sanırım kayıp kişi müracaatı için gereken şartları sağlıyoruz,” diye ekledi polisin az önceki tırnak işaretini taklit ederek.

“Ah, tabii ki. Ama bunu bildirmek için biraz geç değil mi?”

O sırada mavi zemine bakıyor olduğumu fark ettim; başım öne eğilmişti ve sağ elimin parmaklarını kontrolümün dışında şaklatmaya başlamıştım... Sol elimse son derece tehlikeli bir şekilde kasıklarımın doğru ilerliyordu.

“Bayım, kabalık etmek istemem,” diyen Rose’un sesini içimde çalan radyonun arkasından duyuyordum. “Ama biz kayıp kişi müracaatı yapmaktan söz etmedik ki. Buraya, bölgenizde babamın tarifine uyan birinin bulunduğunu söyleyen rapor hakkında bilgi almaya geldik.”

Aman Tanrım. Önüne geçemiyordum. Böylece *Smooth Criminal* şarkısının açılışını yaptım.

Şarkının haneye tecavüz eden bir adamın nasıl gürültü çıkardığından bahseden birkaç sözünü mırıldandım önce. Ardından halının üzerindeki lekeden söz ederken kalçalarımı esaslı bir şekilde öne ittirdim.

Flynn’in iç çekerek, “Buyurun bakalım,” dediğini duydum ve kulaklıklarını kafasına geçirip ağır adımlarla uzaklaşarak plastik sandalyelerden birine yığıldığını gördüm. O sırada ben ay yürüyüşü yaparak içeriyi baştan sona dolaşıyor, her kıtayı Michael Jackson-varı bir “Hi, hiii!” nidasıyla vurgulayarak bitiriyor, parmak uçlarımda artistçe yükselmeyi de ihmal etmiyordum.

“Lütfen annemin kusuruna bakmayın, bir sağlık sorunu var,” diyordu Rose çileden çıkmış halde. Bütün üniformalıların kafası bize doğru çevrilmişti. “Burada olmamızın sebebi...” Rose cümlesini tamamlamamıştı çünkü polisin yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, göz ardı edilemeyecek kadar muhteşem bir performans sergiliyordum. Şimdi artık son derece yüksek bir sesle Annie adındaki kişinin iyi olup olmadığını soruyor, bize iyi olduğunu söylemesi için yalvarıyordum.

Neyse ki acı içinde kıvranan bir adamın tiz iniltilerine geldiğim ve yine bir Jackson-varı, “Uu-huu!” nidası eklediğim sırada, oradan ay yürüyüşü ve uçan tekmeler eşliğinde çıkıp kendimi koridora atmayı başarmıştım. Nefes nefese ve türlü türlü vücut ağırları içinde sandalyelerden birine yığıldım. Ay yürüyüşü yapabileceğim kimin aklına gelirdi?

Flynn kapıyı açıp yanıma geldi ve kulaklıkları hâlâ kafasında, homurdanarak oturdu. Bana ılık bir şişe kola uzattı ve kafasını geri yaslayıp gözlerini kapadı. Polis dünyasında yol açtığım kargaşanın yatışıp sessizleşmesini dinledim ve kafamı toparlayıp içimdeki pop prensesini sakinleştirmeye çalıştım.

“Daha kötüsü de olabilirdi sanırım...” diye geveledim Flynn’e bakarak. “Mesela *Thriller*’ı söylemeye başlayabilirdim. Ortaokuldayken o dans figürlerinin hepsini öğrenmiştim, yani çok daha uzun bir performans sergileyebilirdim.” Flynn güldü. “Birazdan içeri geri döneceğim, bu arada sen gidip Rose’un ne durumunda olduğuna bir bakar mısın?”

Flynn kafasını salladı, yavaşça ayağa kalktı ve omuzları sarkık bir halde içeriye gitti. Ben elimden geldiğince düzenli bir şekilde nefes almaya odaklanırken Flynn dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle geri döndü.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Ne ne oldu?” dedi.

“Komik olan ne?”

“Hiç, şu bizim Rose... Değişik kız,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Kızıl kafalı bir başkomutan gibi herkesi emrine amade ediyor.” Flynn cebinden kulaklıklarını çıkarırken ben de kendime çeki düzen verdim ve içeri gitmek üzere ayağa kalktım.

“Geliyor musun?”

“Yok, sorun değilse burada bekleyeceğim.”

Rose odanın ortasındaki masada kadın polislerden biriyle oturmuş, bilgisayar ekranına bakıyordu. Genç polis memuru ortalarda görünmüyordu ama yaşlı olanı Rose’a kraliyet mensubuymuş gibi bir fincan çay ikram ediyordu. Etraftaki insanları dirseğimle hafifçe iterek yanlarına gittim.

“Korkarım, elimizde daha fazla bir şey yok, Bayan King.” Kadın polis kafasını kaldırıp bana baktı. Kara gözlerinde anla-

yıslı ve yorgun bir ifade vardı. Açık kumral saçlarını kulağının arkasına attı. “Ben de tam kızınıza, ne yazık ki kayıp şahıs sitesinde yayınladıklarımız dışında herhangi bir bilgiye sahip olmadığımızı söylüyordum.”

“Peki, alışveriş merkezinin önünde onu kimin bulduğunu öğrenmemiz mümkün mü?” diye sordu Rose, daha önce hiç duymadığım otoriter bir ses tonuyla.

“Ne yazık ki o bilgiyi sizinle paylaşamayız ama şansınızı bir de hastanede deneyebilirsiniz. Onu hatırlayan bir personel vardır belki.”

“Evet, sanırım bir sonraki adımımız bu olacak,” dedi Rose kadına bakıp kafasını sallayarak. “Şu an müsait misiniz, Memur Davis?” diye sordu. “Oraya yanımızda bir refakatçi olmadan üçümüzün gitmesinden, sizin de bize üniformanızla eşlik etmeniz çok daha verimli sonuçlar elde etmemizi sağlayabilir.” Gülümsedim. Normalde utangaç olan kızımın kontrolü ele alması hoşuma gitmişti.

“Şey, tabii,” dedi Memur Davis. “Bir iki işim var, onları halledeyim, gidelim. Şu sayfanın çıktısını alacağım...”

Başımı çevirdiğimde Flynn arkamdaydı.

“Günün birinde kendimi bir polis arabasının arka koltuğunda bulacağımı biliyordum,” diye fısıldadı.

“Şşşşt!” Kayıp şahıs raporuyla geri gelen Memur Davis’e bakıp gülümsedim. Üzerindeki resmî üniforma insanda hem şefkat, hem de yetkinlik hissi uyandırıyordu.

Merdivenlerden çıkarken huzursuzluğa kapıldım. Michael Jackson faslı biteli çok olmuştu ve şimdi içimde Elgar’ın hüznü çello konçertosunun titreşimleri devreye giriyordu. Bu müzik dışarıya çıkmanın yolunu bulamayacak, sadece sinir sistemimi nazikçe dürtten bir şey olarak kalacaktı. Bazen müzik, sözlü bir

ifade dışında bir şeye dönüşebiliyordu. Şu anda da, algılarım müzikle tıngırdıyordu. Herhalde konsere giden sağır insanlar da böyle hissediyor olmalıydı. Ses çok yüksek olduğu için müziğin alçalışlarını ve yükselişlerini vücutlarında dolaşan titreşimler yoluyla anlıyorlardı. Okuduğum bir yazıya göre, beynin titreşimleri algılayan bölgesi, müziği duyma sürecini de kontrol ediyormuş. Böylece kulakları duyan bir insanın hissettiği duygu ve verdiği tepkileri, sağır bir insan için de kopyalayabiliyormuş. Ben buna inanabilirim. O duyguyu siz de biliyorsunuzdur. Bir hoparlöre dokunduğunuzda ayaklarınızda patlayan bas sesini, kulaklarınızdaki zonklamayı, parmak uçlarınızdaki karıncalanmayı... Bu titreşimlere bakarak müziğin neşeli mi, yoksa hüznü mü olduğunu anlayabilirsiniz. Şu an içimdeki müzik listesi beni öyle titreşimlerle dolduruyordu. Kasvetli, bencil iğnelerini içeriden etime batırıyordu.

Yumuşak klik sesleriyle açılan otomatik kapılardan geçip hasta ve sağlıklı insanların kalabalık dünyasına adım attık. Bekleşenlerin suratlarına baktım; korku sarısı, can sıkıntısı mavisi ve acı yeşili. Her geçen dakikayla değişen duygulardan oluşan bir gökkuşağı gibiydi.

Memur Davis'le birlikte önümüzde ilerleyen Rose'un arkasından yataklı hastalar bölümüne ve oradan ana koridora ilerlerken Flynn'in koluna girdim. Çellonun, derin ve kederli notaları içimi parçalıyordu. Ağır bir melodi beni, acı ve kayıp dolu başka bir hikâyeye sürüklüyordu. Köşeyi döndüğümüzde içimdeki müzik de hızlandı ve titreşimlerin temposu yükseldi. Melodi şahlanarak doruğa çıktıktan sonra tekrar sakinleşerek alçaldı.

Bir adımımı öbürünün önüne atmaya konsantre olarak ilerlemeye çalıştım. Tiz ve pes sesler vücudumda dolaşırken bakışlarımla sadece yeşil ve pütürlü zemine odaklanıyordum. Beni

başka bir yolculuğa çeken müzik, içimdeki duyguları dürtüyor, kabartıyor ve tekrar yatıştırıyordu. Nihayet küçük bir ofise vardık. Camlı, sürgülü bir kapısı vardı ve içerisi, aşırı alkol tüketimine karşı uyarıcı posterlerle doluydu. Onlara, sigara karşıtı bir resim de eşlik ediyordu.

“İyi günler. Ben polis memuru Davis.” Polis sıcak bir gülümsemeyle kendini tanıtırken ben de içimdeki müziğin sesini kısmağa çalıştım. “Kayıp bir şahısla ilgili bazı sorularımız var. Personelinizin cevaplayabileceğini umuyoruz. Alışveriş merkezinin önünde bayılan bir bey bu hastaneye getirilmiş. Olayın yaşandığı tarih...” Polis tereddüt ederek karakolda çıktısını aldığı rapora göz attı.

“Yirmi Şubat,” diye araya girdi Rose. “Siyah saçlı, yeşil gözlü ve sol omuzunda üç kırlangıç dövmesi olan biri. Üzerinde gri bir şapka, koyu kahverengi bir palto, yeşil ekoseli gömlek ve bot vardı.”

“Bir oduncuyu tarif ediyorsun sanki,” diye mırıldandı Flynn.

“Otuz-kırk yaşları arasında görünüyor olmalı,” diye devam etti Rose. “Ve üzerinde Tom yazılı gümüş bir bileklik takıyordu.” Müziğin sesi tekrar yükselmeye başlamıştı ve camın ardında konuşulanları duymakta zorlanıyordum. Yürek burkan derin notalar rotayı karanlık kuyulara doğru çevirmiş, beni de beraberinde aşağı çekmişti. Acı ve keder duyuyor, birinci bölümün beni hikâyenin üst kısımlarına çıkarması için can atıyordum. Kalın bas notalar kaslarımda yankılanıyordu. Bacaklarımdan titrediğini ve konçertonun görünmez çekim gücüne karşı mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Artık konuşulanları kesinlikle duyamıyordum. Hemşirenin, ellili yaşlarının sonunda, uzun boylu bir adamı işaret ettiğini gördüm. Kapı görevlisine benziyordu. Rose ve polisin hemşireye teşekkür ettiklerini ve adama doğru yürümeye başladıklarını gördüm.

Flynn'i kolundan çekip durdurdum. Bir arabanın arka kol-tuğunda mide bulantısıyla mücadele eden çocuklar gibiydim. Yoldaki her viraj mükemmel aile günümüzü mahvedecek has-talığa daha da yaklaştırıyordu beni.

"Anne?" Flynn'in endişe dolu yüzüne baktım.

"Çello konçertosu."

"Tempo?"

"Darmadağınık. Umarım sadece birinci bölümle atlatırım... Eğer hepsini duyacaksam başa çıkabileceğimi sanmıyorum..."

"Rose!" diye seslendi Flynn. Rose dönüp bize baktı ve yüz ifadesinden anladığım kadarıyla araba tutması sorunu yaşamaktan çok daha perişan bir halde görünüyordum.

"Birazdan toparlarım," dedim nefes nefese. Notalar tize doğru dalgalanırken nefesim kesiliyor ve tüm vücudum sanki mest eden, içimi sızlatan bir neşeyle salınıp uçuyordu. Müzik beni zirveye çıkardığında çıldırtıcı bir sevinç patlaması yaşadım ve ardından soğuk, plastik sandalyenin yatıştırıcı etkisinin tüm vücudumu sardığını hissettim. Rose önümde diz çökmüştü ve memur Davis bir hemşireye yanımıza gelmesini işaret ediyordu.

"İyiyim," dedim, müziğin son notası giderek uzadıktan ve umutsuzlukla yüreğimi sızlattıktan sonra, güçlkle nefes alarak. Ufak tefek, yanakları kızarmış bir hemşire bize dönüp yanıma koştu. Koşarken de, gözü yaşlı, küçük bir kızla yanındaki dertli anneye vermek üzere olduğu karton kutuyu elinden düşürdü. O son nota hâlâ tüm kasvetiyle içimde yankılanırken düşen kutunun içindekiler dışarı döküldü. Gözüm dökülen eşyalara takıldı. Küçük kız neşeyle bağırıp eski püskü fil oyuncağını yerden aldı. Annesinin de içinin rahatladığı yüzünden okundu, bu rahatlık, koridorda bekleyen hastaların üstüne, sıcak bir günde çıkan serin bir rüzgâr gibi esti. O sırada, müziğin son titreşimleri de alçalarak yok olurken eşyaların arasında bir şey gözüme

takıldı. Hemşirenin bana uzatmaya çalıştığı su bardağını elimle ittim, ayağa kalkmama yapılan itirazları, kendimi iyi hissedene kadar birkaç dakika oturmamla ilgili uyarıları görmezden geldim. Çocuklarımin endişeli yüzlerine aldırış etmeden sendeleyerek ayağa kalktım ve kendimi yere bırakıp ellerimi, yüzüklerin, cüzdanların, cep telefonlarının arasına daldırarak sonunda buldum onu. Rose ve Flynn yanıma gelmişlerdi. Güçlkle ayağa kalktım ama avcumu açıp elimde tuttuğum şeye bakmaya cesaret edemedim. Kalbimi, beynimi, bu kadar imkânsız bir gerçeğe açmakta zorlanıyordum.

“Anne?” dedi Rose.

“Anne? Sorun ne? Ne oluyor?”

“Hayır, bu...” Kafamı iki yana salladım. “Bu olamaz.” Rose’la Flynn’in endişeli suratlarına baktım; şimdi ne yapacağımı bilmiyordum.

“Elini aç, anne,” diyordu Flynn.

“Anne... Elini aç.”

Melody

Bu gerçek olamazdı. İmkânsız olan bir şeyin gerçek olması mümkün olabilir miydi hiç? Avucumu açıp az önce aklımı kaçırmama sebep olan bordo ipten bilekliğe bakarken herhangi bir mantık yürütmeye çalışıyordum. İpteki çanın rengi tabii ki kararmıştı ama ergenlik yıllarım boyunca ve sonra da Dev'leyken kulaklarımda çınlayan çanın aynısı olduğuna hiç şüphem yoktu. Bu mümkün olamazdı. Ama insanlar Ay'a gitmek için de imkânsız dememişler miydi? Uzaya bir insan göndermek imkânsızdı; gelin görün ki yapmıştık. Daha eskidense insanların uçması imkânsızdı ama onu da başarmıştık. Bir domuz kalbini insana nakletmelerine ne demeli? O da imkânsızdı, değil mi? Ama oldu. Başka birinin kalbi başka birinin vücudunda başkasının kanını, başkasının hayatını sanki en başından beri o vücuttaymış gibi başkasının enerjisini pompalamıştı. Bunlar hep mümkün oldu. Çocuklarım elimdeki ne olduğunu idrak etmeye başladılar. Suratlarına baktım. Rose gülümsedi ve babasını bulacağımızı başından beri biliyormuş gibi kafasını salladı. Flynn'in aklından geçenleri tahmin etmek biraz daha zordu. Kafasını kaldırıp bana baktı ve sanki bir bulmaca çözmeye çalışıyormuş gibi başını yana eğdi.

Bu mümkün olamazdı çünkü Dev ölmüştü.

Ölmüş olmalıydı.

Yoksa geriye kalan tek açıklama, bizi terk ettiğiydi ve bu da, gerçek olamayacak kadar imkânsız olduğuna inandığım başka bir ihtimaldi.

Yerimden fırladım ve hemşireyi kolundan yakaladım.

“Bunu nerden buldunuz?” diye sordum telaşla. Kadın irkildi ve ses tonumdan rahatsız olmuş gibi baktı bir an. Güçlkle yutkundum. “Lütfen söyleyin,” diye nazıkçe ekledim. “Bakın bu,” dedim şingirtisiyle hafızamdaki anıları bir bir su yüzüne çıkaran bilekliği ona göstererek, “Bu yıllar önce kaybolmuş olan kocama ait.” Sesimin titreyip çatladığını duyabiliyordum. “Onun öldüğünü sanıyorduk ama kocamın tanımına uyan bir adam bu hastaneye getirilmiş.”

“Üzgünüm,” dedi hemşire içten bir gülümsemeyle. “Bu konuda bir bilgim yok. Hastanenin bu bölümünde tuttuğumuz kayıp eşya kutusu bu. Bilekliği herhangi bir personel kutuya koymuş olabilir.”

“Ama bildiğiniz bir şeyler olmalı?” dedim yalvarırcasına.

“Üzgünüm ama size yardımcı olamam.”

“İyi ama sizin işiniz bu!” diye bağırdım. “İnsanlara yardım etmek!” Flynn’in omuzlarımdan tuttuğunu hissettim.

“Affedersiniz,” dedi Flynn ve bir adım öne atıp beni çekerek hafifçe arkasına aldı. “Görüyorsunuz, annem şu an büyük bir şok yaşıyor. O tarihte hastanenin bu bölümünde kimin görevli olduğunu bulamaz mısınız?”

“20 Şubat’ta,” diye ekledi memur Davis. Polisin yanımızda olduğunu dahi unutmuştum. “Evet, kayıtlara bakmanız soruşturmaya çok yardımcı olacak,” dedi otoriter bir ses tonuyla.

“Elbette,” diye kekeledi hemşire. “Ama düşündüğünüz kadar kolay olmayabilir. Vardiyalar sürekli değişir. İdari personel, doktorlar, hemşireler, danışmanlar ve hatta gönüllü personel

bile çalışmış olabilir o gün. Araştırmak biraz zaman alır, benimse şu an yapmam gereken başka bir...” Hemşire duraksadı ve ellerini çırttı.

“Anlıyoruz; bizi yetkili hemşireye yönlendirirseniz çok seviniriz.”

Görevli hemşirenin orada olup olmadığıyla ilgili küçük bir tartışma yaşandı ve memur Davis’in yetkiliyle özel olarak görüşürken bizim başka bir yerde beklememizin en iyisi olacağına dair bir şeyler fısıldandı. Çocuklar beni çekiştirerek yatakların arasından, koridorlardan geçirdiler. Öfke ve kafa karışıklığı ayaklarımdan tutuyor, belirsizliğin ağır yükü ellerimi uyuşturuyor, kendimi, ışığın içeri nüfuz edemediği, etrafımdaki havanın boğulduğu mangrov ağaçlarıyla dolu bir bataklıkta yürüyor gibi hissediyordum.

Dev ölmüştü.

Bunu bir gerçek olarak kanıksamıştım.

Dev öldü.

Geçirdiğim kazadan sonra yaşadığım onca sene boyunca bu cümlede huzur bulmuştum; bu cümle beni ‘peki ya’ların sonu gelmeyen labirentinden kurtarmıştı. Matemin beş aşamasını da yaşamıştım. İlk önce aylarca inkâr sürecini sonuna kadar tüketmek için her yerde onu aramıştım. Ortak arkadaşlarımızdan, teselli vermek için kolumu sıvazlayan ellerden, benim yanımda konuşurken hep dikkatli olmaya çalışmalarından uzaklaşmıştım. İnkâr yerini öfkeye bırakırken daha çok içime kapanmıştım. Öfke çabuk tepki veriyordu, inkâra saldırıyor, onu uzaklara kovalıyordu. Ardından pazarlık yapma süreci başlamıştı ki bu süreçlerin en aşağılayıcı olanıydı. Tanrı’ya inanmaya, uzun süre önce yitirdiğiniz ailenize, yıldızlara inanmaya başlıyordunuz ve buruşturulmuş bir peçeteye... “Eğer onu buradan çöp kutusuna atabilirsem, Dev’i bulacaklar.” Ve sonra depresyon devreye giriyordu.

Ağlamaya, inancınızı o peçeteye adamaya devam ediyordunuz. Peçeteyi parçalara ayırıyor, kutusuna bakıp bağılıyor, ellerinizle yoluyor, vücudunuz kaskatı kesilip ağrıyana ve ne zamandan beri onu elinde tuttuğunuzu hatırlayamayana kadar gözlerinizi peçeten ayırmıyordunuz. Ve nihayet, son bir kez, son bir çabayla, kutudan bir peçete daha alıyor, fırlattığınızda yere düşmesini çaresizce seyrederken, bu açıdan o çöp kutusunu başından beri asla tutturamayacak olduğunuzu, başından beri kaybedilmiş bir savaş verdiğinizizi kabulleniyorsunuz. Ayağa kalkıp yıkıntıların arasından yürüyor, giderken yerdekileri topluyor ve onları son bir kez çöp kutusunun en dibine atıp kapağını kapatıyorsunuz.

Yaşadığım acı beni bir kere tükettikten ve hayatımın arka planında devam eden tekdüze bir vızıltıya dönüştükten sonra, anılar gündelik hayatıma sızmaya başlamıştı: Eski Yıldız Savaşları figürlerini mısır gevreği kutusuna, iç çamaşırı çekmeceme, yatak örtülerinin altına nasıl sakladığını hatırlıyordum... Mısır gevreği kutusu, iç çamaşırı çekmecem, yatak örtüleri önceki hayatıma dair anımsatıcılardı artık sadece; boş kalmış, çorak kalmış ve benden onları affetmem için yalvaran nesneler.

Kendimi evden çıkmak, alışveriş yapmak için zorladığımda, bu kez marketteki anılarımız canlanıyordu. Alışveriş arabasının arkasına tırmanıp scooter kullanan bir çocuk gibi yürütmesi... Hüzünle arabayı markette itirip içini –çocuklarımı düşünerek– sağlıklı yiyeceklerle doldurur, sonra kasaya gittiğimde, arabanın köşesine bucağına saklanmış abur cuburların eksikliğini hissederdim. Dev'in her alışverişte mutlaka araya sıkıştırdığı jelibonlar, sandviçinin kenarlarından akan tatlı limon sosları artık orada değillerdi. Sonradan, geceleyin çayımı içerken bana verilecek sürpriz atıştırmalıklar olmazdı alışveriş arabamda.

Dakikalar sonra kendime geldiğimde hastanenin kantinindeydik. Gereğinden fazla pişirilmiş lazanya kokusu ve itilip

çekilen sandalyelerin sesiyle nerede olduğumun farkına vardım. Plastik bardaktan kahvemi yudumladım ve Flynn'in yırtık kotlu dizinin kaya delicisi gibi bir yukarı bir aşağı sallanmasına baktım. Rose heyecanla ona bir şeyler söylüyor; elleri kolları havada uçuşuyordu. Kahvemden bir yudum daha aldım.

"Anne?" Şimdi benimle konuştuğunu fark ettim.

"Hı?"

"Memur Davis o gün kimin çalıştığını öğrenince gidip onunla konuşacak, değil mi?"

"Hım, evet... Öyle yapması gerek."

"Ve eminim onu bulmamıza yardım edecek bir şeyler söyleyecek biri çıkacak sonunda... Bunun için sabırsızlanıyorum."

"Rose," dedi Flynn onu uyarır gibi.

"Ne var?" Rose sırtını sandalyeye yasladı ve savunmaya geçer gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sizin sorunuz ne?" Bu kez çileden çıkmış gibi kollarını havada salladı. "Babamı bulmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştık. Onu aylarca aradığımız zamanlara ne demeli, anne? Sürekli karakola telefon etmeler, Londra'ya gitmeler? Tanrım? Gidip evsiz insanları gözetlemek, anne! Evsiz insanları gözetlemek! Şimdiyse amacımıza bu kadar..." –başparmağıyla işaret parmağını birbirine yaklaştırdı– "... yaklaşmışken siz ikiniz bunun hakkında konuşmak bile istemiyorsunuz? İnanamıyorum!"

"Senin kadar akıllı biri için bazen gerçekten çok aptalca davranabiliyorsun," diye homurdandı Flynn. Rose kaşlarını çatı ve kirpiklerini kırıştırarak soran gözlerle bana baktı.

"Haklısın, Rose," dedim sahte bir gülümsemeyle. "Sadece biraz şaşkına döndük, hepsi bu. Onunla ilgili bu kadar bilgiye yaklaşmış olmamız bile muhteşem, öyle değil mi?" Dönüp Flynn'e baktım ve kafamı salladım. "Gelişmelere alışmam biraz zaman alıyor. Yani onun yaşıyor olabileceğine..." Duraksadım ve

yutkundum. “Onca şeyden... Onca zamandan sonra...” Gözyaşlarım yüzünden etrafı buğulu görmeye başlıyordum; kirpiklerimi kırıştıtarak onlara engel olmaya çalıştım. “Sakıncası yoksa ben biraz dışarda yürümek istiyorum.” Çantamın içinden cüzdanımı çıkardım. “Siz ikiniz gidip yiyecek bir şeyler alın. Açlıktan ölüyorsunuzdur. Lazanya lezzetli görünüyor.”

“Anne.” Flynn elimden tuttu; ben de çabucak elini sıktım.

“Ben iyiyim,” dedim. “Sadece hava almaya ihtiyacım var.” Sandalyemi geriye ittim ve onlara bakıp gülümsedim. Rose pırıldayan gözlerle karşılık verdi bana. Çantamı omzuma geçirdim ve elimden geldiğince hızla onlardan uzaklaşmaya çalıştım. Fakat son anda Rose’un bu bulmacada hangi parçayı gözden kaçırdığını Flynn’in açıkladığını duydum.

“Babamın hayatta olması, bizi terk ettiği anlamına geliyor, Rose. Bu kadar aptal olma, lütfen... Babam bizi terk etmiş.”

Nihayet içimdeki şarkılar bir kereliğine de olsa susmuştu. Elgar beni o yürek burkan, çıldırtıcı yolculuğa çıkardıktan sonra, anlaşılan çello, Soft ve Hard Rock’ı, House’a varana kadar hırpalamış, Garaj’ı kapatmış ve onu Trans’ta bırakmıştı. Nihayet ana çıkış kapısı karşımda belirene kadar aceleyle koridorlardan geçip köşeleri döndüm. Keşke hâlâ sigara içiyor olsaydım diye geçiriyordum aklımdan. Neredeyse dışarı çıkmıştım artık. Okulun havuzunda dibe dalıp yüzdüğüm zamanlardaki gibi ciğerlerimin şiştiğini hissediyordum. Son bir çaba daha gösterirsem, sualtında beş metre ödülünü kazanabilecektim... Her seferinde neredeyse olacak gibiydi ama sonra asla başaramazdım. Karşıdan yaşlı bir kadın geliyordu. Ona bakınca duraksadım. Bastonuyla sağa sola sallanıyor, vücudu titriyordu. Onu görmezden gelmeye çalıştım. Yakınlarda yardım edebilecek başka birileri var mı diye etrafıma bakındım. Ama herkes çok meşgul görünüyordu. Kimisi

telefonuyla, kimisi de açıkça yardıma ihtiyacı olan bu çaresiz, kırılğan hanımın farkına varamayacak kadar kendi önemli işleriyle meşguldü. Yaşlı kadın, kafası karışmış bir halde etrafa bakındı: Kimsenin dikkatini çekmeyen, lavanta kokulu bir ruhtu; yapayalnız, mahsur kalmıştı. Boştaki eliyle çantasında bir şeyler arandı. Hastanenin otomatik kapısı açılıp kapandı ve yaşlı kadının gözleri de aynı hareketi tekrar etti. Bakışlarını üzerime çevirdi. Bir an tereddüt ettikten sonra yanına gittim.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye soran sesimi duydum. Eliyle koluma tutununca, incecik teninin soğuk bir kâğıt gibi tenime değdiğini hissettim.

“Kocam. Kocam bir kaza geçirdi. Ona o camları silmesini söylemiştim ama beni...” Sesi korkuyla titriyordu, hatta sestten çok bir titreşimden ibaretti. “Pervaz kan içinde kalmıştı; güllerin üzerine damlıyordu.”

“Aman Tanrım.” Bu kadar yavan bir tepki verdiğim için yüzümü buruşturdum. “Hangi odada olduğunu biliyor musunuz?”

“Hımmm, hayır, ben taksiye binmek zorunda kaldım. Ambulansa binmememe izin vermediler. Sigortayla mı ilgiliymiş ne?”

“Öyle şey mi olur!? Pekâlâ, bence hâlâ acil servistedir. Şey, sizinle gelmemi ister misiniz?” Kadının gözleri doldu ve bir an için yere yığılacak diye korktum. Şu anda bile dik duramıyordu zaten. Kolumu kuvvetsizce tutan elinden ne kadar yorgun düşmüş ve endişeli olduğunu anlayabiliyordum. Bana bakıp kafasını salladıktan sonra, birlikte hastaneye girerken hafifçe hıçkırarak burnunu çekti.

“Sence beyin hasarı olacak mı?” diye sordu danışmaya yaklaştığımız sırada.

“Hımmm, bence sabırlı olalım ve doktorların ne söyleyeceklerine bakalım. Olur mu?”

Hemşireye durumu açıkladım ve ‘Derek Summer’ ismini verdim. Adının artık Edith olduğunu öğrendiğim yaşlı kadını soğuk, plastik sandalyelere götürdüm ve birlikte oturup beklemeye başladık.

“Onunla tanıştığımda on bir yaşındaydım.”

“Vay canına. Biriyle birlikte olmak için çok uzun bir süre bu.”

“Ah, tabii o zaman beraber değildik!” dedi kıkırdayarak. “Babam duysa, ruhu şad olsun, iki çift laf ederdi şimdi! Kocamın işi gücü caka satmaktı. Hep en güzel kıyafetlerini giyer, ıslık çala çala ortalıkta gezinirdi. On sekiz yaşındaydı. O zamanlar bile... Gözlerimi ondan alamazdım.”

“Bayan Summer?” Uzun boylu bir hemşire yanıma gelip gülümsedi. Sendeleyerek ayağa kalktık ve hemşirenin kararlı adımlarını makinelerin tekdüze bip seslerine doğru takip ettik. Yatağın etrafındaki mavi perdeler açıldı ve içeride bir hareketlilik olduğunu gördük. Bay Summer’ın boynundan kırmızı bir boyunluk çıkarıyorlardı. Saçları seyrek, bronz tenli bir doktor Bay Summer’ın üzerine eğilmişti. Bir hemşire ince beline naylon önlük doluyordu.

Edith hiç kıpırdamadan kambur kambur duruyor ve korkuyordu. Kemikli parmaklarını koluma saplamıştı.

“Göğsünüzde ağrı var mı?” diye sordu bronz tenli doktor. Acaba nerede tatil yapmıştı diye merak ettim. Bu kadar bronzlaşmak için en az iki hafta gerekirdi; tabii eğer bronzlaştırıcı sprey tatiline çıkmadıysa. Gerçi sprey kullanacak birine de benzemiyordu... Fazla tombuldu.

“Hayır, ağrım yok,” diye cevap verdi yaşlı adam, şaşırtıcı derece güçlü bir sesle. Edith kolumu sıkmayı biraz olsun bıraktı.

“Baş dönmesi ya da karın ağrısı? Kıpırdamamaya çalışın.”

“Biraz nefesim kesiliyor.”

“Tabii, ne bekliyordun? Bu yaşta üst camları temizlemeye kalkışmak!” Edith böylece yanımızdaki varlığını belli etmiş oldu.

“Başımın derde gireceğini söylemiştim, doktor.” Doktor kafasını kaldırıp Edith’e gülümsedi.

“Kocanız da az önce ne kadar harika bir dansçı olduğunuzdan bahsediyordu.”

“Hadi canım, asıl kendisi dans eder. Beni evirip çevirip durur. Havası batsın. İşi gücü hep caka satmak ve sonsuza kadar da caka satacak.”

Doktor dikkatini tekrar Bay Summer’a çevirip ardından hemşireye döndü.

“Hastanın kafasından kalçasına kadar kapsamlı bir tarama talebi oluşturur musun lütfen?”

“O ne için?” diye sordu Edith, az önceki şakacılığını bir anda kaybederek.

“Yalnızca iç organlarında herhangi bir hasar olmadığından emin olmak için, Bayan Summer. Kocanız epey bir badire atlatmış ama omuriliğinde ciddi bir hasar olmadığına eminim çünkü dokunmadığımız, kurcalamadığımız yeri kalmadı ve hepsine gayet iyi tepki verdi.” Doktor gülümsedi ve yatağın yanına bir sandalye çekti. “Lütfen oturun Bayan Summer. Ben az sonra geri geleceğim.” Kafeinle ayakta duran, gece vardiyasının izleri tıraşı gelmiş sakalından okunan doktor yanımızdan ayrıldı.

Summer çifti birbirlerine doğru eğilirken onları büyülenmiş gibi seyrettim. Göz göze baktıklarında, aradan geçen yıllar kayarak uzaklaşıyordu sanki; bir ömür boyu sürmüş bir sevgi, paylaşılan kayıplar, karşılıklı anlayış, hepsi basit bir bakışmayla dışarıya yansıyor.

“Domates ve jambon,” diye fısıldadı Bayan Summers.

“Peynir ve turşu,” diye cevap verdi kocası.

Gizli bir sevgi sözcüğü, af dileyen bir gülümseme, yürekten okşanan bir yanak. Bu üç basit hareket, ilişkilerinin gücünü gözler önüne sermeye yetiyordu. Bazen bu hayatta gerçek aşka şahit olacak kadar şanslısınızdır. Gerçek aşk Sevgililer Günü'nde kırmızı güllere boğulmak değildir. Dokuz bin pound değerinde bir düğün yapmak, dikkatle düşünülmüş yemin sözcükleri hazırlamak ya da masa örtüleriyle uyumlu çiçekler seçmek değildir. Gerçek aşk basittir. O küçük not kâğıtlarındadır, uyandığınızda sizi bekleyen bir fincan çaydadır. Tartıştıktan beş dakika sonra birlikte güldüğünüz andadır. Zor bir günün sonunda sizin için doldurulmuş küvettedir. Gerçek aşk fedakârlık ister... Yoksa öyle değil mi? Âşık olduğunuz insanın mutlu olduğunu görmekten daha büyük bir mükafat yoktur. Belki de cevap kelimelerde saklıdır. Bencil mi, fedakâr mı? Gerçekten âşıkınız... 'ben' kelimesi zaten hükmünü yitirmez mi?

Orada durmuş, Nicholas Sparks kitaplarından fırlamış gibi görünen bu sahneyi seyredip aşkın incelikleri hakkında kafa yorarken huzursuzluk verici bir düşünce beni ele geçirdi... Ben gerçekten aşkı yaşamış mıydım? Bunu daha önce hiç sorgulamamıştım. Dev'le aramızdaki sevginin hep gerçek ve saf olduğunu düşünmüştüm. İşte bu yüzden Dev'in ölmüş olduğunu sarsılmaz bir inançla biliyordum çünkü birbirimize duyduğumuz sevgi, iyi günde ve kötü günde değişmez bir değerdi... Peki ya şimdi? Dev yaşıyorsa? Bizi terk ettiyse? Belki de aramızdaki aşk hiçbir zaman o kadar gerçek olmamıştı.

Summer çiftine iyi dileklerimi sundum ve hastanenin öbür ucuna doğru koca bir daire çizerek gittim. Sandalyeye oturup hastane yemeğinden arta kalanlara baktım. Flynn ve Rose telefonlarından başlarını kaldırdılar.

“Evet?” dedim. Kulaklıklar bir an için kafalardan çıkarıldı ve Facebook durum güncellemeleri bir süreliğine ertelendi. “Memur Davis’ten haber var mı?”

“Az önce gelip bizimle konuştu. O gün çalışan personelle görüştüktan sonra bize haber verecekmiş. Ah, bir de senin telefon numaranı aldı.”

“Tamam. Sanırım bir gece daha burada kalmamız gerekiyor, ne dersiniz?” Rose gülümseyerek kafasını salladı. Az önceki kadar neşeli olmamakla birlikte istekli bir gülümsemeydi bu. Flynn omuz silkti ve kafasını belli belirsiz sallayarak onayladı. “Güzel. Hadi o zaman, buradan çıkalım artık. Üstüm başım dezenfektan kokmaya başladı. Bence gidip onu buldukları alışveriş merkezine uğrayalım. Faydası olabilir, kim bilir?” Ağzıma bir parça patates kızartması attım ve soğumuş kahvemın dibini içtim.

“Anne?” dedi Flynn ayağa kalkmaya hazırlanırken.

“Hımm?”

“Diyelim onu bulduk? Sonra ne olacak?”

“Bilmiyorum. Herhalde kaybolmasının sebebini öğreneceğiz ve on bir senedir hangi cehennemde olduğunu soracağız.”

“Bizi görmek ister, değil mi anne?” Kollarımı paltoma geçirirken duraksadım. “Değil mi, anne?”

“Bilmiyorum, Rose. Umarım ister. Benim tanıdığım adam, çocuklarıyla arasına hiçbir şeyin girmesine izin vermez.” İşlerini rahatlatmak için gülümsedim ama kafamdan geçenleri kendime sakladım.

Eğer yaşıyorsa... Onu gerçekten tanıyıp tanımadığımdan bile emin değildim.

Alışveriş merkezinin önüne olaysız bir şekilde ulaşmayı başardık ve şaşkın şaşkın etrafımıza bakındık. Ana girişin dışında, mağazalara giden bir sürü ara yollar vardı ve tüm bina uğulduyordu.

“Böyle saçmalık mı olur!” dedi Flynn kollarını havada sallayarak. “Babamı herhangi bir yerde bulmuş olabilirler. Raporda tam olarak hangi kısımda bulduklarını yazmadığından emin misin?”

Rose telaşlı ve sinirli görünüyordu.

“Hayır, sadece alışveriş merkezinin dışında diye yazıyordu.”

“Aman ne güzel.” Flynn kulaklıklarını kafasına geçirdi ve gidip en yakındaki banka oturdu.

“Hıyar.”

“Rose!”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Rose. “Ama öyle, anne, haline bir baksana!” Flynn saçlarını düzeltiyor ve kapüşonunu kafasına geçiriyordu. “Neden böyle davranıyor? Babamı bulmamızı istemiyor mu? O bizim BABAMIZ, Tanrı aşkına!”

“Bak, canım, bu hepimiz için zor bir durum ve hepimiz kendi yöntemlerimizle başa çıkmaya çalışıyoruz. Abine biraz zaman ver, kendini toparlayacaktır.”

Gidip Flynn’in yanına oturdum ve ona bir kola uzattım. Flynn sessizce teşekkür ederek kolayı aldı. Kolumla omzunu hafifçe dürttüm.

“Evet...” dedi kulaklığının tekini çıkararak. “Şimdi ne yapıyoruz? Kayıp ilânı mı dağıtmaya başlayacağız? Sokak köşelerinde aile albümümüzü mü göstereceğiz insanlara?”

“Flynn... İstersen adımlarımızı yavaş yavaş atalım. Hepimiz yorulduk ama buraya kadar gelmeyi başardık. Onu bulmayı en azından bir kez denememek sence de aptallık olmaz mı şimdi?”

Omuz silkti.

“O da bizi bulmaya çalışmış sayılmaz ama, haksız mıyım? Hâlâ aynı sığıtığımın evinde yaşıyoruz!”

“Hey!”

Gözlerini devirdi.

“Canına yandığının evi?”

“Çok fark etti.”

“Dinle, Flynn. Buldukları adamın o olup olmadığını dahi bilmiyoruz. O yüzden gidip bu civarlardaki bir iki dükkâna soralım ve o adamın burada bayıldığı zamanı hatırlayan var mı öğrenelim. Bugünlük bu kadarı bile yeter. Ondan sonra pansiyona döneriz, sen de dilediğince YouTube’da gezebilirsin.”

“İyi... Ben gidip oyun mağazasıyla konuşayım. Zaten *Call of Duty* çıkmış mı sormak istiyordum.”

“Anlaştık. Sen oradan başla. Rose da Body Shop’un sırasındaki dükkânlara gider. Ben Marks and Spencer’dan Waterstones kitapçısına kadar olanlarla konuşayım.”

Kitapçının içindeki koku tıpkı en sevdiğiniz o bir çift yumuşacık çorabınızın verdiği his gibiydi; ağırlarınızı hafifleten, buz gibi olmuş parmaklarınızı sıcacık saran. Kokuyu içime çekip elimi kitapların üzerinde gezdirdim... Dev buraya gelmiş miydi? Küçükken çocuklarla kitapçıya gittiğimizde yaptığı gibi polisiye romanlar kısmına gidip hepsine tek tek göz atmış mıydı? Ben hep en son çıkmış romantik türde kitapların peşine düşerdim. Dev ise sürekli polisiye okurdu... Gerilim romanlarını okuyacak sabrı hiç gösteremezdim ama beni VIII. Henry’nin sarayına koyun, saatlerce içinde kaybolurdum. Chick-lit kategorisine göz attım ve çok satan romanlar arasında yeni çıkmış olan *No Wonder* adlı kitabı elime aldım. Kitabın kapağı camgöbeği mavisiydi ve üzerinde bir karavan resmi vardı. Kitapla beraber kasaya yürüdüm.

“Ah, güzel kitap,” dedi kasanın başındaki bakımlı kadın bana gülümseyerek. İsim kartında ‘Anita’ yazıyordu. “Hepsi bu mu?” Kitabın arkasındaki barkodu okuttu. Fiyatını görünce yüzümü buruşturdum.

“Evet, şey, hayır. Aslında bana yardım edebileceğinizi umuyordum. Bir adam arıyorum.”

“Ha!” Bu isteğime bir an için şaşırdıktan sonra beni anlıyormuş gibi kafasını salladı ve başıyla hızlıca sağ tarafı işaret etti. Üzerinde Waterstones gömleğiyle, *Peppa Pig* reyonunu düzenlemekte olan, epey kıllı bir adamı göstermişti. “Bizim Brian çok iyi yürekli, şeker gibi bir adamdır.”

İlk önce kafam karıştı. Ama sonra, herhalde Brian’ın bu şubede daha uzun süreden beri görev yaptığını söylemeye çalıştığını düşündüm.

“Ah, peki. Sizce ona mı sorayım?”

“Bence harika olur!” dedi ve heyecanla ellerini çırttı. “Adamcağızın şansı son zamanlarda pek yaver gitmedi. Ama kim bilir, herkes bir gün aradığı o özel insanı bulabilir.”

“Ben de tam olarak bunun derdindeyim,” dedim kafamı kendimden emin bir şekilde sallayarak.

“Onu çağırayım mı? İsterseniz heyecanlanmayın, sizin yerinize ben sorabilirim?”

“Ah, lütfen, sakıncası yoksa...” Brian paytak paytak yaklaşırken içimde huzursuzluğun ilk belirtileri baş gösteriyordu.

“Brian, bu nazik hanım,” dedi kasiyer gülümseyerek, “ona arkadaşlık edecek bir beyefendi arıyor.” Brian’ın iyi yüreğinin kokusu burnuma çalınmaya başlamıştı ve bence bu koku, şekerden başka her şeyi andırıyordu. Adamın Musa tarzı sakalına takılmış olan yemek artığını görünce yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

“Evet, ben şey...”

“Brian bu gece için sizinle randevulaşabilir. Bu akşam çalışmıyor... Şu yeni açılan İtalyan restoranı güzelmiş sanırım. İlk buluşma için sıcak bir atmosfer.” Kasiyer yine heyecanla ellerini çırttı. Tutup o elleri ayırmak istedim.

Of. Kahretsin.

Sonunda bendeki jeton düşmüş, aynı anda çocukluğumda çok sevdiğim bir şarkı da içimde kıpırdanmaya başlamıştı.

“Bence bir yanlış anlaşılma oldu,” diye geveledikten sonra *NeverEnding Story* filminin seksenlerde patlayan o meşhur şarkısına giriş yaptım.

“Uuu-viii-uu-uvii-uu--uvii-uu...”

“Anne!” Arkamdan gelmekte olan Flynn ve Rose’a dönüp özür diler gibi baktım. “Alışveriş merkezinin yanlış tarafında arıyormuşuz onu.”

“Ha?” diyerek aniden durdu Rose kitapçıdaki şarkı sahnesini görünce.

Artık heyecanla el çırpmaları geride bırakmış olan Anita, şimdi epey rahatsız olmuş görünüyordu ve ben hiç bitmeyen hikâyeye ilgili masallarımı saymaya devam ediyordum... “Uuu-viii-uu-uvii-uu--uvii-uu...”

“Kusuruna bakmayın, sağlık sorunları var da,” diye açıklama yapan Flynn bir yandan da sırtarak koluma giriyor ve beni oradan uzaklaştırıyordu. Şaşkın bakışlarıyla bizi takip eden iki çift göze dönüp son bir kez el salladım. Neyse ki artık güvenli bir mesafedeydim çünkü bir ara Brian’ın Anita’ya ‘uygun bir eş’ anlayışı yüzünden fırça attığını duydum. Anlaşılan kendisi o kadar da ‘umutsuz’ değildi.

Aman ne hoş.

Ana alışveriş merkezine bağlanan girişlerden biri olarak kare şeklindeki avluya açılan, çok daha bohem görünümlü bir meydana geldik. Arnavut kaldırımlı avlu etrafında, turistik hediyelik eşya dükkânları, eski bir çay dükkânı ve çeşitli ilginç dükkânlar vardı. Retro Mağazası’nın yanında dururken Arnavut kaldırımlı bu zemine düşmenin insanın canını nasıl yakacağını düşünüyordum. O sırada küçük bir aile işletmesi olan eczane gözüme

takıldı ve biraz daha Rescue Remedy ile son performansından beri eşikte bekleyen migrene karşı ağrı kesici almam gerektiğini hatırlattım kendime.

“Oyun mağazasındaki adam birkaç hafta önce şu dar yoldan gelmeye çalışan bir ambulans hatırladığını söyledi. Demek ki olay buralarda bir yerde yaşanmış olmalı.”

“Peki, o zaman, dağılıp buradaki mağazalarla da konuşuruz. Ama önce içecek bir şeyler alalım. Kitapçıdaki 80’ler film müziği gösterimden sonra dinlenmeye ihtiyacım var. Ayrıca şu kekten bir parça hiç fena olmazdı.” Başımla çay satan dükkânın penceresini süsleyen çikolatalı keki işaret ettim ve şakaklarımı ovuşturdum.

“O kadar da kötü bir gösteri değildi,” dedi Rose eski moda çaycıya ilerlerken.

“Gerçekten mi? Brian gibi bir adam tarafından reddedilmek ‘o kadar da kötü değil’ miydi?” Biz Rose’la kıkırdarken Flynn de homurdandı. Birlikte dükkâna girdik. Burası, bizim evin salonundan bile küçüktü ve baştan aşağı Cath Kidston ürünleriyle dekore edilmişti. Hepimize birer dilim portakallı ve çikolatalı kek, bir demlik de çay siparişi verdim. Vitrindeki nefis lezzetlerin üzerini örten cam kubbelerden yansıyan gökkuşağı rengindeki ışık huzmelerine bakıp gülümsedim. Damak tadımızı mest eden her lokmayı ağızımızı şapırdatarak yemek dışında sessizce oturduk. Sessizliği bozan tek şey, kulağa rüzgâr çanı gibi gelen bir şeyin şingirtısı ve etrafımızdaki kısık sesli konuşmalardı. Yolculuğun şu ana kadar çıkardığı masrafları düşünerek, bu kek ve çay molasının eve dönene kadar son lüksümüz olması gerektiğini kendime hatırlattım. Burada bir gece fazladan kalma masrafını bütçeme dahil etmemiştim. Bu yüzden önümüzdeki hafta ‘ekmek üstü fasulye’ haftası olacaktı. Bilet paraları ve pansiyonda bir gece daha kalmak bütçemi epey... Rüzgâr çanının şingirtısı

dikkatimi dağıttı ve buna biraz sinir oldum. Cüzdanımı açtım ve bozuk paraları saymaya başladım. İşte yine o şingır şingır ses. Cüzdanımı kapadım ve çantama koyup telefonumu elime aldım. Çocuk bakımı yardımı parasının ne zaman yatacağına bakmak için telefondaki takvimi açtım. En son ayın 17'sinde gelmişti –şingır şingır– demek ki bu ara tekrar yatması –şingır şingır– gerekiyordu. Artık iyice sinirlenerek telefonun kılıfını kapadım ve gözüm beyaz masa örtüsünün üzerinde oynayan mavi ışık parçasına takıldı. Kafamı yukarı kaldırıp ışığın nereden yansıdığını görmeye çalıştım. Karşımda pırıldayıverdi. Yanıp sönüverdi. Ve o sırada gerçeği anladım.

Dev'in hayatta olduğundan hiç şüphem kalmamıştı çünkü tam arkamızda, tezgâhın hemen yanında ve biraz tepede, karmaşık bir şekilde yapılmış bir kumru heykeli sallanıyordu. Sürekli dikkatimi dağıtan şingırtılar da heykeldeki çanlardan geliyordu. Mavi misketten gözünün çevresini iki tane gümüş tel sarıyordu. Herhangi biri baksa, o iki gümüş telin birbirine gelişigüzelce bağlanıp düğümlenmiş teller olduğunu zannedebilirdi. Ama daha önceden tellerin o karmaşık yapısının nasıl elle şekil verilerek üretildiğini seyretmiş, sanatçının üç boyutlu imzasına dönüşmesine şahit olmuş benim gibi biri için, bu tasarımın, sanatçının parmak izi kadar şahsına özel olduğu apaçık ortadaydı. Fakat bundaki baş harfler; okuldaki ilk eserinin köşesine iliştirdiği, markette her kredi kartı slipine imza atarken kullandığı baş harfler, o sanatçıya ait değillerdi.

Melody

İç içe geçmiş daireler çizerek dönen kumruyu gözlerimi alamadan seyrettim. Önce sağa doğru süzülüp, sonra dönerek aksi yöne doğru giderken görünmez iplerle havada zarafetle salınıyordu. Metalin metale değmesinden çıkan şingirtılar kulaklarımda gezinirken karşımda duran nesneye, artık emin olduğum bu gerçeğe bir anlam vermeye çalışıyordum. İçimde, loş ışıklı bir disko manzarası uyanmaya, sigara dumanına boğulmuş bir hava oluşmaya ve elektrogitarın sesi duyulmaya başladı. Yaklaşan kaçınılmaz sonu göz ardı ederek büyülenmiş gibi kumruya bakmaya devam ettim. Kumruyla güvercin arasında aslında gerçek bir ayrım olmadığını biliyor muydunuz? Buna rağmen, bu iki kuşla ilgili görüş ve düşüncelerimiz birbirine çok uzaktır. Kumru: Saf, romantik, temiz... Barış ikonu, güven simgesi. Ama güvercine gelince: Pek çoğumuz onları sinir bozucu buluruz. Cips poşetlerini ve çikolata ambalajlarını didiklerken gündelik hayatımızı kirleten baş belaları olarak görürüz. Aslında kumrular ve güvercinler aynı özellikleri taşırlar: İnce gagalar, biçimli, kavisli kafalar ve yuvarlak gövdeler. Kanatları aynı şekilde incelerek uzar ve aynı şekilde öterler. Bir kumru öttüğünde gülümser, şarap kadehlerimizi tokuşturur ve gelinle damadın güzelliğini

büyülenerek seyrederiz. Fakat güvercinin ötüşü bizi rahatsız eder, onu elimizle kovalarız. Güvercinlerin kaç insanın hayatını kurtardığını, kaç mesaj taşıdığını, o kalın tüylerinin altında nasıl bir zekâya sahip olduklarını hemen unutup ederiz. İçimde giderek yükselen elektrogitarın eşliğinde ayağa kalktım ve kendi kendime sordum: Bu bir kumru mu? Yoksa güvercin mi? Gözlerimi bir an için kapatınca, eski adıyla bilindiği üzere Prince, 80'lerdeki bütün ihtişamlı kılığı, Mozart gibi bukleleri ve köşeli gitarıyla karşımda belirivermişti. Kendi düşüncelerimde ve hissettiğim rahatlatma duygusunda o kadar kaybolmuştum ki bu kez ayağa kalktığımda utanmıyordum. Parmaklarımı, tadını doyasıya çıkararak şaklatmaya ve omuzlarımı bir pop klasığı olan *When Doves Cry*'in ritminde sallamaya başladım.

Çocuklarıma dönüp beni bir yabancıyla ateşli ateşli öpüşürken hayal etmelerini istemiş bulunarak suratımı buruşturdum. Rose'un çillerinin rengi soldu. Soruma devam ettim:

“Meleklerim gözünüzde şahlanıyor mu?”

Ben ve o yabancı adam arasındaki sıcaklık seviyesinden bahsetmeye başladığımda şarkının sözlerini o kadar da iyi bilmediğimi fark ettim. Aman neyse, yapacak bir şey yoktu. Biraz daha omuzlarımı salladım ve sorularıma devam ettim.

“Beni nasıl yarı kolda varaktın?

Yağmur yağar tek kaşına.

Belki de şok geçiriyorum.

Belki de kabak gibi müstahak.”

Sesim bir oktav daha yükseldi.

“Belki de kurşun kalem gibisin
Sazla sapan olmaz,
Bebek, biz bize bağırıyoruz,
Şimdi köyde ötüşürüz.”

Şarkının son sözü olan başlığı tekrar ederken sırtarak bağırdım: “Kumrular ağladığındaaaa...”

Salına salına dans ederek ve ara sıra yüksek perdeden, “Viii, huu!” diye bağırarak çaycının içinde dolaştım. Şarkıyı bitirene kadar kafede iki tam tur atmam gerekti. Sonra tükenmiş bir halde masamıza geri geldim. Rose huzursuzca etrafına bakıyordu. Flynn ise afallamış görünüyordu.

“O neydi öyle?” dedi.

“Prince,” dedim.

“Prens Harry mi?” diye sordu Rose bir umutla. Sanırım Rose’un Prens Harry’ye zaafı vardı. Kızıl saç kardeşliği falan... Flynn alaycı alaycı güldü. “YouTube’da bakın,” dedim. Flynn ışıık hızıyla kulaklıklarını taktı, ben de çayımı bir yudumda içtim ve insanların rahatsız edici bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. Birkaç dakika sonra Flynn kulaklıklarını kulağından çıkardı.

“Sözlerin neredeyse hepsini yanlış söylediğini biliyor musun, anne?”

“Hayır, yanlış değildi. Ben doğru...”

“Ben bile o kadarını anladım, anne; tabii eğer Prince kör cahil bir adam değilse...” dedi Rose.

“Ne demek istiyorsun?”

Telefonunu bana verdi. Çektiği videoda dans edişime baktım. Adil olmak gerekirse, gayet iyi görünüyordum. Bu kot pantolondan kesinlikle bir tane daha almalıydım. Kalçalarım hiç de kötü durmuyordu. Of. Çocuklar haklıydı... ‘Şimdi köyde ötüşürüz?’

“Ama sözlerin çoğunu biliyorum.”

“Biliyor olabilirsin, anne ama söylemiyordun.”

“Hımmmm. Stres seviyem yükseldiği içindir belki?”

“Ne kadar stresli olabilirsin ki? Kek yiyip çay içiyoruz burada!”

Derin bir nefes aldım ve çocuklarımla güzel suratlarına tek tek baktım.

“Babanız yaşıyor.”

“Bundan eminsin, çünkü?” dedi Flynn şüpheli gözlerle.

“Aman Tanrım, yoksa...” Rose başıyla çay fincanımı işaret etti.

“Ne?” dedim.

“Yoksa çay falı filan mı bakıyorsun?”

“Ne? Hayır! O kadar da deli değilim.” Üçümüz de bu cümledeki ironinin farkına vararak kahkahalarla güldük. Dışarıdan kim bilir nasıl görünüyorduk? Az önce bütün kafeyi dans ederek çepeçevre dolaşmış ve bir Prince klasiğini olabilecek en tuhaf sözlerle icra etmiştim. Şimdiyse, çocuklarımla ben utanç içinde başımızı eğip mekânı suçlu suçlu terk etmek yerine öyle bir gülme krizine girmiştik ki boğazımızdan ilkel homurtular çıkarıyorduk.

Nihayet sakinleştiğimizde parmağımla kumruyu işaret ettim. Neden bahsettiğimi kavradıkları anın suratlarına yansıması için biraz bekledim.

“Belki de babam hayattayken almışlardır bunu ondan?”

“Hayır. İmzaya baksana.” Flynn ayağa kalkıp kumrunun yanına yürüdü. Uzanıp kumruyu tuttu ve heykelin gözüne baktı. Kaşlarını çatıp heykeli yavaşça çevirdi. Gözlerini kısarak sarmallara ve kabartmalara bir anlam vermeye çalıştı. Tezgâhın arkasındaki çiçek desenli önlük takmış tombul kadın Flynn’e endişeli ve kaçamak bakışlar atıyordu. Flynn dikkatlice heykeli diğer tarafa çevirdi ve sonra elinden bıraktı.

“Bir şey anlayamadım...” dedi ve masaya oturdu.

“Metal göze çiziktirdiği o garip şekillerden mi bahsediyorsun?” diye sordu Rose. “Benim odamda duran heykeldeki şekilleri yüzlerce kez inceledim ve gene de ne harfi olduklarını anlayamamıştım.”

“Heykelin altından yukarı doğru bakman gerekiyor,” dedi Flynn ona. “Bundaki şekiller üç tane harfi andırıyor ama hiçbir D veya K harfleri değil.”

Kalkıp kumruyu kendi gözlerimle incelememe fırsat kalmadan, Rose tezgâha havuçlu kek tabakları dizmekte olan, endişeli kadının yanına gitti. Kadınla oldukça nazik bir şekilde konuşup altın sarısı kirpiklerini kırıştırdı. “Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın...” Saçlarını gevşek bir atkuyruğu yapıp sağ omzundan sarkıtırken, kızımın duruşundan sanki şimdi keşfettiği bir özgüven okunuyordu. “Acaba o kumru heykelini nereden aldığınızı öğrenebilir miyim? Şey, gördüğünüz gibi annemin,” duraksadı ve alçak sesle devam etti, “psikolojik sorunları var ve bu kumru heykeli sakinleşmesine yardımcı oldu.” Kadına doğru baktım ve psikolojik sorunları olan biriymişim gibi görünmeye çalıştım. Tabii az önceki Prince şovumdan sonra buna hiç gerek olmadığını fark ettim. Yine de, sırf gösteriyi pekiştirmek için içinde çikolata kırıntıları olan bir tabağı elime aldım ve yalamaya başladım.

“Sana inanamıyorum,” diye mırıldandı Flynn.

“Mmmmm,” dedim cevap olarak, kadının bana nasıl acıyarak baktığını fark etmemişim gibi görünmeye çalışarak.

“Bizden başka kimsesi yok ona bakacak,” dedi Rose hafifçe burnunu çekerek. “Ve bazen...” Dudaklarını sımsıkı kapadı. “Çok zor oluyor.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi kadın ve kumruyu ince bir telle asılı olduğu kancadan çıkardı. “Avlunun karşı tarafındaki dükkândan almıştım... Küçük Şeyler Dükkânı, sanırım? Gerçekte bu kadar soğuk ve sert olan bu tüylerin yumuşacık görünmeleri

çok hoşuma gidiyor,” dedi kadın heykeli sevgiyle okşayarak. “Çok güzel bir eser.”

“Onu ne zaman aldığınızı hatırlıyor musunuz? Belki aynı dükkândan anneme de bir tane alabiliriz. Görüyorsunuz ya, heykelden büyüledi sanki.”

Tabağı yalamayı bitirirken gözlerini heykele diktim. Rose ve tombul kadın huzursuzca bana baktılar.

“Hatırlıyorum evet, sanırım daha geçen ay aldım. Ama elerinde başka var mıydı, bilmiyorum. Gördüğüm anda bayıldım.”

“Evet, gerçekten de çok güzel. Şey, sakıncası yoksa, annem gitmeden önce biraz elinde tutabilir mi? Bir süre daha sakın kalmasına yardım edebilir... Azıcık elinde tutsa yeter,” diyen Rose, üstüne bir de umut dolu bir gülümseme sergilemeyi de başardı.

“Ah! Tabii, olur, neden olmasın... Yalnız, çok sağlam malzemelerden yapılmış olsa da narin bir heykel.”

“Dikkatli oluruz,” dedi Rose kadının içini rahatlatmak için ve bize doğru yürürken yüzümüze bakıp dilini çıkardı. Suratındaki dürüstlük maskesinin kaybolduğu tek an olmuştu bu. “Al bak, anne...” Gözlerini devirerek omzumu sıvazladı.

“Çok başarılıydın, kardeşim,” dedi Flynn ve sonra kendini beğenmiş bir tavırla ekledi: “Tabii ben olsam, heykeli çoktan bize hediye etmesini sağlamıştım.”

“Şşşşt,” dedim. Kumruyu suratıma iyice yaklaştırdım ve tam gözün çevresindeki kıvrımlı telleri incelemeye başladım. Buna attığı imza, diğer eserlerdekine göre daha köşeli görünüyordu. Flynn haklıydı; gerçekten üç ayrı katman, üç ayrı harf var gibi duruyordu. Küçük parmağımı oyuğa soktum ve gözlerimi kapatarak harflerin şeklini hissetmeye çalıştım. Onu gözümde canlandırabiliyordum. Gözlerini kırmış, büyük bir dikkatle teli kesiyor, önüne düşen saçlarını geri atıyordu. Sonra kafasını kaldırıp sanki odaya yeni girmişim gibi bana bakardı.

Dikkati dağılmazdı ama onun için bıraktığım çayı görünce mutlaka hafifçe gülümserdi – iki şeker, demli. Parmaklarımı tekrar ilk harfin üzerinde gezdirdim ve sonunda emin oldum.

“T harfi.”

“Yani Tom gibi mi?” dedi Rose titrek bir sesle. Kafamı salladım.

“Takozun ‘T’si olmasın?” diye ekledi Flynn.

“Flynn!” Flynn’in son zamanlarda yaşadığı hüsrân küçük bir vida gibiydi. Gevşemeye başlıyor ve hepimizin içinde bulunduğu teknenin yapısını bozuyordu. Teknenin kış tarafı tekrar yavaşça suya oturuyordu ama dengemizi çoktan kaybetmiş oluyorduk.

“Öyleyse o mu yani?” Konuşmaya cesaret edemeden başımla onayladım. “İyi ama neden ismini değiştirdi?” Rose’un sesi çatlıyor, teknenin, güçlü, metalik kenarları dışarıdan gelen baskının altında eziliyordu.

“En azından bu, hayatta olduğunu gösteriyor, Rose,” dedim. Paslanmış vidaları öfkeyle yeniden sıkmaya çalışıyordum. “Babanız hayatta ve onu bulabiliriz. Ona ne olduğunu ya da neden burada olduğunu öğrenebiliriz.” Tornavidayı sertçe çevirdim ve bir an için vida yerine oturdu, yeniden dengemizi bulduk.

“Peki ama, ya babam bizi istemiyorsa anne?” diye sordu, paslı vidaların çevresinde oynayan sular çamurlu ve bulanık bir hal alırken.

“O zaman biz de onu istemiyoruz,” dedi Flynn. Hep beraber ayağa kalktık, heykeli sahibine geri verip teşekkür ederek kafeden çıktık.

Biz içerdeyken yağmur başlamıştı. Kurşuni bulutlar yarıyor, gri damlalar savunmasız dükkân camlarına birer mermi misali çarpıyordu. Kapüşonlarımızdan sular ağır ağır damlarken aceleyle avlunun karşı tarafına geçtik ve kendimizi Küçük Şeyler

Dükkânı'nın kapısından içeri attık. Ayaklarımızı, kalın hasır paspasa sildik ve ciğerlerimiz aromalı tütüsü kokularıyla doldu. Kapüşonları çıkarıp dükkânı sessizce dolaşmaya başladık. Dört bölümden oluşan, rengârenk ve tıka basa porsiyonlarla dolu bir yemek masası gibiydi burası; bakışlarınızla yiyip bitirebileceğiniz, toplumsal kibarlıklarınıza baskın çıkan ilkel dürtülerinizin parmaklarınızla içine dalmanıza sebep olabileceği bir ziyafet masası. Değişik değişik nesneler alıyorduk elimize, onları doyasıya inceliyorduk – bazen yüzümüzü buruşturuyor, bazen sadece ne işe yaradıklarını bulmaca gibi çözmeye uğraşıyorduk. Hangi egzotik kaynaktan geldiklerini anlamaya çalıştıktan sonra onları yine tıka basa dolu raflardaki yerlerine bırakıyorduk. Dükkânın arka tarafına yürümeye başladım ve keskin kenarlı narin aynaların arasından geçerken yemeğe biraz ara verdikten sonra, dişlerimi, duvarlardan ve tavandan sarkan lüks sanat eserlerine geçirdim. Günbatımı manzaralarının, eski zaman köprülerinin tadını çıkardıktan sonra, daha modern eserlerin sert fırça darbelerini ve ilginç dokularını mideye indirdim.

“Anne?” Flynn ve Rose’a döndüm. Yumuşacık, pembe kumaş yığınlarının ve kurdelelerin arasında, beyaz sepetlerden seçilip alınmayı bekleyen ev tekstil ürünlerinin yanında dikiliyorlardı. Hemen sağ taraflarında, heykellerle dolu bir köşe vardı. Hayatımda daha önce hiç görmediğim ama acı neşeye ne kadar yakınsa, bana da o kadar tanıdık gelen heykellerdi bunlar.

Ne hissettiğimi tam olarak anlayamıyordum. Önce, yaptığı daha soyut bir figürü; ağaç dalları olarak iç içe geçmiş soyut bir kadın ve çocuk heykelini elime alırken bir iç rahatlaması yaşadım ve bu duyguya tutundum. Ama sonra bu duygu parmaklarımın arasından kaydı; öfkeye tutunmanın daha kolay olacağını anladım. Ağaç figürünü yerine bıraktım ve başka bir tanesini aldım. Hepsinin içinde bir yerde, o aynı imza gizliydi. Bu

seferki sürrealist bir hançerdi, ucu kıvrılarak bir şeftaliye doğru sarkıyordu; öyle ki metalin yumuşak bir görünümü vardı. Ne zaman yapmıştı bunu? Merak ediyordum... Belki Flynn henüz kavgalara karışmaya başlamamıştı? Belki ben evin önünde baygın ya da hastanede yatıyordum o sırada? Bu kez elime, şemsiyenin altında duran bir erkek ve bir kadın figürünün görüldüğü daha klasik bir heykel aldım. Peki, bu heykeli, Rose, veli toplantısında küçük düşerken yapmış olabilir miydi ya da belki ben, Flynn'in bilgisayar parasını ödeyebilmek için anneannemin çay takımını satmak zorunda kaldığım zaman? Karşımdaki heykellere ve üzerlerindeki fiyat etiketlerine baktıkça, Dev'e git gide daha çok içerliyordum.

Omzumda Rose'un elini hissettim ve ona döndüğümde endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Bu hangi şarkı ben bilmiyorum?" diyordu Flynn.

Rose omuz silkti ve ben de o sırada fark ettim ki Natalie Imbruglia'dan *Torn* söylüyorum. Hatta tam olarak, bir zamanlar iyi kalpli ve başkalarından farklı bir adam tanıdığımı ve bana nasıl ağlamayı öğrettiğini açıklıyordum. Birbirine sırtını dönmüş iki çocuk figürünü aldım elime ve şarkı söylemeyi sürdürdüm. Heykeli elimde sallayarak çocuklarımin gözlerinin içine baktım, onlara yalvararak artık içimde inanç kalmadığını, hissettiklerimi değiştiremeyeceğimi anlattım. Ve sanırım hissettiğim şey çırılçıplak, donmuş bir halde yerde yatmaya benziyordu. Bu noktada artık, ne kadar çorak kaldığımı vurgulamak için elbiselerimi çıkarmaya başladığımda, ayağımın buzdan bir zemine doğru kayıyor olmasından korkuyordum. Şarkının sözleri hızla ve bütün yoğunluğuyla üstüme hücum ettikçe buz tutmuş bir göletin bir ucundan öbür ucuna doğru düşerek kayıyormuşum gibi hissediyordum ve altta öfkeyle taşan buzdan dere iki parçaya ayrılıyordu. Rose omzumdan yavaşça aşağı bıraktığım çanta-

mın içinde telaşla bir şeyler aramaya başladı. Flynn elimdeki heykeli alıp beni bileklerimden tuttu. Ben, hep aldatmacaların kazandığıyla ilgili bir şeyler bağıırıyordum ve bir yandan da kollarımı havaya kaldırmaya çabalayarak 'değersiz gökyüzünün doğduğunu' açıklıyordum.

O sırada Rose ağzımı açmamı söyledi. Sesini, tıpkı bir geri vokalin sesini duyuyormuşum gibi duydum. Ve söylediğini yaptım. Tam kotumun düğmelerini açıp, o derin, buz gibi yarığa düşmek üzereyken Rose'a artık çok geç kaldığını, benim çoktan ama çoktan parçalandığımı haykırmak için dudaklarımı açtım ve Rose Rescue Remedy'yi ağzıma sıkıverdi. Böylece Avustralyalı güzele okuduğum gazel, aksırıklar ve tıksırıklar eşliğinde aniden sona ermiş oldu. Rose gerçekten de kurtarıcı bir hamlede bulunmuştu.

Ağrıdan zonklayan başımı ellerimin arasına alarak oturup Rose'un çantamda bulduğu iki ağrı kesiciyi yuttum. Sakinleşmeye çalıştım. Dükkânın arka tarafındaki dekoratif bir ağaç kökünün üzerinde otuyordum. Üzerindeki kübik resim altımda kalmıştı.

"Derin derin nefes almaya devam et, anne," diyordu Rose sırtımı ovuşturarak.

"Affedersiniz... Neyse ki beni durdurmayı başardınız. Kendimi kontrol edemiyordum. Resmen bütün kıyafetlerimi çıkarıp yere yatacaktım."

"Şey... şimdi bunu konuşmasak," dedi Flynn ürpermiş gibi omuzlarını silkerek.

"Haklısın. İç çamaşırlarım birbiriyle uyumlu bile değil ve açıkçası son iki günde pek de temiz kalmış olamazlar."

Flynn elini havaya kaldırarak iç çamaşırlarımın halini bilmek zorunda olmadıklarını anlatmaya çalıştı.

“Dükkân sahibiyle konuşmamız gerekecek,” dedim sessizce. “Babanızın bunu bize niye yaptığını öğrenmek zorundayım.”

“Ben konuşurum,” dedi Flynn gerinerek. “Siz ikiniz sadece yanımda durun. Siz yanımda olursanız, o kadar gangster gibi görünmem belki; hatta akli başında biri olduğumu bile düşünebilir.”

“Sen gangster gibi görünmüyorsun!” diye bağırdım.

“Tamam, neyse,” dedi. “Hazır mısınız?”

Saçları mor boyalı, üzerinde askısız kot bir elbise ve gökyüzü mavisi bir hırka olan, yirmi yaşlarında gibi görünen kadının yanına yürüdük.

“Hey,” dedi Flynn, bugünlerde gençler arasında popüler olan selamlama tarzını seçerek. “Şurada duran heykelleri sormak istiyorduk,” dedi dirseğiyle o köşeyi işaret ederek.

“Ya, öyle mi? Hangisi?”

“Şey, aslında... Biz daha çok sanatçıyı merak ediyorduk.”

“Anlıyorum. Sebebini sorabilir miyim? Yani...” Uçları kırık, omuz hizasındaki saçlarını kulaklarının arkasına attı. “Yaptığı eserler muhteşem. Neden eserlerini satın almak yerine sanatçıyı merak ediyorsunuz?”

“Şey, çünkü...” Flynn pes etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Bakın, çünkü onun babamız olduğunu düşünüyoruz. Uzun zamandır, bayağı uzun zamandır kayıp ve babamın yaptığı heykeller bunlar gibiydi.”

“Hımmm. Peki...” Flynn’in omzunun üzerinden bana baktı.

“Siz annesi misiniz?”

“Yo, yo. Ben o kadar yaşlı değilim. Şu birkaç hafta çok yorucuydu ve dip boyamın zamanını kaçırdım,” dedim mahcup mahcup. Kahretsin. İki üç tel saçınız beyazladı diye birdenbire yirmi yıl yaşlı görünüyorsunuz.

Kadın yutkundu. Flynn başını geri çevirip omzunun üzerinden şaşkın şaşkın baktıktan sonra kafasını iki yana salladı.

“Kadın Flynn’den bahsediyor, anne, babamdan değil. İnılmazsın,” dedi Rose iç geçirerek.

“Ah, evet, evet, ben annesiyim.”

“Peki, öyleyse. Heykelleri yapan kişinin adı Tom P. Simmonds. Bende adresi var ama o bilgiyi açık etmek istemem. Anlarsınız ya. Yani,” dedi ellerini havaya kaldırıp sallayarak, “aile içi bir konuda arada kalmak istemem. Ama isterseniz sizin iletişim bilgilerinizi ona iletebilirim?”

“Evet, tabii, lütfen. Cep telefonumu yazarım ve rica etsem ona şunu der misiniz...” Kadın tezgâhın üzerine bir not defteri ve kalem çıkardı. “Ah, teşekkürler. Ona şey der misiniz acaba...”

Ne diyecekti? Bugüne kadar ettiğim duaları, keşke ona söyleyebilseydim dediğim cümleleri düşündüm. Mesela Rose, adını ilk kez bitişik el yazısıyla yazdığında onunla ne kadar gurur duyacağını veya yaşatlarının aksine, ona yalvarmama, rüşvet vermeme gerek kalmadan Flynn’in çimlerimizi nasıl biçtiğini... Rose’la koltukta nasıl tıpatıp aynı pozisyonda oturup, cumartesi gecesi televizyonda ne varsa onun müziğinin ritminde ayaklarımızı yere vurduğumuzu ya da tıpkı babaları hayattayken yaptığımız gibi, hâlâ her cuma akşamı pizza ve çizkek yediğimizi... Geçirdiğim kazadan sonra, bazı geceler uyandığımda, o hâlâ yanımdaymış gibi davrandığımı, mavi eşofmanına sarılıp ağlayarak bana yardım etmesi ve her şeyin yoluna gireceğini gösterecek bir işaret göndermesi için yalvardığımı... Çocuklarımızla ne kadar gurur duyacağımı nasıl söyledim ki... Ve geçen on bir yıl boyunca, yarım kalmış bir insan olarak yaşadığımı...

“Sadece... adımın Melody olduğunu ve bana ulaşmasını gerçekten çok istediğimi iletin, yeter.”

* * *

Kapının anahtarını çevirmemle pansiyonun daracık odasına girdik. Beyaz, plastik su ısıtıcısını banyodaki musluktan doldurup düğmesine bastım. Ambalajlı poşet çaylar, tek kullanımlık şeker ve kahve paketlerini karıştırırken, kendimi yatağa atmadan önce kafeinsiz kahve içmeye karar verdim.

“Shane selam söylüyor.”

“Ne?” Sanki şimdi de yorganı atıp ‘Sürpriz!’ diye bağırmasın bekliyormuşum gibi bir anda dimdik oturdum.

“Shane . . . Mesaj attı da... Sana selam söyledi.”

“Ah.” Hemen saçlarımı düzelttim ve omuzlarımı geri atarak başımı yana eğip gülümsedim. “Sen de ona selam söyle.”

“Seni telefondan göremez, anne,” dedi Flynn sırtarak.

“Biliyorum!” dedim ve yastıklardan birini ona fırlattım. Flynn ustaca eğilerek yastıktan kaçtı ve kirpiklerini bir ‘kadın’ gibi kırıştıtırıp ‘kadın’ sesiyle konuşarak ‘Sen de selam söyle,’ diye beni taklit etti.

Rose bu sahne onu tiksindirmiş gibi öğürürken kablosuz ağa bağlanıp mesaj yazmaya geri dönen Flynn’in parmaklarıysa hızından görünmüyordu.

“Peki şey... ne diye mesaj atmış?” diye sordum ilgisiz görünmeye çalışarak.

“Hiç... İyi miyim diye. Bir de haftaya okula dönmeye hazır olup olmadığımı soruyor.”

“Hımmm.”

Flynn’in telefonu o sırada yine öttü. Acaba yine Shane mi mesaj gönderdi diye meraklandığımı belli etmemeye çalıştım. Kendine gel, dedim içimden, su ısıtıcısı fokurdamaya başlarken. Yataktan kalktım ve Flynn’in artık ne mesaj aldıysa gülerek tepki vermesini görmezden gelmeye çalıştım.

“Yok artık!”

“Hı?” dedim olağan bir tavırla.

“Buraya sadece yarım saat uzakta bir yerdeymiş.”

“Dünya küçük,” dedim karşılık olarak ve bütün dikkatimi dünyanın en önemli nesnesiymiş gibi kahve fincanıma verdim. Güzel bir fincan kahve de o an benim için mükemmel bir sanat eseri idi.

“Evet. Oh, sonunda internet çekiyor,” dedi Flynn.

“Şehirdeyken de internet vardı.”

“Evet, ama veri kotamın kalanını o Prince videosunu seyrederek bitirdim.”

“Sen de o kadar çabuk harcamasaymışsın.”

“Beş yüz megabaytın ne kadar çabuk tükendiğini biliyor musun sen? Dünyanın en kötü telefon paketini kullanıyorum.” Kendini yatağa attı ve kulaklıklarını telefona takıp sosyal iletişim alanını terk etti.

“Anne?”

“Ay!” diye bağırdım, sıcak kahveden bir yudum alırken kafamı kaldırıp Rose’a baktım. Suratı bembeyaz olmuştu, buğulu, buz mavisi gözlerinde endişeli bakışlar vardı.

“Rose, ne oldu?” dedim. Kahveyi elimden bıraktım. Banyo kapısına yaslanmıştı, yanına gittim. iPad’ini ellerinde bütün gücüyle sımsıkı tutuyordu. Kollarını okşarken tepeden tırnağa titrediğini hissettim.

“Onu buldum... Facebook sayfası var.”

“Kimin Facebook sayfası var?” dedi Flynn kulaklıklarını çıkarıp bize bakarak.

“Babamın. Yani... Tom P. Simmonds’ın.”

“Babanın Facebook hesabı mı var?” dedim, sesimin delirmişim gibi çıkmasına engel olamadan. “FACEBOOK?!” Rose’un

yanaklarından yaşlar akmaya başlamıştı ve yanımda, Flynn'in çenesi kasılıyordu. Tableti Rose'un titreyen ellerinden aldım.

Dev. Kocam. Facebook'taydı.

Tom Simmonds'ın heykellerinin olduğu sayfaya baktım ve fotoğraflar kısmına tıkladım. Heykel fotoğraflarını, müze sergilerindeki fotoğrafları geçtim ve işte karşımdaydı: 800 piksel netliğinde bir Dev. Biraz daha yaşlanmış hali. Saçları epey kısaydı, neredeyse sıfıra vurulmuştu, ama onun Dev olduğuna şüphem yoktu. Bu ihaneti ve ona duyduğum öfkeyi yutkunmaya çalıştım. Fotoğrafları sinirli sinirli ekranda kaydırarak ilerledim. Yaptığı heykeller, bütün o sanat eserleri, bulanık bir halde gözlerimin önünden geçerken ekranı giderek daha hızlı kaydırıyordum. Bu yüksek çözünürlüklü, rengârenk fotoğraflar, yaşlarla dolmuş ve fal taşı gibi açılmış gözlerimin önünden, bizi terk ettiğinden beri yaşadığı hayatın karikatürü gibi geçiyordu. Ta ki son bir darbeye nefesim kesilene kadar. Gözlerim, ekranı sünger gibi emerken A-ha *Take On Me* diye başladı. Benden daha genç bir kadın, kafasını kaldırmış, Dev'e gülümsüyordu. Dev'in kolu kadının omzundan gelişigüzel sarkıyordu. Kadının dış görünüşü, resmen 'spor salonu ve manikür abidesiyim' diye bağıırıyordu. Bu, şu bildiğimiz bakımlı kadınlardandı. Kaşları mükemmel bir şekilde alınmıştı, suratında kusursuz ve göze hiç batmayan bir makyaj vardı. Saçları, özellikle uzunlu kısalı kesilmiş sarı bukleler halindeydi... Bu arada ben, ne söylemem gerektiğini bilmeden ama yine de söylemeye karar verdiğimi bildirdiğim şarkı eşliğinde tableti yatağa bıraktım ve başlığı tekrarlayan her geri vokalle birlikte, parmağımı Rose'la Flynn'e doğru kaldırmayı ihmal etmedim. Rose huzursuzca saçlarını parmağına doluyor, bakışlarını yorgandan kaldırmıyordu. Bense bu arada, nasıl olsa bir iki gün içinde gideceğimi söylüyordum, şarkıdaki gibi. Beni merak etmemelerini, iyi olacağımı uzun

uzun açıkladıktan sonra, yine şarkıdaki gibi, onlara son bir öğüt vermek üzere omuzlarımı silktim. Buraya gelmekle iyi ettiğimi, sonradan pişman olmak yerine tedbiri elden hiç bırakmamak gerektiğini söyledim. Rose yorganın üzerine kapandı ve Flynn de ona yaslandı. Benim himayemde olması gereken çocuklarım, birbirlerinin himayesine muhtaçtı.

“Bütün bunları bırakalım ve eve gidelim, anne,” dedi Flynn kararlı bir tavırla. Rose, ağlamaktan kızarmış, hokka burnunu yukarı kaldırıp abisine baktı ve yavaşça kafasını sallayarak onu onayladı.

“Peki,” dedim ben de. “Eve gidelim öyleyse.”

Rose

17 Mayıs

Tamam, uzun zamandır hiçbir şey yazmadım ama gerçekten de bir şey yazmak gelmedi içimden. Eğer anlatmaya geçecek bir şey yoksa, yazı yazmanın ne anlamı var? Geçen gün okuldaki psikolojik danışmanla görüştüm mesela. “Peki bu sana ne hissettirdi?” diye sorup durdu. Sanki hiç tanımadığım birine, özellikle de onun gibi seksen yaşında görünen ve deodorant bile kullanmayan birine, hayatımla ilgili en ufak bir şey dahi anlatırmışım gibi. Neden Flynn’in rehber öğretmenini Shane oluyor da, bana okulun Bayan Doubtfire’i düşünüyor? Flynn’i artık okulda daha çok görmeye başladım. Sanki artık daha iyi idare ediyor. En azından son zamanlarda hiç kavgaya karışmadı. Görünüşe bakılırsa, diğerlerimiz gibi iki ders üst üste Fransızcaya girmek yerine, resimle uğraşarak daha çok vakit geçirebiliyor. Okulda konuşmaya geçecek tek kişi, öğretmen yardımcısı Bayan Knowles. En azından son olay yüzünden bana olan davranışları değişmedi. Artık Megan bile yanımda tuhaf davranıyor. Mesela okuldan sonra KFC’ye gidelim mi gibi bir şeyler teklif ettiğimde hep bir bahane uyduruyor. Eskiden her salı giderdik ve sonrasında

da, eski halk eğitim merkezinin arkasındaki bahçede takılırdık. Ama şimdi olmadık bahaneler uyduruyor. Sorun değil. Yani sonuçta herkes bana soğuk davrandığı için Megan'ın da benimle dolaşmak istememesini anlayabiliyorum.

Bütün arkadaşlarım bu olayı kişisel algıladılar. Sanki hırsız gibi evlerine girmişim de en değerli eşyalarını çalmışım. Alt tarafı birkaç kuruş para. Ki sonunda yakalandığım zaman parayı zaten hayır kurumuna bağışladım. Her şeyi planlamıştım oysa. Hikâyemizi, saçma sapan haberler yayınlayan, bulmaca yarışmaları düzenleyen bir dergiye ya da kayıp aile bireyleriyle ilgili bir gazeteye satacaktım. Neyse, artık hiçbirinin önemi kalmadı. Çünkü artık babamın bizi terk ettiğini biliyorum. Böyle bir hikâyeyi kim okumak ister ki zaten? Sonuçta kocaların evden kaçıp gitmeleri nadir yaşanan bir olay değil. Herhangi bir özelliği olmadığını görmek için Jeremy Kyle'ın televizyon programını açıp bakmak bile yeter. Lisa diyor ki okuldaki yaşıtlım olan kızlara zaman harcamama bile değmezmiş. Ayrıca yaptığım şeyin o kadar da büyük bir olay olmadığını düşünüyor. Lisa 10. sınıfa gidiyor. Onunla, Bay Greene'in odasının kapısında beklerken tanıştım. Teneffüslerde açtığım yardım masalarında topladığım paraları gerçekten cebe atıp atmadığımı sordu. Attığımı söyleyince de, sadece, "Çok iyi ya," dedi. Lisa'nın arkadaşlarını pek sevmiyorum aslında. Bence farklı görünmek için fazla uğraşıyorlar. Oysa hepsi kaşlarını aynı şekilde boyuyor, dudaklarına aynı kırmızı ruju sürüyor ve hepsinin saçları simsiyah. Ama Lisa farklı olmaya çaba göstermese de farklı biri zaten. Çok konuşan biri değil ki bu bana uyar. Zaten ben de pek konuşmak istemiyorum ama konuştuğumuz zamanlarda Lisa gerçekten çok zeki laflar ediyor ve dünyanın aslında ne kadar kötü bir yer olduğunu düşünmeye itiyor insanı. Üstün başarılı öğrenciler yarışması yaklaşıyor. Bir

yanım, yarışmada inadına her şeyi batırmak istiyor. Ama bunu yapmayacağım, biliyorum. İradem zayıf bu konularda. Flynn'e göre benim tarzım buymuş: Hep iyi kız olmak. Benimle bayağı dalga geçiyor. Kuralları çiğnerken bile hâlâ bunu büyük bir başarı göstererek yapmaya çalıştığımı filan söylüyor. Lisa bana Flynn'i çok soruyor. Benim tuhaf aileme ilgi göstermesi bence hoş bir davranış. Ama Flynn, Lisa'larla takılmamdan hoşlanmıyor. Onlara, 'Ölüm Mangası' diyor ki böyle demesi çok komik çünkü Flynn'in tipine bakılırsa ölüm mangasının önde gideni kendisi bence.

Bazen sanki kendi hayatım üzerinde hiç kontrolüm yokmuş gibi hissediyorum. Üç ay önce –o yolculuğa daha çıkmamıştık– hayatta bir amacım vardı, anlatabiliyor muyum? Bir gün babamı mutlaka bulabileceğimi biliyordum. Bunun kesinlikle başarabileceğim bir şey olduğundan emindim. Ama şimdi, ailemizin tadını kaçırmışım gibi hissediyorum. Flynn o kadar abartmamamı söylüyor ve açıkçası, gerçekten de o kadar kafaya takmış gibi görünmüyor. Ama annem... Tanrım, ona ne yaptım böyle? Geceleri söylediği şarkılar giderek garipleşiyor ve karmaşık bir hal alıyor... Bir hafta boyunca Kodaline'in *Pray* şarkısını söyledi. Benim için gerçekten felaketti çünkü o şarkıyı aslında seviyordum VE üstüne bir de, sözleri söylemekle birlikte melodiyi de mırıldanmaya başladı. Fakat en kötüsü, son zamanlarda ağlamaya da başladı; bazı yerlerde sesinin çatlamasından anlayabiliyorum. Bilmediğim bir sürü şarkı söylüyor ve hepsi de ya çok hüznünlü ya da öfkeli şarkılar oluyor. Flynn bunlar olurken çoğu zaman uyuyor. Telefonuna, fon sesi dinleten bir uygulama indirdi. Bu hafta fondaki ses dalga sesleriydi ve aslında annem şarkı söylemeye başlayana kadar epey rahatlatıcı bir etkisi de oldu. Bazı günler okula gittiğimde kendimi bir sis bulutunun içinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. Aynı

zamanda da hasta gibi. Tek istediğim uyuyabilmek. Yaşadığımı hissettiğim tek an, banyoya girip kapıyı kapadığım, musluğu açtığım ve koyu kırmızı sıvının dönerek lavabonun giderinden aktığını gördüğüm ve bir de vücudumun o gün zarar vermediğim, şanslı bölgelerini düşündüğüm zaman.

Melody

Yüzümdeki tropik buharı silip ütüyü metal altlığın üzerine geri koydum. İpek bluzu elime aldım. Gardırobumun içindeki tüm giysilerin toplam değeri, bu tek bluzun parasına denk gelirdi herhalde. Bluzun mükemmel kumaşının üzerinde, üçgen şeklinde kara bir ütü lekesi kalmaması için dua ettim. Bluz hafif bir hışırtıyla masanın üzerine yayıldı ve sedef gibi parlayan bir göz kırpmayla beni selamladı. Sınıfının en iyi modeli olan ütüyü elime aldım ve bu aletlerin ne zamandan beri havacılık hangarlarında bekleyen araçları andırmaya başladıklarını düşündüm. Ev aletleri reyonunda bulunacak bir şey olmaktan çıkmışlardı artık sanki. Ne zamandan beri bu kadar erkeksi bir görüntüye bürünmüşlerdi? Kaygan, sivri, hesapçı. Yuva ve ocak kavramlarının özünü yansıtan o geleneksel tasarımlar nereye kayboldu? İç i kömürle doldurulan, aynı anda hem ekmeklerinizi pişirip hem de suyunuzu ısıtan demir kaplar? Hindistan'da kömür yerine hindistancevizi kabukları yakıyorlarmış –*QI* da dediklerine göre– çünkü sürekli elektrik kesintisi oluyormuş. İpek kumaşın üzerine biraz su püskürttüm ve tropik kokular eşliğinde, hoş bir hışırtı çıkaran kibirli ütüyü bastırdım. Kıyıya vurmuş ağaç

dallarını andıran buruşukları ve kırıksık dalgaları düzeltince ortaya pembe-beyaz, pırıl pırıl bir kumsal çıktı.

“Selam! Kahretsin, hava çok sıcak.” Chanel kırmızısı rujla boyanmış dudaklarının arasından yumuşak, Galler aksanı aktı Joanna’nın. İşverenim pahalı parfüm, sigara dumanı ve stres kokuları eşliğinde mutfğa dalıverdi. Omuz hizasındaki kestane rengi saçlarını geriye attı ve Waitrose torbasını tezgâha bırakıp, Mulberry marka çantasından bir paket Marlboro Light aldı. Bir yandan da beyaz ceketini sırtından atıp pedikürlü ayaklarından Jimmy Choo marka ayakkabılarını çıkardı.

“Olamaz, bu saat doğru mu?” diye sordu, sigarasını ısıran cilalı dişlerinin arasından. Laura Ashley marka beyaz saate baktım ve tropikal buharın içinden başımla onayladım. Bluzu askıya geçirdiğim sırada kapı çaldı.

“İnanamıyorum, geldiler bile. Bana bir iyilik yapıp buzdolabındaki şampanya şişelerini çıkarır mısın? Yerine şunları koyabilirsin.” Başıyla Waitrose torbalarını işaret etti ve o sırada kapı bir kez daha ısrarla çaldı. Sigarasını kristal kül tablasında söndürdükten sonra, deli gibi sırtarak bana, “Gülümse,” dedi ve cam döşemeli hole doğru gözden kayboldu ki bu hole, benim bütün salonum sığardı. Buzdolabının kapısını açarken holden gelen ciyak ciyak sesleri duymamaya çalıştım. Hepsi ne kadar da harika görünüyordu, ah, bu ‘bilmem ne’ serisini yapan adını hiç duymadığım o tasarımcıya mutlaka ulaşmalılardı... Parmak uçlarımda yükselerek şampanya şişelerini dolaptan aldım ve istenildiği üzere, alışveriş çantasındaki üç şişeyi onların yerine koydum. Dolaptan çıkardığım şişelerin ikisini mutfak tezgâhına bıraktıktan sonra buzdolabına geri döndüm. Açlıktan kıvranan karnımla dalga geçer gibi görünen somon füme ve özel üretim peynirlerin karşısında hasetle inlememek için kendimi zor tuttum. Amerikan marka devasa buzdolabının kapağını yemeklerin

suratına sertçe kapadım. Joanna mutfığa geri geldi. Az önceki yorgun ayak sürümesi, yerini otoriter adımlara bırakmıştı. Şişeleri, içinde tek bir beyaz orkide olan cam vazonun, kristal kadehlerin ve frambuaz dolu kristal kâsenin olduğu tepsiye dizdi.

Bu, olabilecek en berbat öğleden sonraymış gibi gözlerini devirerek bana baktıktan sonra, gösterişli salona doğru gidip, benim asla parçası olamayacağım bir dünyaya girerek kapıyı kapadı. Onunla yaptığımız az sayıdaki sohbetten anladığım kadarıyla Joanna, Galler'in orta bölgelerindeki küçük bir kasabada ailenin tek çocuğu olarak yaşamıştı. Keele Üniversitesi'nde okuduktan sonra buraya, ardından Shropshire'daki erkek arkadaşının yanına taşınmıştı. Bu erkek arkadaşı yakında eski kocası olacaktı. Şehir planlama ya da belediye meclisiyle ilgili bir işler yapıyordu. Çocuk sahibi olamıyordu ve hayatını bir organizasyondan diğerine koşarak geçiyor gibi görünüyordu. Bembeyaz ışıldayan bu güzel mutfığa baktım ve düşündüm... Hayatımı onun hayatıyla değiştirir miydim?

Donna Karan marka siyah pantolonu ütü masasına koydum. Çocuklarımın olmadığı bir hayat. Şarkının olmadığı bir hayat. Paranın bol olduğu ama zamanın olmadığı bir hayat. Pantolonun üzerine su püskürttüm, ütünün sıcaklık seviyesini artırdım ve düşüncelere dalmaya devam ettim. Çocuklarımın olmadığı bir hayat... Annelikle birlikte gelen daimi suçluluk duygusunun olmadığı bir hayat: Onlara çok fazla abur cubur yediriyorum; onlara yeteri kadar abur cubur yedirmiyorum. Dışardan pizza almak çok pahalıya patlıyor, Tyler'la istedikleri kadar vakit geçirsinler, umurumda değil. Ben onlarla vakit geçiremeyecek kadar meşgulüm. Onlarla çok vakit geçiriyorum, acaba onları boğuyor muyum? Onları yeterince özgür bırakmıyorum; onları fazla özgür bırakıyorum. Telefonlarını mı karıştırmam gerek acaba? Telefonlarını karıştırmayı aklıma dahi getirmem yanlış

mı? Nasıl bir anne çocuklarının özel hayatına böyle tecavüz eder? Nasıl bir anne etmez? Bir yaranın kabuğunu yolar gibi düşünüyordum çocuklarsız hayatın nasıl olacağını. Hani iğrenç bir şey yaptığınızı biliyorsunuzdur ama yine de kabuğun altındaki biraz da olsa görme isteğine karşı koyamazsınız.

Şarkının olmadığı bir hayat... İşte bunu bir celsede takas ederdim. Kafamda bu fikir o kadar sağlam, o kadar değişmezdi ki içimde uyanan küçük bir tereddüt karşısında bir an için şok geçirdim. Şarkı söylemenin bana yaşattığı heyecanı yitirmek... Onsuz yaşamak ister miydim? Şarkılar vücudumu ele geçirdiğinde, yaramı istediğim gibi kaşıyabilme özgürlüğü... İçimde yankılanan sesler ve titreşimler... Bazen o noktaya ulaştığımda o kadar güzel, o kadar keyif verici duygular yaşıyordum ki. Başımı iki yana sallayıp pantolonun paçalarını çevirdim. Gerçekten emin değildim. Beraberinde gelen utanç, baş ağrıları ve yorgunluğa rağmen şarkı söylemekten vazgeçer miydim, bilmiyordum. Tanrım, resmen bir bağımlı gibi düşünüyordum.

Bol paralı bir hayat? Bunun cevabı kolaydı. Tabii ki para içinde yüzdüğüm bir hayatımın olmasını isterdim. Paranın elle tutulan halinden söz etmiyorum. Gerçi, bir mağazaya girip içinde dağlar kadar bakiye olduğunu bildiğim bir kredi kartını uzatırmek en hafif tabiriyle cazip görünüyordu. Ama ben paranın soyut halini kast ediyorum. Parasızlığın her geçen gün enerjinizi nasıl sömürdüğünden bahsediyorum: Sürekli en hesaplı kampanyaları araştırmak, daha ucuz markaların özelliklerini öğrenmeye uğraşmak, önceliği daima faturalara vermek ve eBay'den almak ucuz olduğu ve Çin'den gelmesi en az bir ay sürdüğü için yılbaşı alışverişine eylül ayından başlamak. Pantolonu elbise askısına astım. İçimden kızgın bir ses, bu pantolonun, Rose'un bu seneki bütün yılbaşı hediyelerini karşılamaya yeteceğini söylüyordu. O sesi duymamaya çalıştım.

Utanç duyarak düşüncelerime çeki düzen verdim ve kendime Joanna'nın bu işi 'sağlık durumumu' hiç sorgulamadan bana nasıl verdiğini hatırlattım. Hem de 'sağlık durumuma' bütün ihtişamıyla şahit olmuştu. Marks and Spencer'da indirimli yemeğin parasını ödemek için sırada yerimi alana kadar 'ben böyleydim ve kendi yolumda' gitmiştim. Joanna'nın beni nasıl samimi bir yüz ifadesiyle seyrettiğini hatırlıyorum. Ayrıca mağazadaki başka bir müşteri gizlemeye bile gerek duymadan beni videoya çekmeye başlayınca Joanna kadına kınayan bakışlar atmıştı. Ertesi hafta otopark gişesinde elimdeki bozuk paraları yere düşürdüğüm sırada onunla bir daha karşılaştık. Bozuk paraları yerden alıp bana uzatınca ona teşekkür ettim. Joanna şaşırmıştı çünkü bu kez kafamda çalan koca bir orkestra yoktu ve şey, normal görünüyordum. Otoparkın aynı bölümüne doğru yürümeye başladık. Okuldan Rose'u alacağım için acelem vardı ve hızlı yürüyordum. Bu yüzden, adımlarım Joanna'nın hızlı yürüyüş temposuyla uyumluydu çünkü onun da acelesi vardı. Bana belediyenin herhangi bir biriminde çalışıp çalışmadığımı sordu. Ben de ona, 'sağlık durumum' yüzünden kolay kolay iş bulamadığımı, zaten deneyiminin de olmadığını açıkladım. Birkaç defa yarım gün garsonluk yapmış olmamın dışında, yetişkin hayatımın çoğunu Dev'in işine destek olan ve çocukların bakımını üstlenen bir ev hanımı olarak geçirmiştim. Sağlık durumumu sorunca ben de ona uzun uzun açıklamıştım. Sonunda bana, haftada iki gün onun için ütü yapmamı teklif etti. Bazen evle ilgili başka ufak tefek işler yapmamı istediği de olur, ama asla emir verir gibi değil. Hatta, bu işleri kendisi yapmayarak sanki zayıflık gösteriyormuş gibi benden istemekten rahatsızlık duyar.

Hasır çamaşır sepetindeki tasarım giysiler yavaş yavaş tükenirken, salondan gelen kahkahalar ve şaşırma nidaları da giderek

arttı. Ben artık ütünün kablosunu toplayıp masayı katlarken misafirler birbirlerinin yanaklarına uzaktan kondurdukları öpücükler ve iyi dilekler eşliğinde ortadan kayboldular. Joanna yanıma geldiğinde yüzünün sakinliği yerini biraz daha rahatlamış ve hafif çakır keyif olmuş bir ifadeye bırakmıştı.

“Biliyor musun, aslında küveti doldurup güzel bir banyo yapabilirim...” dedi gerinerek. Sabah altıda spor salonuna, oradan Starbucks’a kahve almaya ve oradan da güçlü adımlarla ofise giden kadınlara yakışır bir gerinmeydi bu. Hani çoğumuzun mahmur gözlerle beslenme çantası hazırladığı saatlerde...

Kendi kendine izin vermiş gibi kafasını sallayarak onayladı ve krem rengi merdivenleri yumuşak adımlarla tırmanmaya başladı. Ütü masasını ve su yumuşatıcısını yerlerine kaldırdıktan sonra kıyafetleri ‘iş’ dolabına koymak üzere harekete geçtim. Koca bir odayı dolduran, duvardan duvara gardıropları vardı. Hepsi ayrı bir kategorideydi: İş kıyafetleri, resmî kıyafetler, günlük kıyafetler ve bir gardırop da sadece iç çamaşırları içindi. Burnuma gelen hafif şekerli parfüm kokusu eşliğinde merdivenleri tırmandım. Gardırop odasına yöneldiğim sırada Joanna’nın telefonu çalmaya başladı. Bulduğum noktadan bile telefonun çalmasına sinir olmuş gibi iç çektiğini duyabiliyordum.

“Merhaba baba, ben de şimdi...” Rahat rahat konuşması için kapıyı kapadım ve kıyafetleri, renklerine uygun olarak, askıların aynı yöne bakacağı şekilde yerleştirmeye başladım. Fakat o sırada kapı açıldı ve karşımda suratı bembeyaz olmuş bir Joanna belirdi.

“Joanna? Sorun ne?”

“Annem... Şey, annem...” Elinden tuttum ve katlamalı perdelerin örttüğü pencerenin yanındaki divana oturttum onu. “Annem. Siktir. Bir sigara içmem lazım.” Eliyle ağzını kapadı. “Kalp krizi geçirmiş.” Gözleri dolarak devam etti. “İyiymiş.

Yani, siktir. İyi değil tabii ama ölmemiş. Yoğun bakımdaymış. Gitmem gerek. Valiz hazırlamalıyım.” Ayağa kalktı ve dolaplardan gelişi güzel kıyafetler almaya başladı. Onu kollarından tutup durdurmaya çalıştım.

“Sen git ve sigaranı iç. Valizini ben hazırlarım.”

“Hayır, hayır, ben yaparım. Sadece...” Elindeki giysiyi aldım. Yakası pırıltılı taşlarla süslenmiş, upuzun, mavi bir gece elbisesiydi. Elbiseyi kaldırıp ona gösterdim. Joanna gözlerini kırptırdı ve sonunda hafifçe gülümsedi.

“Hastanede ‘olmazsa olmaz giysiler’ kategorisine girmiyor bence, değil mi?” dedim. Başını iki yana salladı, çabucak bana sarıldı ve merdivenlerden koşarak inip çakmağını bulmak için mutfak çekmecelerini tangır tungur karıştırmaya başladı.

“Bulaşık makinesinin yanındaki çekmecedeymiş!” diye seslendim aşağı doğru. Dışlerinin arasından güçlkle çıkan teşekküre bakılırsa çakmağını bulmuştu.

Yarım saat sonra valizini hazırlamış, birkaç bardak su içmesini sağlamış, tren biletini almış ve istasyona gitmesi için taksi çağırmışım. Bu arada Joanna da, içinde bulunduğu zor durumu açıklamaya çabalarken elini kolunu deliler gibi havada sallayarak randevularını iptal etmek için sürekli telefonla konuşmuştu.

Dışarıdan taksinin kornası duyuldu. Joanna telefonu öfkeyle kapatırken karşıdaki insana, bir saatlik ücreti bu kadar astronomik olan bir avukatın nasıl olup da böyle işe yaramaz bir asistan çalıştırdığını soruyordu.

“Taksi geldi.”

“Tamam, ama ben...” Ellerini havada salladı. “Olamaz! Projenin planları gelecekti bugün, unutmuşum!” Ellerimden tuttu. “Geldiğinde burada olmam gerek. İmza atmalıyım. Başkasına veremezler.”

“Proje beklemek zorunda öyleyse.”

“Sen ben ol!” Omuzlarımdan tutup beni sarsmaya başladı.

“*Ne olayım?*”

“Lütfen?” Omzunun üzerinden dışarıda sabırsızca kornaya basan taksi şoförüne baktı.

“Bak şöyle...” dedi, çantasını karıştırıp benim yorganım kadar kalın bir kâğıt parçası çıkardı ve üstüne imzasını attı. “Paket geldiğinde sadece kapıyı aç.” Üzerimdeki Primark kot pantolonuma ve çamaşır suyu lekeli siyah tişörtüme baktı. İster istemez sırtarak, “Gardırobumdan istediğin giysiyi seç ve imzama taklit et,” dedi.

“İyi ama bu sahtekârlık olmaz mı?”

“Yani evet, ama aslında olmaz... Sonuçta paketi sen kendin için almayacaksın, bana vereceksin. Kimsenin haberi olmayacak. Senden bunu yapmanı istemezdim ama...” Taksicinin arabanın motorunu köklediğini duyduk. Joanna, cam döşemenin üzerinden koşarak gitti ve kapıyı açıp parmağıyla taksiciye beklemesini işaret etti. “Bak,” dedi, incecik beyaz ceketini omzuna atıp Ted Baker marka valizini eline alarak. “Paket saat beşe kadar gelmeyecek. Yani birkaç saat vaktin var. Ah! Buldum! Küvette kendim için hazırladığım köpük banyosu seni bekliyor! Jo Malone köpüğü kullandım!”

Bunu söyleyerek çıktı ve gitti.

Göz kamaştıran, devasa holde bir an için durdum ve kristal vazodaki beyaz zambakları okşadım. Telefonum ötüncü mutfığa gidip elime aldım ve mesajı okurken gülümsedim. Joanna buzdolabında ne varsa yiyebileceğimi ve şampanyaları da içebileceğimi söylüyordu. Saate baktım, paket gelene kadar öldürecek üç saatim olduğunu gördüm. Böylece içinde bulunduğum huzurlu ve ihtişamlı ortamın tadını çıkarmaya karar verdim. Salonun kapısını açıp içeri girdiğimde kendimi davetsiz bir misafir gibi hissediyordum. Sütlü kahverengi koltuğun pelüş kumaşını ve

beyaz battaniyeyi okşadım. Koltuğun ucuna ilişip arka plandaki bembeyaz taşların önünde turuncu turuncu parlayan şöminenin üzerindeki elli beş ekran duvar televizyonuna baktım. Ortada televizyon ayağı gibi dağınıklıklar ya da boş DVD kutularının karmaşası yoktu. Üzerinde en ufak bir leke olmayan cam seh-pada, bugünkü öğleden sonra buluşmasından kalanlar vardı. Eğilip kömür grisi, parlak şampanya kovasına baktım. İçindeki şişeyi aldım. Hâlâ soğuktu. İçinin neredeyse ağzına kadar dolu olduğunu görünce sırttım. Yaramaz bir liseli kız gibi hissederek şampanya kadehlerinden birini elime alıp doldurdum ve sırtımı koltuğa yaslayarak boğazımdan geçen serin, köpüklü sıvının tadını çıkardım.

İkinci kadehe geçtiğimde, bir günlüğüne sahtekâr rolüme alışmaya başlamıştım. Kendimi, *Çalışan Kız* filmindeki Melanie Griffith gibi hissediyordum. Tek elimde şampanya kadehimle merdivenleri çıktım ve parmaklarımı 'resmî giysiler' dolabındaki kıyafetlerde gezdirdim. Kapının yanındaki şifonyerin üzerinde müzik sistemi olduğunu gördüm ve gidip iPod'daki müziği başlattım. Kaldırımları takip eden Adele'in sesi odaya yayıldı. Dolaptan koyu somon tonlarında, ipek bir elbise çıkardım. Sırtı açıktı ve kenarları neredeyse görünmez, yün bir şeritle süslen-mişti. Elbiseyi yakama tutup askıyı kafamdan geçirdim. Aynada kendimi seyrederek parmak uçlarımda yükseldim, aynı anda saçlarımı tek elimle toplayarak enseden topuz yaptım. İnsanın büyüleyici kıyafetlerle dolu bir gardırobu olunca kendisinin de büyüleyici görünmesinin ne kadar kolay olduğunu düşünürken çarpık bir gülümseme belirdi yüzümde. Elbise askısını kafamdan çıkardım ve serbest bıraktığım küt saçlarım, omuzlarımdaki eski donuk görünümlerine tekrar kavuştular. Elbiseyi dolaba geri koyup kadehimin dibinde kalanı bir dikişte içerek mis gibi kokan banyoya gittim. Viktoryen tarzı ayaklı küvetin kenarına

oturdum. Parmaklarımı suya soktum ve sıcak suyu açtıktan sonra kadehimi doldurmak için merdivenlerden koşarak indim. Bir kadeh daha içmenin ne kadar iyi bir fikir olduğundan bir an için şüphe ettim ama etrafıma şöyle bir bakınca en ufak bir şüphem kalmadı. Bu ev ne kadar ıvır zıvır eşyalarla bozulmamışsa, içinde bulunduğum durum da o kadar karmaşadan uzaktı. Hem öğlen yemeği niyetine şampanya içme fırsatıyla kaç kere karşılaşıyordum ki?

Birkaç dakika içinde yumuşacık, mis kokulu köpüklerin arasına bıraktım kendimi. Geriye yaslanıp suya iyice girince dudaklarımdan bir zevk nidası fırladı. Tavanda küçük ve zarif bir kristal avize vardı. En ufak bir örümcek ağı; çamaşır suyu ve diş macunuyla silinmesi gereken en ufak bir sıva lekesi yoktu. Nereye baksam pırıl pırıl bir beyazlık görüyordum. Adele yağmuru ateşe verirken, ben de geçirdiğim son birkaç ayın hafızamda yavaşça canlanmasına izin verdim. Kalbim hâlâ Dev'in hayatta olduğunu öğrendiğim günkü kadar kırıktı. Kafamda biriken bütün soruları zihnimin arka köşelerine attım ve onları bir kasanın içine kilitleyip üzerlerine beton duvar ördüm. Adele'in parmakları güçlü olmaya devam ederken, ben de o beton hücrenin ağır kapısını açtım. İçerideki gri duvara vuran ışığın eşliğinde, kalbim güm güm çarparak kasvetli basamakları indim. Kasanın menteşeleri, ağır sürgüleri teker teker çekmemle büyük bir gümbürtü çıkararak serbest kaldılar. Nakarata giren Adele'in sesiyle, gökyüzünden alevler yağarken kilidin düğmesini iki kere sağa, üç kere sola çevirdikten sonra kolu indirdim. Kadehimden bir yudum daha aldım ve gözlerim dolmaya başlarken içeriye adım atarak tüm o Facebook fotoğraflarını tek tek hatırladım. Babasının, gözünde büyüttüğü gibi mitolojik bir kahraman olmadığını öğrenen Rose'un yüzünden okunan acıyı hatırladım. Hayır, bizi kurtarmaya gelecek bir kahraman değildi

babası, bir korkaktı. Adele, sevdiği adamın hiç tanıyamadığı bir yanı olduğundan ve bütün oyunları hep onun kazandığından bahsederken gözlerimi kapadım. Karşımda, Flynn'in tiksinti ve nefret dolu yüz ifadesi belirdi. Ekranda Dev'in binlerce küçük piksel halindeki gülümseyen suratına, başarı fışkıran hayatına bakıyor ve ona duyduğu nefret katlanarak artıyordu.

Adele şimdi, gökten yağan kıvılcımların ortasında yağmuru ateşe verirken ben Dev'i en son gördüğüm zamanı hatırlıyordum. Koltukta uyuyakalmıştım. Dev gelip saçlarımı gözümün önünden çekmiş, beni hafifçe okşamış ve yatağa taşımıştı çünkü uyumakla uyumamak arasındaki o belirsiz noktada kalmak için direniyordum. Alnımda kuş tüyü kadar hafif bir öpücük hissetmiş, ardından yatak odasının kapısı kapanırken uykuya yenik düşmüştüm. Orkestra feryat figan notalarla doruk noktasına ulaşip ortalığı yangın yerine çevirirken kasanın tavanından yağın kıvılcımların arasından geçerek anıları geride bıraktım ve kapağı üzerlerine kapayıp kilitledim. Beton basamakları tırmandıktan sonra, bir an için duraksadım ve sonunda kapıyı çektim. Müzik listesinde şarkılar bitmişti. Gözlerimi kapayıp köpüklerin altına kaydım. Kulaklarım, suyun ahenkli sesiyle doldu. Nefesimi tutmaya çalıştım ve sonra köpüklerin içinden geçip suratımı dışarı çıkardım. Köpükler yüzümü kar gibi örtüyordu; ellerimle küvetin sağına soluna dokunup hemen bir havlu bulmaya çalıştım ama daha yüzümü bembeyaz karlardan temizlememe fırsat kalmadan, bir çığlık sesi duydum.

"Aaaaaaaahhhhhhh!" Bağırın erkeğin sesiyle banyoya birinin girmiş olduğunu anladım.

"Ahhhhhhhhhhhhhh!" dedim ben de yanıt olarak, yüzümdeki köpükleri temizlemeye ve bedenimi suyun altında gizlemeye çalışarak. O kör halimle, panik içinde en yakında bulabildiğim

silahı elime aldım. Epey ağır, granit bir sabunluktuktu bu. Onu sesin geldiği yöne doğru fırlattım.

“Aaaayyyyyyy!” dedi adam, darbeyle birlikte gelen küt sesiyle aynı anda. Gözlerimi açtım. Karşımdaki bulanık sahnenin içinde tanıdık görünen biri kaval kemiğini ovuşturuyordu.

“Aaaaahhhhhh! Oooooooooofff! Du! Du! Du!” Adam kafasını kaldırıp bana bakarken, bağırışının çağrıştırdığı şarkıdaki gibi ananası itmeye ve ağacı sallamaya başlamıştım. Şarkıdaki dans hareketlerine uygun bir biçimde ananası itmeye ve kahve çekirdeğini öğütmeye devam ettim. Kabul edelim, bu o kadar da abartılı bir davranış değildi. Hangimiz bir yılbaşı partisinde ya da bir düğünde Black Lace grubunun şarkısına dansımızla eşlik etmedik ki? İtiraf edin, siz de muhakkak bir yerlerde kahve çekirdeği öğütmüşsünüzdür biraz... Hatta bahse girerim Süpermen’i taklit etmiş, koltukaltlarınıza deodorant sıkarak gibi yaptıktan sonra saçlarınızı bile havalı havalı taramışsınızdır. Hayır, durum buna bu kadar müsaitse, yenilikçi pop şarkılarına sürüklenmekte utanılacak hiçbir sorun yoktu. Fakat benim durumumda aslında utanmak için epey neden vardı çünkü artık, 30’lu yaşlarını çoktan geride bırakmış, üzerinde her türlü çatlak izini taşıyan vücudumun tüm ihtişamıyla çıplak halde ayağa kalkarak kahve öğütmeye başlamıştım.

Shane duvardaki kaloriferden bir havlu aldı ve şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakarak havluyu sağ tarafıma doğru fırlattı. Ancak ne talihsizliktir ki ben o sırada sol tarafa eğilmiştim. Bu kez başka bir havlu aldı ve sola doğru fırlattı, ancak bu kez de ben sağa doğru eğildim. Küvetten dışarı çıktım. Sırılsıklam olmuş havlular Jo Malone köpüklü suyun dibini boyladı. O sırada artık olduğum yerde zıplıyor ve kollarımı dizlerimin üzerine kapamaya çalışıyordum. Görünen o ki Shane

ve ben, en son yapılan veli toplantısına kıyasla birbirimizi artık çok daha yakından tanımaya başlıyorduk.

“Burayı imzalayın.” Dilim dışarda, siyah elektronik makineye Joanna’nın imzasını atarken makinenin kusurlu doğasına içimden teşekkür ediyordum; attığım bu imza mahkemede asla delil olarak kullanılamazdı. Rahatlayıp bir oh çekerek kapıyı kapadım. Joanna’nın gündelik kıyafetler dolabından alıp giydiğim siyah taytı ellerimle düzelttim ve gri damalı gömleğin kollarını sıvadım. Derin bir nefes aldım ve Shane’in birtakım tıkırtılar çıkardığı mutfığa doğru yöneldim. Mutfaktaki çekmeceleri onlarla gayet aşınaymış gibi açıp kapatıyordu. Bir dolaptan eliyle koymuş gibi bulduğu krakerleri çıkardı. Yine hiç tereddüt edip duraksamadan, başka bir dolaptan ekmek kesme tahtasını çıkarırken artık kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım.

“Evet,” dedim abartılı bir neşeyle.

“Selam! Acıkmışsındır diye düşündüm?” dedi yanakları kızarak. Ekmek kesme tahtasına bir miktar üzüm ve biraz peynir koyduktan sonra mutfak masasına götürdü.

“Evet, acıkmıştım.” Buzdolabına geri döndü ve bir şişe şampanya alıp fikrimi sorar gibi bana doğru salladı. Başımı sallayarak onayladım. Sağdaki çekmeceye gitti, beyaz bir kurulama bezi çıkardı (beyaz kurulama bezi kullanmak da nedir?!) ve şişenin üzerine sarıp kapağı boğuk bir patırtıyla açtı.

Rahatsız edici bir sessizlik içinde oturduk. Yalnızca kadehlere doldurulan şampanyanın şırıltısı ve saatin tik-takları duyuluyordu.

Kadehlerimizden koca bir yudum aldıktan sonra ikimiz de aynı anda bir kahkaha patlattık.

“Çok utanıyorum,” dedim güçlkle, gözlerimdeki yaşları silerek. “Kim bilir ne düşündün?”

“Ben de ne yapabileceğimi bilemedim. Tek aklıma gelen sana havlu atmak oldu ama sonra sen sola eğildin ve ardından...”

“Sağa...” Tekrar gülmeye başladık. Artık bu rahatsız edici konuyu kapatıp önümüzdeki peynir dilimlerine daldık. Bu o kadar olgunlaştırılmış bir peynirdi ki bıraksanız mutfakta kendi kendine gezinebilirdi.

“Peki... Banyomda ne işin olduğunu sorabilir miyim?” dedi Shane, bir üzümü ikiye bölüp Stilton peyniriyle kaplı krakerin üzerine koyarak.

“Banyon mu?” diye ağzımda krakerle kalakaldım.

“Teknik olarak evet... En azından boşanma sonuçlanana kadar.” Peynirli krakeri ağzıma attım ve Shane’in, Joanna’nın müstakbel eski kocası olduğu haberini sindirmeye çalışarak düşünceli düşünceli çiğnedim.

“Ben de Joanna’nın ütücüsü ve posta alıcısıyım,” diye açıkladım. “Kargosunu almamı ve imzasını atmamı istedi.” Shane’in Joanna’nın annesini muhakkak tanıyor olması gerektiği aklıma gelince elimle aniden ağzımı kapadım ve yutkundum. “Korkarım Joanna’nın annesi hastaneye kaldırılmış.” Shane yemek yemeyi bıraktı ve kafasını kaldırıp bana baktı. “Şey, sanırım kalp krizi geçirmiş.”

“Kahretsin.”

“Evet.” Elini cebine sokup cep telefonunu çıkardı.

“Bana biraz izin verir misin?” Telaşla ayağa kalktı, elini saçlarında gezdirdi ve hızla numarayı tuşladı. Ben kendimi süt ürünlerine vermeye devam ettim – vay anasını, bu Rokfor çok iyiydi. Shane telefonla konuşmayı bitirdikten sonra geri geldi, bana hafifçe gülümsedi ve şampanyasını bir dikişte içtikten sonra, eliyle ağzını kapatarak geçirip yenisini doldurdu. Masaya oturdu, bir kavanoz Kalamata zeytini açtı. Tamamen bu iş için

yapılmış gibi görünen bir çatalı zeytine batırıp aldıktan sonra düşünceli düşünceli ağzına attı.

“Jo’yu ne kadar iyi tanıyorsun?”

“Eh, çok iyi tanımıyorum aslında. Durumumu bildiği halde bana iş verecek kadar iyi biri olduğunu biliyorum. İyi kalpli birine benziyor ama çok meşgul. Hep meşgul.” Shane homurdandı.

“Onunla iletişim kurarken, ‘meşgul’ kullandığımız yegâne kelime oldu hep.” Şampanyasından bir yudum daha aldı ve bu konuşmaya devam edip etmeyeceğine karar veremiyormuş gibi baktı yüzüme. “Jo öyle biri ki...” İç çekti. “Yani annesi hasta olmuş, hem de durumu ciddi ve o hâlâ kargosunu alıp alamayacağı hakkında endişe ediyor? Hangi insan böyle bir durumda bunu düşünür?”

“Savunma mekanizması?”

“Öyle olduğunu düşünmek isterdim ancak tecrübelerime dayanarak öyle sanmıyorum.”

“İnsanların stresli durumlarla başa çıkmak için neler söyleyip neler yapabileceğini bilsen şaşırsın.” İkimiz de düşüncelere dalarak yemeğimizi yemeye devam ettik.

“Flynn çocukları okuldan aldığı o haftadan bahsetti biraz.”

Şampanyadan bir yudum içtim. “Öyle mi?” Başını salladı. “Eee?”

“E’si, bana ne söylediğini sana anlatamam.”

“Hadi oradan!” deyip kurulama bezini ona doğru fırlattım. Kendini korumak için ellerini kaldırdı.

“Danışman ve öğrenci gizliliği!”

Gözlerimi devirdim. “O zaman niye sana ne dediğinden bahsediyorsun?”

Omuz silkti ve gülümsedi. “Bu aralar bayağı iyi gidiyor, biliyorsun. Yaptığı resimler bir harika.”

Bir anne olarak gururla göğsüm kabardı. “Flynn’i çok seviyorum,” diye devam etti Shane. “Benim mesleğimde pek çok çocukla karşılaşırsın. Bazıları vardır ki ne kadar uğraşırsam uğraşayım onları gitmekte oldukları kötü yoldan vazgeçiremem.” Kafasını iki yana salladı. “Ama senin oğlun özel bir çocuk.”

“Evet, biliyorum.” Ağzıma bir zeytin attım. “Çok zor şeyler yaşadım.”

“Sen de çok zor şeyler yaşadın,” dedi ve kadehini bana doğru kaldırdı.

“Hepimiz öyle,” dedim. Ben tabağımı iterken Shane kadehimi tekrar doldurmaya yöneldi. Çoktan çakır keyif olduğum için elimle kadehin üzerini kapadım.

“Ah, hadi ama. Tek başıma içmeye devam edersem kendimi kötü hissederim. Hem dürüst olmak gerekirse, banyomdaki davetsiz misafir yüzünden hâlâ biraz sarsılmış durumdayım.” Alt dudağını ısırp yan yan gülümsedi. O sırada fark ettim ki gözlerimi dudaklarından alamıyordum. Yavaşça elimi geri çektim. “Peki, sadece bir kadeh daha,” dedim ve kafamı kaldırıp saate baktım. “Flynn yakında evde olur, o yüzden gitmem gerekli.” Shane hayır anlamında kafasını iki yana salladı.

“Telefonuna bak.”

“Anlamadım?”

“Bu akşam sekize kadar evde olmayacak. Okulda tanıtım etkinliği var. Flynn’den de sanat bölümünü temsil etmelerini istediler.”

“Gerçekten mi?” diye sordum hem gurur duyarak hem de kafam karışarak. Tabureden indim ve dengemi bulmakta biraz gecikerek cep telefonumu almak üzere koridora gittim. Gerçekten de Flynn mesaj göndermişti. Okuldan geç çıkacağını söylüyordu. Rose da mesaj atmış ve Lisa’nın evine gideceğini hatırlatıp eve geç geleceğini söylemişti.

Shane elinde şampanya kadehleriyle koridora geldi ve başıyla salona geçmemizi işaret etti. Nezaketle bahaneler uydurup oradan gitmem gerektiğine dair puslu düşünceler geçiyordu kafamdan ancak içimde bunu yapacak isteği de, kelimeleri de bulamıyordum. Shane televizyonu açıp bir radyo kanalı seçti. Kararan ekrandan Ella Fitzgerald'ın yumuşak tınıları yayılmaya başladı. Kendimi koltuğa bıraktığım gibi bacaklarımı altımda topladım. Flynn'den ve sanatından söz ederek sakın bir sohbete daldık. Bay Greene'den ve ona nasıl katlanamadığımızdan konuştuk. Joanna ile nerede tanıştıklarını sordum. Üniversitede tanıştıklarını, Joanna'nın hep ne kadar hırslı biri olduğunu anlattı. Kendisinin sadece işi ve yardım ettiği çocuklar hakkında hırslı olmasından, Joanna'nın ise bütün hırslının işine ve pahalı yaşam tarzına dönüşmesinden bahsetti. Ben de ona kazayı anlattım. Dev'den ve birbirimize ne kadar âşık olduğumuzdan bahsettim. Ve onu nasıl bulduğumuzu anlattım.

"Eve nasıl geri dönebildin?" diye sordu. "Fotoğraflarda onun ne kadar başarılı olduğunu ve hayatına başka bir kadının girdiğini görmek sana nasıl hissettirmiştir tahmin bile edemem ama..." Başını iki yana sallayarak şişenin kalanını kadehlerimize boşalttı. "Ben olsam bunu neden yaptığını öğrenmeden dönemezdim."

"Bizi neden terk ettiğini mi?"

Shane başını salladı ve tekrar arkasına yaslandı.

"Çocukların daha fazla bunu yaşamalarına izin veremezdim. Rose... Rose hayalinde canlandırdığı mükemmel baba figürüne öyle sıkı sarılmıştı ki..." Kafamı iki yana salladım. "Hayatlarının her günü buna katlanamazlar. Flynn farklı. O her şeyle başa çıkabilir. Ama Rose? Bazen nöbet geçirdiğimde, bakışlarında samimi bir utanç görüyorum. Çocuklara daha fazla bunu yaşatamazdım. Eğer babalarını görmek isterlerse bu onların seçimi olmalı. Şu an onları elimden geldiğince korumak zorundayım. Bu

da, eve geri gelmek ve işi olurluna bırakmak anlamına geliyordu.” Dudaklarımı birbirine bastırdım, acaba çok mu şey anlattım diye düşünürken farkında olmadan dilimi ağzımın köşesinden dışarı çıkardım. Shane çenesini ellerine yaslamış, yüzünde garip bir ifadeyle beni seyrediyordu. Bana kızıyor muydu, yoksa eğleniyor muydu, anlayamadım.

“Ne var?” dedim.

“Hiç. Bir şeye konsantre olup düşünürken dilini çıkarman hoşuma gidiyor.”

“Ah.” Dilimi daha mı çok dışarı çıkarsam, yoksa ağzımı sımsıkı kapalı mı tutsam karar veremedim. Söylediği şeyi ve üzerimde bıraktığı etkiyi hafife alıyormuş gibi görünmek umuduyla dilimi tekrar ağzımın köşesinden dışarı çıkardım. Amacım, biraz şapşal, biraz da sevimli görünmekti. Ancak çenemden akan salyayı fark etmemle amacıma ulaşamadığımı anladım. Ben dehşet içinde ve gergin kahkahalarla çantamdan peçete çıkarıp ağzımı silerken Shane beni gülerek seyretti. Tam o sırada telefonum *Don't Stop Me Now* diye bağırarak bangır bangır çalmaya başladı – anlaşılan Flynn yine telefonumun ayarlarını değiştirmişti.

Shane’e bakıp mahcup bir tavırla gülümsedikten sonra ekranı kaydırarak gelen aramayı kabul ettim. Saçımı kulağımın arkasına atıp koltuğa biraz daha rahatça yerleşerek –yine aynı pozisyonunda ama bu kez Shane’e daha çok yaklaşarak– telefona cevap verdim.

“Alo?” Karşıdan gelen sesle karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Suratımın bembeyaz olduğunu, kanımın çekilerek sadece kalbimin atmasına ve ciğerlerimin çalışmasına yetecek kadar azaldığını hissettim. Shane kadehini elinden bırakıp endişeyle bana doğru eğildi.

“Alo?” diye tekrar etti karşıdaki kişi. “Melody ile mi görüşüyorsunuz? Melody King siz misiniz?”

“Benim,” diye fısıldadım.

“Merhaba. Benim adım Tom. Tom Simmonds. Sizi aramakta geciktiğim için üzgünüm. Buralarda değildim...”

Bu cümleyle beraber telefon elimden kaydı. Dünya karşımda yana doğru yatarken ben de yavaşça bir uçurumdan aşağı yuvarlandım.

Melody

“Anne!” Kafamı Flynn’in sesini duyduğum tarafa çevirdim. Flynn omzumu sarsıyordu. “Anne?” Şişmiş dilimi damağımdan ayırdım. Dilim, dudaklarımın kumullarında bir kum fırtınası gibi sürünerek ilerledi. Yarım yamalak, seyrettiğim bir belgesel geldi aklıma. Sahra Çölü’nde Siroko adında bir rüzgârdan bahsediyordu. Birkaç saat ya da birkaç hafta sürebiliyormuş. Bu kum fırtınaları o kadar sert oluyormuş ki makineleri parçalayıp binaları delebiliyorlarmış. Fırtınanın bir yılan gibi kafamın içinde kıvrıldığını, taneciklerin kulaklarımı ve boğazımı aşındırıp göğsüme yığıldıklarını hissedebiliyordum.

“Ne var? Ne oldu?” dedim. Elimi uzatıp karanlıkta lambanın kordonunu bulmaya çalıştım ve odayı kırk vatlık yumuşak bir ışıqla aydınlatmayı nihayet başardım.

Yatakta doğrulup makyajı dağılmış gözlerimi kısarak Flynn ve Rose’un endişeli suratlarına baktım. “Saat kaç?” diye sordum Rose’un bana uzattığı su bardağını alarak.

“Bağırıyordun.” Ilık suyu bir dikişte içerek kurumuş ağzımı ve acıyan boğazımı ıslattım. Pijamam terden sıırıslıklam olmuştu, yatak örtülerini aşağı atmıştım. Flynn beyaz yorgani alıp katlayarak yatağın ayakucuna koydu.

“Ne diye bağıırıyordum?”

“Sadece bağıırıyordun,” dedi Flynn yatağı oturarak.

“Nasıl yani? Şarkı söylemeden mi bağıırdım?” Rose kafasını kaşıdı. Kapüşonlu, bordo eşofman üstünün bileklerini ellerinin üzerine kadar çekmişti. Tıpkı üç yaşında ürkek bir çocukken anaokulu kazağıyla yaptığı gibi.

“Şarkı söylemeden... Aslında hiçbir şey söylemeden,” dedi ve saçlarını kulaklarının arkasına attı. Gözlerim, omzunun açık kalmış kısmındaki çillere daldı.

Kafamı iki yana salladım.

“Kâbus görmüş olmalıyım. Bir şey yok, iyiyim,” dedim endişeli suratlarına bakıp gülümseyerek. Fakat ikisi birbirlerine bakarken ensemden sırtıma doğru tuhaf bir ürpertinin yayıldığı hissettim. Dudaklarını ısıırıyorlar, omuz silkiyorlar ve kaşlarını şüpheli bir şekilde havaya kaldırarak bana imalı imalı bakıyorlardı. “Ne var? Ne oldu?” dedim.

“Anne, biz aslında anlıyoruz,” diye lafa girdi Flynn.

“Yani senin ne zaman...” dedi Rose.

“Kötü bir rüya gördüğünü.” Flynn öne doğru eğildi ve yataktan bir parça kuştüyü aldı eline. “Ama bu seferki diğerlerine benzemiyordu, anne.” Kafasını kaldırdı ve uzun, siyah kirpiklerinin arasından gözlerimin içine baktı. “Aynı tonda uzun süre bağıırdın...”

“Ne kadar uzun sürdüğü önemli değil,” dedi Rose. “Tek bir nota. Bağıırılan tek bir nota. Sadece arada nefes almak için durdun.”

“Ne zamandır?”

“Yirmi dakikadır.”

“Hayır, ne zamandan beri kâbus gördüğümü anlayabiliyorsunuz?”

“Çok değil,” dedi Flynn kendinden emin bir tavırla ama şişen burun delikleri başka türlü bir cevap veriyordu. Bu onu hep ele verirdi. Üç yaşında Noel’e bir ay kala bütün çikolataları yemediğini iddia ettiğinden beri burun deliklerinin şişmesinden anlaşıldı yalan söylediği. Fakat bu kez gerçeği söylemesi için ısrar etmedim. Bu kez olmazdı. Kendimi suçlu hissettirmediklerine inanmaya ihtiyaçları vardı.

“Sence yeniden doktora görünsen mi? Mesela o son tomografiyi hiç çektirmedin?”

“Niye? Ne gereği var? Bunu daha önce defalarca konuştuk. Kazadan sonra tomografi çektirmişt看, unuttunuz mu? Nörolojik bir durum olduğunu, kaygı bozukluğunun tetiklediğini söylemişlerdi. Yani sadece başka türlü bir şekilde başa çıkmanın yolunu bulmam gerek. Hepsi bu... Hem ayrıca doktorlar hep aynı şeyi söylüyorlar. Benim durumumun...”

“Özel olduğunu,” dedik hep bir ağızdan.

“Öyleyse sorun ne? Şimdi ne değişti?” diye sordu Flynn. Duyduğu endişe, yara iziyle kaplı o genç suratına yansiyordu. Gözlerimi ondan kaçırıp daima mutlaka biraz yamuk duran duvar saatine çevirdim. Onlara, aklıma bir neden gelmediğini söyledim. Abartılı bir esnemeyle ayağa kalktım ve bir yandan onları yataklarına götürürken bir yandan da öğlen yediğim bayat bir kişiyle ilgili bir şeyler geveledim.

Eve tam bir uyku sessizliği hâkim olunca, sabah dört serinliğine karşı sırtıma gri, ince bir hırka geçirdim. Haziran ayı olmasına rağmen bir türlü ısınmıyordum sanki. Dolabımın üst çekmecesini karıştırıp kim bilir ne zamandan beri orada duran, yıpranmış sigara paketini buldum. Merdivenlerden aşağı inerken acaba sigaraların da raf ömrü var mı diye merak ettim. Verandanın kapısına anahtarı soktum ve ayaklarıma eskimiş bir çift parmak arası terlik geçirdim. Dışarıya adım atarken üzerine

çiy düşmüş çimenlerin kokusunu içime çekerek kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Gökyüzü siyah örtüsünü çoktan üzerinden atmış, gerinerek kan kırmızısı şeritler halinde yayılmaya başlamıştı. Bahçeye inen soğuk basamaklardan birine oturdum ve paketten bir sigara çıkardım. Kibriti çakıp kırmızı alevini seyrettim. Yıllardır doğru dürüst sigara içmemiştim ama şimdi sigarayı derin derin içime çektim ve kanserli dumanının sakindirici etkisini keyifle üzerimde hissettim. Dizlerimi kollarımın arasına alıp dumanı parıldayan çimenlere doğru üfledim.

‘Tom’ ile yaptığımız telefon konuşmasını kafamda yeniden canlandırırken sigaradan derin bir nefes daha çektim.

“Merhaba. Benim adım Tom. Tom Simmonds.” O yumuşak sesi tanıdığım anda hissettiğim ürperti bütünüyle sardı yine beni. Bana ne kadar sevildiğimi söyleyen o ses... Bana, en ince esprilerin içinde gizli olduğu upuzun fıkralar anlatan ve en berbat günlerimde bile beni güldürmeyi başaran o ses... Bu fıkraların ardında yatan o düşünceli çaba, sadece beni gülümsetmek için harcanan efor... Bana Rose’un cinsiyetini söyleyen o ses... Flynn’in emeklediğini haber veren ses... Çekinerек evlenme teklif eden o ses... “Sizi aramakta geciktiğim için üzgünüm. Burarlarda değildim...” Titreyerek sonuna geldiğim sigaraya baktım. Aradığım bütün cevapları bu sigarada bulacaktım gibi bir sağa bir sola çevirerek inceledim. Son bir nefes daha çektim ve hissettiğim baş dönmesinin, son bir haftadır uyuşmuş olan algılarımı uyandıran o tatlı telaşın tadını çıkardım.

Yumruğum ağzımda öylece kalakalmış dururken Shane telefonu elimden almıştı. Kanım kulaklarımda zonklıyor, içimdeki dişi aslan yavaşça daireler çiziyordu. Bir yırtıcının tehdidi altında olduğunu hissediyor ama bu düşmanın ne zaman veya nereden saldıracağını kestiremiyordu. İçimdeki derin ve ilkel hırıltının arasından Shane’in konuştuğunu duymuştum. Birkaç

tanıdık kelime çıkıyordu ağzından. “Affedersiniz. Kendisi şu anda konuşamayacak. Bana numaranızı bırakırsanız...” Ardından, “Evet... Hı-hı. Dokuz, sekiz, altı, yedi. Tamam, numarayı aldım.” Telefonu kapatmış ve bana doğru eğilip iyi olup olmadığını sormuştu. Başımı sallamış, birtakım bahaneler uydurmuş ve içimdeki dişi aslanla beraber oradan çıkıp beton bir ormanda yol almaya başlamıştım. Tehlike ve karmaşa, yol boyunca her köpek havlamasıyla, çarpan her kapı sesiyle kulaklarımda yankılanmıştı. Nihayet eve varmış, kapıyı kilitlemiş ve sessizliğin içinde çığlık çığlığa bağırıyordum.

Sigaranın izmaritini basamakta söndürüp yaz mevsiminin yavaş yavaş uyanan seslerini dinledim. Avucumun içiyle gözlerimi ovuştururken artık kabullenmiştim: Dev bu dünyada değilmiş gibi davranmaya devam edemezdim; ona ne olduğunu öğrenmeden de yaşamımı sürdürebilirmişim gibi davranmaya devam edemezdim; çocuklarımı geçmişten koruyabilirmişim gibi davranmaya devam edemezdim. Olabildiğince sessiz olmaya gayret ederek verandanın kapısını kapadım ve bir fincan kahve yaptım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarparken bilgisayarımı açtım ve Tom Simmonds hakkında ne varsa araştırmaya başladım.

Daha sonra, çocuklar için tost ekmeklerine yağ sürüp çay yaparken –bu sayede günü atlatabilmelerini umuyordum– Dev’i aradığımda ona ne diyeceğimi düşündüm. İsmimi biliyordu ama beni tanımış gibi görünmüyordu. Eğer beni gerçekten tanımadıysa başına ne gelmiş olabilirdi? Bulabildiğim kısacık röportajlardan anladığım kadarıyla hâlâ kendini tamamen heykel yapmaya adanmıştı. Ama o tek fotoğraf dışında, bizi terk ettiğinden beri yaşadığı hayata dair hiçbir bilgiye rastlamadım. Yeni bir evi olduğu ortadaydı, peki ama yeni bir karısı da var mıydı? Yeni

bir ailesi? Elimdeki bıçağı lavaboya istemediğim kadar sertçe fırlattım. O sırada Flynn homurdanarak mutfağa girdi.

“Günaydın!” diye selamladım onu, mutfaktaki tuhaf sessizliği delen ve beni bile rahatsız edecek kadar neşeli çıkan bir ses tonuyla. Flynn şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırarak bana baktıktan sonra, eline bir dilim kızarmış ekmek aldı ve çayını yudumladı.

“Sen hiç uyumadın mı?” diye sordu, yorgun ve uykulu bir halde.

“Biraz uyudum,” diye yalan söyledim. “Sen?”

“Biraz,” dedi. Ekmek kırıntıları okul gömleğine döküldü. Parmaklarıyla saçlarını yüzünün önünden çekti. “Şehirdeki dükkândan kara kalem alabilir misin benim için?” Bir dilim daha kızarmış ekmek alıp yemeye devam etti.

“Niye? Yas mı tutuyoruz?” dedim, kendi şakama kendim gülerек.

“Çok komik,” dedi. O sırada mutfağın kapısında Rose belirdi. Saçlarını dağınık topuz yapmıştı ve kravatı yamuk duruyordu.

“Neymiş komik olan?” diye sordu ve solgun burnunu oynatarak hafifçe yanmış tost ekmeğine şüpheyile baktı.

“Hiç,” dedik Flynn’le aynı anda.

“İyi madem,” dedi Rose ve yanık ekmeği çöp kutusuna atıp onun yerine, kararmış bir muz aldı. “Hadi görüşürüz,” diyerek mutfaktan çıktı.

“Neden bu kadar erken gidiyorsun?” diye seslendim arkasından.

“Lisa’yla buluşacağım. Beraber bir mağazaya gideceğiz,” diye boğuk bir cevap geldi. Ardından, merdivenlerin altındaki dolaptan ayakkabılarını çıkardığını duydum.

“İyi eğlenceler!” diye seslendim.

“Sağ ol,” diye mırıldandıktan sonra kapının kapandığı duyuldu. Kaşlarımı kaldırarak Flynn’e baktım, Flynn omuz silkti.

“Nasıl biri? Arkadaşı Lisa?”

“Bilmem. Emo dedikleri melankolik tiplerden. Yani işte, biraz anti-sosyal.”

“Ya? Sence onu çaya davet edeyim mi?” Flynn çayını fincanına püskürttü. “Ne var bunda?” dedim.

“Rose dört yaşında değil, anne. Sence Rose, yeni edindiği...” Parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı... “Havalı arkadaşını, cips ve dondurma yemek için eve getirmekten hoşlanır mı?” Kafasını iki yana sallayarak ayağa kalktı ve tabağını, ağzına kadar bulanık suyla dolu lavabonun içine bıraktı.

“Sadece o kızı tanımam gerektiğini düşünüyorum. Bu aralar Rose’un hayatının büyük bir parçası olmuş gibi görünüyor. Sahi, Rose’un diğer arkadaşlarına ne oldu?”

“Benim gitmem gerek,” dedi Flynn kafasını kaldırıp saate bakarak. “Geç kalıyorum.”

Ellerimi belime koyup kaşlarımı kaldırdım. “Flynn?”

“Ne?” Sandalyenin arkasından ceketini alırken gözlerini benden kaçırdı. “Ciddiyim, gitmem lazım.”

“Flynn!” Tam kapıdan çıkacakken durdu ve bana döndü.

“Rose’un diğer arkadaşlarına ne oldu?”

“Rose’la konuşmuyorlar.”

“Ne?”

Kafasını kaşdı ve iç çekti. “Şu para olayından beri... Rose’dan uzak duruyorlar.”

“Neden ikiniz de bana bir şey söylemediniz?”

“Bunu gerçekten soruyor musun?” diye cevap verdi, yaşının çok ötesinde bir bezginlikle. Ceketini sırtına geçirdi ve mutfaktan çıkıp kapıyı arkasından kapatarak evden ayrıldı.

Bir süre öylece durdum. Etrafım, pazartesi günleri okul çağındaki çocukların yaşadığı her evde duyulan kokularla sarılıydı ama bu aşinalık bile hissettiğim yetersizlik duygusunu gideremiyordu. Bulaşıkları yıkayıp mutfakı toplamaya başladım. Flynn'in kravatının masada kaldığını gördüm. Onu aradım ama cevap vermedi. Kısa bir mesaj bıraktıktan sonra telefonu kapadım. O sırada içimde bir şeylerin düğümlendiğini hissediyordum. Milyonlarca lif müthiş bir ayrıntıyla karmakarışık hallerde birbirine dolanıyor, içimde yayılarak büyüyordu. Giderek daha sıkı düğümlenen liflere eşlik eden bir rahatlamayla, Boomtown Rats'in, *I Don't Like Mondays* şarkısının piyanosunu duymaya başladım ve pazartesi nereden sevmediğimi düşündüm. Bir mikroçipin aşırı yüklenmesi ve kimsenin o gün okula gitmeyeceği, evde bekleyecekleri hakkındaki şarkıyı söylemeye başlarken –neredeyse kontrolüm dışında– merdivenleri çıkarak Rose'un odasına yöneldim. Kapının kolunu tutup babasının hiçbir şey anlamadığı ve kızının nasıl okulda hep başarılı olduğunu açıklarken, pazartesi benim de sevmediğim konusunda Bob'a katıldım. Kapı gıcırdayarak açıldı ve dikkatli adımlarla içeri girdim. Saç bakım ürünlerinin ve vücut spreyinin meyveli kokuları etrafımı sardı. Rose'un odasının ahşap zemini çeşitli giysilerle kaplıydı. Şifonyerinin üstünde türlü türlü pudralar ve evden çıkmadan önce her defasında itinayla yüzüne sürdüğü fondöten vardı – çillerini gizlemekteki kararlılığı su götürmezdi. Yatağını yapmaya başladım ve:

'OOOOOOH-hooooo-hooo-hooo-hooooo...' diye bağırışlar eşliğinde şilteyi kaldırdım. Cümlemleri bitirirken duraksadım çünkü hissettiğim iyimserlik, elimin yatağın altında duran küçük, sert bir nesneye çarpmasıyla kaybolmaya başladı. Küçük not defterini avucumda evirip çevirdim. Defteri orada tutmasının, saklamak istediği bir şeyler dışında herhangi bir nedeni olabileceği aklıma

gelmiyordu. Özel bir şeyler. Müziğin ritmine uyumlu bir tempoyla elimi deftere iki defa vurdum ve artık aklım tamamen küçük kızımdaydı. Pazartesilerden nefret etmeyi sürdürürken, defteri bir kez daha elimde çevirip açınca kızımın o güzel, kıvrımlı el yazısıyla karşılaştım. Ve onu hemen geri kapadım çünkü bugünkü dersimiz kötü düşüncelerle ilgili değil güvenmekle ilgili olacaktı. Defteri yerine bırakıp yorganı düzelttim – her ne kadar babası burada olmasa da ve onu anlamasa da ben anlıyordum. Odadan çıkarken bir kez daha ‘OOOOOOH-hooooo-hooo-ho-oo-hooooo...’ diye bağırarak merdivenleri teker teker indim.

Gözlerimi telefona dikmiş, kahvemi yudumluyordum. Telefon da bana bakıyordu. Onu altlığından çıkardım ve sımsıkı elimde tuttuktan sonra yerine geri bıraktım. Telefon bana bakmaya devam etti. Saçmalıyordum. Arayacağım insan ne de olsa sadece Dev’di. Ya da Tom. Artık her kimse. Üzerinde aceleyle yazılmış telefon numarasının olduğu kâğıdı, tıpkı çocukken oynadığımız tüylü oyuncak yılanlar gibi parmaklarımın arasında gezdirdim. O sırada bir bulut içeri vuran güneşin önünü kapadı ve telefonun üstündeki gülümseyen şekil kayboldu. Kahvemden bir yudum daha aldım. Bu işi şimdi yapmak zorundaydım. Hazır *I Don’t Like Mondays* şarkısı içimde yankılanıp deşarj olma isteğimi yatıştırırken onu aramalıydim. Telefonu hızla elime aldım ve numarayı tuşladım. Çalmaya başladı. Alt dudağımı ısırp bekledim. Çalmaya devam etti. Parmaklarımı saçlarımın arasında dolaştırdım. Çalmaya devam etti. Kabloyla oynadım.

“Alo?”

Kalbim kaburga kemiklerimi kıracak gibi çarpmaya, telefon kulağımda zangır zangır titremeye başladı. “Evet, buyurun?” diye sordu. Derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım.

“Şey, merhaba. Ben Melody. Melody King.”

“Evet?” Hem fiziksel, hem de duygusal olarak rahatsız hissederek yerimde kıpırdandım. Az önce üzerine yazdığım not defterine oturmıştım. Hem onu hem de cep telefonumu kalcamın altından çekip çıkardım.

“Daha önce beni aramıştınız. Ben, şey, sizin yaptığınız eserlere hayranım...” Kelimeleri yuvarlıyordum çünkü bir anda fark etmiştim ki ya kim olduğumu gerçekten anlamıyor ya da anlamamış gibi yapıyordu. Bu da benden haber almak istemediğini açıkça göstermesinin bir yoluydu belki. Güldü. Daha doğrusu hafifçe kıkırdadı. Yaşadığım kafa karışıklığını o an için bir kenara bırakmaya çalıştım.

“Şey, bunu duyduğuma sevindim ama...”

“Yaptığınız başka eserleri de görebilir miyim acaba?” Tekrar güldü. “Gerçekten sizin en büyük hayranınızım.”

“Bakın, bunu duymak gerçekten çok güzel ama...”

“Hep yaptığınız eserler gibi bir şeyim olmasını istemişimdir, şey yani, salonumda mesela...” Söyleyebileceklerimin tükendiğinin farkındaydım ama telefonu kapatmak istemiyordum. Onca zaman sonra onun sesini duymak... Onu aradığım yıllarda, telesekreter kaydını bıkmadan usanmadan üst üste dinlerdim. Ona sayısız mesaj bırakırdım; o mesajları hiç dinlemiş miydi acaba? Bunu gerçekten merak ediyordum.

“Öyle mi? Tek istediğiniz gerçekten bu mu?” diye sordu alaycı bir ses tonuyla. Muhtemelen kulağa tam bir aptalmışım gibi geliyordu. Elimle telefonun ahizesini kapadım ve yutkunarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. “Sizi o kadar uzun zamandır arıyordum ki.”

“Bakın, aradığınız kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Ama yine de teşekkür ederim,” dedi ve güldü. Ben yüzümü ekşittim. O son cümlemi duymaz sanmıştım ama duymuştu ve şimdi belli ki tam bir kaçık olduğumu düşünüyordu.

“Bekleyin!”

“Söylemek istediğiniz başka bir şey de mi vardı?” diye sordu bir çocukla konuşur gibi. Evet! Onu ne kadar sevdiğimi bağır-mak istiyordum. Hayatım boyunca sadece onu istediğimi, ışığın saçlarına vurmasına bayıldığımı, öyle zamanlarda bakır rengine döndüklerini, onun için ne kadar endişelendiğimi bağır-mak istiyordum. Bu öyle bir istekti ki tüm vücudumu bir sel gibi kapıp götürecekti sanki. Ona bugüne kadar nerede olduğunu sormak istiyordum çünkü şu anda hiçbir fikrim yoktu. Ama en çok da, yalnız mı, yoksa sevdiği yeni biri var mı diye sormak istiyordum. Belki de sadece onu sevdiğimi söyleyerek başlaya-bilirdim? Ama onun yerine, bu telefon konuşmasını tamamen batırdığımı kabul ederek şöyle dedim:

“Ben sadece size...” Telefonun öbür ucunda sessizlikten başka bir şey yoktu. Anladım ki çoktan kapatmıştı.

Birilerinin ön kapıyı yumruklamasıyla sarsılarak uykumdan uyandım. Dışarıdan siren sesleri geliyordu ve yanıp sönen mavi ışıklar, beni gözlerimin maviden başka hiçbir şey göremediği bir panik halinde sarsarak tamamen kendime getirdi. Sendele-yerek koltuktan kalktım ve saate baktım. İkiye on vardı. Sağ çenemdeki yoğunlaşmış salyaya bakılacak olursa birkaç saattir uyuyor olmalıydım. Suratımı kolumla sildim ve ahşap kapının üst tarafındaki dikdörtgen camın ardında iki polis memurunun dikildiğinden şüphem kalmayınca olduğum yerde donakaldım. Çocuklarım... Böyle bir durumda her annenin ilk aklına gelecek şeyi düşünüyordum. Lütfen başlarına bir şey gelmiş olmasın. Şu an almak üzere olabileceğim haberi henüz almamışken, ol-duğum yerde biraz daha güvende kalmak ya da beni bekleyen şey her ne ise, hemen gidip yüzleşmek arasında çelişkiye düşerek durakladım. Olabileceklere dair duyduğum korku tarafından

taş kesilmiştim. Böylece beş saniye mi yoksa beş dakika mı durmuştum bilmiyordum ama kapı bir kez daha yumruklanınca kararımı vermiş oldum.

“Bayan King?” Kapının arkasından yankılanan boğuk bir erkek sesi beni yaşadığım şoktan uyandırarak kapıya yönelmeye itti.

“Bayan King?” dedi üniformalı kadın polis memuru, kapıyı açmamlı birlikte.

“Evet?”

“İçeri girebilir miyiz?” İşte tam o sırada yan komşum Mandy’nin de onların arkasında dikildiğini fark ettim. Yüzünde hem endişeli, hem de rahatlamış gibi bir ifade vardı. Ona soran gözlerle baktım ama o yalnızca gülümsedi ve başını sallayarak buradaki görevi bitmiş gibi arkasını dönüp uzaklaştı. Kapıyı kapadım.

Polisler salona yürüdüler. Katı duruşları ve üniformalarıyla, salonumuzdaki yumuşacık camgöbeği ve gri tonların, bacaklarımızı kıvrıp dondurma yiyerek film seyrettiğimiz rahat koltukların arasında uzaylı varlıkları andırıyorlardı.

“Çay?” diye sordum.

“Hayır, teşekkürler,” dedi erkek olanı. “Fazla zamanınızı almayacağız. Evde yalnız mısınız, Bayan King?”

“Evet. Lütfen, buyurun oturun.” Karşıdaki koltuğu işaret ettikten sonra ben de yavaşça koltuğun koluna iliştim.

“Bayan King, komşularınızdan birinin endişe ederek polisi araması üzerine buraya geldik.”

“Mandy mi?” dedim gülümseyerek.

“Bayan Dawson, evet. Bu adreste bazı bağırışlar duyduğunu bildirdi.”

“Anladım. Oh.” İçim öyle rahatlamıştı ki. Bu benimle ilgili bir ziyaretti, çocuklarla değil. Sorun bendim. Ben. Ben. Ben: Karmaşaya yol açmadan öğleden sonra bir şekerleme yapmayı

bile beceremeyen ben. Utançtan gözlerim dolmaya başlarken kafamı iki yana salladım. Kadın polis gelip yanımda çömeldi.

“Yaralandınız mı, Bayan King?” Başımı iki yana salladım. “Evde sizden başka biri var mı?”

“Hayır.” Derin bir nefes aldım. “Benim bir sağlık sorunum var. Birkaç sene önce kötü bir şekilde düştüm. Doktorlar o kazanın bir yan etkisi olduğunu düşünüyorlar. Belirtileri çok çeşitli şekillerde ortaya çıkabiliyor. Mesela son zamanlarda görülen belirti, uyku esnasında kendimi kontrol edemedemden çılgılık atmam.”

“Çılgılık atmak mı?”

“Evet. Aslında genelde şarkı söylemek.”

“Şarkı mı?” diye sordu erkek olanı, belli belirsiz denemeyecek bir şüpheyle.

“Evet. Bakın, siz polislerin değerli zamanını harcadığım için gerçekten üzgünüm. Ama ben iyiyim. Sadece hafif kaçık biri olduğum söylenebilir.” Gözyaşları eşliğinde gülümseyerek, birbirlerine huzursuz ve şüpheli bakışlar atmalarını seyrettim.

“Peki. Eğer soruna yol açacak herhangi bir durumla karşılaşsanız ya da bir şeye ihtiyacınız olursa bizi aramaktan çekinmeyin,” dedi kadın polis memuru nazikçe dizime dokunarak. Hava durumu hakkında bir şeyler geveleyerek onları yolcu ettim ve kapıyı arkalarından yavaşça kapadım. Dudaklarımı sımsıkı kapatarak merdivenlerden yukarı koştum, lavabonun tıpasını taktım, musluğu sonuna kadar açarak lavabonun neredeyse tamamen dolmasını bekledikten sonra suratımı buz gibi suyun içine soktum ve ağzımdan öfkeyle fırlayan kabarcıkların eşliğinde avazım çıktığı kadar bağırarak Radiohead’ın *Creep* şarkısını söylemeye başladım. Bu adaletsiz hayatın omuzlarıma yığıldığı ağır yüke duyduğum öfkeyi haykırırken su sesimi bastırıyordu. Tükenmiş bir halde doğrularak öylece durdum ve kâküllerim-

den süzülen damlalarla suyun girdap oluşturarak lavabonun deliğinden akıp gitmesini seyrettim.

“Havlu?” dedi bir ses. Elbette, o olmayacaktı da kim olacaktı? Arkamda dikiliyordu. Ne de olsa akıl sağlığı yerinde olan bir insan profilinden kilometrelerce uzak olduğum bir andı yine. Pes etmiş bir halde ona döndüm ve elimi uzatarak, kaloriferden çekip bana uzattığı siyah havluyu aldım.

“Burada ne işin var?” diye sordum suratımı silip gözlerimden akan maskarayı temizleyerek.

“Flynn’le geldik. Aşağıda bekliyor. İyi bir gün geçirdiğimizi söyleyemeyeceğim.”

“Harika.”

Flynn sessizce oturuyor, Shane ise Flynn’in sağ eline koyduğu buz torbasıyla ilgileniyor, ben de nane çayı poşetinin fincanda fırıl fırıl dönmesini seyreliyordum.

“Daha iyi misin?” diye sordu Shane. Flynn omuz silkti.

“Anlatın bakalım, ne oldu?” dedim fincana üfleyerek.

“Sınıftaki salaklardan bazıları bana gönderdiğin mesajı dinlerken kulak misafiri oldular. Mesaj için çok teşekkürler bu arada, anne.” Ses tonunda hafif bir alaycılık sezdim ve buna pek anlam veremedim. Buz torbasının yerini değiştirirken acıyla yüzünü buruşturdu.

“Rica ederim,” dedim bezginlikle, poşetin hâlâ yüzeyde süzüldüğü çayımı üfleyerek. “Benim mesajımın bu halinle ilgisi ne?” Başımla elini işaret ettim.

“Her zamanki laflarla başladılar. Bana ana kuzusu falan dediler.” Omuz silkti. “O tip şeyler işte.”

“İyi de bu kavga etmene degecek bir şey değil,” dedim biraz sinirlenerek.

“Seni becermemle ilgili boktan laflar ediyorlarsa buna değer bence!”

“Ne?” dedim çileden çıkarak. “Kravatını evde unuttun diye sana mesaj bırakmam o anlama mı – neyse, boşver. Bu çocukların derdi ne böyle?” Shane’e baktım, fakat o gözlerini yerden kaldırıyordu.

“O mesaj değil, sorun öbür mesajdı,” diye mırıldandı Flynn.

“Hangi öbür mesaj?”

“Aradığım kişinin sen olup olmadığını sormak için bıraktığın mesaj?”

“Hı?”

Sabrı taşmış gibi iç çekti, saçlarını tekrar gözünün önüne attı, koltukta hafifçe kaykılarak cebinden telefonunu çıkardı. Parmaklarını ekranda gezdirdikten sonra birkaç kere tıkladı.

“Saat 11:24’te bırakılan bir sesli mesajınız var,” dedi telefondaki eğitimli robot sesi. Sonraki birkaç dakika boyunca salonda yalnızca benim sesim yankılandı. Bıraktığım mesajda Lionel Richie’nin *Hello* şarkısını müthiş bir duyguyla yorumluyordum. Bu aramayı aslında ‘Tom’a yapmış olduğumu ve bu arada, koltukta cep telefonumu altımdan çekip aldığımda yanlışlıkla Flynn’i de aramış olduğumu fark edince midem bulandı. Kulaklarımı dört açıp dinleyince, ilanı aşk şarkıma Tom’un verdiği yanıtları belli belirsiz duyabiliyordum. Bu konuşmada ne adım geçiyordu, ne de onun sanatına olan ilgimden bahsediyordum. Sadece, o seksenler şarkısının aşk dolu sözlerini dize dize söylüyordum. Hani ona ne hissettiğimi söylemek istediğim anlar olmalıydı bu. Nerede olduğunu, yalnız olup olmadığını sormak istediğim anlar. Ah, belli ki bundan çok daha fazlasını dile getirmiştım. Elimden kayıp düşerek ahşap zeminde paramparça olan çay fincanına öylece bakakaldım. Altın sarısı sıvı yerde süzülerek bir fırsatlar haritası oluşturuyordu sanki; gidebileceği binlerce

farklı yön. Çayın özgürlüğünün, sinsi ve keskin cam parçaları tarafından kısıtlanışını seyrettim; ne kadar kaçmaya çalışsa da, onu hep durduracak bir cam parçası olacaktı. Ta ki o yumuşacık, altın sarısı sıvı sonunda pes edip, hareketsiz bir halde, tam da kaçmaya çalıştığı camın içine hapsolmuş yansımasıyla baş başa kalana dek.

Flynn

Senden nefret etmemin on sebebi:

1. Öncelikle bariz sebeple başlayayım: Bizi terk ettin.
2. Bizi terk etmemiş olsaydın, belki o sabah arabanın camındaki buzları temizlemiş ya da buz çözücü almış olurdun. Evin erkeği öyle yapardı, değil mi? Böylece annem de düşmezdi.
3. Bizi terk etmemiş olsaydın, çöpleri dışarıya sen çıkarmış olurdun ve annem düşmezdi.
4. Eğer annem düşmeseydi, hayatımız şu an olduğu gibi kötü bir şakadan ibaret olmazdı. Biliyorum, doktorlar nörolojik bir durum olduğunu söylüyor ama bütün sorun annemin düşmesinden sonra başladı.
5. Bizi terk etmemiş olsaydın, annem şimdi mutlu biri olurdu.
6. Bizi terk etmemiş olsaydın, Rose kendini sosyal anlamda intihara sürüklemez ve şimdiki gibi bir grup ezikle arkadaşlık ediyor olmazdı.
7. Bizi terk etmemiş olsaydın, sürekli maddi sıkıntı yaşıyor olmazdık ve adam gibi bir telefonum olabilirdi.
8. Araba kazası. Tamam, buna bir açıklama getirelim artık. Arabayla kaza yaptın diye seni suçlamıyorum. O kadar ap-

tal değilim, aptalca bir kazadan başka bir şey olmadığını biliyorum. Suratımın hali yüzünden senden nefret etmiyorum ama yüzüme öyle baktığın için nefret ediyorum. Ben daha çocuktum, baba ve sen bana bir canavarmışım gibi bakıyordun.

9. Senden nefret ediyorum çünkü korkaksın. Nasıl bir şerefsiz ailesini terk eder, onları yıllarca kendisini aramak zorunda bırakır, öldüğünü düşünmelerine bile sebep olur ve sonra gidip Facebook'ta hesap açar?
10. Senden nefret ediyorum çünkü şu anda arkadaşlarımla dışarıda olabilecekken odamda cezalı oturuyorum ve bu aptal listeyi yazıyorum. Üstelik internet kotam bile yok.

Melody

İnternet tamircisi evden çıkıp kapıyı arkasından kapatırken telefon çaldı. Arayan Shane'di. İsminin sesli harflerini yumuşakça söyleyişinin, bazen cümlesindeki en son kelimeyi uzatışının ve ani bir duraklamayla bitirişinin ne kadar hoşuma gittiğini inkâr edemezdim.

“Merhaba, benim Shane.”

“Merhaba.” Elimle saçlarımı düzelterek kapının yanındaki aynada kendime baktım. Yanaklarımın kızardığını görünce gözlerimi devirdim.

“Nasıl olduğunu merak ettim.”

“İyiyim.”

“İyi?”

Ona ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değildim. Evet, kendini hayatımdaki bütün sorunların ve sırların ortasında buluvermişti ama şimdi belki de beni merak etmesini göz ardı etmeli, ilişkimizi profesyonel bir şekilde yürütmeye geri dönmeliydim – ben, danışmanlığını yaptığı çocuğun annesiydim. Fakat ahizeyi kulağımda tutarken ona içimi dökmek, yalnızca bir arkadaş olarak bile olsa, onunla konuşmak için can atıyordum. O sırada, dilimi yine dışarı çıkarmıştım ve bu

hareketimin ne kadar hoşuna gittiğini söylediğini hatırladım. Ardından, saçmaladığımı düşünerek kafamı iki yana salladım. “Buraya gelmek ister misin?” diye sordum başparmağımı ısırarak. Eğer bir bahane uydurur ve reddederse ilişkimiz hakkında net bir fikre sahip olabilirdim.

“Tabii isterim, ne zaman?”

Bir an için telaşlandım. Akşam saati görüşmek, romantik bir randevu gibi görüneceği için öğleden sonra gelmesine karar verdim. Kahve ve bisküvi olmalıydı; şarap ve akşam yemeği değil.

“Üç gibi?”

“Saat üç randevumuzda görüşürüz.”

Telefonu kapadım ve bunu lafın gelışı söyleyip söylemediğini düşündüm.

“Flynn!” diye seslendim merdivenlerden yukarı doğru, kulaklıklarına rağmen beni duymasını ümit ederek.

“Efendim?” diye bağırdı.

“İnternet tamir edildi!” dedim.

“Nihayet!” diyerek teşekkürlerini sunmuş oldu.

Mutfağa gidip pencereyi açtım fakat pervaza çarpan eşek arısını görünce hemen tekrar kapadım. Mutfak penceresine bu kadar yakında lavanta yetiştirmenin hata olduğunu biliyordum ama Dev’in bazı fantezileri vardı; parfümlü mobilya cilasıyla karışık lavanta kokularının evin içine esmesini seviyordu. Pencere yerine mutfak kapısını açarak esintiyi içeri buyur ettim. Kapının önündeki basamağa oturup yaz mevsimine özgü sesleri dinledim. Gökyüzünden geçen uçağın uğultusuna, bir kuşun mahcup ötüşleri, uzaktaki arıların vızıltıları ve daha gösteriş meraklısı başka bir kuşun melodik cıvıltısı eşlik ediyordu. Yaz havasını içime çektim ve üst kattaki oğlumu, geçen hafta okuldan dört günlük uzaklaştırma aldığından beri odasından hiç çıkmamış olan oğlumu düşünmeye başladım. Okula dönüş yapacağı

gelecek haftayı, en kolay şekilde nasıl atlatabileceği hakkında Shane'le çoktan konuşmuştuk. Açıkçası bunlar için uğraşmamızın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum artık. O okuldan ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyi olacaktı. Not ortalaması çoktan belirlenmiş, akademi başvurusu kabul edilmişti – sanat ve tasarım alanında mesleki eğitim veren bir akademik program seçmişti. Okuldaki davranış sorunları yüzünden akademiye kabul edilmesi aslında epey zor olacaktı ama neyse ki Shane araya girmişti ve mesleki başarısı sayesinde onu programa almışlardı. Flynn'in sorunu, kavgaya girmemesi gerektiğini biliyor olması ama savunma amaçlı kavgalardan asla geri durmamasıydı. Kavgayı hiçbir zaman o başlatmazdı. İnsanlar bahane uydurduğumu düşünebilirler, ki belki de uyduruyordum ama Flynn kötü bir çocuk değildi. Tek istediği kendini ve sanırım bizi korumaktı.

Tekrar mutfığa girip su ısıtıcısını çalıştırdım. Ardından dizüstü bilgisayarımı açıp mutfak masasına koydum. Bilgisayar uğultuyla açılırken, kenarları aşınmış beyaz fincana bir kaşık kahve koydum, sıcak suyla biraz süt ekledim. Sandalyeye oturdum ve ekrandaki Facebook ikonuna tıklayıp beklemeye başladım. Kendimi, arkadaşlarım ve ailemin neler yaptığına şöyle bir bakmak için Facebook'a girdiğim fikriyle oyaladım. Deniz kenarına yapılan günübirlik ziyaretlerdeki gülümseyen çocukların fotoğraflarına bakarak vakit geçirdim. Ara sıra, insanların etiketlendiği fotoğraflarla karşılaşp, profil fotoğraflarındaki halleriyle hiç de uyuşmamalarına bakıp gülümsedim: Kendi koydukları profil fotoğraflarına nazaran belki biraz daha şişman, belki biraz daha yaşlı duruyorlardı. Kendimi oyalamayp başaramadığım tek bir nokta vardı: Şu an Facebook'ta olmamın tek sebebi 'Tom' adındaki kişinin herhangi bir durum güncellemesi paylaşp paylaşmadığını görmektir. Elim bir an için farenin üzerinde öylece kalakaldı. Ardından aceleyle arama kısmına onun adını yazıp

sayfasının açılmasını bekledim. Bir yeni paylaşım vardı. Etkinlikler ikonuna tıkladım ve kahvemden bir yudum aldım... İşte buydu. Onu görme fırsatı karşımda bana bakıyordu: Bir sergi açacaktı. Küçük çaplı bir sergi olacak gibi görünüyordu. Cornwall kıyısında, deniz kenarında bir galeride. Arkama yaslandım. Bunca yıldan sonra beklediğim an nihayet gelmişti: Ne zaman nerede olacağını biliyordum; onu görmem lazımdı. Sanki bir defteri nihayet kapatıyormuşum gibi hissederek etkinliğin detaylarını not ettim. Bilgisayarı kapadım ve gülümsedim.

Saatin akrebi üçe yaklaşırken dudaklarıma biraz parlatici sürdüm ve bluzumu üçüncü kez değiştirdim. Bunun dekoltesi fazla açıktı. Dudaklarımı birbirine yapıştırarak parlaticıyı dağıttıktan sonra, üzerimdeki bluzu çıkarıp attım ve yerine, mavi, sade bir tişört giydim. Bununla idare edecektim. Hem zaten, ona güzel görünmek için çok çaba harcadığımı düşünmesini istemiyordum. Hatta hiç çaba harcamamam gerekiyordu; ne de olsa kocam hâlâ hayattaydı. Bunu düşünürken mideme bir sancı girdi. Türlü türlü duygular zihnime sel gibi akıyor, diğer her şeyi uzaklara itiyordu: İstikrarlı yaşamıma dair koca bir kütle, heyelana kapılarak benden kopuyor, yıkılıp parçalara ayrılırken hayatımın diğer bütün parçalarını ezip yok ediyordu.

O sırada kapı çaldı ve gidip açtım. Birlikte mutfağa geçtik, ben birer kahve koydum, bisküvi paketini açtım ve sohbet etmeye başladık. Bunu, yani çocuklar dışında biriyle konuşabilmeyi özlemiştim. Ona Dev'in sergisinden bahsetmemde, ne yapmayı düşündüğümü anlatmamda hiçbir sakınca yokmuş gibiydi.

"Neden çocuklara doğruyu söylemiyorsun?" diye sordu Shane, uzanıp bir bisküvi daha alıp kahvesine bandırarak.

"Onları umutlandırmak istemiyorum. Ya Dev çocukları görmek istemezse?"

“Peki ya seni görmek istemezse?”

“Ben onu görmek zorundayım,” dedim kararlılıkla. “Uykularımda çılgılık atmaya devam edemem, Shane. Çocuklar bunu hak etmiyor. Dev’i düşünmekten, bizi neden bıraktığını düşünmekten vazgeçemiyorum, anlıyor musun?”

Bisküvisinin son parçası kahvenin dibine çöktü. İç çekti ve yüzüme baktı. “İnsan böyle olmasından nefret ediyor, değil mi?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım ve ona çay kaşığına uzattım. Artık sünger gibi olmuş bisküviyi kahveden çıkarmaya çalışmasını gülümseyerek seyrettim. “Joanna’nın annesi nasıl? Bir haber aldın mı?” diye sordum. Çay kaşığına, ucundan sarkan pörsümüş bisküvi parçasıyla kaldırarak bana bakıp gülümsedi. Fakat ne yazık ki bisküvi pes etti ve cop diye kendini tekrar kahvenin içine bırakıverdi. Shane’in omuzları düştü.

“Durumu pek iyi değil. Jo iki haftadır hastaneye beş dakika mesafede bir otelde kalıyor.” Shane yenilgiyi kabullenerek kahve fincanını itip uzaklaştırdı.

“Zavallı kadın. Bu kadar zor bir dönem geçirirken kendi yatağında uyuyabilme şansı bile yok.”

“Tabii, eminim beş yıldızlı otel konforuyla zor başa çıkıyordur.” Kaşlarımı kaldırdım. “Üzgünüm, duyarsız biri gibi görünmek istemem ama...” Buruk bir gülümsemeyle çenesini kaşdı. “Bu şartlar altında bile etrafı...” Az sonra, olaklardan habersiz bir seyirciyi havada uçuracak bir sihirbaz gibi ellerini kaldırarak daireler çizdi. “... bir sürü şeyle çevrilidir.”

“Bir sürü şey mi?”

“Lüksle yani.”

“Hımmm.”

“Peki...” Sert hareketlerle ellerini birbirine sürterek parmaklarındaki bisküvi kırıntılarını temizledi. “Sergi ne zaman?”

“Sonraki hafta.”

“Çocuklara ne diyeceksin?”

“Eski bir arkadaşı görmeye gideceğimi.” Başını yana eğerek bunu hiç onaylamamış gibi baktı yüzüme. “Ne varmış? Yalan bile sayılmaz. Çocuklar o gece annemle kalabilirler.”

“Bundan hoşlanacaklarını hiç sanmıyorum.”

“Neyden, annemle kalmaktan mı?” Dirseğini masaya koydu ve çenesini eline yaslayarak gözlerimin içine baktı. “Sen ne dememi önerirsin? Sonuçta onları yanımda götüremem!”

“Neden?”

“Çünkü!”

“Çünkü neden?”

“Çünkü Dev’in söyleyebileceği şeylerden onları koruyamam.”

“Peki, seni kim koruyacak?”

“Benim korunmaya ihtiyacım yok. Sadece gerçeği bilmeye ihtiyacım var.”

O sırada telefonun çalmasıyla derin bir oh çektim ve masadan kalkıp randevu değişikliğimle ilgili arayan hastane yetkilisiyle konuştum.

Bir hafta rüzgâr gibi geçti. Cornwall’ın kıyısına yaptığım tren yolculuğu sakin ve keyifliydi. Sergi sabahı özenle giyindim ve ellerimle uzun eteğimi düzeltirken aynada kendime bakıp Dev’in bana baktığında ne göreceğini düşündüm. Kafamı yana çevirerek yeni boyanmış ‘ombre’ saçlarımla yaptığım dağınık topuza bir kez daha sprey sıktım. Yanlardan dökülüp yüzümü çevreleyen bukleleri parmaklarımla kıvırdım ve siyah, dar tişörtümün omzuna düşmüş saç telini çekip attım. Rose’un benim için seçtiği altın kolyede ellerimi nazıkçe gezdirdim. Öne doğru eğilip otel odasındaki aynaya iyice yaklaştım ve gözümün altındaki duman grisi boyayı yavaşça dağıttım. Ardından bir kat daha

dudak parlatıcısı sürdüm. Acaba beni hatırladığından çok daha yaşlı mı görünecektim? Bir zamanlar âşık olduğu o üniversiteli kızdan geriye hiçbir şey kalmış mıydı? Suratıma büyük gelen siyah güneş gözlüğümü kafamın üstüne oturttum ve serginin broşürünü Cath Kidston marka çantamın içine attım. Aynadaki yansıma bir kez daha heyecanla baktıktan sonra odadan çıkıp kapıyı kapadım ve limana doğru yola koyuldum.

Güneş tepedeydi ve havadaki ekşi, tuzlu koku beni deniz kenarında yaşadığım anılara sürüklüyordu. Yaz aylarında Galler'e yaptığımız günübirlik gezileri hatırladım. Dev tatile çıktığımızda hep diyet limonata sipariş ederdi – yalnızca tatildeyken. Çocukken sadece tatillerde limonata içmesine izin verdikleri için böyle olduğunu söylerdi. Bir türlü vazgeçemediği bir aile geleneğiymiş sanırım. Anne ve babası, yedi yaşındayken bir araba kazasında ölmüşlerdi. İskoçya'ya giderlerken sarhoş bir sürücü onlara çarpmıştı. Gidiş sebepleriye, evlilik yıldönümleri için yapılan bir son dakika sürpriziymiş. Dev o günden sonra büyükannesiyle yaşamıştı ve büyükannesi, bizim birlikte olmamızdan kısa bir süre sonra ölmüştü.

Galeriyi bulunca, buranın aynı zamanda bir turist mıknaatısı olarak iş gördüğünü de anladım. Camlarda, deniz manzaralı suluboya resimler vardı. Serin mavi suların ve sıcak-turuncu günbatımlarının üstüne vuran yansıma baktım. Orada durup manzaraları seyretmek yerine asıl sahneye adım atacak cesareti toplamaya çalıştım. Elimdeki şişeden bol miktarda suyu mideme indirdikten sonra klimalı galeri salonuna girdim. İçerideki yağlıboya ve tuval kokularına oldukça aşinaydım; her ne kadar manzaralar için aynı şeyi söyleyemesem de. Masanın arkasında, üzerinde boya lekeleri olan bir tulum giymiş, saçları beyazlamaya başlamış yaşlı bir kadın oturuyordu. Ona yaklaştığımda gülümseyerek buğulu gözlerini kıstı. Dışarıdan, acıkmış martıların çığlıkları

duyuluyor; martı sesleri, dondurma almak için yalvaran beş yaşında bir çocuğun coşkulu bağırıışlarına karışiyordu. Tüm bunlar sanki galerinin, en az beyaz boyalı duvarları süsleyen ve insana dinginlik veren tabloları kadar ayrılmaz birer parçasıydı.

“Yardımcı olabilir miyim? Adım Janet,” dedi kadın gülümseyerek. Elindeki fırçayı, kavanozdaki mavi, bulanık suyun içine bıraktı.

“Merhaba. Evet, şey... Sergiyi gezmeyi umuyordum.”

“Ah, demek bir hayranısınız?” Elimdeki broşürün, duvarda asılı duran, büyütölmüş posterini işaret etti. Koyu gri fon üzerine, art deco tarzı harflerle ‘Tom Simmonds’ yazılmış ve üzerine kurşun grisi boyayla upuzun şeritler atılmıştı. Yeterince dikkatli bakarsanız, bu şeritlerin kırlangıç şekli oluşturduğunu görebiliyordunuz.

Hemen yanında, kırmızılı ve yeşillerle dolu, çok daha göz alıcı başka bir poster vardı. Kıvrımlı harflerle çapraz hizada ‘Georgie Hunter’ yazılmıştı. Sondaki ‘r’ harfinden kan kırmızı bir taçyaprağı sarkıyordu.

“Evet, öyle. Tom’un eserlerini daha önce de gördüm ve...” Bu Georgie Hunter da kim acaba diye düşüncelere dalarak sözümü tamamlayamadım.

“Üzgünüm ama sergi saat beşe kadar ziyarete kapalı çünkü bu gece açılış var.”

“Ah, peki. Daha sonra tekrar gelirim.” Saatile baktım. Anlaşılan üç saat daha beklemem gerekecekti.

“Beklediğimize degecek. Koleksiyoncu musunuz?” diye sordu kadın, Tom’un daha küçük eserlerinden birini diğeri elimde tutuyor olduğumu fark ederek. Bunu eBay’den sipariş etmiştim ve daha geçen hafta gelmişti. Sarı bir zarfın içinden avucuma hiç çekinmeden kayıvererek, nereden geldiğini hiç açıklama gereği duymadan, gözden düşmüş bir akraba gibi temkinli adımlarla

hayatıma girmeden gelmişti: ‘İşte buradayım!’ dercesine avucumun içine düşmüş ve sanki orada olmak onun en temel hakkıymışçasına bana göz kırpmıştı. Geldiğinde nefesimin nasıl kesildiğinin hiç farkında olmadan, dengemi kaybetmemek için en yakındaki sandalyeye tutunmam gerektiğini hiç anlamadan...

Bir sicim rulosunu andıran, küçük, metal bir toptu bu. Ama onu doğru açıyla ışığa tuttuğunuzda, içeride hapsolmuş, fetüs şeklindeki figürü görebiliyordunuz. Çocukların yatmalarını bekledikten sonra, Dev’in yıllardır kalın bir toz tabakasının altında duran eski alet kutusunu çıkarmıştım. Onun eski anahtarlıklarından birini kullanmıştım. Yapımını tamamlamadığı metal bir zincir sarkıyordu ucundan. Topu onun ucuna lehimlemiştim. Bu koku beraberinde keskin anılar, ondan daha da keskin olan umut ışıkları getirmişti. Lehim yapmak, toplu siparişler aldığıında ona yardım etme yöntemlerimden biriydi.

“Hayır, hayır, koleksiyoncu değilim. Sadece yaptığı eserleri seviyorum.” Kadın bana gülümsedi, ben de ona teşekkür ederek soğuk galeriden dışarıya, sahil güneşinin aydınlığına adımımı attım.

Sokakta bir sağa bir sola baktım. İleride *panini* ve kahve satılan bir kafe olduğunu gördüm ve acıktığımı fark ettim. Birkaç saat geçirmek için pek de fena bir fikir olmadığına karar vererek yaz şarkıları çalan üstü açık arabaların gitmelerini bekledikten sonra karşıya geçtim ve dökme demirden yapılmış, şık bistro sandalyelerden birine oturdum. Menüye göz attım, peynirli, yaban mersinli panini sandviç ile şeftali aromalı buzlu çay istedim. Yoldan geçenleri seyrederken insanların, bulundukları ortama ne kadar kolay adapte olduklarını düşündüm. Tembel yaz sabahlarının ağır temposu hemen içimize işliyor, günün getirdiği yumuşak kıvrımlarda ve dönemeçlerde daha da yavaş ilerlemeye başlıyorduk. Telaşlı iş günleri –aceleyle alınan

kahveler ve sonu gelmeyen teslim tarihleri– çaresizce geride bir yerlerde kayboluyorlardı.

Çantamın içine uzanıp mesajları kontrol etmek için telefonumu çıkardım. O sırada, her yerinden yaşama sevinci ve cazibe fışkıran, sarışın, yanık tenli genç garson kız yemeğimi masaya bıraktı. Aceleyle çantamı kenara çektim çünkü garson bir peçeteye sarılmış çatal bıçakla, sos ambalajlarını koyacak yer bulamıyordu. Yarıyı yenmiş bir Polo paketi, tren bileti koçanları, portatif cep telefonu şarjı, dudak parlatici ve bir broşürden oluşan eşyalarım çantadan sahil yoluna dökülüyordu. Onları toplamak için telaşla yere eğildim. Fakat o El çoktan oradaydı. Uzun, ince parmakları, açık renkli, kısa tırnakları olan o El eşyalarımı alıp çantama geri koydu. El, broşürü tuttu ve Yüze doğru yaklaştırdı. İlk defa üniversitede bir resim dersinde gördüğüm bu el, parmağıma alyansımı takmış olan bu el, doğum yaparken sırtımı okşamış olan bu el, broşürü bana uzatıyor ve bunu yaparken elin sahibi de gülümsüyordu.

Onun etrafındaki her şey durmuştu, geriye hiçbir ses kalmamıştı. Zaman durmuştu: Öldüğüne inandığım ve kendimi acılara boğduğum gecelerde gördüğüm rüyalar gibiydi. Yüzünde yaz mevsimiyle beraber gelen çiller görünüyordu. Gözleri pırıl pırıl, masmavi parlıyordu – iyi dinlenmiş olduğunu bu halinden hemen anlayıverdim. Eğer yorgun olsaydı, gözlerinin rengi daha çok yeşile çalardı. Bu aşinalık beni aynı anda hem ürküttü, hem de rahatlattı. Suratımın etrafındaki saç tellerimin esintiyle beraber yüzüme çarpmasını hissedebiliyordum. Kahvenin, taze ekmeğin ve güneş kreminin kokusunu duyabiliyordum ama buna rağmen zaman durmuştu sanki. Göğsümün yükselip alçaldığını hissedebiliyordum. Onu... Onu görebiliyordum.

Zamanın tekrar akmaya başladığını fark etmem biraz sürdü. Çatal bıçaklar tekrar tabaklara çarpıp şingirdadılar. Çocuk-

lar yine coşkuyla ya da hayal kırıklığıyla bağırıştılar. Martılar yine gökyüzünde dönmeye devam ettiler. Uzanıp çantamı onun elinden aldım.

“Teşekkürler,” dedim yüzüne bakarak. Suratı onu son gördüğüm zamandan beri biraz daha yıpranmıştı. Gözlerinin etrafında birkaç çizgi daha oluşmuştu ve saçları kısaydı – asker tıraşı. Kulağının üzerinde de belli belirsiz bir yara izi görünüyordu.

“Gidecek misiniz?” diye sordu. Sesi sıcacık bir karamel gibi kulaklarımdan girip içimi ısıttı. Ağzım kupkuru olmuştu ve şekerden eriyen beynimde, sisli bilinçaltımın çığlık çığlığa sorduğu soruların cevaplarını aradım. “Yani sergiye?” diye ekledi ve gülümseyerek elindeki broşürü gösterdi.

“Ben mi?” Öksürüp boğazımı temizledim. “Evet, evet.”

“İzin verir misiniz?” Bakışlarıyla yanımdaki sandalyeyi işaret etti ve ben de onaylarcasına başımı salladım. Buzlu çayımdan bir yudum aldım. Algılarımı uyaran bu serinlik için o an gerçekten minnettardım ve başımı bir kez daha salladım.

“Şey yani, evet, lütfen, oturun.”

Elini uzattı. “Adım Tom.” Tekrar gülümsedi, benim içim eriyiverdi. Kollarımı boynuna dolamak, kokusunu içime çekmek, yüzünü okşamak için yanıp tutuşuyordum fakat bir yandan da içimde kabaran öfke, pençelerini suratına geçirip o hilekâr maskeyi yırtmak istiyordu. Tereddütle uzattığım elimi tuttu. Avucunun içi nasır tutmuştu. Anladım ki uzun saatler boyunca çalışmıştı. Parmak uçlarının derisi sertleşmiş, su toplamış, eserlerini yaparken kullandığı aletlerle başa çıkabilmek için katılaşmıştı. Benim ellerimse avucunun içinde nemlilerdi; onun ellerinin kuruluğu, benimkileri dengeliyordu. Garsonu çağırıp diyet limonata istedi. Gülümsememi gizlemeye çalıştım; bazı şeyler hiç değişmiyordu. Kendi dünyası, onu tanıyamayacağı kadar değişmiş olsa bile... O kadar huzurlu görünüyordu ki bir an için ne hissedeceğimi

bilemedim. Zamanın derinliklerinde bir yerde kaybolmuştum, söyleyecek kelime bulamıyordum. Aklıma sorabileceğim tek bir soru geldi.

“Nereden geliyorsunuz?”

“Şey,” dedi ayaklarının dibine koyduğu alışveriş torbalarına bakarak. “Markete gitmiştim. Şu yolun arkasında iyi bir yer var.” Eliyle işaret etti. “Umarım öğlen yemeğinizi bölerek sizi rahatsız etmemişimdir.” Bana bakıp tekrar gülümsedi. “Yalnızca siz de gelecek misiniz, diye merak ettim. Bu akşam? Her zaman orada olmuyorum ama şey, bu akşam orada olacağım.” Kalbim güm güm çarpıyordu. Bütün bunlar gerçekten yaşanıyor muydu yoksa hâlâ evdeydim ve rüya mı görüyordum?

“Anlamadım?”

“Sergiye geliyor musunuz? Anahtarlığınız dikkatimi çekti de... Damdan düşer gibi sorduysam üzgünüm. Ama yaptığım eserlerin gündelik eşyalarla birlikte kullanılmasına pek sık rastlamıyorum. Daha büyük eserlerimle ne yapardınız merak etmemek elimde değil.” Gergin bir tavırla kıkırdadı. Sanki beni etkilemeye çalışmış ama amacına ulaşamadığını fark etmiş gibi. “Siz de mi sanatçısınız?”

“Efendim?”

“Sanatçı mısınız? Lehim işlerinden anladığınız belli oluyor.” Kafasını eğerek anahtarlığı işaret etti.

“Hayır, değilim ama...” Aramızdaki konuşma, bir su kaçağından hızla kayıyormuşum gibi hissetmeme sebep olmuştu. Bir dakika önce, ürkütücü bir uçuşumun kenarında ama sağlam bir zeminde duruyordum. Şimdiyse bu sohbetin etrafında durmadan dönerek düşüyordum ve konuşmalarımız her cümleyle daha da hızlanıyor, daha çok kontrolden çıkıyordu. Kaydırığın kenarlarına tutunup güçlükle durdum. Parmaklarımla kenarlara sıkı sıkı yapışarak kontrolü tekrar ele aldım. “Daha önce

tanıştık mı?” diye sordum, kim olduğumu bildiğine dair bir ipucu görebilmek için suratına dikkatlice bakarak. Parmaklarımı gevşetip, kaydırağın kenarlarını yavaşça bıraktım ve daha sakin bir tempoyla aşağı süzölmeye devam ettim.

“Anlayamadım?” Rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Öne doğru eğildim, gözlerinin içine baktım.

“Daha önce... Tanıştık mı?” diye sordum tekrar; baş döndürücü bu inişte herhangi bir netliğe ulaşmaya kararlıyım.

“Sizi rahatsız etmedim, değil mi? Tanrım, huzurunuzu kaçırdıysam çok özür dilerim,” dedi. Panîge kapılıyor gibiydi. “Yaptığım eserleri seven birileriyle karşılaşınca kendimi kapatıveriyorum; biraz fazla samimi davranabiliyorum.” Suratı kızarmaya başlamıştı ve gözleri ağlamak üzereymişçesine cam gibi parlıyordu. Tam ayağa kalkıp gözlerini benden kaçırarak alışveriş torbalarını yüklenmeye yeltendiği sırada, yaşadığı utanca bir son vermeye karar verdim.

“Hayır, hayır. Beni rahatsız etmediniz.” Uzanıp kolunu tuttum ve ona dokunduğum anda evimdeymişim gibi hissettim; artık demir atmıştım... Güvendeydim. Onun sıcaklığı, yakınlığı, enerjisi beni sarıp sarmaladı. Yaşıyordu. Onu görebiliyordum. Duyabiliyordum. Koklayabiliyordum. Bir yakınınız öldüğünde çektiğiniz acıyı, yaşadığınız korkuyu düşünün. Onu bir daha görme şansınız olsaydı ne yapardınız? Bu anı yaşamak için dua ederken hayalimde böyle olmasını canlandırmamıştım. Kim olduğumu bilmiyordu. Ellerini ellerimde tutamazdım. Pazar günleri tembellik ederken yaptığım gibi başımı göğsüne yaslayamazdım. Duygularım birbirleriyle savaşıyorlar, ilk sıraya yerleşmek için yarışıyorlardı. İç ferahlaması yaşıyordum. Bizi terk etmediğini anlamıştım ve içim ferahlamıştı; mutluluktan uçuyordum ve duyduğum öfke, özür dileyerek geri çekiliyordu: Rahatsız ettiğim için üzgünüm deyip uzaklaşıyordu. Giderken

bana göz kırptığını görüyordum. Damarlarındaki kan akıyor, tüm vücudunu dolaşıyordu. Ciğerleri oksijeni içine çekiyordu, beyni mesajlar alıp göndermeye devam ediyordu. Ama... Ama beni tanı mıyordu. Gözlerimden boşalmak için can atan yaşları kontrol edebilmek için dudaklarımı ısırırdım. Bizi kaybetmişti. Birlikte yaşadığımız hayatı kaybetmişti. Çocuklarımızı kaybetmişti... Ben onu, en baştan, bir daha kaybetmiştim.

Dönüp yüzüme baktı. Ben de gülümseyerek karşılık verdim ve elimle koluna hafifçe bastırdım. Bunun üzerine, sevimli sevimli sırıtarak tekrar oturdu. Çocukken hiç dondurma kabı olmadığını söylemesi üzerine, bir yılbaşında ona Mr Frosty kaplarından hediye ettiğimde de böyle sırıtmıştı. Tabii bu, Mr Frosty'nin ne kadar hayal kırıklığı yaratan bir ürün olduğunu anlamasından önceydi. Sipariş ettiği limonatanın gelmesi ve garsona teşekkür etmesiyle biraz rahatlamış oldum. Beni tanı mıyordu. Sana ne oldu, Dev?

"Şey, siz buralarda... buralarda mı yaşıyorsunuz?" diye sor-dum elimden geldiğince sıradan bir soru soruyormuşum gibi görünmeye çalışarak. Sırtımdan enseme doğru türlü türü notalar yayılıyordu. Kanat çırparak özgür kalmaya çalışıyorlardı: Kelebek şeklinde notalar. Bir an titredim.

"Evet, ama eskiden Devon'da yaşıyordum. Üşüyor musunuz?" Benim için endişelenmiş gibi görünüyordu. O an kollarının arasına girmek istedim.

"Hayır." Suyumdan bir yudum aldım. "Bazen, ben... Neyse, boş verin." Açıklama yapmaktan vazgeçtim. Sırtımdan omuzlarıma doğru kıvılcımlar saçarak ilerleyen elektrotların bir süre daha kontrol altında kalabilmelerini umuyordum. Demek Devon'da yaşamıştı. Devon... Neden onu Devon'da aramak hiç aklıma gelmemişti? Bu kadar bariz bir ipucunu gözden kaçırdığım için kendime kızdım önce. Ama sonra bunu anlamsız buldum. Ken-

disiyle aynı ismi taşıyan bir yerde olacağını düşünmem için herhangi bir neden var mıydı sanki? “Devon’un neresi...” Öksürerek boğazımı temizledim. “Neresinde?” Daha fazla bilgiye açtım – karşımdaki adam hakkında her şeyi bilmek için can atıyordum. Bu açlığımı belli etmemek için buzlu çayımdan bir yudum daha aldım.

“Kingswear adında küçük bir kasabada. Orayı bilir misiniz?” Ağzımdaki buzlu çayı püskürttüm. Omurgamdaki milyonlarca sinir ucu havai fişek misali yanarak patlamış ve ardından sönüvermişti. Bana bakıp güldü ve bir peçete alıp püskürttüğüm çayı pantolonundan ve masadan temizlemeye başladı. Şaka mı yapıyordu? Bu gerçek olamazdı. Devon King adındaki adam, Kingswear, Devon’da yaşamıştı?

“Affedersiniz, boğazıma kaçıyordu da... Peki, uzun zamandan beri mi burada yaşıyorsunuz? Sanatınızı burada mı icra ediyorsunuz?” Kafasını yana eğip tek kaşını kaldırdı. Tuhaf sorular sormakta olduğumun farkına vardım o an.

“Evet... Sanırım burada...” Hatırlamaya çalışır gibi kafasını yukarı kaldırdı ve dudaklarını ısırdı. “Beş senedir yaşıyorum. Hayır, altı. Ve evet,” dedi tekrar bana bakıp gülümseyerek. “Sanatımı burada icra ediyorum. Siz burada mı yaşıyorsunuz? Ah, kusura bakmayın, size adınızı bile sormadım daha!” Eliyle alnına vurdu.

“Adım Mel...” Neden bilmiyorum ama adımı söyleyemedim. Söyleyemedim. “Mel-lissa,” dedim. “Ve hayır. Shropshire’da yaşıyorum.”

“Ya, oraya hiç gitmedim. Birmingham civarlarında mı? Coğrafyada pek...”

“İyi değilsiniz,” dedim sözünü tamamlayarak. Ensesini kaşıdı, gülümsedi ve limonatasından üst üste birkaç yudum aldı.

O sırada fark ettim ki bacağına sallıyordu ve bunun, önemli bir şey söylemek üzere olduğu anlamına geldiğini biliyordum.

“Şey... Burada yalnız mısınız? Yoksa arkadaşlarınız ya da ailenizle mi geldiniz?” diye sordu. Elimi yüzüne götürüp yanağını okşama isteğine artık neredeyse karşı koyamıyordum.

“Hayır, yalnızım. Sizin aileniz sergiye gelecek mi?”

“Hayır, benim bir ailem... Ben hiç...”

“Tom!” Güneşi kesmek için elini alına siper yaparak galeriye doğru baktı. Yanık tenli, belirgin kasları olan bir kol ona doğru sallanıyordu. Kolun sahibinin, Facebook fotoğrafında gördüğüm kadın olduğunu anladım. “Saate bak!” diye seslendi kadın telaşla. Gülmemek için dişlerimi sıktım. Saat taşımadığını bilmek için koluna bakmama gerek bile yoktu. Kadranın altında ter birikmesi fikrine dayanamazdı. Neredeyse fobi gibi bir şeydi onun için.

“Birazdan geliyorum!” diye seslendi kadına doğru. Limonatasının kalanını içip ayağa kalktı. “Evet,” dedi elini uzatarak. “Seninle tanışmak,” diğer elini yanağında gezdirdi, “çok güzeldi, Melissa.” Elini tutup tokalaştım ve ben de ona gülümsemeden edemedim. İkimiz de gülerек tokalaşmayı sürdürdük. “Bu akşam seni göreceğ miyim?” diye sordu, elini çekmeden.

“Evet, göreceksin,” dedim. Elini bırakmayı hiç istemiyordum. Gözleri parlayarak yüzüme baktı ve nihayet elimi bırakıp yerden torbalarını aldı. Arkasını dönüp uzaklaştı... Ama yolun yarısında, omzunun üzerinden arkaya bakarak sevimli ve nazik bir tavırla göz kırptı. Aynı anda, ayağı kaldırımdan kayıp tökezleyince bütün havası dağılıverdi. Tekrar dönüp bana baktı ve utanmış gibi başını iki yana salladı. Ben de karnımı tutup müthiş bir kakhkaha patlattım. Böyle kakhkaha atabildiğimi unutmuştum bile.

Ve işte hepsi bu kadardı.

Buzlu çayımı bitirdim ve artık soğumuş olan paniniden bir lokma aldım. Az önce duyduğum notalar yine kaburga kemiklerimi çekiştirmeye başlamışlardı: Nazik ve hüznü dolu orgun sesi yerini, yükselip alçalan pena vuruşlarına bırakıyordu; o 'ürkütücü uçuşum' yeniden bir dağı tırmanıyor, tırmanıyor, tekrar kendini aşağı bırakıyordu. O an fark ettim ki oradan çıkmam gerekiyordu. Görünmez olduğumu hissedebileceğim bir yer bulmalıydım. Bu arada, şarkının adının da duruma ne kadar uyduğunu düşündüm: *Where the Streets Have No Name*. Klavyenin hüznü sesi arka planda etkisini hâlâ sürdürürken, davulun ritmi giderek hızlanıyor, kendimi koşarak deniz kıyısına atmak için duyduğum karşı konulmaz isteği adeta körüklüyordu. Saklanmam gerekiyordu. Beni bunca zamandan beri esir tutan görünmez bariyerleri yıkmam gerekiyordu. Günübürlük ziyaretçilerin, hayatından memnun evcil hayvanları ve çocuklarıyla gezen ailelerin yanından koştum; saçımdaki tokaların gevşediklerini hissettim. Şarkı söylemeyi sürdürdüm ve bana çevrilen meraklı bakışlara hiç aldırmadım. Okyanusa doğru koşarken, bir ara yavaşladım ve bankta oturan yaşlı bir çiftte, güneş ışığını üzerimde hissetmeyi ne kadar çok sevdiğimi ve etrafımdaki toz bulutunun dağıldığını, hatta başından beri aslında hiç orada olmamış gibi hissettiğimi söyledim. Kafamdaki tokaları çıkardım ve saçlarım omuzlarıma düşerken kollarımı açıp olduğum yerde döne döne gülümsedim. Hızlı adımlarla iskeleye doğru yürüdüğüm sırada, kara, kasvetli bulutlar toplanmaya başlamıştı. Korunaklı bir yer bulmalıydım –ilk yağmur damlaları düşmüştü– özgür olabileceğim o gizemli yere yaklaştığımı hissediyordum – sadece birkaç dakikalığına olsa bile.

İskelenin ucuna gidip korkuluğa tutundum ve denize doğru bağırdım: Çok defa yakılıp yıkılmış olduğum halde, hâlâ sağlam bir bina gibi dimdik ayakta olduğumu söyledim. Ve eğer bir

daha kaçmam gerekirse, bu kez onunla birlikte kaçabileceğimi bilmenin verdiği güveni hissediyordum. Bunca zaman sonra, benim için yapabileceği en azından bir şey vardı artık.

Aniden şiddetli bir yağmur bastırdı ve herkes bu beklenmedik sağanaktan kaçışmaya başladı. Hırkalarını kafalarının üstüne geçirenler, kuma bulanmış, tombul, küçük elleri tutup çeken anneler, sığınacak bir yer arayan babalar... Etrafım bir anda müthiş bir hareketlilikle çevrilmişti ama ben şarkı söylemeye ve deniz kenarında yürümeye devam ettim. Ve sen de... Yanımda kaldın. Bütün şehri seller götürüyordu ve adımımı atarak indiğim basamaklar paslanıveriyordu. Pürüzsüz kumların üzeri gözenek gözenek açılmaya başlamıştı ve rüzgâr şiddetini artırıp beni uçuruyordu. Neredeyse şiddetinin altında ezilecektim. Kum taneleri gözlerime girip suratıma çarpıyordu. Yüzümü silince bulanık bulanık gören bakışlarım bir yerde Tom'u seçti. Bana doğru yürüyordu ve gelip elimden tuttu. Öylece karşımda duruyor olması o kadar gerçeküstü bir manzaraydı ki bir an için akıl sağlığımdan şüphe ettim.

"Bir yer var," diye bağırdı ve bu sesle ayaklarım tekrar yere bastı. "Şurada, yukarıda." Uzakta, tepede bir yeri işaret etti.

"Bir yer mi?" dedim. Yüzüme baktı.

"Sığınabileceğin bir yer," diye açıkladı, fırtınalı gökyüzüne bakarak. Rüzgâr deniz kıyısında daireler çizerek üzerimize kaplanarak bizi hırpalıyordu.

"Beni oraya götürebilir misin?"

"Tabii ki. En azından bunu yapabilirim," dedi gülümseyerek ve uzaktaki o bilmediğim yere doğru birlikte yürümeye başladık. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama oraya varmak için can atıyordum. Ve işte o anda fark ettim ki şarkı söylemeyi bırakmıştım.

Tom

Aradığım kişinin sen olduğunu biliyordum. Galeride üst kattan seni seyrettim. Elindeki şişeden suyunu içtin ve galerinin camındaki tablolara öyle derin bakıyordun ki kendimi seyrediyormuşum gibi hissettim. Beni... Beni etkileyen bir eser gördüğümde yüzümde aynı seninkine benzeyen bir ifade olur. İçimi zevkle dolduran o his aynı zamanda nefesimi keser çünkü ne kadar çalışırsam çalışayım, benim eserlerimin asla karşımdaki şey kadar güzel olmayacağını bilirim.

Sana baktım, sokaktan karşıya geçiyordun. Kafanı sola ve sağa çevirdiğinde ve sonra kafeye doğru yürüdüğünde boynundaki kolyeden güneş ışığının küçük pırıltıları yansıdı. Janet'in elindeki torbaları kaptım ve hızla galeriden çıkıp karşıya geçerek tesadüfen tanışmamız için bir fırsat yaratmak istedim. Sana yaklaşırken nefes almakta güçlük çekiyordum. Ne yapacağımı planlamamıştım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim seninle konuşmam gerektiği idi. Ve sonra *Ana Rahmi*'ni fark ettim; bir müşterinin sipariş ettiği minyatür setin parçası olarak tasarladığım figürü ve anladım ki bu, bir işaretti. 'İşaret' gibi şeylere inanmamam gerektiğini biliyordum ama benim kadar

yolunu kaybetmiş biri için, bazen hayatın ara sıra yardım eli uzatacağı fikri kabul edilebilir bir şeye dönüşüyor.

Sana dokunduğumda teninin nasıl olacağını biliyordum. Avuçlarının ellerimin içine mükemmel oturacağını biliyordum. Saçlarının elma kokacağını biliyordum. Seninle olmamın kaderim olduğunu biliyordum. Nefesinin yükselip alçalmasına, şeftali kokmasına ve sanki benimle ilgili gizli bir şaka biliyormuşsun gibi utangaçça gülümsemene bayılmıştım.

Stüdyoya geri döndüğümde Georgie, şeytanın bacağına kırmışım gibi göründüğümü söyledi ki sanırım öyle hissediyordum. Stüdyo aniden karardığı sırada, Georgie'nin büyük boy eserlerinden birini taşıyacak olan rafın son çivisini çakıyordum: *Kelebek Bombası*. Dışındaki kaplama açıldığında keleşi andıran Alman yapımı bir bombaya ithafen ona bu ismi vermişti; bu bombalar asla yukarıdan tek tek bırakılmaz, daima kümeler halinde atılırlardı. Gerçi hayatta hiçbir yıkımın tekil olduğu söylenemez, değil mi? Georgie'nin yaptığı eser, savaş için harcanan paraya dair bir yorumdu. İç içe geçmiş yüzlerce bronzdan böğürtlen dalının oluşturduğu, iki yüz elli santimlik bir silahtı bu. Üzerinde pleksi camdan o meşhur haç vardı ve içindeki yüzlerce yeşil ipekten keleş, kan ve yıkım yerine, çok daha güzel bir şeye dönüşme potansiyeli olan parayı temsil ediyordu. Kırmızı camdan taçyapraklarının oluşturduğu tetik, dökülen kanı anlatıyordu. Pencereden dışarı baktım ve gökyüzünün, yaklaşan yaz fırtınasıyla karardığını fark ettim ama tek görebildiğim şey sendin. Bu mesafeden bile onun sen olduğunu biliyordum. Sana bakarken, saçlarını açtın, kafanı gökyüzüne kaldırarak dönmeye başladın. Gülümsediğini tahmin edebiliyordum ve yanından geçenlere yaptığın el kol hareketlerine bakılırsa şarkı söylüyordun.

"Biraz dışarı çıkmam gerek!" diye seslendim Georgie'ye. O sırada, diğer heykellerinden birinin camını parlatmakla meşguldü.

Bu seferki üzerinde yeniden doğuşu temsil eden, sarı camdan fulyalar olan bronz bir tabuttu.

“Sağanak yağıyor!” dedi ben koşarak kapıdan çıkarken. Seni bir an için kaybettim. Rüzgâr nefesimi kesmişti ama sesini hâlâ duyabiliyordum. *Where the Streets Have No Name* şarkısını, yanımdaymışsın gibi söylediğini duyabiliyordum. Ama sonra, sahile inen merdivenlerde eteğinin desenlerini seçebildiğimden düşündüğümden çok daha uzakta olduğunu anladım. Basamakları ikişer ikişer indim ve sonunda sen de bana doğru yürüdün. Yaklaştığımızda, neredeyse saydam gibi görünen gri-yeşil gözlerinin içine baktım. Aynı anda, hem tamamen kontrolünü yitirmiş hem de her şey kontrolünün altındaymış gibi görünüyordun. Ben gelip karşında durana kadar şarkı söylemeye devam ettin. Denizcilerin seyir defterlerinde anlattıkları efsanevi denizkızları gibiydin: Güzel ve tehlikeli. Beni baştan çıkarıp tehlikeli sulara mı çekmekti niyetin, yoksa asıl kurtarılmaya ihtiyacı olan sen miydin? Sırılsıklam olmuştun. Sana, ilerideki eski korsan mağaralarından birine sığınabileceğimizi söyledim ve çok normal bir şeymiş gibi elini elime aldım. Yürürken hiç konuşmadık. Mağaranın ağzında durup fırtınayı seyrederken de hiçbir şey söylemedik. Ufukta çatallanan yıldırımını el ele izlerken nabzının benimkiyle aynı anda attığını hissedebiliyordum. Gök gürlediğinde korkmamak için parmaklarınla elimi biraz daha sıkı sarıyordun. Deniz sanki göklerden gelen güçlü duygulara kendi içinde bir yön veriyormuşçasına kabarıp alçalıyordu; tıpkı benim vücudumun da ikimizin arasındaki delirtici duygulara bir yön vermeye çalışması gibi. Hayatımda yaşadığım en ilham verici ve en tatmin edici andı. Yağmur dindiğinde, gri gözlerini bana çevirdin ve yüzümde bir cevap arıyormuşsun gibi baktın.

“Gerçekten sen misin?” diye sordun.

“Evet,” dedim. Uzandın ve yanağımı okşadın; kirli sakalımın avucunda titrediğini hissettim. Ve sonra gittin.

Duştan çıktım ve aynadaki buharı silip yansıma baktım. Bana baktığında ne görmüştün acaba? Olduğumdan daha yaşlı gösterdiğimi mi düşünmüştün? Elimi, okşadığın yanağımda gezdirdim. Gözaltlarımda yorgunluğun ve yıpranmanın ilk işaretleri belirmeye başlamış olsa da elmacık kemiklerim hâlâ sıkıydı. O gece, uzun süreden beri ilk kez, en azından beş saat uyuyabilmeyi başarabilmişim. Gözaltılarımın değişmez bir parçası olmaya başlamış torbaların inmesine epey yardımcı olmuştu bu uyku. Elimi çenemdeki kirli sakalda, her tıraş olduğumda kesmeyi ihmal etmediğim o sinir bozucu gamzede, sonra da saçlarımda gezdirdim. Kolaylık olsun diye saçlarımı kısa kestiriyordum aslında; koyu kestane saçlarım eskiden epey kıvrıkcıklardı. Ama bir ara, artık uzun saçlı olamayacak kadar yaşlandığıma karar vermiştim – bir rock yıldızı hiç değildim.

Yatağın üzerine üç tane kısa kollu gömlek koydum ve tarzları da renkleri de son derece benzer olan bu gömleklere bakıp sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi hangisini giyeceğime karar vermeye çalıştım. Senin seveceğin bir kıyafet seçmek istiyordum. Teninde yumuşaklığını hissedeceğin bir kumaş. Eğer kumaş çok sert olursa, ürkmeden ve seni kaybetmekten endişe ediyordum. Önce, açık mavi, ipek olanı seçtim ama sonra, bunun fazla gösterişli olacağını düşündüm. Bu yüzden aceleyle, *Nevermind* albüm kapağının olduğu Nirvana tişörtümü giydim ve gömleği de onun üzerine geçirerek, resimde yüzen bebeğin, dikkati gömlekten biraz olsun çekmesini umdum. Sahip olduğum tek tarz kesim kötü giydim. Sonra ergen gibi giyinmiş koca bir adam gibi görünmekten endişe ettim ve aynaya baktığımda tam da öyle görüldüğüme karar vererek kötü çıkarıp lacivert

kumaş pantolonumu giydim. Bileğimdeki boşluğa baktım. Bilekliğimi özlüyordum. Keşke nereye kaybolduğunu bilseydim. Düşüp Arnavut kaldırımına zemine çarptığım an hafızamda hâlâ net değildi. Hastanede kendime gelip etrafıma baktığımda nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman almıştı: Taunton'daki evimden kilometrelerce uzakta, satış gezilerimden birindeydim o sırada. Daha önce benzerini sadece bir kez yaşadığım bir panik duygusuna kapılmıştım. Yine aynı noktaya geri dönmüşüm gibi hissettim. Kaybolmuş. Yalnız. Hastaneden bir suçlu gibi yürüyerek çıktığım anı düşününce ürperdim. Ama hemen eve dönmek zorundaydım; beni baygın halde, üzerimde hiçbir kimlik yokken bulmuş olmaları zaten yeterince kötüydü ve geçmişimle ilgili daha fazla sorguya çekilmeye katlanamazdım – hakkımda ne bulduklarını kim bilebilirdi? Pişman olduğum tek şey, Georgie'nin bana verdiği bilekliği orada bırakmamdı. Espri olsun diye bilekliğe adımı yazdırmıştı: "Böylece kim olduğunı unutmazsın," demişti gülerek. Sanırım istediği şey, çanın olduğu o eski bilekliği değiştirmemdi artık. Bir nevi, geçmişini geride bırakmamı söylüyordu. Ama işte bunu yapamamıştım. O hafta klipsi birkaç defa açılmıştı; tamir etmeliydim. Daha sonraki gün her iki bileğim de boş kalmıştı.

O günden sonra bir daha bayılmadım. Galeride kepenkleri indirirken çıkardığım gürültü sırasında hafif bir mide bulantısı ve nefessiz kalıyormuş gibi hissetmek hiç hoş bir duygu değildi. Belki de küçük bir gıda zehirlenmesi yaşıyordum. Pek iyi bir aşçı olduğum söylenemezdi ne de olsa.

Saate baktım ve biraman kalanını içtikten sonra dağ kulübesinden çıktım. Bu kulübe benim evimdi. George Finnegan adında yaşlı bir adamdan kiralamıştım. O zamanlar bomboş bir yerdi. Ailesi, yaşlı adamı bir huzur evine yerleşmeye ikna etmişlerdi. Kulübe deniz kıyısındaki kayalığın ucunda duruyor.

Kayalık bu hızla aşınmaya devam ederse gelecek elli yıl içinde denize doğru yuvarlanacak. Merkezi ısıtması yoktu, sadece sağı solu belli olmayan bir mutfak sobası var – kendisiyle ilişkimiz hâlâ inişli çıkışlı. Bahçesi, epeydir ihmal edilmiş çimlerden ve yarım yamalak bostanlardan ibaret. Üç tane yatak odası var; bunların ikisinde evin orijinal şömineleri duruyor. Bacaları yıllardan beri temizlenmemişti. Tuhaf, dairesel desenleri olan halıların rengi solmuştu ve üzerlerine yılların lekeleri işlemişti. George ölünce, kızı Grace evi satın almamı teklif etti. Ama herhangi bir banka hesabım olmadığı için bunu yapabileceğimi düşünmedim. Birlikte bir anlaşılmaya vardık. Orayı kiralamaya devam edecektim ve yüklü para getiren bir sipariş olunca orayı satın alacaktım. Sonunda iyi bir miktar ödeyerek aldım. Grace'in kocası yatırım alanında başarılı bir iş adamıydı, paraya ihtiyaçları olduğu için evi satmak istediğini sanmıyorum. Daha çok, babasının evinin, hayattayken tanıdığı birine kalması fikri Grace'e huzur verdiği için bunu istiyor gibiydi. Neden öyle hissettiğini şimdi anlayabiliyorum.

Evdeki döşemeler artık zımparalanmış, cilalanmıştı. Açık şömineler temizlenmiş ve tekrar çalışır hale getirilmişti. Geçen dokuz sene içinde evdeki bütün mobilyaları yeniledim. İkinci el pazarlarından, eskicilerden eşyalar topladım. Bu arada, dikiş makinesini kullanmakta epey başarılı olduğumu da keşfettim. Bu evdeki her şey bana aitti, bu evdeki her şey bendim.

Meşe kapının ağır tokmağını çevirdim ve kafamı kaldırıp beyaz boyalı duvarlara, kulübenin ön tarafında baştan başa uzanan ahşap verandaya baktım ve gülümsedim. Bu evi severdin, bundan emindim. Seveceğini adım gibi biliyordum.

Saat nerdeyse altı olmuştu ve sen hâlâ gelmedin. İyi bir açılış gecesi idi. Gündüz çıkan fırtına dinmişti. Galerinin pencereleri

ve kapıları açıktı. İçeriye denizin sesi, denizin kokusu giriyordu. Pencereden dışarı baktım ve havanın tuzlu kokusunu içime çektim.

“Tom!” Georgie bana eserlerimden birine bakmakta olan bir adamı işaret etti. Adam inanılmaz derecede Noel Baba’ya benziyordu. Yalnızca şortu bej rengiydi ve ayağında peygamberlerinkileri andıran sandaletler vardı. *Değişmezlik* adını verdiğim, ayaklı heykele bakıyordu. Bu, acı çekiyormuş gibi iki büküm olmuş bir meşe ağacıydı. Onu hatırladın mı? Adamın nemli ve soğuk elini sıkarak tokalaştım.

“Bu eseri çok beğendim, nereden esinlendiniz?”

“Bir kâbustan,” dedim. Kâbuslar... Hayatımı zehir ediyordular. O güne dek, her gece dört ya da beş kâbus görüyordum. O kadar dayanılmaz olmuşlardı ki artık bir noktada hiç uymadan elli iki saat geçirmiştım. İşte, bu heykel onun ürünüydü. Gördüğüm kâbusu gerçek bir şeye dönüştürebilsem, belki onu kontrol altına alabilirim diye düşünmüştüm. Deli saçmasıydı, biliyorum ama uykusuzluk insanı bu hale getirebiliyordu.

Ağacın gövdesiyle birlikte yana yatan soğuk yapraklardan birine dokundum; bütün heykel tek bir yöne, sağ taraftan kaçıyor gibi, sola yatıyor, sanki kendini bilinmez bir şeyden korumaya çalışıyordu. Yalnızca tek bir gül sağa eğiliyordu; acının geldiği tarafa, kâbusuma.

Nezaketen bir süre orada durdum ve adamın eserime yaptığı yorumları dinledim. Açılış gecelerine genelde hevesli amatörler, sanat öğretmenleri ya da emekliye ayrılmış tarih profesörleri gelirdi ki bu adam da bu son gruptan biriydi. Böyleleri genelde eserleriniz hakkında konuştukça konuşur ama birini bile satın almazlardı. Eserleri olduğu kadar içerideki diğer insanları da pek konuşmadan inceleyen iyi giyimli kişilerse gerçek alıcılardı. Fakat bu açılış gecesinde aklımda sadece sen vardın. Tekrar saate baktım. Altıyı yirmi geçiyordu ve sen hâlâ gelmemiştin.

Bar görevi gören masadan bir kadeh şampanya alıp Georgie'ye baktım. Georgie göz alıcı bir kadındı. Genellikle tepede topuz yaptığı kalın, sarı buklelerini serbest bırakmıştı. Siyah, dar elbisesi, Jessica Rabbit'e benzeyen vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. Nazikçe ve hiç utanma gereği duymadan elini, yanındaki şişman, gözlüklü adamın koluna koyunca kadehimin arkasından çaktırmadan güldüm. Adamın yanaklarının rengine bakılacak olursa, o da birkaç kadeh şampanya içmişti belli ki. Georgie eşcinseldir. Ama bu, eserlerine ilgi gösteren belli yaştaki beyefendilerle arsızca flört etmesine hiç engel olmazdı.

Georgie benim hayatımı kurtarmıştı. Gidecek hiçbir yerim yokken beni yanına almıştı. Devon'da bir üst geçidin altına sığınmıştım, donuyordum ve açlık çekiyordum. Bu yüzden meşrubat kutularından heykeller yapmaya başlamıştım. Bıçağı nereden bulmuştum hatırlamıyorum ama o sonu gelmeyen günlerde bir şeylerle meşgul olma fırsatını yakaladığım için şanslıydım. Bazen yaptıklarımın birçoğunu satabiliyordum ve böylece bir paket cips ya da sıcak bir fincan kahve alacak param oluyordu ama bütün kazancım bundan ibaretti. Sokaklarda ne kadar zaman yaşadım bilmiyorum. Georgie birkaç defa bana bir sandviç ya da içecek bırakmak için yanıma uğramıştı. Beni kurtardığı gün, yerde baygın yatıyordum ve başım kanıyordu.

Ne olduğunu bilmiyorum. Tek hatırladığım sert bir objeyle kafama vurulmuş olduğuydu. Kendime geldiğimde, kutulardan yaptığım bütün heykeller çalınmıştı. Ayakkabılarımı ve içinde sakladığım birkaç poundu da almışlardı. Birkaç defa kendime gelip bilincimi tekrar kaybettikten sonra nihayet hastanede uyanmıştım. Georgie başucumda oturup bana geçmişimle ilgili sorular sormuştu ve ardından, stüdyosunda bir iş vermeyi önermişti. Ona teşekkür ettiğimde, omuz silkmiş, teşekkürü gerek olmadığını, burjuva vicdanını biraz olsun böylece rahatlattığını söylemişti.

Georgie şimdi omzunun üzerinden bana bakarak abartılı bir şekilde göz kırptı. Kadehimi ona doğru şerefe kaldırdım ve o anda kadehte senin yüzünün yansımaları görüp donakaldım. Galerideki açık pencerelerden birinin önünde duruyordun ve kadehimi hafifçe çevirdiğimde yüzün benek benek ısıltılarla çerçeveselendi. Bir an için tereddüt ettin ve sonra galerinin öbür ucuna yürüdün. Arkamı dönmek ve yüzüne bakmak için cesaretimi toplamaya çalışırken kalbim deli gibi çarpıyordu. Önce beni fark etmedin; büyülenmiş gibi *Değişmezlik* eserime bakıyordun. Seni seyrettim. Uzandın ve nazikçe ağacın kıvrımına dokundun. Ensendeki örgüden kurtulan ince saç tellerine baktım. Dokununca, göründüklerinden çok daha kalın olduklarını hissedeceğimi biliyordum. Hafif kalkık burnun güneşte hafifçe yanmıştı ve klasik güzellik anlayışına göre, birbirinden fazla ayrıık olan gözlerinin çevresine duman grisi far sürmüştün. Ortadaki üst dişlerinle kalın, dolgun alt dudağını ısırırdın. Dudaklarında pırıldayan o parlaticının tadını merak ettiğimi hatırlıyorum. Üzerinde kırmızı bir elbise vardı. Ellili yılların tarzı puantiyeli elbisenin altında yanık tenli, zarif bacakların görünüyordu. Elini heykelde gezdirdin ve sonra, gülün olduğu kısma gelince durdun. Yüzündeki ifade değişti. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdın ve gözlerin doldu. Elinle yavaşça gülün gövdesine ve yapraklarına dokunduğunda yanağından bir damla yaş süzüldü. Sonra başını çevirdin, gözlerinle beni aradın. Sonra göz göze geldik. Bakışlarında bir çaresizlik vardı sanki. O zamanlar sebebini anlamamış olduğum bir çaresizlik... Elini kaldırdın ve benden özür diler gibi durmamı işaret ettin. Sana doğru yürüdüm ama sen geri çekildin, gözlerinde yine o telaşlı bakışlar... Olduğum yerde durdum ama sen geri çekilmeye devam ettin. Nedenini anlamadığım bir şey yüzünden bakışlarınla benden, adeta yalvarırcasına özür diliyordun. Seni uyarmak istedim ama telaştan

gözün bir şey görmüyordu ve geri geri gidip *Kelebek Bombası*'na çarptın. Birbirine çarpan metalin tiz sesi bütün galeride yankılandı ve herkes dönüp sana baktı. Durdun, kafanı geri atıp yukarı baktın ve bombanın üstündeki hacın hafifçe öne doğru düşmesini artık engelleyemeyeceğini gördün. Hacın içindeki kelekler serbest kalmış düşünüyorlardı. Gözlerinin zümrüt yeşili, etrafında uçuşan keleklerin kanatlarıyla aynı renkti. Gözlelerinden omuzlarına, saçlarına yaşlar döküldü yavaşça. Kırmızı elbisenin etrafında uçuşan yeşil pırıltılar neredeyse rüya gibi bir sahne yaratıyordu. Bugüne dek gördüğüm en güzel manzaraydı.

Galeride herkes şaşkınlıktan donakalmıştı. Ve sonra ağzını açtın. O, pürüzsüz, berrak sesi tanıdım; Sinéad O'Connor'ın yüzü ve şarkıyı söylediği kült videosu gözümde canlandı.

Sesin galerideki herkesi etkisi altına alırken sen, birileri senden sevgisini alıp gideli tam on bir sene, on altı gün olduğunu söylüyordun. Bana isyankâr bir bakış attın ve gitmek istediğin yeri senin seçtiğini söyledin. Sözleri bütün tutkunu vererek söylemenden, sesinin tonundan büyülenmiştim. O zarif ellerini kaldırarak ne zaman istersen gidebileceğini hareketlerle canlandırdın, tıpkı şarkıdaki gibi. Sesin şefkatli ama kararlıydı. Bana doğru temkinli bir adım atıp yaklaştın. Ağzından çıkan her söze inanıyordum. Pahalı restoranlarda yemek yerken görebiliyordum seni. Ve kafanı hafifçe sallayarak kirpiklerini aşağı eğdikten sonra bakışlarını kaldırıp gözlerimin içine bakarak şarkının başlığını söyleyeceğin yere geldin ve *Nothing Compares 2 U* dedin bana. Sana yardım etmem için yalvarıyormuşsun gibi bakmaya devam ettin gözlerimin içine. Şarkısını kaybetmiş bir kuştan bahsederken kırılgan, titrek bir tonla devam ettin. O pürüzsüz sesinle, eğlence reçetesi yazan doktordan söz ederken başını hafifçe salladın ve sonra bana bakıp gülümsedin: O doktor budalanın tekiydi. Galerideki diğer herkesin şaşkın ve

alaycı bakışlarına aldırış etmeden bana yaklaştın. Sadece bir şarkı söylediğini biliyordum; başkası tarafından yazılmış bir şarkı, ama onu bana söyleyiş şeklin yüzünden, seni kollarıma alıp sarılmak, korumak ve bir daha ağlamaman için elimden gelen her şeyi yapacağımı söylemek istedim.

Sanki gerçekten bahçemize çiçekler ekmişim gibi hissettirdin beni, sanki gerçekten seninle yaşadığımız bir hayat varmış gibi. Ama bunlar sadece şarkı sözüydü, başka birinin çektiği acıyı anlatan kelimelerdi. Benimle yaşamanın bazen zor olduğunu açıklarken yanağından akan bir damla yaş sildin. Kurgu, senin ağzında adeta gerçeğe dönüşüyordu.

Karşımda durup kafanı sallayarak, “Hiçbir şey seninle kıyaslanamaz,” diye şarkıyı bitirirken bana uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldın.

Ve beni öptün.

Saçındaki kelekler düşüp etrafımızda süzülürken tuzlu gözyaşların, geçmişime, bugünüme ve geleceğime karıştılar.

Melody

Şömineye odun atarken bronzlaşmış sırtındaki kasların gerilmesini seyrettim. Zaman kavramımı yitirmiştim ama havanın serinliğine bakılacak olursa sabaha karşıydı. Rüzgâr, evin eski pervazlarından içeri esiyor, ağır, beyaz perdeler duvara çarpıyordu. O eğilip ateşe ve ardından kafasını çevirip bana bakarken, yumuşak gri yatak örtüsünü çenemin altına kadar çektim. Gülümsedi. Yatağı düzelttim ve elimi kafamın altına koydum. Onunla göz göze geldik. Elini çenesindeki kirli sakalında gezdirdi, sonra ayağa kalkıp tekrar yatağa geldi. Başını karnıma koyması için ona doğru döndüm. Elimi, kafasındaki çukurlarda ve tümseklerde gezdirdim: Benden önce ve benden sonraki hayatının bir haritasıydı bu. Yeni yara izleri vardı –bunlar bensiz yaşamının kanıtlarıydı– ve bazılarını da hatırlıyordum. Şimdi işaret parmağımı üzerinde gezdirdiğim iz gibi: Sağ kulağının bir santim üzerindeki zikzak çizgi mesela. Bu, ben Flynn’e hamileyken Yılbaşı süslerini astığı sırada merdivenden düştüğü zaman olmuştu. Ayak parmaklarımı bilinmeyen cevaplardan oluşan buz gibi bir suya sokuyordum ve sudaki akıntının, bizi sıcak yatağın güvenli bölgesinden başka bir yere sürüklememesi için dua ediyordum.

“Bu ne zaman oldu?” diye sordum yavaşça. Sıcak ve sert eliyle parmağımın üzerini örttü.

“On iki yaşındayken bir rugby maçında.” Ayağımı sudan çıkarıp ılık odamıza geri döndüm. Bir süre daha burada kalmak istiyordum. Önce tereddüt ettim. Sonra o parmaklarını parmaklarıma doladı ve elimi dudaklarına götürüp öptü. Yalan söylüyordu.

“Çocuğun var mı?” diye sordu. Ona nasıl söyleyebilirdim? Onun kadar hassas durumda olan bir adamı, hiç tanımadığı çocuklarının olduğu bir hayata nasıl sürükledim? Biri davranış sorunları olan genç bir erkek, diğeryse ergenlik çağında kafasından ne geçtiği bilinmez bir kız... Ve tabii durup bir şarkı patlatmadan sokakta yürümeyi dahi beceremeyen bir eş... Onun burada bir düzeni, mutlu bir hayatı vardı. Şimdi hayatını yerle bir etmek bana mı kalmıştı?

“Hayır,” diyerek yalan söyledim. “Senin var mı?”

“Hayır.” İkimiz de yalan söylüyorduk: Yatak örtülerine dolanmış yatıyorduk; kokularımız ve kandırmacalarımız, cevaplanmamış sorularımızın yaklaşan fırtınasına karşı geçici bir bariyer sağlıyordu.

“Bana kendin hakkında bir şey söylesene,” dedim. O tanıdık ve güçlü istekle midem yine düğümleniyordu; bizi neden terk ettiğini bilmeye ihtiyacım vardı. Neden birlikte geçirdiğimiz hayata dair hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi görüldüğünü anlamalıydım.

“Göbek deliklerini hiç sevmem.”

Hafifçe güldüm. “Göbek delikleri mi?”

“Sinsi bir görünüşleri var,” dedi ve omuz silkti. “Sen de kendin hakkında bir şey söyle...” Başını kaldırdı ve uzun kirpiklerinin ardında, şöminenin ateşinin yansımasıyla parlayan gözlerini bana çevirdi.

“Peki... Sol göğsüm diğerinden daha büyük.”

“Gerçekten mi?” diye sordu tek kaşını kaldırarak. “Sana inanmıyorum galiba.” Üzerimdeki örtüyü çekmeye başladı. Bir süre örtüyü çekiştirmeye devam ederek güldük. Kahkahalarımıza şömine ateşinin çatırtıları ve dalgaların sesi karışıyordu. Yaşadığımız o mükemmel an için harika bir fondu. Saçıma gözlerimin önünden çekip burnumun ucunu öptü. “Bu kalkık burnuna bayılıyorum.”

“Nasıl yani, Hoo gibi mi?”

“Ne gibi mi?”

“Hoo işte. Dr. Seuss’ta var ya, hani?” diye açıkladım.

“Dr. Who?”

“Evet, Hoo işte.”

Tekrar bir kahkaha attı. “Hayır, ben Dr. Who’dan bahsediyorum.”

“Ah, hani şu zaman makinası olan Dr. Who mu?” Yaşadığımız kafa karışıklığına gülmeye başladım. Odanın içi, kuş gibi hafif hissettiren bir neşeye doluyordu.

“Hayır, ben... şey...” Kafasını iki yana salladı. O sırada karnım gürültüyle guruldadı ve kafası bu sesle sarsıldı. Gülmeyi bıraktım ve ses ağzımdan çıkmış gibi elimle ağzımı kapadım. Karnıma bakıp güldü.

“Aç mısın?”

Şafak sökerken, loş, grimsi ışıklar değişmeye başlıyor, mutfak uyanışa geçiyordu ve bu mutfağın içinde ben de vardım. Elimde taze bir fincan kahveyle duruyordum, fincanın sıcaklığı, tatmin olmuş bedenime sızıyordu. Vücudumun, kim bilir ne zamandan beri ölü olan parçaları gerinip esniyordu. Buz gibi ve bomboş gecelerde yüzlerce kez gördüğüm rüyalar şimdi karşımda gerçeğe dönüşüyordu. Yumurtaları nereye koyduğunu hatırlamaya çalı-

şirken durup ensesini kaşması, bir kibrit çakıp ocağı yakarken başını yana eğişi, parmağının ucu kibritten yanınca parmağını ağzında ıslatması. Ve bana bakışı... Kaybolmasından sonra aylarca kafamda bunun gibi anları tekrar tekrar canlandırmıştım; öyle ki acaba bütün bunları ben mi uyduruyorum diye merak ediyordum. Yaşananları romantikleştiriyor muydum? Herhalde öyle olmalıydı, yoksa beni neden terk edecekti ki? Ama buna rağmen işte bütün gerçekliğiyle karşımdaydı. Tavaya peynir rendelerken bana attığı kısa kısa bakışlar... Suratımda dün geceden kalma dağınık bir makyaj olmasının ya da yüzümdeki çizgilerin derinleşmesinin bir önemi yoktu. Bana bakışları, yüzüme gülümsemesi... Hayatında gördüğü en güzel kadın olduğumu düşündüğünü anlatmaya yetiyordu. Fincanımı, mutfağın en ucunda duran mavi koltuğun yanındaki küçük sehpaye koydum ve bacaklarımı toplayarak koltuğa yerleştim.

“Worcestershire sosu? Omlette?” diye sorguladım şüpheyle, tıpkı bana ilk omlet pişirdiğinde sorduğum gibi. İçinde bulunduğumuz durumun dejavu hali soğukkanlılığımı kaybetmeme sebep oluyordu. Mutfağın ortasındaki eskimiş meşe ahşabı tezgâhta durduğu yerden çatalını bana doğru kaldırdı.

“Bekle ve gör,” dedi elinde iki tabak ve iki çatalla bana doğru gelerek. İki kişilik bir kahvaltı... “Bayılacaksın.” Tabağı uzattı ve aniden kafası karışmış gibi durdu. “Bayılacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorum?” diye sordu başını sallayarak. Sadece bir anlığına belki de ona gerçeği söyleyebilirim diye düşündüm ama sonra, endişeli yüz ifadesine baktım ve kafede ilk gördüğüm o kaygısız tavrını hatırladım.

“Çünkü sosyetik birine mi benziyorum?” dedim sırtıtarak ve uzattığı tabağı aldım. Karşımdaki koltuğa oturmadan önce öne doğru eğildiğinde tüm vücudunu üzerimde hissettim. Sonra arkasına yaslandı ve bacaklarını çapraz yaparak öne doğru uzattı.

Çatalımı, tuhaf görünümlü peynirli yumurtaya sapladım. Yere, ayaklarına baktım ve memnuniyetsizliğimi saklamaya çalıştım. Çatalını ağzına götürürken durdu.

“Sevmedin mi?” dedi lokmasını ağzına atıp, kendisi çok beğenmiş bir tavırla kafasını sallayarak.

“Ah, şey, evet çok güzel..”

Tekrar kafasını salladı ve yüzündeki gülümseme endişeli bir ifadeye dönüştü. “O zaman sorun ne?” diye sordu bana doğru eğilip.

“Şey... Sadece...” Ağzıma bir çatal dolusu daha omlet atarak cevap vermeyi erteledim. “Sorun... Ayakların,” dedim ve ağzımı sımsıkı kapayıp alt dudakımı ısırdım.

“Ayaklarım mı?” dedi şaşkınlık içinde. “Ayaklarımın nesi varmış?” Bir ayağını öbürünün üzerinden indirdi ve bileklerini sağa sola çevirmeye başladı.

“E işte... Çirkinler. Tanrım, bunu söylemenin kibar bir yolu yok ama işte çirkinler.”

Lokmasını abartılı bir şekilde yutkundu. “Çirkinler?” Başımla onayladım. “Çirkinler? Ayaklarım çirkin demek?” Kaşlarını çatı ve ayak parmaklarını yelpaze gibi esnetti.

“Bak işte!” dedim çatalımla parmaklarını işaret ederek. “Ayak parmakları bunu yapamamalı! Onlar el değil, ayak parmakları ve öyle açılmamaları lazım.”

“Hah! Ayaklarım çirkin. Ben de hayatım boyunca, ne sandaletler, ne parmak arası terlikler giyerek güzel bir şeymiş gibi sergiledim onları.” Sırıttı. “Madem vücutlarımızın tuhaf bölgelerinden konuşuyoruz...”

Çatalımı gürtlüyle masaya bıraktım. “Neymiş?” diye sordum. O da lokmasını özellikle ağır ağır çiğneyip, beklettiği için özür dilermiş gibi eliyle ağzını kapatıp havaya baktı. Nihayet, abartılı bir şekilde yutkundu.

“Kulak memen yok.”

Güldüm. “Tabii ki var.” Sağ kulağımı tutup dokunmaya çalıştım ama gerçekten de dokunacak bir yer yoktu.

“Hayır yok. Kulakların direkt boynunla birleşiyor. Hiç sallantıları yok.”

“Sallantıları yok?” diye tekrar ettim şaşkına uğramış gibi.

“Sallantı yok.” Tabağını yere bıraktı ve kendi kulaklarının ucunun nasıl sallandıklarını göstermek için parmağıyla salladı. “Benimkiler sallanıyor.” Onu taklit edip tabağımı bıraktım ve parmağımla kulağımı salladım. Fakat nafile. Ben sallantisızdım. Tabağımı alıp yemeye devam ettim.

“Suratını mı astın şimdi sen?” diye sordu bana inanamıyormuş gibi. Ben tabağımdaki son lokmayı da sıyrıp ağzıma attım.

“Hayır,” dedim ağzım dolu, suratım asık bir halde. Bir kahkaha atarak ayağa kalktı, boş tabağı elimden aldı ve kıkırdayarak lavaboya yürüyüp tabaklarımızı içine koydu. Arkasından gülümsedim, ayağa kalktım ve lavabonun köpüklü suyla dolmasını beklerken gidip kollarımı beline doladım. Tabakları yıkayıp bulaşıklığa dizerken başımı sırtına yasladım ve hareket eden kaslarını yanağımda hissettim. Bana döndü, çenemi yukarı kaldırıp dudaklarımdan nazikçe öptü. Sonra yavaşça kulaklarımı öptü. “Tuhaf kulaklarının olmasını seviyorum,” diye fısıldadı.

“Ayaklarının çirkin olmasını seviyorum.”

“Bu mu acaba?” diye sordu gözlerime bakarak. “İlk görüşte aşk dedikleri böyle bir şey mi?”

“Şu an için... Evet, öyle,” dedim. Elimden tuttu ve yatak odasına geri yürümeye başladık.

Vicdanımın, beni durdurmak için attığı çığlıkları, yalan söylememem, bir daha dönmemek üzere oradan çıkıp gitmem için yalvarmasını duymazlıktan geldim. Bacaklarımı ona dolayıp birlikte yatağa düşerken benim içimde kopan başka çığlıklar

vardı. Onunla olmayı hak ediyordum... Sadece bir günlüğüne dahi olsa bana ait olmasını hak ediyordum. Gidecektim, evet. Bir daha asla geri gelmeyecektim. Ailemizi gerçeklerden koruyacaktım ama şimdi... Şimdi lütfen benim olsun.

Uyurken uzanıp onu seyrettim. Göğsünün yükselip alçalmasına baktım. Bir inip bir kalkıyordu. Canlıydı. Yaşıyordu. Bu kez buna sonuna kadar ikna olmak, bu inancın tadını çıkarmak için müsaade ettim kendime. Ona doya doya son bir kez bakarak yataktan kalktım. Kıyafetlerimi aldım ve taş basamaklardan sessizce salona indim. Öylece durdum ve duvarlardaki resimlere, birbirine hiç uymasalar da bir şekilde uyumlu görünen eşyalara baktım. Eski sallanan sandalyeye dokundum – üzerine kolaj gibi eklenmiş daha yeni ahşap parçalarını görünce, bunu tamir etmesi ne kadar zamanını almıştır acaba diye düşündüm. Bakışlarımı, yükselip alçalın, bu evle beraber genişleyip daralan ahşap zeminde gezdirdim. Köşedeki şemsiyelikte çantam asılı duruyordu. Onun paltolarının arasına yerleşmişti. Hep orada asılıymış, hep oraya aitmiş gibi... Çantayı askıdan alırken ihanetiimin ağırlığını omuzlarımda hissettim. Titreyerek nefes aldım. Onu, gerçeği söyleyemeyecek kadar çok sevdiğimden emindim. Burada kalamayacak kadar çok seviyordum. Kapıyı ardımdan yavaşça çektim. Denizden gelen ılık bir esinti etrafımı sararken yürümeye başladım. Karşımda gülümseyen güneşe ve beni selamlayan martılara bakıp avucumun içiyle gözlerimdeki yaşları sildim.

Beş yaşlarımdayken, büyükannemle birlikte yemek yapardık: Daima pazar günleri ve daima bir plak çalarak. Pencere daima açık olur, fırında pişen elmalı turtaların kokusu dışarı yayılırdı. O sırada bunları neden hatırladığımı anlayamadım, ta ki Wilf Carter'ın *You Are My Sunshine* şarkısının epey eski bir versiyon-

nunu söylemeye başladığımı duyana kadar. Bu, büyükannemin en sevdiklerinden biriydi. Onu pikabına koyar, zaman iğnenin altında cızırdarak akardı. Fakat şimdi, gözyaşlarımın arasından kendi sesimi duyduğumda şarkıyı çok daha yavaş, kasvetli bir tempoda söylediyimi fark ettim.

Rüzgâr sesimi alıp uzaklara götürürken, gökyüzünde kara bulutlar olduğunda bile sevdiğim adamın beni nasıl mutlu ettiğini söylüyordum. Hıçkırarak devam ettim. Onu ne kadar sevdiğimi hiç bilebilecek miydi? Güneşimi benden alıp götürmesinler diye yalvararak şarkı söylemeyi sürdürdüm. Denize vuran güneşin şavkı, azgın dalgaların arasında boğuluyor ve telefonum çantamın içinde ısrarla titreşiyordu. Aldırış etmedim. Şu anda ne yaptığım umurumda değildi, geri dönmemi bekleyen hayatıma aldırıyordum. Sadece nakaratı defalarca tekrarladım. Beni nasıl mutlu ettiğini anlattım ve bu duygudan beni mahrum bırakmamaları için yalvardım. Dudaklarımı yaladım, gözyaşlarımın tuzuyla karışan ıslaklığın tadını aldım ve sonra derin bir nefes çekip şarkının geri kalanını kontrolsüzce bir anda söyleyiverdim. Yüzümü sildim, birkaç kez derin nefes aldım ve kendimden emin bir şekilde şarkının başlığını ve son sözünü fısıldadım: *You Are My Sunshine*.

Şehre döne döne inen dik patikayı takip ederken telefonumu çantamdan çıkardım ve Shane'den yedi cevapsız arama olduğunu gördüm. Rüzgârın aşındırdığı bir banka oturup tükenmiş bir halde onu aradım.

“Merhaba, benim.”

“İyi misin? Onu buldun mu? Melody?”

“Hı?”

“Onu buldun mu?”

“Evet.”

“Ve?”

“Ve’si bu. Kendine ait bir hayatı var. İçinde ben de, çocuklar da yokuz. Yani hepsi bu. Hikâyenin sonu.”

“Peki sen iyi misin?”

“Çok iyi olduğum söylenemez. Bir sonraki trenle eve dö-neceğim.”

“Döndüğün zaman seni görmeye gelmemi ister misin?”

“Çok nazıksın ama hayır. Biraz başımı...”

“Başını dinlemeye ihtiyacın var?”

“Evet... Yalnız kalmalıyım.”

Telefonu kapadım ve kararlı adımlarla otele yürüdüm.

Yatağın kenarına oturup cüzdanımı açtım ve tren biletimin hâlâ orada olup olmadığını kontrol ettim. Sonra, Flynn ve Rose’un geçen ay, okuldaki dönem sonu partisinde fotoğraf kabininde çektiardıkları fotoğrafı elime aldım. Yanımda taşıdığım yegâne gerçek fotoğraflardan biriydi bu – diğerdeleri ya koridordaki duvarlarda, ya bilgisayarımda ya da telefonumdaydılar. İkisinin haline bakıp güldüm. Rose abisinin arkasında durmuş başparmağıyla burnunu havaya kaldırıyordu. Flynn ise, önde diz çökmüş, üzerinde ‘ezik’ yazan aksesuarı kız kardeşine doğru tutuyordu. Bu ikisinin hayatımda olmaları bana yeterdi. Yetmek zorundaydı. Ne kadar şanslı olduğumu düşünerek ayağa kalktım. Bu dünyada kaç kişi hayatlarının aşkı öldükten sonra onunla son bir kez daha vakit geçirme şansına sahip olabilmişti ki? Fotoğrafı cüzdana geri koydum ve deniz manzaralı odada durup son bir kez hardal rengi duvarlara, ekose desenli perdelere baktım. Ardından valizimi aldığım gibi tren istasyonuna doğru yola koyuldum.

Dijital ekranda trenin zamanında varacağı yazıyordu. Limonatanın son yudumunu da içtim ve bardağı çöp kutusuna atıp

tren yoluna baktım. Tren ufukta görüldüğü sırada telefonum çaldı. Annem arıyordu.

“Merhaba, anne...”

“Merhaba, kızım, arkadaşın nasıl? İyi vakit geçiriyor musunuz?” diye sordu.

“Evet, iyiyim. Şey...”

“Dinle, canım, arkadaşım Veronica’nın Galler’de bir karanı var. Bu hafta aslında başka birileri kalacaktı ama son anda fikirlerini değiştirip kiralamaktan vazgeçmişler. Veronica da kalmak ister miyim diye bana sordu. Çocukları götürebilirim diye düşündüm. Aslında sana önceden danışmak isterdim ama çocuklar yanımdaydı ve ikisi de bu teklifi duyunca sevinçten havaya uçtular. Gitmeyi çok istiyorlar...”

“Nasıl yani? Bir haftalığına? Seninle?”

“Evet, hatta aslında bugün yola çıkacağız. At yarışından biraz para kazandım. Çocuklara söyledim, oradayken bir kısmını beraber harcayabiliriz. Civarda bir spor kulübü, yüzme havuzu ve go-kart varmış sanırım...”

Tren ilerideki virajdan dönerek platforma yaklaşırken bu plan değişimi hakkında ne hissettiğimi anlamaya çalıştım. O sırada telefonum tekrar titredi. Bir an kulağımdan uzaklaştırdım ve ekranda şu mesajı gördüm:

‘Lütfeeeeeeeeen?? Rose&Flynn! Öpücük!’

“Kıyafetleri, eşyaları ne olacak?”

“Canım kendi valizlerini kendi başlarına hazırlayacak yaş-talar artık. Hem evinizin anahtarı bende var.”

“İyi ama, anne, bundan emin misin? Flynn bazen zor bir çocuk olabiliyor ve Rose da...”

“Bak, şimdiye kadar son derece uslu davrandılar ve eğer herhangi bir saçmalığa sebep olurlarsa onları hemen eve geri getiririm. Sadece iki saat uzaklıkta olacağız.”

Tren platforma yanaştı ve kapılar açıldı.

“Hımmm... Şey...” Annemin güldüğünü, çocukların da arkadan bağırarak duyabiliyordum:

“Lütfen!!!!” Gülümsedim ve dudakımı ısırdım.

O sırada, Bermuda pantolonun altından kıllı bacakları görünen uzun boylu ve yaşlıca bir adam bana doğru yaklaştı ve başıyla treni işaret etti: “Affedersiniz, küçük hanım, binecek misiniz?”

“Melody, kararın ne?” diye sordu annem.

“Hayır, binmeyeceğim,” diyerek kafamı salladım kıllı bacaklı adama ve bir adım geri çekilerek anneme, “Evet,” dedim. Çocuklar arkada neşeyle bağırıp *Summer Holiday* şarkısını söylemeye başladılar. Güldüm, onlara veda ettim ve hızlı adımlarla tren istasyonundan çıktım.

Kayalık yamaca çıkan patikaya döndüğüm sırada saçlarım terden enseme yapışmıştı. Eğilip ellerimle dizlerimi tuttum ve birkaç dakika soluklanmaya çalıştım. Sırt çantamı ve kol çantamı hafifçe oynatarak ağırlıklarını değiştirerek ona doğru hızla yürümeye devam ettim. Patika döne döne ilerliyordu. Kupkuru olmuş boğazım acıyordu, karnıma giren sancılar bana durmamı söylüyorlardı. Ama duramazdım. Dağ kulübesi ufukta görününce daha hızlı yürümeye başladım. Rüzgârın gürültüsü nefes sesimi bastırıyordu. Sadece onun yanında olmak dışında hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Oraya geri dönmemin her şeyi daha da kötü hale getireceğine dair düşünceleri göz ardı ettim. Kartpostalı andıran manzaraya ulaştığımda adımlarım yavaşladı. Parmaklarımla dolanmış saçlarımı düzelttim ve sakince nefes almaya çalıştım. Kapının ağır ve soğuk tokmağını çevirdim, tokmağın kararlı

ağırlığı bir an beni durdurdu. Terden sıırsıklam olmuş elim, sanki bir uyarı işareti gibi üzerinden kaydı. Bana, buraya ait değilsin diyordu. Buralardan gideceksin. Ellerimi mavi çiçekli elbiseme sildim ve tokmağı sıkı sıkı tuttum... Evet, sonsuza kadar kalacak değildim belki ama şu an buradaydım.

İçeriye girdim. Serin bir hava ve iç ferahlatan renkler karşıladı beni. Çantalarımı yavaşça yere bıraktım. Pervazların hafif tıngırtısından başka ses duyulmuyordu. Camlar güneş ışığını tavana yansıtıyor, yukarıdan, galeride gördüğüm heykellere benzeyen huzmeler dökülüyordu: Salonun içi, gökkuşağı renkleri ve narin deniz kabuğu şekilleriyle doluydu.

“Merhaba?” Gümüş rengi sandaletlerimi çıkardım ve elime alarak mutfığa doğru minik adımlarla ilerledim. Yaptığımız kahvaltıdan kalan yumurta kabukları ve rendelenmiş peynirler olduğu gibi duruyordu.

“Merhaba?” diye tekrar ettim. Aynı anda hem davetsiz bir misafir hem de bu evin bir sakiniymişim gibi hissediyordum kendimi. Sandaletlerimi parmaklarımın ucunda sallaya sallaya temkinli adımlarla üst kata çıktım. Yatak odasından hafif bir inilti geliyordu, bir an duraksadım. Sesler şiddetini artırıp daha da yükselince kalbim hızla çarpmaya başladı. Yatak yaylarının çıkardığı belirgin ses ahşap zeminde yankılandı ve ayaklarımın parmakları bu sesle hafifçe büküldü. Yanında başka biri vardı. Bu düşünce beni yıkararak geçti kafamın içinden. Daha önce hissettiğim mutluluğa şeytani dikenler batıyordu şimdi. Sesler daha ilkel bir iniltiye dönüştü. Ayaklarım gidecekleri yöne doğru devam ediyor, beynim onları durdurmayı başaramıyordu. Kapıyı itmek üzere olan el sanki başka birinin eliydi. Açık pembe ojelі tırnaklar bana ait değildi. İşaret parmağımdaki ojenin döküldüğünü fark ettim ve kapı o sırada ardına kadar açıldı.

Çarşaf, yatak örtüsü dağılmıştı. İçlerinde hapsolmuş gibi kıvranarak yatan Tom'u gördüm. Yüzü, acı çekiyormuş gibi buruşmuştu. Onun enkaz gibi haline öylece donup bakakaldım; tıpkı yol kenarındaki bir kazaya geçerken baktığınız gibi. Yanında olduğumu fark etmeden bir kez daha bağırdı. Suratındaki acıya daha fazla dayanamayacaktım. Hafifçe omzuna dokunmak için uzandım. Fakat elim ateşten yanan tenine değer değmez gözleri bir anda açıldı. Yüzüme boş boş baktı. Gülümsemek üzereydim ama o sırada elini kaldırdı, yumruk yaptı. Gülümsemem yarıda kesildi. Yumruğunu mükemmel bir isabetle suratıma indirdi. Önce tenime işleyen acı, oradan yanağıma ve gözüme ulaştı. Geri uçtum ve kafamın arkasını yere çarptığımda adeta bir yumurta kırılmış gibi ses çıktı. Verdiği acıyı önce yanağımda, gözümde, kafamda ve sonra boynumda ve kalbimde hissederken bir süre öylece yattım.

“Aman Tanrım! Mel!” Yataktan aceleyle fırlayıp önümde çömeldi. Bakışlarındaki boşluk yerini endişe ve pişmanlığa bırakmıştı. Elini ağzına götürdü, parmaklarının boğumları bana attığı yumruk yüzünden hafifçe kızarmıştı. “İyi misin? Çok, çok üzgünüm...” Çenemi tutup kafamı sağa sola çevirerek hasarı incelerken gözleri doldu. “İyi misin?” diye sordu tekrar.

“Herkes...” Konuşmaya çalıştım ama dudaklarımı kıpırdata mıyordum. Yavaşça elimi dudaklarıma götürdüm ve ağzıma kan tadı geldi. Tom suratını buruşturdu. “Herkes incinir...” dedim.

“Gidip buz torbası getireyim. Çok üzgünüm, bazen gördüğüm rüyalar, kâbuslar... Ben...” Onu durdurdum çünkü REM'in *Everybody Hurts* şarkısına giriş yapmıştım bile. Bu hayattan artık bıkmış olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğimi söylüyordum ona... Ama insan pes etmemeliydi. El hareketleriyle biraz buz getirmeye gideceğini anlatmaya çalıştı ama onu kolundan tuttum.

“Gitme,” dedim. “Herkes acı çeker... Bazen herkes ağlar.” Yanıma oturdu ve beni kollarına aldı. Saçlarımı okşarken başımı kaldırıp ona baktım. Yüzümü incelediğini, af dileyen sözlerimi anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Şarkıya devam ederek ona hayatta bazen terslikler olabileceğini söyledim. Sonra güldüm ve kolumla dürterek şarkıya eşlik etmesini istedim. O da günlerin gecelere döndüğü, bazen her şeyden vazgeçebilirmişiz gibi hissettiğimiz, ama yine de asla pes etmediğimiz kısmı söyledi. Aniden üzerime çöküveren bir yorgunlukla ona cevap verdim ve yalnız olmadığını söyledim. Beni kollarında sallarken şarkıyı birlikte bitirdik ve anladım ki bunu söylemekte haklılarımış: *Everybody Hurts.*

Tom

Sıcacık kumların üzerinde otururken kollarımı sana doladım. Başın çenemin altındaydı. Eğilip alnına bir öpücük kondurdum, bunu senelerdir hep yapıyormuşum gibi. Küçükken nasıl çamurdan pasta yaptığınla ilgili gevezelik ediyordun. O halini hayal edebiliyordum. Yaramazlık peşinde, cin gibi parlayan gözler, yara bere ve pislik içindeki dizler. Yapış yapış olmuş parmaklar.

“Sen de yapar mıydın?” diye sordun. “Bugünkü çocuklar çamur pastası yapmıyorlar artık. Koli basili falan gibi endişeler yüzünden sanırım...”

İşte o anda sana gerçeği söylemeye karar vermiştim. Zannettiğin gibi biri olmadığımı sana söyleyecektim. Seninle sadece iki gündür birlikteydik ve şimdiden senden ayrı olmayı düşünemiyordum bile. Sanırım sana gerçeği bütünüyle söylememiş olduğumu hissediyordun, belki de sana güvendiğimi göstermem için bana zaman tanıyordun? İkimiz arasında yaşanan şeyin bugüne dek sadece efsanelerde olduğunu düşünürdüm. Peri masalıydı öyle şeyler... Birini gerçekten tanımadığınız halde onu nasıl bütün kalbinizle koşulsuzca sevebilirdiniz? Sonelere, Shakespeare’in hikâyelerine özgü bir aşkı bu. Balatlar ve Oscar ödüllü filmlerdeki aşk hikâyesiydi. Senin de bunu hissettiğini

biliyordum. Uyandığımda, kafan geri geri düşerken yüzündeki şaşkınlığın yerini bıraktığı o anlayışlı bakışlar, senin de bunu hissettiğini göstermişti bana.

“Bilmiyorum,” dedim. Elinle kumda daireler çiziyordun. “Yani hatırlamıyorum.” Bir an için durdun ve sonra daireleri genişletmeye devam ettin. “Hatırlamadığım birçok şey var.” Sanki bu lafıma dikkat kesilip sırtını dikleştirdin ama sonra ağırlığını yine üzerime bıraktın. Denize baktım ve gerçeklere doğru balıklama atladım. “On bir yıl öncesine kadar hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyorum.” Bir an sessizleştin.

“Neler hatırlıyorsun?” diye sordun sanki hiç şaşırmamış, sadece merak etmişsin gibi. Saçındaki beyaz dantel parçasını çözdüm. Rüzgâr onu gevşetmiş, burgu burgu dolamıştı.

“Hatırımdaki ilk anılar seninki ya da başka insanlarınkine benzemiyor. Çocukluğumu ya da yaşadığım evi hatırlamıyorum. Annemle babamı, okulu ya da liseyi hatırlamıyorum. Üniversiteye gidip gitmediğimi ya da ilk işimin ne olduğunu bilmiyorum... Hatırlayabildiğim en eski anım, Worcester’da bir alt geçitte karnıma yediğim tekme.”

“Worcester mı?”

“Evet. O zamanki halime bakılacak olursa bir süredir sokaklarda yatıp kalkıyormuşum. Belki hep sokaklarda yaşamıştım. Bilmiyorum.” Danteli atkuyruğuna bağladım ve fiyonk yaptım.

“Peki, nasıl hayatta kaldın?” Vücudunu sola doğru çevirdin ve yanağını göğsüme yaslayıp parmaklarımı dudaklarına götürdün.

“Dilenerek, çalarak – sadece yemek çalarak yani... Ama gurur duymadığım şeyler yaptım elbette. Başka seçeneğim yoktu. Sonra Georgie buldu beni: Bana bir iş, yaşayacak bir yer, bir hayat verdi.”

“Hiçbir şey hatırlamıyor musun? Önceki hayatına dair herhangi bir şey?” diye sordun. Yanağını okşadım, yüzündeki kum tanelerini avuçlarımda hissettim.

“Hiçbir şey. Ama çoğu zaman merak ediyorum...”

“Evet?” dedin sanki umuda kapılmışsın gibi.

“Sık sık gördüğüm bir kâbus var. Kâbusun içinde bir erkek çocuğu. Herhalde bir anlamı yoktur ama çocuğun suratının yarısı yok. Görüntü orada bulanıkmış gibi?”

“Buna benzer başka rüyalar da görüyor musun?”

“Rüya değil ki... Bir kâbus. Çocuk tuhaf görünüyor ve hep pençelerini bana geçiriyor... Gerçek bir insandan çok, bir hayvana benziyor. Bir de bazen bir ağaç oluyor kâbusumda. *Değişmezlik* eserimi bu yüzden yaptım. O ağaç için. Her seferinde gövdesinden mutlaka kırmızı bir gül çıkıyor. Ama o bile sonunda kötücül bir şeye dönüşüyor. Kocaman olup beni ele geçiriyor, boğuyor.”

“Hiç kim olduğunu bulmaya çalıştın mı?”

“Ben Tom’um. Bir sanatçuyım ve burada yaşıyorum. Kim olduğumu biliyorum.”

“Affedersin, amacım seni...”

“Üzgünüm, yani uzun zaman önce geçmişi artık geride bırakmaya karar verdim. Şu an hayatımda iyi bir noktadayım. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hem belki, geçmişimde bilmek istemeyeceğim şeyler vardır.”

“Seni anlıyorum. Yürüyüşe çıkalım mı?”

“Yürüyüşe çıkalım mı?” diye tekrar edip güldüm. “Sana eskiden eli baltalı bir katil olabileceğimi söylüyorum ve sen bana yürüyüşe çıkmayı mı teklif ediyorsun?” Buna inanamıyormuşum gibi başımı iki yana sallarken sen dirseğinle hafifçe kaburgalarıma vurdun.

“Ben de belki baltalı bir katilimdir...” dedin ve o sırada fark ettim ki haklıydın. Sinirlerin bozulduğunda şarkı söylemen

dışında ben de senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir de çocukken çamur pastası yapıyordun... Ve bir de seni seviyordum. Tüm bildiklerim bu kadardı.

Ayaklı küvetin içine uzanmıştın, bense saçlarını şampuanlıyordum. Bu küveti Truro'da bir garaj satışından almıştım. Küvetin içinde kat kat köpükler olduğunu hatırlıyorum.

“Sebebini bilmiyorlar. Doktorlar... Kazadan sonra bazı taramalar yapıldı ama beynimde sadece bir apse gibi bir şey gördüler. Tehlikeli ya da önemli bir şey değildi. Sadece birkaç gün antibiyotik kullandım, hepsi buydu. Bir sürü farklı doktora göründüm ama hiçbiri neden şarkı söylediğimi çözemedi. Tourette sendromuyla benzerlikleri olduğunu söylediler ama... Her neyse, daha önemli konulara gelelim. Seksenler. Seksenleri hatırlamaman kötü bir şey mi, emin değilim. Yine de bazı güzel klasik filmler vardır...” Kendini rahat hissettiğinde daha güçlü bir aksanla konuştuğunu fark ettim. Hafif bir Birmingham tınısı vardı sesinde. Tam olarak Frank Skinner gibi olduğu da söylenemezdi – seninki daha yumuşak bir aksandı. Ama aynı şekilde yükselip alçalıyordu. Musluktan damlayan suyun altında ayak parmaklarını oynattığın sırada gördüm o sahneyi. Parmaklarını yine bir musluğun altında kıpırdatıyordun ama bu kez, küvetin rengi bir anlığına yeşile dönmüştü ve ayak tırnaklarında kırmızı oje vardı. Aniden midem bulanmış gibi oldum ve tüm görüntü yana yattı. Ama sonra gözlerimi kırıp açtığımda her şey normale dönmüştü.

“Tırnaklarına oje sürer misin?” diye sordum ve ellerimi suya daldırıp beyaz, emaye tasa uzandım.

“Ben sana seksenlerdeki müthiş filmlerden bahsediyorum, *Top Gun*'ı anlatıyorum ve sen tırnaklarımı boyayıp boyamadığımı soruyorsun?” dedin gülerek.

“Affedersin, sadece... Boş ver.”

“Hayır, hayır... Sakın bana, eşlerine pedikür yaptırmayı seven adamlardan olduğunu söyleme, tamam mı?” Omzunun üzerinden bana baktın. Kendimi tutamadan gülümsedim. “Çünkü Tom, bu kadarını kaldırabileceğimi sanmıyorum. Baltalı katil olman anlaşılabilir bir şey ama eğer kadın gibi giyinmeye filan meraklıysan, bununla başa çıkamam.” Bir tas suyu kafandan aşağı döktüm. Ağzından suları püskürterek ellerini uzatıp havluyu bulmaya çalıştın.

“Bunu hak ettin,” dedim sana havluyu vererek. Havluyu boynuna doladın, beni kendine çekip öptükten sonra kafamın üzerinden bir tas su boşalttın. Yüzüme bakıp güldün. Yanaklarını okşadım ve senin gibi birini hak edecek ne yaptım diye düşündüm. Yüzünde hâlâ darbenin kızarıklıkları vardı, benim aldığım darbelerse hâlâ gizli saklıydı.

Bütün dikkatini vermiş ançüz doğrarken, dilini ağzının kenarından yine dışarı çıkarmanı izledim. Kendi kendine mırıldanarak bıçağı bir bezle sildin. Seninle ilgili dikkatimi çeken şeylerden biri de buydu. Mutluyken mırıldanıyordun, sinirlerin bozulduğunda şarkı söylüyordun. Uykunda da mırıldanıyordun. Sen tavada sarımsak ve biberleri pişirirken içeriye biraz serin hava gelsin diye mutfak kapısını açtım. Kafamdaki soruyu sormak istiyordum. Ama cevabını duymak istemiyordum. Benimle kalırmıydın? Bunu sormam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum çünkü vereceğin cevaptan korkuyordum.

“İşe ne zaman dönmen gerekiyor?” diye sordum tedirgince, bir kadeh kırmızı şarap koyup sana uzatarak. Elinin tersiyle alnını sildin ve kadehten büyük bir yudum aldın.

“İşlerini yaptığım kadının, Jo’nun annesinin sağlık durumu pek iyi değil. O yüzden ne zaman döneceğimi bilmiyorum.

Ama sanırım müstakbel eski kocası Shane, evde bazı şeylerle ilgilenmemi isteyebilir.” ‘Shane’ in adını söylerken yanaklarının hafifçe kızardığını gördüm.

“Onunla iyi anlaşıyor musunuz? Shane’le yani?” diye sordum, kıskançlıktan kelimeleri hızla birbirine bağlayarak.

“Evet... Shane...” Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı, “İyi biri,” dedin. Başını yana eğip bana baktın ve sırttın. “Yoksa kıskandın mı?”

“Hı?” diye sordum seni duyamamışım gibi. Elindeki bezi bana fırlattın. “Neden? Kıskanmalı mıyım?” dedim.

“Bir düşünelim... Shane yakışıklı, komik, iyi kalpli...” Ses tonundaki samimiyet tanıdık gelmişti ve yüzümdeki maske ini-verdi. “Ama,” diye ekledin. “Asla sen olamaz.” Zeytinleri tavaya attın ve doğranmış domatesleri ekleyip tahta kaşıkla karıştırdıktan sonra tavanın kapağını kapayıp ocağın altını söndürdün.

“Beraber miydiniz? Yani ikimizden önce?” diye sordum, seni ve kendimi işaret ederek.

“Yo, hayır. Öyle bir şey değil.” Kadehini eline aldın ve yanıma gelip dizime oturdun.

“Gideceksin diye korkuyorum,” diye fısıldadım boynuna doğru. Beni ya duymadın ya da cevap vermek istemedin çünkü sadece eğildin ve beni öptün. Bu yemeği yemeden bir saat önceydi.

Spagettini büyük bir iştahla ağzına attıktan sonra, sana doğru eğildim ve çenendeki domates sosunu sildim. Verandada oturuyorduk. Güneş denizde batıyor, dalgalar uykularında aheste aheste kıyıya vuruyordu.

“Burayı sevdim,” dedin.

“Gitmek zorunda değilsin,” dedim. Kafanı şöyle bir salladın ve bir şey söylemekten kaçınmak için tabağını bırakıp kadehini alarak kolumun altına sokuldun. Başını yine, en çok rahat ettiğin yer orasıymış gibi göğsüme yasladın.

“Kalp atışlarını duyabiliyorum.”

“O kalp benim değil artık. Onu benden çaldın.”

“*Pamuk Prenses*’teki kötü cadıymışım gibi geliyor kulağa,” dedin kıkırdayarak.

“Masalın orijinalinde cadının aslında kalbin peşinde olmadığını biliyor muydun? *Pamuk Prenses*’in akciğerini ve karaciğerini almak istiyormuş.”

“İğrenç.”

“Bayağı iç karartıcıymış şu Grimm kardeşler. Ayrıca çirkin kız kardeşler de aslında ayaklarını kesmeye çalışmışlar.”

“Ne?!”

“Evet, masalda ayaklarını cam ayakkabıya sığdırmak için parmaklarını kesiyorlarmış.”

“Vay canına. Sen kendi adını hatırlayamazken tüm bu bilgileri nasıl aklında tutmuşsun?”

“Bilmiyorum. Zihin, karmaşık bir mesele...”

“Kesinlikle katılıyorum.” Hafif bir esinti elbisenin eteklerini salladı.

“Pişano çalabiliyorum,” dedim aniden.

“Parmaklarının hep piyanistlere benzediğini düşünmüşümdür.”

“Ne zaman düşündün ki bunu?”

“Şey... Yani... Kafede tanıştığımızda. Sen dökülen eşyalarımı toplarken.”

“Hımmm.”

“Yani kendi kendime düşünmüştüm: Ne güzel elleri var, piyanist gibi. Piyanon var mı?”

“Henüz yok. Yakında bir tane bulacağım.”

“Yarın gidip bakmaya ne dersin?” Heveslenerek doğruldun. “Bütün bu hazineleri bulduğun yerleri bana da gösterirsin.” Gözlerin coşkuyla parlıyordu.

“Olur. Perşembe günü açık olan bir pazar var. Ama yarın ve Çarşamba günü biraz çalışmam gerek. Kasımda yeni bir sergim olacak.”

Pazardaki kalabalığın arasından güçlükle ilerlemeye çalışırken el ele tutuşuyorduk. Birlikte geçirdiğimiz hafta süresince, hayatımız belli bir ritim kazanmıştı. Geceleri geç saatlere kadar konuşmuştuk, ikimiz de fazla uyumayı seven insanlar değildik. Gün ağarmaya başlarken kollarımız, bacaklarımız birbirine dolanmış halde yarım yamalak uykulara dalmıştık. Senin yanında uyanık yatarken, sıcaklığın ve bana verdiğin o tanıdık his, ruhuma, kalbime işliyordu. Duygularıma bir anlam vermeye çalışıyordum. Neredeyse hiç tanımadığımı biri için nasıl böyle şeyler hissedebilirdim? Georgie dışında bugüne dek kimseye güvenmemiştim, hiç kimseyi sevmemiştim. Nasıl olmuştu da, seni böyle bir tutkuyla ve bu kadar aniden sevmeye başlamıştım? Yanağına düşen bir tutam saç kulağının arkasına çektim. Hissettiklerime hiçbir açıklama getiremiyordum ama gariptir ki en ufak bir korku da duymuyordum. Korktuğum tek şey seni kaybetmektir. Her gülümsemele, her kahrkahanla, yüzüme her bakışınla, bana kendimi korumam gerektiğini söyleyen mantıklı düşünceleri elimin tersiyle itiyordum. Belki bilincim henüz bilmiyordum ama bedenim her şeyin nedenini biliyordu. Beynimdeki sinirler belki hafıza kaybının altında ezilmiş, zarar görmüş olabilirlerdi ama hâlâ derinlerde bir yerde duruyorlar, nefes almaya, sana tutunmaya çalışıyorlardı.

Sabahları sen duş alırken ben ikimize kahvaltı hazırladım. Yıkandıktan sonra verandada oturup denizin esintisiyle saçlarını kuruturken benimle kahve içip gazete okumak gibi bir alışkanlık geliştirmiştin. Seni hem çok iyi tanıyordum, hem de hiç tanı-mıyordum: İkisi de aynı ölçüdeydi.

* * *

Oraya varmamız bir saat sürdü. Sıcakta ve toplu taşımanın konforsuzluğunda geçen bir saat. Ama tüm bunların içinde bir çifttik biz. Daha önce kimseyle çift olduğumu hissetmemiştim; şu anda hissettiğim gibi yani, gerçek anlamıyla. Ben parayı ödedim, sen bize oturacak bir yer buldun. Ben başımla kahve satılan tezgâhı işaret ettim, sen elimden tutup yolu açarak beni oraya götürdün. Başka insanlara son derece doğal gelen ufak tefek şeyler beni hep hayrete düşürmüştür. Konuşmadan nasıl iletişim kurabilirlerdi mesela? Ama şimdi sen bütün bunların ne kadar kolay olduğunu bana gösteriyordun. Pazarda ikinci el eşya köşesini gördüğünde gözlerin sevinçle parladı. İlgini çektiğini dirseğinle hafifçe kaburgamı dürtmenden de anlamıştım. Karşılığında elini hafifçe sıktım. Eski şifonyerlerin ve yıpranmış bahçe mobilyalarının ortasında durduk. Elimi bıraktın ve gidip eşyaları karıştırmaya başladın. Çaydanlıklar, porselen fincanlar, eski bilgisayar masaları ve yarım yamalak monte edilmiş karyola çerçeveleri... O sırada bir şey dikkatini çekti. Bu bir aynaydı. Herhangi bir özelliği yoktu ama büyülenmiş gibi ona bakıyordun. Bir süre seni seyrettim. Küçükük ellerini sevinçle çırpıttın ve bir çocuk gibi yerinde duramaz oldun. Sonra gidip hayranlıkla aynanın çerçevesine dokundun. Aynaya yaklaştığım halde ondan neden bu kadar etkilendiğini anlayamamıştım. Muhtemelen özensizce oradan oraya taşınmış olduğu için çerçevenin bazı yerleri aşınmıştı. Ahşabın üzerinde burgu burgu lekeler vardı. Aynanın yüzeyi eskimişti ve alacalıydı. Kollarımı omuzlarının üzerine attım ve sen de bana yaslandın.

“Küçükken büyükanneimin de böyle bir aynası vardı. Dokuz yaşındaydım, arkadaşımınla saklambaç oynarken onu kırmıştım,” dedin. Aynadaki yansımamıza baktım ve üzerinde çaprazlamasına

oluşmuş bir çatlak olduğunu fark ettim. Yüzlerimizi birbirinden ayırıyordu. Gözlerimin içine baktın ve yüzündeki gülümseme yavaşça kayboldu.

“Evimizin holünde güzel durur...” dedim. İkiye ayrılmış yansımamıza bakarken olduğumuz yerde dans eder gibi salındık. Üzerinde sarı bir bluz vardı. En üst düğmesi açıldı ve köprücük kemiklerin, sabah ben kahvaltı hazırlarken sürdüğün güneş kremiyle parlıyordu. Suratındaki yara izlerini yaptığın makyajla gizlemiştin. Saçını tek tarafa doğru gevşek bir atkuyruğu yapıp papatyalı bir tokayla bağlamıştın. Vücudum senin vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyordu; tıpkı aynadaki iki kırık parça gibi. O an yansımamızdaki kusurları ve altında yatan diğer derin çatlakları tamir edebilmeyi istedim. Hâlâ da istiyorum.

“Bunu senin için satın alabilir miyim?” diye sordun. “Lütfen?” Sesinde tanıyamadığım bir tını vardı.

“Ben alırım,” dedim ve kolumu omzundan çekip cebimdeki cüzdana uzandım.

“Hayır,” dedin sertçe. Verdiğin emir karşısında kaşımı kaldırıp sana şöyle bir baktım. “Lütfen, ben almak istiyorum.” Aynayı dikkatlice kaldırıp kahverengi deri bel çantası takmış, hafif kelleşmiş, kısa boylu adamın yanına gittin.

İskelenin oradaki barlardan birinde oturup içkilerimizi keyifle yudumladık. Yaz mevsimi bütün güzel kokuları ve sesleriyle etrafımızı sarıyordu. Ruh halimiz değişmişti biraz. Sanki tuhaf bir ağırlık çökmüştü üstümüze. Konuşulması gereken şeyler var gibiydi ama, ikimiz de manzaradan, havadan sudan bahsederek onlardan kaçıyoruz.

“Tom...” diye söze girdin elini bana doğru uzatarak. “Ben...”

“Yapma.” Sözüünü bitirmene izin vermedim. “Lütfen, söyleme.”

“Buna mecburum. Başka bir yerde, bir hayatım var.”

“Öyleyse bırak orayı.”

“Yapamam... Sana söyleyemeyeceğim bazı şeyler var. Bunlar...”

“Bana anlatabilirsin. Hiçbir şey umurumda değil. Benden ne saklamaya çalıştığının önemi yok. Hayatımda kimseye karşı böyle hissetmedim.” Gülümsedim ve avucunu okşadım. “En azından bildiğim kadarıyla.” Sanırım buruk bir gülümseme belirdi yüzümde. Sen sanki kulaklarına çalınan bir fısıltıyı def ediyormuşsun gibi kafanı iki yana salladın.

“Hayır, sana bunu söyleyemem,” dedin kararını vermişsin gibi. “Sadece sahip olduğumuz zamanın tadını çıkarmaya çalışalım. Hem bir gece daha buradayım, ondan sonra...” Dudakların titredi. Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Kadehi ağzına götürdün.

“Evlen benimle.” Şarabı hafifçe püskürttün ve güneş gözlüklerini başının üstüne ittin. “Evlen benimle,” dedim tekrar.

“Hayır, ben... Yapamam.” Bardaki diğer insanların bizi duymalarından endişe ediyormuşsun gibi huzursuzca etrafına bakındın.

Bunu yapmayı hiç aklımdan geçirmemiştim ama aniden bir fikre kapıldım. Dizlerimin üstüne çöktüm ve şarkı söylemeye başladım. Sen utançtan ve şaşkınlıktan kıpkırmızı kesildin. Yaşadığın sağlık sorununun beni hiç utandırmadığını ve senin için ne hissettiğimi göstermeye ihtiyacım vardı sana. Öksürerek boğazımı temizledim ve Percy Sledge’in *When A Man Loves a Woman* şarkısına giriş yaptım. O sırada, sözlerin ne kadar doğru olduğunu, aklımın artık sadece ve sadece sende olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ve kalbimin derinliklerinde biliyordum ki bu duyguyu dünyada hiçbir şeye değişmezdim. Yüzünü eğip bana doğru yaklaştın ve dudağını ısırdın. Ben şarkıya devam ettim. Bana saf bir sevgiyle bakıyordun, sözleri söylerken tökezlediğimde bile. Sessizce güldün ve herkesin bize

bakmaya başladığını fark edince sırtarak kafanı iki yana sal-
ladın. Şarkının adını ikinci kez söylerken biraz daha cesaret
kazanmıştım ve bana kötü davranmaman için yalvardım sana.
Sen bana elini uzatırken bardaki küçük kalabalık beni alkış-
ladı. Elimden tutup beni ayağa kaldırdın, kollarını boynuma
doladın ve beni öperek seyircilerimizi daha da neşelendirdin.
Neden sonra, sen kollarımda yatarken aklıma geldi ancak: Bana
o barda evet demedin.

Uyuyamamıştım. Rüzgâr çok sert esiyordu ve sen de uykunda
şarkı söylüyordun. Sana doğru döndüm ve *Without You* şarkı-
sının sözlerini söylerken kaşlarını çatmanı seyrettim. O sırada,
X-Factor'deki yarışmacılar gibi avazın çıktığı kadar bağırmanın
eşiğindeydin. Bir sorun vardı. Bunu hissedebiliyordum. Birlikte
eve yürürken dağ kulübesini yeniden dekore edip içine sevdiğin
eşyaları koyabileceğimiz konusunda gevezelik ettiğim sırada da
bir terslik olduğunu biliyordum. O günlerde, geleceğimize dair
o kadar büyük bir umutla doluydum ki senin vermeye çalıştığın
mesajları göz ardı ediyordum. Oysa hepsi uyarı mesajlarıydı.
Her ne kadar mutlu görünsen de sesine bir gerginlik yerleşmişti.
Sanırım yaşadığımız anın ve barda sipariş ettiğim şampanyanın
etkisi altında kalmıştım fazlasıyla. Hatta düşünüyorum da, eve
dönerken pek konuşmamıştın. Evde, merdivenlerin altındaki giriş
kapısının yanına yeni aldığımız aynayı astığımız sırada bile bir
şey söylemedin. Ben de alnına düşen saçlarını yavaşça düzeltip
içeri gitmiştim. Pencereler tıkırdıyordu ve camlara çiseleyen yağ-
murun sesini duyabiliyordum. Fırtınaya rağmen içerisi sıcak ve
boğucuydu. Akşamüzeri içkisi ve onu takip eden huzursuz uyku
yüzünden başım ağrıyordu. Mutfak dolabında ağrı kesici olup
olmadığına baktım. Fakat tarihi geçmiş bir grip ilacı dışında
hiçbir şey yoktu. Birkaç dolaba daha baktıktan sonra, mutfaktaki

koltuğun kenarında duran çantayı fark ettim. Eve geldiğimizde ağrı kesici içtiğini, çantanda olması gerektiğini biliyordum, o yüzden hiç düşünmeden çantayı açtım. Yarıyı yenmiş nane şekeri paketlerinin ve kâğıt mendillerin arasında ilacı buldum. İlaç kutusunu çektim. Kenarı cüzdanının tokasına takılmıştı, ben çekince cüzdan açıldı ve bozuk paraların yere döküldü. Yere eğilip onları yakalamaya çalışırken gülümsedim; o aynayı almak için ne kadar heveslendiğini hatırladım... Cüzdanını iyice kapamamıştın bile. Yerdeki son parayı da aldıktan sonra ayağa kalktım ve cüzdanını açıp bozuk paraları içine bıraktım. Kâğıt para kısmından bir kâğıt parçasının ucu dışarı çıkmıştı. Onu içeri itirmeye çalıştım ama bir türlü sıgdıramadım. Bu yüzden çekip çıkardım. Bir fotoğraftı bu. Bir erkek çocuğunun fotoğrafı. Suratının yarısı yara izleriyle kaplıydı. Hiç şüphem yoktu ki fotoğraftaki çocuk, yıllardır kâbuslarımda gördüğüm çocuktu.

Melody

Uyandığımda yatağın ucunda oturuyordu. Bir şey söylemeye çalıştığımda boğazım acıdı ve sesimi çıkaramadım. İşte o anda anlamıştım. Onu terk etmek zorundaydım.

Benim hakkımda ne düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum. Onu nasıl kandırabilirdim? Onun kadar hassas bir durumda olan bir adamı, belki asla sonunu getiremeyeceğimiz bir yolculuğa, asla kalamayacağı bir yere nasıl sürükledim? Size verebileceğim tek cevap bencilliğimdir. Sadece kendimi düşünüyordum. Onu tekrar kollarıma almak benim için bir bağımlılıktı. Ona dokunmak, onu koklamak tıpkı bir alkoliğin son bir içki daha istemesi gibiydi. Bir tane daha, sonra gidecektim. Ama elde ettikçe daha fazlasını istiyordum. İlk başta, küçük bir yudum yetiyordu; bir bakış, parmaklarının bir dokunuşu, ama artık bunlar yeterli değildi. Ona sarılmaya, ona dokunmaya, nefesini duymaya ihtiyacım vardı. Bu ihtiyaç giderek daha talepkâr oluyor, doymak bilmiyordu. Ta ki bu ana kadar. Çünkü şimdi bu yatakta yatarken anlamıştım ki kendime ve ona daha fazla zarar vermeden şişenin mantarını geri kapamalıydım.

Doğrudum. O hâlâ yüzü duvara çevrili, yatağın ucunda oturmaya devam ediyordu.

“Hayatımda hiç seninle geçirdiğim bu hafta kadar mutlu olmamıştım. Biliyor musun?” dedi. Sesinde bir mesafe, konuşulmak üzere olan şeylere dair bir uyarı vardı. “Birine ait olduğumu hiç bu kadar çok hissetmemiştim. Hatta ait olma duygusuna en çok yaklaştığım tek şey, bu kulübe olmuştu senden önce. Bu kulübedeki seslere, kusurlara zamanla alışmıştım... Ama sana gelince... Seninleyken kendimi evimde gibi hissettim. Dünyada kimseye güvenmeyen birinin, şimdi tutup bir yabancıya bu kadar güvenebilmesi delilik, değil mi? Ama ben güvendim. Bunu görene kadar.” Kafasını çevirip bana baktı. Gözleri her zamanki maviliğini kaybetmiş, yeşile dönmüştü. Elindeki fotoğrafı yatağa fırlattı. O an nefes alamadım. “Kimsin sen?” dedi.

“Tom, işte bu... İşte seninle bu nedenle kalamam.”

“O çocuğu nereden tanıyorsun?”

“Söyleyemem...” dedim yalvarır gibi.

“Öyleyse sadece bir soruya cevap ver... Gerçek adının Melissa olduğu doğru mu bari?” Gözlerini kısıp bana baktı. Kâbus gördüğü sırada bana vurmadan önceki bakışları geldi aklıma ve bir an için benim de Tom’u aslında tanımadığımın farkına vardım. Geçen onca senenin onda nasıl etkiler bıraktığını bilmiyordum. Onca yıl sokaklarda yaşamak... Herhangi bir hikâyesi, geçmiş, sevgisi olmadan.

“Hayır,” diye cevapladım. Başını salladı ve odadan çıktı. Aşağıda sokak kapısının çarpmasıyla sarsıldım. Bütün ev sallandı ve yeni astığımız aynanın düşüp bin parça ayrıldığını duydum.

Asla burada kalmamalıydım, bunu şimdi anlayabiliyordum. O zaman da biliyordum ama mantığımın sesini dinlememiş-tim. Kotumu ve bluzumu üstüme geçirdim. Saçıma toplayıp sandaletlerimi giydim.

Fikrimi değiştirmiştim.

Peşinden koşacaktım. Ona her şeyi açıklayacaktım. Belki beni affederdi? Belki çocuklarımızı tanımak isterdi. Aniden kalbimde bir umut ışığı yandı. Fakat sonra, ona olabilecek en kötü şekilde yalan söylediğimi, güvenine ihanet ettiğimi düşününce, bu buz gibi gerçek içimdeki umudu anında söndürdü. Bana ait birkaç eşyayı sırt çantama attım ve merdivenlerden aşağı koştum. Buradan hemen kaçıp gitme ihtiyacı beni öyle ele geçirmişti ki yıldırım hızıyla hareket ediyordum – evet, gerçekten de, *You're the One That I Want* şarkısının 'Huh! Huh!' kısmına eşlik eden dans hareketlerim ve bel kıvrımlarım, Danny Zuko'nun bile göğsünü kabartırdı. Ayaklarımın altında çatırdayan ayna parçalarının sesiyle, suçlu gibi etrafıma bakındım ve nihayet sakinleştim. Mekanik hareketlerle süpürgeyi ve farası aldım. Sebep olduğum hasarın izlerini bu şekilde yok edebilirmişim gibi bütün kırıkları, teker teker, dikkatlice süpürdüm. Faraştaki kırık aynalarda parçalara ayrılmış kendi yansıma baktım. Onları çöp kutusuna boşalttıktan sonra mutfaktan çantamı aldım. Sanki bir rüyadaymışım gibi gidip aynadan geriye kalan çerçevenin karşısında durdum ve çantamdan rujumu çıkartıp 'Özür dilerim,' yazdım. Bu iki kelime beni kınarcasına kaşlarını çatarak baktılar yüzüme. "Söyleyebileceğin bu kadar mı yani?" diyorlardı alay edencesine. En alt basamağa oturdum ve ruju elimde evirip çevirmeye başladım. Ona ne yapmıştım böyle? Gerçeği bilmek hakkıydı ama bunu ona söylememin bedeli ne olacaktı? Evet, kalbi kırılacaktı –ona yalan söylemiştim– ama buradaki hayatı bir şekilde sürüp gidecekti. Burada kalırsam ve ona çocuklarımızı anlatırsam; onu karmaşık yaşamımıza, benim sağlık sorunumun getirdiği zor durumlara sürüklersem... O sırada telefonumun titremesiyle düşüncelerim bölündü.

"Melody? Ah, Melody!" Annemin sesi titriyordu ve ağlamaya başladı. Kanım damarlarımda dondu, kaskatı kesildim.

“Anne?” Cevap veremiyordu, sadece hiçkırıyordu. “Anne!” diye bağırdım. Arkada Flynn’in sesini duyabiliyordum – kibarca kontrolü ele almaya çalışıyordu. Telefonun cızırdadığını ve el değiştirdiğini duydum.

“Hey, anne, dinle,” dedi Flynn. “Hastaneye gelmen gerek. Aberystwyth’teyiz. Hemen gel.”

“Ne oldu? Büyükannene bir şey mi oldu yoksa?”

“Hayır, anne. O iyi. Ama Rose... Kendini öldürmeye çalışmış.”

Trenin sallantısı bana hiç yardımcı olmuyordu. Benimle sohbet etmeye çalışan geveze yolcular da hiç yardımcı olmuyorlardı. Hissettiğim acı, bugüne dek hiç hissetmediğim türde, çok tuhaf bir acıydı. Evet, suçluluk duygusu anne olmanın bir parçasıdır, bundan daha önce söz etmiştim. Ama şu hissettiğim şey? Çaresizlik ve öfkeyle karışık bu suçluluk duygusu yepyeni bir histi. Başımı cama yasladım ve dikkatimi trenin çıkardığı ‘çuf-çuf-çuf...’ seslerine vermeyi çalıştım. Kafamdaki bütün düşünceleri susturup sadece o sesi duymak istedim: ‘çuf-çuf-çuf...’ Vücudum onun ritmiyle yavaşça sallanıyordu. Dündüğün, o boğuk iniltisi bana ulaşmasına izin verdiğim diğer tek sestti: ‘Çuf-çuf-çuf-piyuvvv...’ Tepelerde manzara kararmaya başladı. Limon sarıları adaçayı yeşiline, adaçayı zeytine ve zeytin metalik griye dönüşüp sonunda tam bir karanlık çöktü. Birinin beni sarsmasıyla, tahriş olmuş, acıyan gözlerimi açtım ve etraftaki insanların, çocuklarını sıkı sıkı sararak bana garip garip baktıklarını gördüm.

“Hanımefendi?” dedi kondüktör omzumu bir kez daha sarsarak. Yanaklarım ve çenem ağrıyordu; boğazım yine kupkuruydu.

“Affedersiniz hanımefendi ama uykunuzda...” Duraksadı ve huzursuzca boğazını temizledi.

“Ölüm perisi gibi bağırıyordunuz,” diye ekledi gri bukleli bir kadın, sanki az önce olanlar yüzünden onuru zedelenmiş

gibi. Boğazımı temizleyip özür diledim ve bütün yolcular, deli kadın olayından önceki hallerine geri döndü. Sağ gözümün üzerinde zonklayan bir ağrı girdi başıma. Çantamı aradım ama ağrı kesicileri bulamadım. Boynumu sağa sola çevirerek esnettim ve bu rahatsız yolculuğun geri kalanını rahatsız bir sessizlik içinde geçirdim.

“Affedersiniz, bakar mısınız?” Son derece meşgulumuş gibi görünen hemşire elini kaldırıp sözümü kesti ve aceleyle yoluna devam etti. “Pardon, acaba?” Bu sefer de görevliden ‘Az sonra sizinle ilgileneceğim,’ bakışı geldi. Gömleğinde isim kartı olan ama bu hastanede çalışıp çalışmadığını bile bilmediğim uzun boylu başka bir adama, “Rica etsem...” diyerek tekrar şansımı denedim. Ruh halim de bedenim de toleranslarını yitirmeye başlıyordu. Hastanede tam bir kaos vardı: Tekerlekli sandalyeler, sedyeler, doktorlar, hemşireler, ayyaşlar, kulak enfeksiyonu geçiren bebekler... Bu gürültüye dayanamayacaktım. Kontrolümü kaybetmeye başladığımı hissediyordum. İçerden gözüme yumruk darbeleri iniyormuş gibi zonkluyordu kafam. Ve sonunda patladım.

“Yardııııııııııı!” diye çığlık attım. Aman Tanrım. Yine Beatles... *Help!* Beatles’ı bu kadar sevdiğim kimin aklına gelirdi? Evet, yine mikrofonu elime almıştım ama bu seferki farklıydı. Çaresizdim. Rose’u görmeye ihtiyacım vardı. Fakat insanlara, birini istediğimi, kim olursa olsun birine ihtiyacım olduğunu şarkıdaki gibi söylerken Liverpoollu o harika çocukların konserlerinden alışık olduğumuz gibi kafamı sallamıyor, ayağımla yerde ritim tutmuyordum. Şarkıyı sanki Danny Dyer söylemişti de ben de şimdi onu taklit ediyordum. Yakasına yapışan ellerimden kurtulmaya çalışan, şoke olmuş hemşireye, her ne kadar, ‘verdiğin desteği takdir ediyorum,’ diye şarkı söylüyor olsam da, yüzümde ve ses tonumda müthiş bir öfke vardı. Ellerimi

yakasından çekip hemşireyi ittikten sonra, aniden yanımda bitivermiş iki güvenlik görevlisine beni yere bırakmalarını söyleyerek bağırdım çığlık çığlığa. O sırada koridordan pek de hoş bir şekilde sürüklenmiyordum. Ayaklarımı yere basmama izin verdiler ama ellerimi arkadan bağlıyorlardı. Ben bu sırada hâlâ omzumla sağı solu itip kakmaya çalışıyor, yardımımı koşmaları için yalvarıyordum. Onlara, küçükken hiç yardımlarını istemediğimi ama artık bundan o kadar emin olmadığımı söylüyordum. Sesimi kontrol etmek, şarkıyı söylememek için bütün gücümle mücadele ettim ama bir türlü duramadım.

Kollarından kurtulabilmek için debelenerek onlara Rose'un yanına gitmem gerektiğini söylemeye çalıştım. Fakat elde ettiğim tek sonuç, 60'ların dört genç çocuğunu geride bırakıp derdimi Rage Against the Machine'in *Bullet in the Head* şarkısıyla açıklamaya girişmek oldu. Bu grubun hayranı olduğum söylenemezdi ama Flynn morali bozukken hep onları dinlerdi. Böylece kulağıma çalınan yarım yamalak sözlerle kendi karışık şarkımı uydurmuştum. Mesela şu anda, onlara söyleneni yapmaları gerek diye bağıırıyordum suratlarına. Sonrasında ne dediğime dair hiçbir fikrim yok ama bir noktada 'S' ile başlayan küfrü savurup benden istedikleri hiçbir şeyi yapmayacağımı söyledim. Ardından güvenlik görevlilerinin suratlarına tükürdüm. Köşeyi dönüp yaklaşmakta olan iki polis memurunu/Gallerli eski rugby oyuncularını görünce dehşete düştüm çünkü artık Rose'a ulaşamayacağımı anlamıştım. Uzun bir süre ona yardım edemeyecektim. Görevlilere hâlâ 'Siktir git!' diye bağırırmaya ve bana söylediklerini asla yapmayacağımı tekrarlamaya devam ediyordum. Ardından büyük bir utanç yaşayarak küfürlerin en aşağılık olanını savurdum. Hepsine, "Ananızı..." diye haykırdım; boşlukları kendiniz doldurabilirsiniz sanırım; hemen ardından da birilerini öldürmekle ve birilerinin adıyla ilgili bir şeyler söyledim.

Polisin dudaklarının kıpırdadığını, bazı cümleler kurduğunu görebiliyordum ama ağzımdan saçılan küfürler yüzünden onu duyamıyordum. Tahminimce o sırada bana haklarım okunuyordu. Beni kelepçelediler. İte kaka hastaneden çıkarırlarken son anda tam bir rock yıldızı edasıyla bir sandalyeye tekme attım. Sonunda beni güzelce paketleyip kapının önünde bekleyen polis arabasına bindirdiler.

Bütün vücudum titriyordu. O kadar gergin bir haldeydim ki yerimde duramıyordum. Baş ağrısı beni tamamen kuşatmıştı ve polis merkezine vardığımızda kendimi bu vücudun içine hapsolmuş, orada ölüverecekmişim gibi hissediyordum. Işıklar tenimi yakıyordu. Vücudumun her yerinde hassasiyet vardı. Belimden tutup beni yönlendiren el sırtıma sanki iğne gibi batıyor, bluzumun kumaşı cildimi kaşındırıyordu. Bacaklarım ağrıyor ve vücudum taşıyamayacakları kadar ağır geliyordu. Tökezledim. Bana sorular soruyorlardı ama konuşamıyordum. Dudaklarım sanki birbirine yapışmıştı. Dişlerim sıkı sıkı kapalıydı ve boğazım daralıyordu. Beni bir nezarete koydular ama zahmet etmelerine gerek yoktu. Kendi içimde hapsolmuştum zaten. Daha önce hiç bu kadar kötüsünü yaşamamıştım. Gözümün önüne sürekli Rose geliyor, bense buna engel olmaya çalışıyordum çünkü eğer engel olamazsam buradan asla çıkamayacaktım. Sert bir yatağa sırtüstü yattım. Battaniyenin ucu sanki bir tırmık gibi çiziyordu çenemin altını. Gözlerimi kapatıp en son trende dinlediğim sese odaklanmaya çalıştım: ‘Çuf-çuf-çuf...’

Yalnızca nefes alıp vermeyi denediysem de suratı ölü gibi bembeyaz olmuş bir Rose canlanıyordu gözümde. Bakışları donuktu. Yine küfürler yağdırmaya ve öfke krizine girmeye başladım. Kafamı duvara vurdum. İlk başta hafifçe.

Pat. Pat. Pat. Ta ki bu pat sesleri daha çok bir çatırtıyı andırırsa kadar. Sonrasında karanlık ve sessizlik çöktü.

Uyandığımda kollarım bağılıydı ve bir hastanedeydim. Nerede olduğumu ve neden burada olduğumu hatırlamam bir dakika sürdü. Gözlerim tahriş olmuştu, kanlanmış, yanıyorlardı. Ağır gözkapaklarımı güçlkle kaldırdım ve odanın bir ucunda bir kadın polisin durduğunu gördüm. Alnım gerilmiş gibiydi. Oraya pansuman yapılmış olduğunu anladım. Sert görünlü polis uyandığımı fark etmemişti. Bir an sakinleşmeye çalışarak bekledim. Gözümde Rose canlanıyor ve kanım damarlarımda donuyordu. Ama duygularıma yenik düşmeden önce bu kadının polisle konuşmam gerekiyordu. O benim ne düşmanım, ne de arkadaşım. Beni tanımıyordu. Çocukları var mıydı, işini seviyor muydu bilmiyordum. Bu kadının benim için hiçbir önemi yoktu; ama aynı zamanda şu an hayatımdaki en önemli insandı. Eğer Rose'a ulaşmak istiyorsam bu kadının yardımına ihtiyacım olacaktı. İri yarıydı. Şişman değil ama yapılıydı ve güçlü görünüyordu. Kalın çerçeveli gözlük takıyordu ve koyu kumral saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kâküllerinin kesilmesi gerekiyordu, onları gözlüğünün çerçevesinden çekip bıkkınlıkla geri attı. Arkasında diş izleri olan tükenmez kaleminin ucunu masaya vurarak resmi bir şeyler yazıyordu. Durdu ve küçük pencereden dışarı baktı.

“Merhaba,” dedim gülümseyerek. Yüzünü bana çevirdi, tek kaşını beni kınıyormuş gibi kaldırdı. “Acaba,” dedim yatağın yanındaki küçük dolabın üzerinde duran sürahiyi işaret etmeye çalışarak, “Biraz su içebilir miyim?” Sesim, bademcik iltihabı geçiriyormuşum gibi çatallıydı. Dünyada yapmayı bu kadar istemediği bir şey daha yokmuş gibi sandalyesinden kalktı. Sürahinin ucunu dudaklarıma getirdi ve damla damla içmeme izin verdi.

“Yavaş iç,” diye ekledi. Ses tonu, beni az sonra olacaklarla tehdit ediyormuş gibiydi. Bileklerimdeki kayışlara direnmememi daha yumuşak bir tonla söylemesi umut vericiydi ama sonuna eklediği, “Tamam mı?” sözcüğü, sorudan çok bir emirdi.

“Saat kaç?”

“Sekizi biraz geçiyor. Korkarım kahvaltıyı kaçırdın.” Yumuşak bir sesle ama sert bir tavırla verilen bu bilgi yine kafa karıştırıcıydı. “Adın soyadın?” Sesin sahibi belli ki sadece işine bakmak istiyordu.

“Melody King. Lütfen, izin verirseniz açıklayabilirim...”

“Doğum tarihi?” Söylemek istediklerimle hiç ilgilenmediği apaçık ortadaydı.

“15 Haziran 1979. Hastanedeki davranışım için özür dilerim. Aberystwyth Hastanesi’nde miyim? Bunu açıklayabilirim,” dedim bağlı ellerimi göstererek. “Açıklamama izin verir misiniz?” Polis epey abartılı bir of çekti ama isteğimi reddetmedi. “Bir süre önce bir kaza geçirdim ve kazadan sonra beynimde bir tür hasar oluştu. Herhangi bir nedeni yok, doktorlar çok uğraştılar ama sonradan oluşan bazı davranışlarımın neden kaynaklandığını bulamadılar... Durup dururken şarkı söylüyorum. Yani gerildiğim zamanlarda.” Kadın kafası karışmış ya da bana inanmamış gibi kaşlarını çattı. Hangisi olduğundan pek emin olamadım. “Eskiden tek belirti şarkı söylememdi ama artık sorun motor becerilerimi de etkiliyor ve kendimi durduramıyorum.”

“Yani şimdi diyorsun ki sadece kontrolünü kaybettiğin için...” Sırtını sandalyeye yasladı, eline bir defter aldı, birkaç sayfa geriye çevirdi ve devam etti. “Güvenlik görevlilerinin yüzüne tükürdün?”

“Evet. Ve Tanrım! O ‘S’ harfli küfrü ederken de kontrolümü kaybetmiştim.” Bir an için utançtan gözlerimi kapadım.

“Yani sadece biraz gergindin?”

“Lütfen, beni bir dinleyin...” O sırada kafamın bir köşesinde *I Shot the Sheriff* şarkısı yavaş yavaş çalmaya başlamıştı. Henüz ses biraz boğuktu; içinde parti yapılan bir evin kapısının ardından duyulur gibi. “Her an yine şarkı söylemeye başlayabilirim. Kızım Rose hastaneye kaldırılmış... Rose...” Parti evinin kapısı açılıp kapandı ve Bob Marley’nin şerifi vurduğunu itiraf ettiği ama yardımcıyı vurduğunu kesinlikle inkâr ettiği hikâye dışarıya sızdı. “Kızım Rose intihara teşebbüs etmiş. Ben yanlarında değildim. Rose, annemle birlikte tatildeydi. Hastanedeki danışma masasında kimse bana yardım etmiyordu ve kızımın iyi olduğunu görmem lazımdı.” Başımı sağa sola çevirmeye başladım.

“Pekâlâ... Melody?” Yatağımın etrafındaki mavi perdelerin ardında herhangi bir şey görebilir miyim diye kafamı çevirip durdum. “Melody?” Polis, kararlı ve kontrollü bir ses tonuyla konuşuyordu. “Melody, nefes almanı istiyorum.” Yatağın kenarındaki hemşire butonuna bastı. “Burnundan al, ağzından ver.” Butona bir kez daha bastı. Orman cinini andıran kısa boylu bir doktor içeri girdi. “Lütfen onu sakinleştirecek bir şey verebilir misiniz? Ne dersin, iyi gelir mi, Melody?” dedi polis. Başımı sallayarak onayladım. Yatağın başucunda birileri bir şeyler yapıyordu. Keskin bir cızırtı duyuldu. Ardından kâğıt tabaklar ve bardaklar çöp kutularına atıldı; herkes yeni bir partide görüşmek üzere birbirine veda etti. Boş şişeler geri dönüşüm kutusuna kondu ve nihayet parti bitmiş, ev sahibesi kendini koltuğa atıp, deliksiz, derin bir uykuya dalmıştı.

Duyduğum sesler sanki çok uzaktan geliyordu: Kahkahalar, sedyelerin tekerlekleri, metal çubuklara geçirilen metal halkalar, açılıp kapanan çekmeceler, bip bip öten makineler, sert öksürükler, acil mesajlar, kahve istemeler ve açılan şeker paketleri... Hastanede olan biten her şeyi kafamın içinde yaşıyordum ama

gözlerim kapalıydı. Sonra görüntüler canlandı. Rose'un saçları kan içindeydi. Ağzında kanlar vardı. Bir silah vardı, hayır, bir jilet. Tom'un yeşil gözleri vardı. Bir veranda vardı. Gazlı bir ocak, deniz ve Rose vardı ve sonra hiçlik.

"Melody?"

"Anne?"

"Melody... Beni duyabiliyor musun?"

"Anne?"

"Neden cevap vermiyor?"

"Neden söz ediyorsunuz, cevap veriyorum ya!"

"Kendine gelmesi biraz zaman alabilir. Ona güçlü bir ya-tıştırıcı verdik. Uyandığında sinirleri epey bozuktur."

"Ne zaman uyanacak?"

"Söylemesi zor. Sanırım bir iki saat içinde."

"Melody ne sıklıkla böyle nöbetler geçiriyor?"

"Bilemiyorum. Haftada bir iki gün belki?"

"Hayır, büyükanne, ondan daha sık."

"Flynn?" Gözkapaklarımı açmaya çalıştım ama çivilenmişlerdi sanki. Görünmez tabutumun üzerindeki ağır bir kapak gibi.

"Uykusunda genellikle nöbet geçiriyor mu?" diye sordu bir adam. Sesi, safir taşı gibi sert, tok ve derindi. Flynn bitkin ve karamsar bir ses tonuyla cevap verdi.

"Evet, galiba. Çoğu gece şarkı söyler. Bazen hep aynı şarkıyı söylediği olur. Ama son zamanlarda sadece çığlık atıyor. Tınısı hiç değişmiyor, yükselip alçalmıyor, sesi titremiyor. Sadece korkunç bir çığlık atıyor ve sadece nefes alması gerektiğinde durup yine devam ediyor."

"Bu durum senin ve kız kardeşin için çok zor olmalı," diye akıllıca bir gözlemde bulundu safir taşı.

"Bazen," diye geveledi Flynn. "Ama biz alıştık buna." Omuz silktiğini hissedebiliyordum.

“Ah, Flynn...” dedi annem.

“Sorun değil. Bu hayatta herkesin boktan sorunları var.”

“Boktan deme,” diye çatallı bir sesle inledim.

“Anne?” dedi Flynn. Gözlerimin giderek artan aydınlığa alışması bir dakika kadar sürdü ve sonra nihayet etrafımı görebildim.

“Rose iyi mi?” diye sordum.

“Bayan King, ben Doktor Banks.” Kafamı ona çevirdim. Kanca gibi sivri uçlu bir burnu vardı. Gözleri de o kadar siyah ve küçüktü ki gözbebeği nerede bitiyor, iris tabakası nerede başlıyor anlayamıyordum. Kızıl saçları tepesinde boğum boğum kabarmıştı. Suratının yarısı ise, kızıl-kahve sakalından görünmüyordu. Bana tam olarak bir tavuğu hatırlattı.

“Rose iyi mi?”

“Durumu normale döndü, iyi,” dedi Flynn. Ona bakınca içim ürperdi. Bütün bu olayların altında ezilmiş gibi duruyordu. Sanki büzüşmüş, küçücük kalmış ve bu gencecik haliyle yenilgiye uğramış gibiydi. Ama göz göze geldiğimizde bakışları çok daha yaşlıları andırıyordu; hayatı boyunca hep dertlerle mücadele etmiş birine.

“Neler oldu?” diye sordum ona.

“Kendini kesti... Zaten daha önceden de kesiyormuş.”

“Ne? Ben bunu nasıl fark edemedim?”

“Kendini suçlama,” diye araya girdi annem.

“Başka kimi suçlayacağım?!” Yatakta doğrulmaya çalıştım ve kollarımın artık bağlı olmadıklarını gördüm. Gözlerimle odada kadın polisi aradım ama burada değildi.

“Polis memuru nerede? Hâlâ tutuklu muyum?” Flynn bana bir bardak su verdi.

“Serbest bırakıldın.”

“Hadi canım?”

“Tatlı bir kaçık olduğun için şu an sadece hastanenin gözetimi altındasın.”

“Ya?” İçim biraz olsun rahatlamıştı. “Bana neler olduğunu anlat? Rose’un yaptığı şeyden haberin var mıydı?” diye sordum Flynn’e. Kafasını salladı.

“Yani... Pek iyi idare edemediğini biliyordum. Okuldaki durumlar onu zorluyordu. Bir de üstüne... İşte... Babamın yaşadığını ve bizi terk etmiş olduğunu öğrenince... Morali bayağı bozuktu ama tatil deyken çok daha iyi görünüyordu. Hatta okuldaki o metalcilere benzemeyen, sıradan birkaç kişiyle bile arkadaş oldu. Ha bir de, bir çocuk vardı...”

“Ne çocuğu?”

“Karavan kampında. Rose’dan hoşlanıyor gibiydi ve Rose da işte...” Gözlerini devirdi ve huzursuzca kıpırdandı. Annem elini boynuna götürüp inci kolyesiyle oynamaya başladı.

“Of, ne bileyim ben, anne? Ama sanırım Rose onu öptü. Neyse, konu bu değil,” diye aceleyle sözüne devam etti. “Dün aynı çocuğun dilini başka bir kızın ağzında gördüm. Rose’un arkadaşlık ettiği kızlardan birinin.” Ensesini ovuşturdu. “Bunu ona hiç söylememeliydim.”

“Onu Flynn buldu, Mel. Rose’un bilinci kapalıymış. Her taraf kan içindeymiş.”

“Büyükanne.” Flynn onu susturdu. “Rose’a asla söylememeliydim,” diye tekrar etti.

“Ah, Flynn. Bu, senin hatan değil. Daha önce de mi böyle bir şey yapmış? Kendine zarar mı vermiş?”

“Doktorlar öyle söyledi. Anlaşılan, kolunun üst kısmında bazı eski yara izleri varmış.”

O sırada pansiyonun banyosunda gördüğüm kan lekesini hatırladım. Odamızı iyi temizlemediklerini sanmıştım. Banyo dolabındaki gazlı bez de kayıplara karışmıştı. Neler olduğunu

nasıl anlayamamıştım? Onu en son ne zaman kolsuz bir bluzla gördüğümü hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım. Dev'in hayatta olduğunu öğrendiği zamanki yüz ifadesi canlandı gözümde; tren istasyonundaki kapının camına vuran yansıması, okulda müdürün odasına girdiğim anki hali... En son güldüğünü ne zaman duymuştum? Giderek daha da üzgün göründüğünü nasıl gözden kaçırmıştım? Daha da mesafeli olmasını... Dev'i bulmaya o kadar kaptırmıştım ki kendimi, Rose'un halini fark etmemiştim.

"Onu görebilir miyim?"

"Melody, bugünü ve bu akşamı burada dinlenerek geçirmeni istiyorum," dedi Doktor Banks, okul müdürü edasıyla.

"Kızımı görmeme engel OLAMAZSINIZ!" diye patladım. "Bana ihtiyacı var. Onun canı yanarken yanında olamayacaksam nasıl bir anneyim ben?"

"Anne, sakın ol..."

"Sakin olamam. Hemen şimdi Rose'u görmek istiyorum!" Örtüyü üzerimden attım ve kollarımı havada savurmaya başladım.

Tanrım, olamaz.

Kollarımı kanat çırpır gibi savurmamın sebebi -Flynn'in suratındaki eğlence dolu ifadeye ve annemin gülmek için kendini zor tutmasına bakılırsa- *The Birdy Song* şarkısını mırıldanmaya ve dans etmeye başlamamdı. Şu anda ellerimi kıvırıyor, dirseklerimi kanat gibi çırpıyor ve popomu sallıyordum.

"Ellerini kaldır, kanatlarını çırp ve poponu salla..." diye şakıdıktan sonra, Doktor Banks'in koluna girip onu çevirmeye başladım.

Lanet olsun, seksenlerin bu yenilikçi şarkılarının bir gün hesap vermeleri gerekiyordu.

Rose

30 Temmuz

Hepsi biliyor. Annem, büyükannem, Flynn ve hastanedeki herkes. Herkes biliyor.

Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Kendimi öldürmeye ÇALIŞMIYORDUM, TAMAM MI? Amacım bu değildi. Ben intihara meyilli değilim. Biliyorum, vücudunda çok derin bir kesik açarak neredeyse kan kaybından ölecek duruma gelmiş birinden bunu duymak tuhaf geliyordur. Ama dürüstçe söylüyorum ki kendimi öldürmeye çalışmıyordum. Şöyle açıklayayım...

Hayat berbat. Benim hayatım. Bizim hayatımız, berbat.

Bir süre önce başladı her şey. Neden yaptığımı gerçekten hatırlamıyorum ama elime bir ataş aldım, düzleştirdim ve ucuyla kolumu çizdim. Bunu yapmak müthiş bir saflık hissi verdi. Yaptıktan sonra sakinleştiğimi hissettim, ilaç almışım gibi. Japon balığı, Kızıl Gül, ezik, havuç kafa; bunların hiçbiri umurumda değildi artık. Hayır, bu doğru değil: Hâlâ umurumdaydı ama o kadar fazla değil. En son fizik sınavından sadece 90 almış olmam da o kadar umurumda değildi. Annemin zırdeli gibi davranışlarına şahit olmadan bir çift ayakkabı dahi alamamam

da o kadar umurumda değildi. Babamın bizi terk etmiş olması da o kadar umurumda değildi. Ölmemişti, kayıplara karışmamıştı, sadece bizi terk etmişti.

Hayatımın böyle berbat yönlerinden bazılarıyla sırf bunu yaparak başa çıkabiliyorum. Kendimi kesiyorum ve başa çıkabiliyorum. Yanlış olduğunu, hata yaptığımı bilmek bile sırf bu yaptığım şey sayesinde o kadar umurumda olmuyor. Bu sadece benim savunma mekanizmam. Uyuşturucu kullanmıyorum, okuldaki bir sürü çocuk gibi sigara içmiyorum, içki içmiyorum; yani o kadar da kötü bir şey sayılmaz, değil mi?

Aptal değilim, biraz ileri gittiğimin farkındayım ve bunun için üzgünüm. Flynn'e bunu yaşattığım için üzgünüm; sanki onun kendi yükü ona yetmezmiş gibi. Sadece kendimi durduramadım.

Aslında bir ara durumum iyiydi. Yani daha iyi zamanlarım oldu. Neredeyse bir aydır vücudumu kesmemiştim. Lisa'nın arkadaşlığı bana yardımcı olmuştu. Başka biri gibi davranmamak ve artık Megan'la arkadaşlık eden o eski kız olmadığımı kabullenmek bana gerçekten yardımcı olmuştu. Annemden uzak geçen bir haftanın da yardımı olmuştu. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama tatil yapan normal bir aile gibi yaşamak gerçekten çooooook güzeldi. Benimle vakit geçirmek isteyen kızlarla arkadaşlık kurmak güzeldi. Ne annem hakkında bir şeyler bilmek istiyorlar, ne de okulda ne kadar başarılı olduğumla ilgileniyorlardı. Tek istedikleri birlikte sıradan şeyler yapmaktı. Plaja gitmek, top oynamak, sörf tahtasında uzanmak... Her şey çok güzeldi. Sonra bir de Alex vardı. Perşembe günü gelmişti ve Courtney'yi önceden tanıyordu... İkisinin ailesinin de bu kampta karavanları vardı, yani çooooook eskiden tanışıyorlardı. İşte Alex, yakışıklı bir çocuktur. Hatta Bieber gibi yakışıklı diyebilirim. Güzel de sohbet ediyordu. Hepimiz plajda oturmuş, Vine'daki

o kedi videosundan bahsediyorduk. Alex ayaklarımın üstüne kum atmaya başladı.

“Ayakların çok çirkin,” dedi ve ben de kahkahalarla güldüm.

Arkadaş gurubumuz genişledi. Cuma günü artık yedi kişiydik. Ben, Courtney, Alex, George, Dylan, Katie (manken Katie Price’in küçük hali gibiydi) ve Ella. Ama grubun içinde en çok ben ve Alex yakındık: Çoğu zaman yan yana oturuyorduk; dondurma almaya, sörf tahtasında yüzmeye beraber gidiyorduk... Sanki hep beraberdik... Saçlarımı parmağına dolamayı çok seviyordu ve cuma günü, akşamüzeri, kumlarda otururken beni öptü. İlk başta iğrenç bir şey gibi geldi ama sonra hoşuma gitti. Neyse, ertesi gün aynı kumsalda Katie ile beraberdi.

Hayatımın aşkı olduğunu falan düşünmemiştim zaten. O kadar aptal değilim. Ama en azından benden gerçekten hoşlandığını sanmıştım. Flynn, Alex’in suratına bir tane çakacaktı ama ben sadece güldüm ve abartmamasını söyledim. Sonuçta karşıma daha yakışıklı biri çıksa, ben de Alex’e aynısını yapardım. Büyükannemle Flynn’in yiyecek almak için markete gitmelerini bekledikten sonra duşa girdim ve olan oldu.

Her neyse, dediğim gibi, artık herkes her şeyi biliyor, o yüzden asıl soru: Bundan sonra ne olacak?

Melody

Evdeyim. Pencereden karanlık bahçemize baktım ve evin sessizliğini dinledim. Ev küçük bir kelime ama o kadar çok anlamı vardı ki... Sözlükte bakarsanız şunları görürdünüz: *Bir ailenin veya ev halkının bir üyesi olarak kişinin sürekli yaşadığı yer. İkamet yeri, konaklama yeri, mülk, başını sokacak bir yer.* On yaşındayken Flynn'in bu tanımı anlamasına yardım ettiğimi hatırlıyordum. *Ev: Bakıma muhtaç veya denetim altında yaşamlarını sürdürme gereği duyan kişilere yönelik kurum, bir şeylerin büyüyerek geliştiği yer.* Tanımlar kafasını karıştırmıştı. Neden insanın güvende hissettiği yer anlamıyla bir 'evden' söz edilmediğini sorup durdu bana.

"Anlamıyorum!" diyerek kalemini masaya fırlatmıştı.

"Tam olarak neyi anlamadın?" diye sordum, kafasında her şeyi aniden aydınlatacak ampulü bulmaya çalışarak. Flynn'in bazı şeylere anlam verebilmesini sağlamak daima biraz daha fazla çaba göstermemi gerektirirdi. Ama sonra, hafifçe gülümser ve kafasını sallayıp, "Ah... Öyle deselermiş ya!" derdi.

'*Bir şeylerin büyüyerek geliştiği yer.*' Bu cümleyi kafamda tekrar ettim. Burası bizim evimizdi. Peki, çocuklarım büyüüp gelişebiliyorlar mıydı? Ya ben?

Rose üst katta uyuyordu; günün çoğunu uyuyarak geçirmişti. Flynn ve ben ise fare misali sessizce dolaşıyorduk. Evde, evimizin içinde, birbirimizin yanında... İkimiz de bu konu hakkında konuşmak istemiyorduk. Yaşadığımız kan dondurucu olayın üzerindeki kalın buz tabakasını ikimiz de çatlatmak istemiyorduk.

Çamaşır makinesi durdu ve eğilip çamaşırları çıkarmaya çalıştım. Önce bir okul gömleği geldi elime, ardından Flynn'in sahip olduğu tek beyaz tişört, bej rengi bir asker pantolonu, bir bluz, birkaç külot ve bir sutyen. Bunların hepsi, bir parça beyaz dantelin içinde düğüm olmuşlardı. Onu saçıma bağlarken boynuma değen ellerinin hatırasını, parmaklarımin arasındaki yumuşacık kumları, teninin kokusunu ve yanağımdaki sıcak nefesini kafamdan atmaya çalıştım. Hiçbirinin burada, bunların arasında yeri yoktu. Haneye tecavüzdü bu; istenmeyen bir misafirdi. Bacaklarımı iki yana açıp oturarak dantelin düğümünü çözmeye çalıştım ama bir düğmenin etrafına dolanmış, başka bir şeyin fermuarına sıkışmış, hayatlarımızın içine örmüştü kendini. Kıyafetleri dantelden kurtarmak için sertçe çekmeye çalıştım ama ne kadar sert çekersem o kadar çok düğüm oluyorlardı.

"Ahhh!" diye bağırdım ve ayağa kalkıp mutfak çekmecesini açtım. Makası elime alıp tekrar yere oturdum ve danteli minicik parçalara kesmeye başladım. Serbest kalan kıyafetleri teker teker bir köşeye yığdım.

Gözlerimi kapattım ve yavaşça nefes almaya çalıştım. Olabildiğince derin nefes aldım çünkü Black Lace grubunun bir başka şarkısını söylemeye başlamaktan endişe ediyordum. Artık tam Conga dansını yapmayacağımdan emin olmuşum ki parmağımın kesilmiş olduğunu fark ettim. Avucumu yavaşça açtım ve kana bulanmış dantele bakıp, bir zamanlar saf ve güzel bir sevgiyle işlenmiş bu şeyin, şimdi kirli bir bez parçasına dönüşmesine hayret ettim.

* * *

Bardağa soğuk su koyduğumda baloncuklar kabardı. Avucumda tuttuğum iki hap, taş gibi ağır geliyordu. Fluoxetine. Bu yolu daha önce de denemiştım. Yorgunluk, hasta hissetme hali ve iştahsızlık gibi yan etkileri vardı ama başka seçeneğim yoktu. Kendime yardım etmediğim sürece Rose'a da yardım edemezdim. Hapları ağzıma atıp suyla beraber yuttum.

"Anne?" Rose yatak odamın köşesinde süt dökmüş kedi gibi duruyordu. Yorganı kaldırıp kenara doğru açtım. Önce tereddüt etti, sonra yanıma sokuldu. Kolumu uzattım ve başını koluma yasladı. Çocukluklarının, kâbus gördükleri gecelerin, ateşten yandıkları zamanların binlerce kez kullanılmış pozisyonuydu bu. Parmaklarımla gür saçlarını okşadım.

"İyi misin?" İç çekti. Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Benim suçum olup olmadığını sormak istiyordum.

"Bana bunu sormaya devam edecek misin?" diye cevap verdi ama ses tonundan hafifçe gülümsediğini sezebiliyordum.

"Başka ne sorabileceğimi bilmiyorum," dedim. "Yaşadığın 'krizi' nasıl ele almam gerektiğini anlamak için saatlerce düşündüm ve ulaşabildiğim tek sonuç sana karşı dürüst olmak. Birbirimize karşı dürüst olduğumuz sürece hayatın karşımıza çıkardığı bütün zorluklarla mücadele ettik bugüne dek. Şimdi merak ediyorum, dürüst olmayı tam olarak ne zaman bıraktık?"

"Yarın akşam yemekte ne yemek istediğimi sor bana."

"Yarın akşam ne yemek istiyorsun?"

"Bilmem. Fajita?"

"Tabii. Film gecesi de yapaalım mı?"

"Olur."

"Ne seyrederim? Komedi filmi mi, yoksa korku mu?" diye sordum.

“Kesmeli biçmeli bir filme ne dersin?”

“Ne?!” O sırada gülmeye başladı. Karnını hoplatarak katıla katıla gülüyordu. Yanımda bütün vücudunun gevşediğini, sonra kıkırdayarak sarsıldığını hissediyordum. Bu bulaşıcı bir gülme kriziydi. Elimde olmadan ben de ona katıldım. Her ne kadar espri konumuzu, dünyanın geri kalanı uygunsuz bulabilecek olsa da... Flynn kapıdan kafasını uzattı.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu, kafası karışmış bir halde eliyle saçlarını düzelterek.

“Sadece yarın akşam seyredeceğimiz filmi seçmeye çalışıyoruz,” dedik ve yine gülmeye başladık.

“Şeye ne dersiniz, hani şey...” Rose gülmekten konuşamıyordu. “... *Yaralı Yüz*?” Bu konuşmada yanlış olan o kadar çok şey vardı ki kendimizi iyice koyuverdik ve gözlerimizden yaşlar gelene, nefesimiz kesilene dek katıla katıla gülmeye devam ettik. Flynn kafasını iki yana sallayarak yatağın ucuna oturdu.

“Bu yaptığı psikolojik şiddet, biliyorsun, anne, değil mi?” Bunun için üzgün olduğumu söylemek istedim ama gülmekten konuşamıyordum.

“*Kırmızı Değirmen*’e ne dersiniz?” dedi Flynn sırtarak. “Hayır mı?”

“*Evita*?” dedi Rose kahkahalarla.

“Yoksa, *Vay Anam Vay* mı seyretssek?” diye ekledi Flynn ve ben bu noktada gülmeyi bıraktım. “Çizgiyi aştın, Flynn,” dedim, hafif bir utançla. “Benim popom o kadar büyük değil.”

“Öyle diyorsan öyledir,” diyerek sırtıttı. “Çay suyu koyayım mı?”

“Hadi, koy bakalım. Aslında uyumaya çalışacaktım ama kızıl tilki yatağımı işgal etti.” Başımı Rose’un kafasına yasladım.

“Ben de bir bardak içebilir miyim?” diye sordu Rose. Flynn gözlerini devirdi.

“Tamaaam,” dedi ve yataktan kalktı.

“Birkaç tane de bisküvi!” diye ekledim.

“Bundan emin misin, anne? Hani poponun ne boyutlarda...”

Titizlikle hedef alıp fırlattığım yastıkla susturdum onu.

“Vuramadın,” dedi dilini çıkararak ve bu kez Rose’un fırlattığı yastıktan kaçmak için aceleyle odadan çıktı. Rose’un geceliği omzuna doğru sıyrılınca kolundaki bandajı görmemle neşemiz söndü: Kızımın çektiği acıyı, duyduğu tiksintiyi, bilinmeyen dünyasını örten bir bandaj. Yüzümün değiştiğini görünce geceliğin kolunu bileğine çekti.

“Yapma,” dedim yavaşça. “Onu saklaman gerekiyormuş gibi hissetme.”

“Ama...”

“Utanacak hiçbir şeyin yok. Hiçbir şeyin.” Yanağını okşadım. “Bu,” dedim, geceliğin kolunu yukarı sıyrarak – o sırada gerildiğini hissettim, “berbat zamanlar geçirdiğini ama bununla başa çıkmayı başardığını gösteriyor. Belki yapabileceğin en iyi şekilde yapmadın ama hayatta kalmayı başardın.” Alnını öptüm. “Ve hâlâ buradasın. Hâlâ buradayız.”

Küçük bir an için yüzünde bana kendini tamamen açtığını gösteren bir ifade gördüm ve karşımda yeniden o küçük kıza dönüştü. Avazı çıktığı kadar bağırarak, “Noel Baba şehreeee geeeliyoooo,” diye şarkı söyleyen, “Hadi anne, el çırp!” diye ısrar eden o güzel çocuk vardı karşımda. Hiçbirimiz ona karşı koyamaz, daima ellerimizi çırpardık. Ardından, sanki Royal Albert Hall’da performans vermiş gibi karşımıza geçip abartılı bir şekilde reverans yapardı. Bu hep tekrar tekrar yaşanırdı. Her el çırpığımızda sesi daha yüksek çıkar, gösterisi daha coşkulu olurdu. Kıkırdadıkça şarkının sözlerini iyice abartır, sonunda kucağıma tırmanıp oturur, koynuma sokulup saçlarıyla oynar,

parmağını emerdi. Keşke şimdi de onu mutlu etmek için yapmam gereken tek şey ellerimi çırpmağ olsaydı.

Çayımızı içip bisküvilerimizi yedik ve ona kitap okudum. Çocukken sevdiği eski bir masal kitabıydı. Yatakta uzanıp çocuğuma kitap okumak dünyanın en doğal davranışı gibi geliyordu. Uykudan önce hikâye okuma seansları ne zaman bitmişti? Çayın ağzımda bıraktığı sıcaklık ve ıslaklık geçene kadar okumaya devam ettim. Ellerim uyuşup karıncalanana kadar okudum. Ta ki nefes alışları ağırlaşır ve boğazından minik horultular yükselmeye başlayana kadar. Dikkatlice kolumu başının altından çekerek diğer tarafa döndüm. Kitabı yavaşça kapayıp kapaktaki masal karakterlerinin resmine baktım: Şimdi Disney ya da Pixar'ın yeniden hayata geçirdiği çok eski zamanların masal kahramanları... Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Kalp atışlarını duyabiliyorum." Gözlerimi kapadım. Kıyıya vuran dalgaları duyabiliyor, acı biberli spagetti sosundan dudaklarımın uyuştüğünü hissedebiliyordum.

"O kalp benim değil artık. Onu benden çaldın." Bizimle bu odadaymış gibi sesini duyabiliyordum.

"Pamuk Prenses'teki kötü cadıymışım gibi geliyor kulağa..." Gözlerimi açtım, kitabın kapağını okşadım ve komodinın üzerine bıraktım. Diğer yana döndüm, uyuyan Rose'u seyrettim. Onu düşündüm, dağ kulübesinde yalnız olduğunu, tek başına yemek pişirdiğini, yatağın toplu, verandanın bomboş olduğunu düşündüm. Acaba nasıl hissediyordu? Geri gelip o saçma özür mesajımı görünce kim bilir ne düşünmüştü? Nerede olduğumu merak ediyor muydu? Hem acaba umurunda mıydım? Rose'un narin yüzünü okşadım. Cildi neredeyse saydamdı. Küçük mavi damarları teninin altında hafifçe atıyordu. Kesip açmaya çalıştığı damarlar... Tom'u bütün bunlardan koruyarak doğru şeyi yapmıştım. Peki ama çocuklar için en doğrusunu yapabil-

miş miydim? Karşımda diz çöktüğündeki yüzünü düşündüm. Sabahları ilk gördüğüm şey olan gülümsemesini... Gözlerimi kapadım, kolumu Rose'un beline sardım ve derin bir uykuya daldım.

Aniden uyandım ve güzel bir kafa karışıklığı yaşadığım kısacık bir an için hâlâ Tom'un yanında olduğumu sandım. Yanıma dönecek, uykulu gülümsemesini görecektim. Denize karşı yıpranmış pervazların eskiden kalma çatlaklarından içeri giren rüzgârın ıslığını duyacaktım. Rose ve Flynn hâlâ tatilde ve mutlu olacaklardı ve bir kereliğine her şey yolunda diyecektim. Fakat sonra Rose'un kolundaki bandajı gördüm, çöpçülerin dışarıda konuştuklarını duydum. Etrafta ne bir dalga sesi, ne de bir martı çığlığı vardı. Gözlerimi kısıp duvardaki saate baktım ve tam on saat uyumuş olduğumuzu gördüm. Midem bulanıyor, beni yatakta kalmaya zorluyordu ama yapamazdım. Saat on birde psikiyatristle randevumuz vardı. Hafifçe Rose'un omzuna dokundum. Saatin erken olduğuyla ilgili bir şeyler homurdandı –tıpkı bütün ergenler gibi– ve yorganı kafasına çekti. Duş aldım ve Dev'i düşünmemeye çalıştım. Kızarmış ekmeğimi kenara atarken onu düşünmemeye çalıştım. Haplarımı yutarken onu düşünmemeye çalıştım. Beni başarısız bir anne gibi göstermeyecek bir kıyafet seçmeye uğraşırken onu düşünmemeye çalıştım. Ama o buradaydı. Saçımdaki her tarak darbesinde, yıkadığım her kirli tabakta, merdivenlerden her indiğimde ve ağzımdan çıkan her kelimede yanımdaydı. Aldığım her nefeste benimleydi – *Every Breath You Take*.

Lanet olsun.

"Anne, bu gerçekten de ürkütücü bir şarkı," dedi Rose dış macununu tükürürken. "Gerçekten artık sürekli beni mi izliyor olacaksın?" Gözlerimi devirdim ve şarkıya devam ettim.

“Tabii ki izlemeyecek,” dedi Flynn, dağınık saçları ve yüzünde uyku izleriyle yanımıza gelerek. “Uyuyabildin mi?” diye sordu. Rose başını salladı.

“Çok iyi uyudum. Sen?”

“Ben de. Gece yarısı konseri vermedi mi?”

“Hayır, haplar işe yarıyor olmalı.” Mutfağın köşesindeki radyodan çalan bir şarkıymışım gibi yanı başımda, hakkımda konuşup durmaları karşısında ellerimi havaya kaldırıp kaş göz yaptım.

“Tanrım. Bu şarkı hiç bitmiyor, değil mi?” Başımla onayladım ve ayaklarımı basamaklara vura vura merdivenlerden inerken, uzun bir süre daha Rose’un izini süren manyak bir takipçi olacağımı şarkıyla belirtmeye devam ettim.

“Kıpırdanıp durma,” dedi Rose. Bekleme salonundaydık.

“Affedersin.” Ellerimi kavuşturdum.

“Rose King?”

İkimiz de ayağa kalktık ve güler yüzlü hemşirenin peşinden odaya girip oturduk. Sıradan bir doktorun sıradan bir muayenehanesi gibiydi. Neyin farklı olmasını bekliyordum bilmiyorum açıkçası. Deri bir divan belki? Ah, onlar psikologlarda oluyordu, değil mi?

“Pekâlâ, Rose...” İçeri uzun boylu, at gibi iri yapılı ve kır saçlı bir adam girince hafifçe irkildim. Kaskatı dudakları ve dişleriyle eşkin eşkin odanın öbür ucuna yürüdü ve koltuğuna oturup arkasına yaslandı. “Kendini nasıl hissediyorsun?” Görünümüyle hiç uyuşmayan yumuşacık bir ses tonu vardı. Kasaba tellalı gibi gülleyeceğini zannetmişim ama oldukça nazik konuşmuştu.

“Hımmm. İyiyim, sanırım.” Doktor dişlerini göstererek gülümsedi. Çantamdaki elmadan ona bir ısırık vermemek için

kendimi zor tuttum (Flynn'in popomun büyüklüğü hakkında yaptığı yorumları kulak ardı etmemiştim).

"Gerçekten çok iyi doktor bey." Rose'un kolunu sertçe sıvazlayıp pat pat vurdum. Rose elime baktı ve sonra bana 'ne yapıyorsun' der gibi tuhaf bir bakış attı.

Doktor bir süre bir şey söylemedi. Rose ve ben kaşlarımızı kaldırıp birbirimize baktık ve omuz silktik. "Rose... Ne güzel bir isim. Güller ne kadar da güzel, değil mi? Taçyaprakları ne kadar da narin... Ama dikenlerine dikkat etmek gerek, bana katılıyor musun?" Tekrar gülümsedi. "Peki, sence, daha çok yapraklarına mı yoksa dikenlerine mi benziyorsun, Rose?"

"Dikenlerine."

"Kendini güzel buluyor musun, Rose?"

"Hayır," dedi hiç düşünmeden.

"Ama öylesin, Rose, sen güzelsin..." diye söze girdim.

"Bayan King, bu noktada sizden bizi yalnız bırakmanızı rica edeceğim. Tabii Rose için de uygunsa?" Doktor bunu öyle bir tavırla söylemişti ki hiç gücenmemiştim. Zaten öyle bir ses tonuyla kimseyi gücendirebilir miydi bilmiyorum.

Rose başıyla onayladı. Bunu çabucak yapıvermişti. Benim için şaşırtıcı bir durum değildi. Bu seansların çoğuna sadece Rose'un katılacağını önceden söylemişlerdi.

"Elbette," dedim, doktorun ses tonunu taklit etmeye çalışıp, onun yerine telefon seks yapan kızlar gibi konuşmayı başararak. Rose bana yine bir 'ne yapıyorsun' bakışı attı. Kapıyı ardımdan kapatırken az sonra konuşacakları içler acısı konuyu düşünmemeye çalıştım.

"İyi misin?" diye sordum, alışveriş torbalarını birlikte mutfağa taşıırken.

“Bana bunu sormaktan vazgeçer misin?!” diye bağırdı Rose ve içinde fajita karışımının, film gecesi atıştırma malikanesinin olduğu torbaları yere bırakıp koşarak üst kata çıktı. Torbaları mutfak masasına koydum. İçeriye; Amerikan aksanlı birilerinin heyecanla bağırdığı salona gittim. “Rose’u biraz rahat bırak,” dedi Flynn. Telefonunda bir video seyrediyor ve kızarmış ekmek yiyordu.

“Ben sadece torbalar ağır diye iyi olup olmadığını sordum. Yine bileklerini kesmenin eşliğinde olduğunu düşündüğüm için değil.”

“Ha.”

“Peki, *sen* iyi misin?” diye sordum, azarlanma riskini göze alarak.

“Sevgili anneciğim, benim ateşli bir randevum var.” Üzerindeki ekmek kırıntılarını siyah kotuna doğru silkeledi. Onu gülümseyerek seyrettim ve koltuğun kenarına iliştim.

“Pekâlâ, Bay Kazanova, sözünü ettiğiniz bu latif hanım da kimmiş acaba?”

“Tanrım, anne, sen gerçekten tuhafısın. Ne diye böyle konuşuyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok. Neyse, söyle hadi, kim bu kız?”

“Trendeki kız.”

“Aman Tanrım. *Trendeki Kız* diyorsun yani?” Flynn bana bakıp gözlerini devirdi.

“Hani *Don’t Stop Me Now* performansını sergilediğin trendeydi.”

“Ah. Aaaaa, güzel kızdı.”

“Bir süredir FB arkadaşınız.”

“FB arkadaş mı?” diye sordum şaşkınlıktan donakalarak. *Fuck buddy?! Benim haberim olmadan nasıl böyle bir şeye karışmıştı?*

Kahretsin. Flynn'e böyle bir ilişkinin asla yürümeyeceğini nasıl açıklayabilirdim? Bu tip ilişkilerde bir taraf mutlaka incinirdi.

"Flynn'ciğim... Fiziksel ihtiyaçlarını gidermene... Sevindim yani." Ellerimle, yan yatmış bir rüzgâr değirmenini andıran tuhaf hareketler yaptım. "Hani bağlılık olmadan, gönül eğlendirmeler falan. Ama bu tip şeyler asla iyi sonuçlanmaz." Ne demek istediğimi vurgulamak için kalçamı utanç verici bir şekilde öne arkaya ittim. "Bunu yapamazsın... Yani ortada duygusal bir bağ yokken, bu olmamalı." Bana sanki ayakkabılarına kusmuşum gibi bakıyordu. Ben yine de devam ettim. "İlişkide hep daha çok duygu hisseden bir taraf olacaktır. Ama tebrik ederim, şey yani, mercimeği fırına verdiğin için." Omzunu sıvazladım.

"Anne?"

"Hıı? Ah, bir de mutlaka..." Elimle bir kondom paketini açıp balon gibi çekiştirme taklidi yaptım. Bu hareketi neden yaptığımı pek bilmiyordum gerçi. Daha önce hiçbir kondomu balon gibi çekiştirmedişime emindim. "Mutlaka önlem almalısın."

"Anne!"

"Evet?"

"FB arkadaşı olmanın ne olduğunu sanıyorsun sen?"

"Şey..." İşaret parmağımı orta parmağımla halka şeklinde birleştirdim ve diğer elimin işaret parmağını halkanın ortasına sokup çıkardım. "Bu eylemi, herhangi bir *özel ilişki* içinde olmadan yapmak işte..." Amerikalılar böyle demiyor mu? 'Özel ilişki.' Flynn'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

"Ah be, anneciğim," diyerek ayağa kalktı ve saçlarımı okşadı. "Çok tatlısın." Tekrar güldü. "Ama benim biriyle *fuck buddy* olabileceğim düşüncesi, senin için bile fazla hırslı bir hayal. Açıkçası, kızcağız suratıma çok yaklaşma fırsatı bulmadan ona

biraz dokunabilmeyi umuyorum sadece. Yine de teşekkür ederim, kızın benimle...” Az önceki cinsel birleşme hareketimi taklit etti ve güldü. “Bunu yapacağını düşündüğün için.” Kıkırdamaya devam ederek merdivenleri tırmanmaya başladı.

“Onunla Wolverhampton’da buluşacağız. Birmingham’da yaşıyormuş!” diye seslendi omzunun üzerinden.

“Peki, o zaman ‘FB’nin anlamı ne?!” diye bağırdım arkasından.

“Facebook arkadaşı!” dedi bağıarak.

Ahhh!

Yavaşça Rose’un kapısını tıklattığını, sonra kapıyı ardından kapadığını duydum. Merdivenin başında bir süre durdum ve Flynn’in boğuk sesiyle olanları anlatmasını, Rose’un da karşılığında kıkır kıkır gülmesini dinledim.

Su ısıtıcısını kapattım. Bilgisayarım yavaş yavaş açılırken, kahve içme fikri midemi kaldırmıştı. Çantamı elime aldım ve psikiyatristin odasından çıktıktan sonra Rose’un verdiği kâğıt parçasını çıkardım. Kâğıtta yazan kişisel gelişim sitesinin adresini bilgisayarın tarayıcısına yazdım. Rose’un seansı bittikten sonra Doktor Osborne beni odaya çağırılmıştı. Rose’un ilaç tedavisine ihtiyacı olduğunu düşünmediğini söylemişti. İlk önce, bilişsel davranış terapisi denemek istediğini belirtti; bir de ‘farkındalık’ dediği bir yöntemden söz etti. Ayrıca CAMHS, yani Çocuk ve Ergenlik Çağı Zihinsel Sağlık Servisi’nin de Rose ile temasta olacaklarını söyledi. Oradan bir görevli haftada bir kez bizi ziyaret edecekti. Ekrandaki ‘farkındalık’ sekmesine tıkladım ve okumaya başladım. Okuduğum şeyin en temel noktaları bile bir süre için aklımı başımdan aldı. Farkındalık, sanırım, şimdiki anda kalmayı başarmaktı. Etrafının farkında olmak ve endişeler yerine, şimdi ve burada olan şeylere odaklanmaktı. Tamam, anlamıştım. Popomun altındaki sandalyenin sert tahtasının

farkındaydım. Evet. Sıradaki? Ah, nefes alma teknikleri. Bunlara bayılıyordum. Eskiden efkârlı namerime yardımcı olmaları için denemiştım. Hımmmm, karnıma odaklanmam isteniyordu –yapmasam daha iyiydi– ama yine de bir şans verdim. Karnımın şişip büzüşmesine odaklandım, nefes alışına konsantre oldum: Al ve ver. Bir dakika, oturduğum sandalyenin de hâlâ farkında olmam gerekiyor muydu? Nefes almaya devam ederken sandalyenin ve üstünde uyuşmaya başlayan popomun farkında olmayı ihmal etmedim. Sert, ahşap bir sandalyenin üzerinde duran uyuşmuş bir popom vardı. Nefes aldım, nefes verdim ve karnımın şişip alçalmasına odaklandım. Kahretsin, tavuğu buzdolabına koymuş muydum? Önemli değil, anda kal, uyuşuk poponun farkında ol. Nefesine odaklan, karnına... Of, bu iş biraz zordu. Kes şunu. Ana geri dön. Uyuşuk popo, dizüstü bilgisayarın sıcaklığı, derin bir nefes al ve bırak. Osurmaya ihtiyacım vardı. Osurmaya ihtiyacımın olduğunun farkındalığını yaşıyordum. Karnımın şişip inmesinin farkındalığını yaşıyordum ama kendimi kasmaya ihtiyacım vardı, yoksa osuracaktım. Uyuşuk popomun, osurma ihtiyacımın, sandalyenin sertliğinin, bilgisayarın sıcaklığının farkındaydım – ah, tabii bir de nefes alıyordum ve eyvah, osurdum. Osurduğumun ve artık uyuşmuş, sıcak bir popom olduğunun farkındaydım. Mutfğa kötü bir kokunun yayıldığının farkındaydım. Kötü kokuyu içime çektim ve minnetle dışarı bıraktım. Tekrar nefes al... Tamam, bu kadarı yeter. Camı açmaya ve uyuşmuş popomu hareket ettirmeye ihtiyacım olduğunun farkındaydım. Ayağa kalktım, belimi ovuşturdum, başımın dönmesine ve midemin bulanmasına aldırış etmemeye çalışarak camı açtım.

“O şekilde patladığım için özür dilerim,” diye mırıldandı Rose yanımdan geçip buzdolabına giderek. Dolaptan bir kutu kola alıp açtı.

“Sorun değil.”

Suratını buruşturdu. “Bu koku da ne?” diye sordu.

“Boş ver. Gel buraya.” Yanıma gelip kolumun altında girdi ve işte ancak o zaman anladım ki farkındalık yaşamaya çalıştığım süre boyunca Tom’u bir kez bile düşünmemiştim.

Tom

Pekâlâ, nerede kalmıştım? Ah, tabii. Evde yalnızdım.

Georgie bağıırıyordu: “Tom? Tom?! Tanrım, bu ev pislik içinde.” Kirli tabakları lavaboya yığdı ve musluğu açtı. Kafasını iki yana salladı ve tabaklardan birini şüpheyle kokladı.

“Selam.” Aniden arkasını döndü ve suratındaki ifadeden anladım ki pek iyi görünmüyordum. Hatta hiç iyi görünmüyordum.

“Ah, Tom.” Musluğu kapadı, ellerini mutfak havlusuyla kurulamaya yeltendi ama sonra fikrini değıştirip tertemiz kot pantolonuna silmeyi tercih etti. “Sadece hafif bir grip geçirmiyorsun sanırım, öyle değil mi?” Koltuktaki kirli çamaşırları yere itip oturdum. “En son ne zaman uyudun?” Gözlerimi kapadım ve enseme ovuşturdum. Boyun kaslarımı sağa ve sola esnettim. Gözlerimi açtım. Acıyorlardı. Gözlerimi kısarak Georgie’ye baktım. Endişeli görünüyordu.

“Dürüst olayım mı? En son ne zaman uyuduğumu hiç bilmiyorum.” Sesim zayıf, çatlak, dayak yemişim gibi çıkıyordu.

“Peki. Yukarı çık ve duş al. Tıraş ol, dişlerini fırçala. Ben buraları temizleyeceğim ve kahve yapacağım.”

“Hayır, bunu...”

“Sadece dediklerimi yap. Beni çok endişelendirdin.” Arkasını dönüp bulaşık deterjanını aramaya başladı. İç çektim ve kendimi güçlkle koltuktan kaldırıp üst kata çıktım.

Su sıcak ve tazyikliydi ama etkisini hissedemiyordum bile. Georgie’nin mutfakta çıkardığı gürültüler beni dikkatli ve tetikte olmaya zorlamıştı. Ben tetikte olmak istemiyordum, uyuşmuş hissetmek istiyordum. Georgie’nin burada olmasını istemediğimi fark ettim. Duştan çıktım, havlu almaya gerek duymadan, üzerimden sular damlayarak yatak odasına gittim. Kıyafetler etrafa saçılmıştı. Apral değildim, berbat bir durumda olduğumun farkındaydım. Pek iyi günler geçirmiyordum ama bu gerçekten de umurumda değildi. Mutfakta bir dolabın kapağı sertçe kapandı ve irkildim. Bu evden gitmesi gerekiyordu. Benim kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan tek şey, sıçtığımanın yalnızlığıydı.

Aşağı indiğimde ortamdaki gürültü sağır ediciydi: Bulaşık makinesi takırdıyor, sular şırıldıyordu. Kahve makinesi tısılıyor ve tıp tıp kahve damlatıyordu. Georgie radyoyu açmıştı. DJ’in gür sesi ve kahkahaları evin içinde yankılanıyordu. Her şeye, tek tek, sırayla odaklanmaya çalıştım ama gürültü her yerdeydi; istenmeyen müdahale her taraftaydı. Kulaklarımı kapadım ama çöp torbasının hışırtısı bile kafamın içinde patlıyordu.

“Yeter!” diye dönüp bağırdım ona. O sırada Georgie yana yatar gibi oldu. Bütün salon yan yattı ve sonra etraf karardı.

“Ah!” Georgie yanağıma buz torbası koyarken acıyla yüzümü buruşturdum. Üst dudağım şişmişti ve kolum deli gibi acıyordu.

“Şşş.” Buz torbasını yanağımda sıkı sıkı tuttu ve bana bir yabancıymışım gibi baktı.

“Ben iyiyim. Gerçekten. Gidebilirsin.” Ruhsuz bir kakhaha attı.

“Sen iyi değilsin, Tom. Her şey olabilirsin ama iyi değilsin. Doktor çağırdım.”

“Ne? Doktora ihtiyacım yok. Yalnızca huzurla kafamı dinlemeye ihtiyacım var.”

“Hayır. Birileriyle konuşman gerekli. Hem ayrıca, bu doktor emekli. Yani sürecin senin için karmaşık olacağı gibi bahanelere başvuramazsın. Canı sıkılan, yaşlı bir adam sadece. Kâğıt üzerinde gerçek bir insan olup olmadığını hiç önemsemeyecek.” Buz torbasını kenara ittim ve ayağa kalktım.

“Hakkımda ne biliyorsun?” Gözlerinin içine baktım. “Kim olduğumu biliyor musun?”

“Tom...”

“Biliyor musun?” diye bağırdım.

“Tom, sakın ol. Eğer biraz sakın...”

“Benim adım Tom bile değil!”

“Sakin. Ol,” dedi bir çocukla konuşuyormuş gibi elini kaldırarak. “Senin kim olduğunu biliyorum. Sen, hayatta büyük zorluklar yaşamış iyi kalpli ve nazik bir adamsın. Harika bir sanatçısın ve benim için muhteşem bir arkadaşsın.”

Çaresizce kollarımı savurup yerden kalktım. Adımlarımla daireler çizerek bunu ona nasıl açıklayabileceğimi düşündüm.

“Biriyle tanıştım. Sergideki kadın. Onu tanıyordum. Bir anlamda yani...” Umutsuzluğa kapılarak enseme kaşıdım. “Açıklamak zor olacak. Biz, sadece... Onunla o kadar iyi anlaştık ki. O muhteşemdi, hâlâ öyledir. Mel. Aynı şeylere gülüyorduk. Aptalca şeyler, ama işte o anlar o kadar gerçekti ki. Bir yerlerde bir tuhafılık olduğunu hissediyordum. Ama önemsemek istemedim sanırım? Her şey yolundaymış gibi davrandım... Daha önce hiç ilk görüşte âşık olmamıştım ama bu seferki sanki öyleydi. En azından ben, ilk görüşte aşkın böyle bir şey olmasını hayal ederdim. Ona evlenme teklif ettim.” Georgie kaşlarını kaldırıp

yüzüme baktı. “Bana öyle bakma. Beni bırakıp gitmesini istemiyordum. Gideceğini de biliyordum gerçi ama...” Kotumun cebine uzanıp fotoğrafı çıkardım. “Çantasında bunu buldum.” Fotoğrafı Georgie’ye verdim ve benim için ne demek olduğunu anlaması için bekledim. Tabii ki Georgie gördüğüm bütün o kâbusları biliyordu. Kâbuslarım hakkında uzun uzun konuşmuştuk. Özellikle de *Değişmezlik* üzerinde çalışmaya başladığım sıralarda.

“Kim bu çocuk?”

“Bilmiyorum. Tanıştığım kadının adı Melissa bile değilmiş.”

“Neymiş?”

“Bilmiyorum. Evden çıkıp gittim. Çok sinirlenmiştim. Geri geldiğimde, onun gitmiş olacağını düşünmedim.”

“Nasıl yani? Öylece kaybolup gitti mi?”

“Bir not gibi bir şey bırakmış.”

“Ne diyor?”

“Özür dilerim.”

“Bu kadar mı?”

“Hı hı.”

“Onun peşinden gidecek misin?”

“Gidemem.” Parmaklarımı kaldırıp madde madde saymaya başladım. “Adını bilmiyorum, nerede yaşadığını bilmiyorum; Shropshire’da bir yer olması dışında. Çocukken çamurdan pastalar yaptığını biliyorum ama telefon numarasını bilmiyorum. Ayaklarını çirkin bulduğunu biliyorum ama soyadını bilmiyorum. Lanet olsun, Georgie... Onu sevdiğimi biliyorum. Ama kim olduğunu ve bana o çocuktan neden bahsetmediğini bilmiyorum.” Yere çömelip dizlerimi sert zemine dayadım. “O çocuk kim? Ya ben o çocuğa bir şey yaptıysam; hafızamı kaybetmeden önce? Ya yüzündeki yara izlerinden ben sorumluyum?”

O sırada kapı tıklatıldı ve Georgie kalkıp Doktor Rider'ı içeri aldı. Doktor çantasını yere bırakırken bir şey içmek isteyip istemediğini sorduk. Dışarıda havanın nasıl olduğundan bahsettikten sonra koltuğa oturdu ve gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

"En son ne zaman bayılmıştınız?"

"Birkaç ay önce."

"Peki. Ne kadar bilinçsiz kalmıştınız?"

"Söylemesi zor. Uzun bir süre sanırım. Çünkü hastanede uyandım."

"Hımmm... Bayılmanızdan önce genellikle ne oluyor?"

"Gürültü."

"Gürültüden kastınız ne?"

"Mesela birkaç ay önce bayıldığımda, bir dükkânın kepenkleri kapanıyordu. Kepenklerin gürültüsünü duydum ve sonra puf..."

"Peki ya bugün?"

"Sanırım yine öyleydi. Ne zamandır uyumadığımı bilmiyorum ama uykusuz kalınca gürültüye karşı daha hassas oluyorum. Şimdi gerçekten iyiyim. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var. Düzeliyim." Gülümsedim.

"Hımmm. Bence, uyumanıza yardımcı olmak için eczaneden bitkisel bir tablet alsanız iyi olur. Uykunuzu aldığınızda durumunuzda düzelme oluyor mu görebilirsiniz."

Avuçlarımdaki nasırlara aldırış etmeden heykellerin üzerinde çalışmaya devam ettim. Gözlerin bana, üç farklı boyutu oluşturan parçalar halinde bakıyordu. Kaşlarının kavis, kirpiklerinin sağa doğru kıvrılışı... Çeliği çekiçle şekillendirip göz kapağının kavisine doğru bükerken, bir kenarın diğerinden daha ince olmasını sağlamak için loş ışıktaki gözlerimi kısarak baktım. Seviştığımız ilk gece başını kaldırıp o güne kadar gördüğün en özel şeymişim

gibi bana baktığın kısa andaki hatıranı; gözlerindeki şaşkınlığa yoğunlaştım. İnce bir parça ekledim; göz kapağının katlandığı yerdeki o kıvrım, derin ve ağır... Omuz kaslarım yanmaya, ellerim yorgunluktan titremeye başlamıştı. Artık durmam gerekiyordu ama duramıyordum. Lehim demirinin kokusu, metalin verdiği his, kullandığım aletlerin ağırlığı: Bunlar geçmişimin bir parçası olduğunu düşündüğüm tek hislerdi. İçimde bir yerde emindim. Heykeli bahçe kulübesindeki birkaç eski boya kutusunun yanına yavaşça koydum. Yeniden kontrolümü kazanmak için ellerimi sıkı sıkı yumruk yaptım ve gevşettim. İşte tam o sırada seni gördüm. Yüzün aniden karşımda bir yıldırım gibi parladı. Saçına bir parça sarı boya bulaşmıştı ve çok uzundu saçların – beline kadar. Gülüyordun. Bu görüntü o kadar netti ki bir an dengemi kaybettim. O anda yok olup gitti. Gözlerimi kapatıp onu zihnimde yeniden canlandırmaya çalıştım ama yapamadım.

Heykel malzemelerini o gecelik elimden bıraktım. Ev sensizken bomboş ve soğuk geliyordu. Televizyonu açıp kanalları değiştirmeye başladım. Ama kafamdaki sorular susmuyordu. Kimdin sen? Neden buraya gelmiştin? O çocuk kimdi? Her şey bir yalan mıydı? Televizyonu kapadım ve yukarı çıktım. Küveti doldurmak istedim. Uzanıp tıpayı deliğe tıkarken canımın acısıyla yüzümü buruşturdum. Etrafta banyo köpüğüne benzer bir şey aradım. Belimdeki ağrı artık eskisi gibi genç olmadığımı hatırlatıyordu bana. Yaşamımın bir yarısı hiçbir zaman bana ait olmamışken kalan yarısını yaşamayı nasıl başaracaktım? Beni tanıyor muydun? Tanışmamız tesadüf müydü? Yoksa buraya beni bulmaya mı gelmiştin?

Kıyafetlerimi odanın bir köşesine atıp küvete girdim. Bu küvette yattığın ve bana seksenli yıllardan bahsettiğin anları kafamdan çıkarmaya çalıştım. Gözlerimi kapadığımda, gözbe-

beklerim huzursuzca kıpırdanmaya devam ettiler. Vücudum sıcak suya karşı önce kasıldı, sonra bu gerilim yerini gevşemeye bıraktı.

Burun deliklerimi yakan müthiş bir acıyla öksürerek suyu püskürttüm. Ilıktı. Uyuyakalmıştım. Boğazıma kaçan su yüzünden kalbim düzensizce atıyordu. Paniğe kapıldım ve şaşkındım. Uzun zamandır hissetmediğim duygular vardı içimde. Hiçbir zaman hissetmek istemediğim şeyler... Titreyerek küvetten çıktım ve gözüm aynadaki yansımama takıldı. Geçmişim bir hayalet gibi bakıyordu yüzüme. Hayır, bunu bir daha yaşayamazdım. Bir daha o kötü günlere dönemezdim ama buradan ileriye de gidemiyordum.

Yorgana sarınıp kafamı yastığının altına soktum. Saçlarının, teninin kokusunu aldım. İhanete uğramış olmanın ağzımda bıraktığı o kötü tada rağmen, bu koku kendimi hâlâ evimde gibi hissetmemi sağlıyordu. Vücudum hıçkırıklarla sarsıldı. Gözyaşı olmayan, kuru bir hıçkırık: Fiziksel bir sinir boşalması. Hiçbir zaman kendine acıyan biri olmamıştım. Hayat boktandı ama insan elinden geleni yapmak zorundaydı. Son on bir yıldır hayatla başa çıkabilmemi sağlayan şey böyle düşünmemdi. Hep daha iyisini isteyerek kendini delirtebilirdi insan ama ben kendimi bildim bileli bardağın yarısını dolu gördüm. Geçmişimi hatırlayamıyorsam ne olmuştu yani? Şimdi yaşadığım hayatta bir arkadaşım, kariyerim vardı, başımı sokabileceğim bir yuvam. Kendime acımamın ne faydası olacağını hiçbir zaman anlamamıştım. Ama şu anda, hıçkırıklarım gözyaşlarına dönüşürken şu soruyu sorma hakkını verdim kendime: Geçmiş hayatımda bütün bunları hak edecek kadar ne yapmış olabilirdim? Elbette bu, uykusuzluğun yol açtığı bir ruh hali olabilirdi sadece. Ama ben ne kadar iyimser yaklaşımaya çalışsam da asıl sebebin, yüzünde yara izi olan o çocuk olduğunu biliyordum. Kaderin kefaretimi ödeyeyim diye onu karşıma çıkarmasının sebebi buydu.

Öğlen güneşinin altında uyandım, terlemiştim. Yataktan çıktım, odadaki pisliğe baktım ve hayret içinde kaldım. İçerideki ağır koku depresyon tanımına çok uygundu. Tanrı aşkına, topla kendini, dedim kendime. Perdeleri ve camları açtım. Denizden gelen temiz hava odaya doldu. Toz zerrecikleri karmaşık bir halde uçuşmaya başladılar. Yataktaki kirli örtüleri, yerdeki kirli kıyafet yığınına kucakladım ve aşağı indim.

Günlerdir ilk kez açlık hissediyordum; sadece yemeğe karşı değil, bazı cevaplar için de açtım. Su ısıtıcısını açtım, biraz pastırma pişirdim ve hafif bayatlamış iki dilim ekmekle sandviç yaptım. Daha sonra alışverişe gitmem gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. Tezgâha yaslandım, fotoğrafı tuzlukla karabiberliğe yasladım ve pastırmalı sandviçimi yedim. Bu fotoğrafta bir ipucu olmalıydı. Kafasında büyücü şapkası olan kıza uzun süre baktım; belki çocuğun kız arkadaşıdır diye düşündüm. Yo hayır, o çocuk için fazla küçük görünüyordu. Belki arkadaşlardı? Üzerinde 'ezik' yazan aksesuara baktım ve köşesinin hafifçe yırtılmış olduğunu gördüm. Çayımı kafama diktim ve nerede çekildiğini gösterecek bir ipucu bulmak umuduyla biraz daha inceledim. Ama bir şey bulamadım. Dibe çökmüş çayları lavaboya boşalttığım sırada aklıma bir fikir geldi. Partilere bu fotoğraf kabinlerini koymaları yeni moda bir şeydi, değil mi? Acaba Shropshire'da kaç tane böyle fotoğraf kabini vardı?

Dizüstü bilgisayarımın açılıp çalışmaya başlamasını beklerken sabırsızca parmaklarımla ritim tuttum. Buradaki kablosuz ağa giriş yapmayı başarmak da saatler sürüyordu. Normalde bunu pek önemsemezdim çünkü zaten internete pek girmiyordum. İşin o kısmıyla Georgie ilgileniyordu. Sonunda Google'ı açtım ve Shropshire'daki fotoğraf kabinlerini aramaya başladım. Lanet olsun. Çok fazla vardı. İç çektim, eskiz defterlerimden birini

alıp liste yapmaya başladım. Bağlantılardan birkaçına tıkladım. Bazıları bayağı eskiden kalmaydı. Buna sevinerek onları listeden sildim. Fotoğrafı tekrar elime aldım. Aksesuarlar o kadar da iyi durumda görünmüyorlardı. O zaman daha ekonomik seçeneklerden birine ait olmalıydı. Bir saat kadar sonra, kâğıda beş ihtimal yazdım. Peki, şimdi ne yapacaktım?

Beş şirkete de kısa ve öz bir e-posta yazdım. Bütçemin kısıtlı olduğunu, genç bir çocuğun verdiği partide bu kabinlerden birini gördüğümü ve bir arkadaşımın kızının on altıncı yaş günü partisi için kiralamak istediğimi açıkladım. İletişim bilgilerimi de yazdıktan sonra kısa bir not ekledim: Kabindeki aksesuarların fotoğraflarını benimle paylaşmalarını, doğum günü kızının yaşına uygun olduklarından emin olmak istediğimi belirttim. Ve gönder butonuna tıkladım.

Sonraki birkaç saati evi temizleyerek geçirdim ve yürüyüşe çıktım. Rüzgâr sert esiyordu, bembeyaz bulutlar, daha ağır olan grilerin yanından yarışırcasına geçiyorlardı. Güneşse, bulutların arasından dünyayı aydınlatmaya devam etmek için mücadele veriyordu. Sahil yolunu takip ettim. Yeşil geometrik kareler, iki mavi şeridin arasına sıkışıyor ve birlikte, düzene sokulmuş bir kaos oluşturuyorlardı. Aniden kafamda, bir çocuk kitabının kapağı canlandı: Değişik renklerde parçalardan oluşmuş bir fil vardı. Bu görüntüyü kafamdan attım ve aramızda geçen konuşmaları düşünmeye çalıştım. Söylediklerini tek tek hatırlarsam, bir şeylerin netleşeceğini, bir açıklamaya varacağımı umuyordum.

“Parmaklarının hep piyanistlere benzediğini düşünmüşümdür.” Yürümeyi bırakıp düşündüm. Verdiğin cevapta tedirgin bir tını vardı. Ellerimi patikayı çevreleyen ahşap çitin üstüne koydum; aşağıdaki yeşil tepeciklere ve kıyıya vuran dalgalara baktım. Kekelemiştin.

“Şey... Yani... Kafede tanıştığımızda. Sen dökülen eşyalarımı toplarken.”

“Herhalde ilk önce ellerimi görmüşsün.”

“Evet, öyle. Yani kendi kendime düşünmüştüm: Ne güzel elleri var, piyanist gibi...”

Beni önceden de tanıyordun, değil mi? Bu konuşmayı kafamda bir kez daha canlandırdım. Ses tonuna odaklandım. Bir an nasıl tereddüt ettiğini ve sonra nasıl alelacele cevap verdiğini hatırladım. Parmaklarımla ahşap çiti sıkı sıkı kavramıştım. Denizden gelen hava yüzünden paslanmış çivileri, etraflarındaki çekicin izlerini hissedebiliyordum. Yıpranmış tahtadaki çatlaklara, rüzgârın şekil verdiği pürüzsüz yüzeylere dokundum. Konuşmanın son kısmında, tavrında en ufak bir tereddüt yoktu. Ses tonun sakindi ama bu kısmı gerçek miydi? Bende ilk fark ettiğin şey gerçekten de ellerim miydi?

Çitlerden elimi çekip dik patikayı tırmanmaya devam ettim. Nefesimin hafifçe kesilmesine, baldırlarımın yanmasına sebep olacak kadar hızlı yürüyordum. Seni hiç görmemiş olmayı diliyordum ve buradan hiç gitmemiş olmanı. Yamacın tepesine yaklaştım ama manzaraya bakmak için durma gereği bile duymadan yoluma devam ettim. Güneş verdiği mücadeleyi kaybetmişti, gökyüzü kararıyordu. Yürüyüş botlarımla bağcıyı çözülmüştü. Bağlamak için eğildim. O sırada, sana evlenme teklif ettiğim andaki yüz ifaden canlandı gözlerimde. Gözlerindeki sevgi. O gerçek miydi? Patikayı yürümeye devam ederek o günü düşündüm. Birlikte dururken aynadaki yansımamızı, kendimi nasıl sana aitmişim gibi hissettiğimi, aynayı almak için nasıl ısrar ettiğini, hatta en başta onu bulmak için nasıl çaba harcadığını düşündüm... Özel bir şey arıyordun. En başından beri beni bırakacaktın zaten, değil mi? Sanırım o zaman da bunu biliyordum ama duygularıma kapılmıştım. Sen ve seninle

beraber olmak beni sarhoş etmişti. Gitmene izin verebilir miydim? Daha önce çok kez yaptığım gibi, bir kez daha geçmişî göz ardı edemezdim artık. Kim olduğumu kabul etmekle yetinip yoluma öylece devam edemezdim. Derinlere gömülmesi gereken ya da unutmam gereken çok şey vardı artık. Sen benim kim olduğumu biliyordun. Bundan hiç şüphem yoktu. Ama ben... Senin kim olduğunu bilmiyordum.

Öfkeli yağmur bardaktan boşanırcasına pencerelerden aşağı dökülüyordu. Nazikçe çisil çisil değil, dev serpintiler şeklinde camlara çarpıyordu. Sonbaharın gelişi, varlığını duvarları sar-sarak, kapıyı yumruklayarak duyuruyor, içeri alınmayı bekliyordu. Mikrodalgada ısıtılabilen kutudan ağzıma bir cips attım ve bilgisayarımda e-postalarımı tıklayıp, gelen postalar sayfasının açılmasını bekledim. Biramdan bir yudum alıp tekrar ekrana baktım. İki yanıt vardı. Bir tanesi, şirketlerinin kapandığını söylüyor ve ekonomik ortam hakkında atıp tutarak devam ediyordu. Diğer yanıt biraz daha umut vaat ediciydi. Fotoğraf kabininin kiralanmaya uygun olduğu tarihlerin listesini yazmışlardı ve bölgedeki gençlerin verdiği partilerde çok beğenildiklerini, benden haber beklediklerini söylüyorlardı. Biramdan bir yudum daha aldım. Bir sonraki hamlem ne olacaktı? O sırada gelen kutuma bir e-posta daha düştü. Bu seferkine bir dosya eklenmişti. Ekteki dosyanın yüklenmesini beklerken kutunun dibinde kalan tuzu cipsle sıyırıp ağzıma attım ve biramı bitirdim. Ekrandaki resim parça parça belirliyordu. Hava şartları internet bağlantımı etkilemeye başlamıştı. Sonunda resim yüklendi. Bir çift devasa güneş gözlüğünün hemen altında kalmış bir 'ezik' aksesuarı, köşesi yırtılmıştı.

“İyi ama, oraya gittiğinde ne yapacaksın?” diye sordu Georgie sabırsızca. Kıyafetlerimi yeşil bir seyahat çantasına dolduruyordum. Kahvaltıyı mideme indirdikten kısa bir süre sonra Georgie gelmiş, geceleyin uyuyup uyuyamadığımı kontrol etmek istemişti.

“Onu bulacağım. Ya da o çocuğu bulacağım.”

“Tom, kulağa ne kadar delice geldiğinin farkında mısın bunun? O kadını sadece bir hafta tanıdın. Belli ki senden sakladığı sırlar var. O kadın her türlü biri olabilir!”

“Önemi yok,” dedim, odanın etrafına bakınıp tıraş makinesi arayarak.

“Tom, bir saniye dur lütfen.” Onu duymazdan geldim ve daireler çizerek bu kez de makinenin şarj aletini aramaya başladım. “Tom!”

“Ne var?!” Durdum ve yüzündeki şaşkın, endişeli ifadeye baktım.

“Sadece senin için endişeleniyorum.” Yanına gidip ona sarıldım.

“Biliyorum. Ama bunu yapmak zorundayım. Nereden geldiğimi hiç umursamadan, sadece bu anı yaşayan eski halime geri dönemem. Olmaz. O eski ben değilim artık.” Ellerimi omuzlarına koydum ve geri çekilip yüzüne baktım. Kafasını kaldırdı, gözlerinden endişe okunuyordu.

“Peki, ya bilmek istemeyeceğin bir şey öğrenirsen orada?” diye sordu sessizce.

“O zaman bununla başa çıkmam gerekecek sanırım... Onu seviyorum, Georgie. Hayatta gerçek mutluluğu sadece onunla tattım. Herhalde kırka merdiven dayamış olmalıyım. Hayatımın geri kalanını geçmişimin yarısını bilmeden yaşayamam.” Georgie pes etmiş gibi kafasını salladı.

“Peki,” dedi ve tıraş makinemin şarj aletini bulup bana uzattı. “Oraya, Birmingham’a gittiğinde ne yapmayı planlıyorsun? Bu işi telefonla halledemez misin?”

“Hayır. Gitmek zorundayım. Harekete geçmem gerek. Fotoğraf kabini kiralayan şirkete gideceğim ve bu fotoğrafın nerede çekildiğini öğrenmeye çalışacağım.”

“Ya sonra?”

Ensemi kaşıyıp omuz silktim.

“Neler bulabileceğime bakacağım herhalde.”

“Sergi ne olacak?”

“Eserler hazır.”

“Ne? Hepsi mi?”

Gözlerimi kaçırdım.

“Son zamanlarda pek uyuyamadım.” Çabucak duvardaki saate baktım. “Gel, sana göstereyim.”

Bahçe kulübesinin ışığını açtım. Georgie elini nazikçe heykellerde gezdirmeye başladı.

“Tom, bu heykeller...” Metal bir telden sarkan gözü tutup çevirdi. Heykeli oluşturan her boyut, farklı bir seviyede asılıydı. Hem mecazen, hem de fiziksel olarak. Kaşı; hurdalıkta bulduğum ağır, paslı bir parçadan yapmıştım. Altında kırk beş derecelik bir açıyla asılı duran kirpikleri yapmak için deniz kıyısında bulduğum kalın kurşunların içindeki metal sicimleri kullanmıştım. Her biri, senin kemerli kirpiklerine benzetilerek şekillendirilmişti. “... enfes.” Georgie, terzilerin kullandığı prova mankenleri gibi ayakta duran büyük levhanın yanına gitti. Karnındaki o incecik kıvrımı levhanın yüzeyinde şekillendirmiştim. Kumsalda bulunmuş bir cam parçasından oluşan göbek deliğin göz kırpyordu; göbek deliklerini ürkütücü bulmama bir gönderme olarak... “Bu o, öyle değil mi?” diye sordu, parmağını hafif aralanmış dudaklarında

gezdirek. Ağzının köşesinden azıcık görünen tel hasırdan yapılmıştı dilin. Evet anlamında başımı salladım. Georgie gözlerime baktı ve beni anlıyormuş gibi gülümsedi. “Artık gitsen iyi olur, yoksa treni kaçıracaksın.” Aceleyle yanağından öptüm ve evden çıktım. Seni bulmaya geliyordum.

Flynn

Hayatım ilk kez yolunda gidiyor. İstediğim şeyi yapabileceğim bir bölüme girdim. Cebirle veya bozulan bir radyo hakkında Fransızca nasıl şikâyetle bulunacağım ile ilgili saçma sapan dersler olmayacak artık (radyomun bozulmasından Fransızca şikâyet etmeyi bilmemin ne zaman işime yarayabileceğini düşünmüyorum). Artık günlerimi resim ve boya yaparak geçirebileceğim. Sevdiğim şeyi yapıyor olacağım. Sanırım artık hayatta kendime nasıl bir yer edinmek istediğimi biliyorum. Yıllardır ensemden düşmeyen bütün o aptallardan uzakta olacağım. Benim için her şey yolunda gidiyor. Ayrıca biriyle tanıştım: Adı Kate. Bana mesaj gönderdiğinde, önce benimle dalga geçiyor olabileceğini düşündüm. Ama o günden beri birkaç defa Skype'ta konuştuk. Facebook'ta paylaştığım şeylere mutlaka bir yorum yazıyor. Benim gibi düşünen birine benziyor; aynı şeyleri komik buluyor ve televizyonda sevdiğimiz şeyler de aynı. Müzik zevklerimiz tamamen farklı ama bu konuda da birbirimize takılıp şaka yaparak eğleniyoruz. Sadece, kendimi suçlu hissediyorum. Rose'u ve annemi düşününce suçluluk duyuyorum.

Ortalıkta o kadar çok kan vardı ki... İçeri girmek için kapıya birkaç kez omzumla vurmam gerekti ama bunu yapmak

zorunda olduğumu biliyordum. Kanlar, kapının altından taşıp karavanın içine kadar gelmiş, koca bir birikinti oluşmuştu. Rose'un çoğu zaman boktan bir ruh halinde olduğunu biliyordum ama bunu kızsals meselelere yoruyordum. Pencerenin yanındaki duvara yaslanarak yere yığılmıştı. İçerisi küf kokuyordu; hani şu karavan duşlarında olan Imperial Leather marka sabunla karışık rutubeti andıran koku. Bacaklarında kanlar vardı. Her zaman solgun görünürdü ama bu kez rengi griye dönmüştü. Bir an için öldüğünü sandım ama yüzüme bakıp gülümsedi. Kendinde değildi ama gülümsemesi sanki ne bileyim... 'Tüh' der gibiydi; 'şu yaptığımı bak... Aptallık işte'. 'Bana yardım et, baksana ne yaptım' gülümsemesi değil, sadece... Tüh. İşte beni en çok bu endişelendirdi. Kendine yaptıklarından utanması değil de, bundan korkmuyor olması. Yaptıklarını annemden gizlemeye çalıştığını biliyorum. Hâlâ yapmaya devam ediyor, en azından bence. Geçen gün annem ona iyi olup olmadığını sordu diye anneme bağırıp odasına gittikten sonra peşinden gittim. Odasında bir koku vardı... Tam olarak ne olduğunu söylemek zor ama kokuyu alabiliyordum. Ona bağırarak, aptallık ettiğini söylemek istiyordum ama yapamam. Ona ne dediğime dikkat etmek gerek çünkü bunu yapmasına en başta ben sebep olmuştum. Tamam, aptal olması benim suçum değildi ama o geri zekâlı çocuğun başkasıyla öpüştüğünü öğrenmesi benim suçumdu.

Cumartesi günü Kate'le buluşacağım. Birmingham'da oturuyor. Aslında ortada bir yerde buluşmak için Wolverhampton'da görüşecektik ama o gün çalışması gerektiğini son anda öğrendi. Bir ayakkabı dükkânında çalışıyor ama işe öğlen yemeğinden sonra gidecekmiş – stok sayımı mı ne yapacakmış. Büyükanneimin tatilde bize verdiği harçlıktan biraz para biriktirmeyi başardım. Onu tren biletim için kullanacağım ve McDonald's'tan bize yemek alacağım. Pek romantik sayılmaz, değil mi?

Hafızamda, annemin uykulu uykulu çay yaparken elindeki kâğıt parçasına bakıp gülümsediğı bir anı var. Yapışkanlı, sarı not kâğıtlarından biriydi ve üzerinde babamın yana yatık el yazısı vardı. Niye güldüğünü sordum çünkü yataktan daha yeni çıkmış olduğı halde gülmesi garip gelmişti bana. Saçları darmadağınktı, esniyordu. Babam evde değildi, bunu çok iyi hatırlıyorum çünkü ayakkabıları merdivenlerin yanında durmuyordu. Onları hep derli toplu bir şekilde oraya bırakırdı. Annem bir şiire güldüğünü söyleyip yine kıkırdamıştı. O yapışkanlı not kâğıtlarıyla ilgili başka anılarım da var. Banyo aynası gibi saçma sapan yerlere yapıştırılmış olurlardı ve annem onları görünce hep gülümser ya da kakhaha atardı. Kendi kendine, “şapşal şey,” ya da “kaçık adam,” gibi şeyler mırıldandığını hatırlıyorum. Fakat kazadan sonra o not kâğıtlarını bir daha gördüğümü anımsamıyorum. Şimdi neden onları düşünmeye başladım bilmiyorum. Sanırım Kate’le görüşmeye başladığımdan beri, aklım anneme ve babam hayatımızdayken annemin nasıl bir kadın olduğuna gidiyor. Babam annemi öyle güldürebiliyordu ya, sanırım ben de Kate’i öyle güldürebilmek istiyorum.

Randevu yüzünden biraz heyecanlıyım... Ya beni görünce fikrini değıştirirse? Neyse, bunu öğrenmenin tek bir yolu var sanırım.

Tom

Düzgün görünen tek kot pantolonumun cebine elimi soktum ve bir onluk çıkarıp kahveyle sıcak panini ekmeğinin parasını ödedim. Son anda bir tane de müsli bar aldım. Yolun karşısına geçtim ve benim bir zamanlar olduğum halime benzeyen, insanlıktan çıkmış, orta yaşlı adamın karşısında çömeldim.

“Al.” Kafasını kaldırdı ve morarmış, şişmiş gözünün arasından bana baktı. Çaresizliğin pis kokusu yayıldı etrafa. Titreyen elleriyle kahveyi aldı. Sanki bir anda ısınmış gibi yüzüne renk geldi. Temkinli bir yudum aldı kahveden. Panini ekmeğini ve müsli barı yanına koydum. Sonra ona izin istiyormuşum gibi bakarak, yemeklerin üzerlerini eski püskü battaniyesinin ucuyla kapatırken, gözlerinde en ufak bir şüphe ya da yargılama olmadan beni seyretti. Nasıl bir duygu olduğunu hatırlıyorum. Ağzınızı mümkün olduğunca tıka basa doldurmak istemeyi... İçeride sizi kemiren açlığın ve artık yemek dışında hiçbir şey düşünemeyecek hale gelmenin ne demek olduğunu... Ama aslında açlık hilebazın tekidir. Uyanıkken beyninizi istila eder, uyurken sizi yiyip bitirir. Anlatmaya çalıştığım açlık, bildiğiniz türden bir karın gurultusu, ‘evden çıkmadan kahvaltı etmeliydim’ hissi değil. Sözüne ettiğim şey, sizi tamamen tüketen bir

acı ve zevkin iç içe geçmiş halidir. Bazen öyle bir hile yapar ki bir daha asla yemek yemeye ihtiyacınız olmayacakmış gibi hissedersiniz. Ondan bıkmışsınızdır artık. Hem arkadaşınız, hem de düşmanınızdır. Onu her şeyden çok istersiniz, ama doyma hissi geldiği zaman vücudunuz bununla baş edemez ve onu çıkarırsınız. Bir keresinde o kadar açtım ki neredeyse kendi kusmuğumu yiyecektim. Çöp kutusunda bulduğum yarısı yenmiş sosis kalıntılarını görebiliyordum. Çok aç olduğum için onu doğru dürüst çiğnememiştım bile.

Aceleyle oradan ayrıldım çünkü başka birilerinin cömertliğini fark etmesinin tehlikeli olabileceğini biliyordum. Ona biraz para da verebilirdim ama sokaklardayken paranızın olması, olmamasından daha tehlikelidir. Oradan uzaklaşırken kim bilir onun nasıl bir hikâyesi vardır, diye düşündüm. Kim olduğunu biliyor muydu? Aklını yitirmiş miydi? Yoksa oturduğu yerde, bugüne dek kaybettiği ve geri istediği her şeyin bilincinde olarak mı yaşıyordu?

Yolda yürümeye devam ederken bir dükkânın camındaki yansıma gözümle ilişti ve ne kadar yol kat etmiş olduğumu düşündüm. Saçlarım bir süredir eskisine göre daha uzundu. Dalgaları yeni yeni ortaya çıkıyor, siyah gömleğimin yakasında kıvrılıyorlardı. Önlerde hafif bir dengesizlik vardı, saçlarım tek bir tarafa yatmıştı. Bazen saçıma dokunduğumda parmaklarıma dolanacak kadar uzun olmalarını, ağırlıklarını hissetmeyi bekliyorum sanki. Onları kulağımın arkasına atma alışkanlığımı hiçbir zaman tam olarak unutmadım. Karşıdan kol kola gelen topuklu ayakkabılı ve dar kotlu iki kadından gözlerimi kaçırdım. Bana bakışları şüpheye yer bırakmıyordu. Dış görünüşüm hiçbir zaman çok umurumda olmamıştı. Fiziksel özelliklerimi sadece herhangi bir ipucu yakalayabilmek amacıyla incelerdim; kendimi beğenmişlikten değil. Kaşlarım hep muntazam görünürlerdi.

Acaba bir zamanlar onları aldırış mıydım diye merak ederdim. Manikür yaptıran, göğsündeki kılları aldırış erkeklerden miydim eskiden? Çekici biriyim, sanırım bunun farkındayım. Ama acaba gözlerim anneme, gülümsemem babama mı çekmişti diye merak etmek dışında görünüşümle ilgilenmezdim. Belki de 'çirkin' ayaklarımı büyükbabamdan almıştım. Ama belki artık hayatta olan bir akrabam bile yoktu. Kimse beni bulmadı. Belki de kimse beni aramaya çalışmadı bile. Bir yerlerde perişan olmuş bir annem, şöminenin yanında üst dudağını kasarak viskisini içen dert küpü bir babam yoktu belki de. Beni yanlış anlamayın; tek gecelik ilişkilerim oldu bazen. Yalnız kalmak istemediğim zamanlarda da geceyi birlikte geçirecek birini bulmakta hiç zorlanmadım. Ama şehir kadınlarının özgüvenli yaklaşımları hep tedirgin etmiştir beni.

McDonald's'ın önünde durup haritayı inceledim. Güneş gözlüklerimi tepeme ittim ve şimdiye kadar geldiğim yolu haritada parmağımla takip ettim. Hava bir anlığına karardı; yaz mevsiminin kuyruğuna yapışmış olan sonbahar rüzgârı artık ısırmaya başlıyordu. Aniden birinin beni izlediği hissine kapıldım. Omzumun üzerinden arkama baktım ama camda sadece kendi yansımam vardı. Camın arkasında, hazır yemek çılgınlığının tadını çıkaran cumartesi kalabalığı gizliydi. Güneş bulutların arasından tekrar çıktı. Telefonumu çıkarıp navigasyonu açtım. Fotoğraf kabinini kiralayan şirketlerden biri, bugün kabinin bir kampanya için şehir merkezine konacağını söylemişti. Bu küçük bir şirketti ve şirketin sahibi, dediklerine göre bir iki iş bağlamak umuduyla oralarda olacaktı. Haritada sokağın adını bulamamıştım. Telefonumun teknolojisini kullanmayı beceremediğim için birkaç dakika kendime küfür ettim. Nihayet gitmem gereken yönü işaret eden mavi küçük oku gördüm. Sokakta durmuş telefonuna bakan bir aptal gibi hissettim kendimi; gideceği yere

bir yabancının omzundan destek alarak ilerleyen yaşlı ve yorgun bir adamdım sanki. Sokağı bulmam sadece beş dakika sürdü (telefonun uygulamasına bakınca nerede olduğunu anlamıştım). Birmingham'daki şehir yaşamının gürültüsü ve kokusu beni resmen çarpmıştı. Her şey çok karmaşıktı, sesler çok yüksekti. Son perdeden konuşan, gülüşen ve bağrışan bir grup öğrencinin yanından geçtim. Aralarında bir metre bile mesafe yoktu ama sesleri bir futbol stadını dolduracak kadar yüksek çıkıyordu. Ergenlik çağındayken ben de böyle bir çocuk muydum acaba?

Yakınlardaki bir grup genç kızın yüksek sesle kıkırdamaları; yaptıkları makyaj, kullandıkları dudak parlaticısı ve erkekler hakkında kulakları sağır eden nidaları yüzünden boğulacak gibi oldum. Sesleri duymamaya gayret ederek duvar kâğıdı masasını andıran bir tezgâhın arkasındaki portatif sandalyede oturan tıknaz, güler yüzlü adama yaklaştım. Masanın üzerinde bir dizi aksesuar vardı: Simli, içi boş bir çerçeve, her boyutta ve şekilde okuma gözlükleri, bir denizci şapkası, sopaların ucuna tutuşturulmuş bıyıklar ve tabii –beklediğim üzere– alaycı, aşağılayıcı ifadelerin olduğu işaretler. Adamın tipi çizgi filmlerdeki köstebekleri andırıyordu. Küçücük gözlerine taktığı gözlükleri burnunun ucunda duruyordu ve sevecen bir yüz ifadesi vardı.

“Selam, dostum,” dedi. “Senin için ne yapabilirim?” Aksanı oldukça güçlüydü ama ses tonundaki iniş ve çıkışlar bana benim konuşma tarzını hatırlattı. Georgie'yle ilk tanıştığımızda benim aksanlı konuşmamı nasıl alaya aldığını unutmuştum. Abartılı bir Liverpool aksanı takınırdı. Bir keresinde bana, “Ağzın tükürükle dolup taşıyormuş gibi konuşuyorsun,” demişti. Sanırım artık o aksandan geriye pek bir şey kalmamıştı.

“Ne gibi etkinliklerde yer aldığınızı merak ediyordum.”

“Her türlü etkinlik, dostum. Düğünler, partiler... Geçen haftalarda bir cenaze evine bile gittim.” Sarsılarak güldü. “Bazen okul baloları, bahar panayırıları, bu tip şeyler işte...”

“Okul baloları?” diye sordum kalbim hızla çarpıp nefesim kesilerek.

“Evet. Birkaç ay önce Telford’da bir okula – affedersin.” Kızlardan birinin yere düşürdüğü tüylü fuları alıp masaya koydu. “Biraz dikkatli olun, hanımlar.” Nazikçe gülümsedi.

Telford.

“Sakıncası yoksa...” Başımla masayı işaret ettim. O sırada, uzun, siyah saçlı, tombul bir kızın, devasa bir gözlüğü suratına takıp çığlık atmasıyla irkildim. Aksesuar koleksiyonunu biraz karıştırdıktan sonra aradığım işareti buldum ve elim işaretin üzerinde kalakaldım. Bu iyi kalpli adama kabalık etmek istemediğim ya da daha da kötüsü tuhaf biri gibi görünmek istemediğim için broşürlerden birini aldım ve daha sonra temasa geçeceğim şeklinde boş bir vaatle yanından ayrıldım.

Ceplerimi karıştırıp kulaklıklarımı çıkardım ve telefonuma takıp radyoda bir klasik müzik kanalı açtım. Algılarımı çevreden korumam gerekiyordu. Düşüp bayılacak gibi hissetmiyordum kendimi ama etraftaki kokular (kızarmış soğan) ve sesler (metalik bir gürültü) beni rahatsız ediyordu. Kalabalıkları hiçbir zaman sevmemiştim. En fazla deniz kıyısındaki kalabalığa katlanabiliyordum. Bir sürü insanla bir arada olmak hoşuma gitmiyordu. Şehir merkezinden uzaklaşırken başımı öne eğip yürüyerek huysuz çocukların ‘Baba!’ diye bağırışlarını ve etrafımdaki cumartesi kalabalığının gürültüsünü duymamaya çalıştım. Bu şekilde ne kadar yürüdüm bilmiyorum ama bir ara kafamı kaldırdığımda bir bina gördüm. Eğer bir düğün pastası heykeli yapsaydım, herhalde bu binaya benzerdi. Kare şeklinde yükselen üç ayrı kattan oluşuyordu ve her bir kat metal çemberi andıran şeritlerle

çevrelenmişti. Yukarıya baktım ve bu yapının güzelliği karşısında hayrete düştüm. Eskiden bir mimar olabilir miydim acaba? Kafamı iki yana salladım: Aptallaşma, bina tasarlamak için gereken detaylı ölçülerle ve karmaşık hesaplarla uğraşmayı bırak, hesap makinesi olmadan alışveriş tutarını bile toplayamıyorsun. Binayı işaret eden tabelada kütüphane olduğu yazıyordu.

Bu görkemli yapıya doğru yürüdüm ve içeri girip holün tam ortasında durdum. Sağım solum camdan kıvrımlarla, eski ve yeni tarzların her köşede iç içe geçtiği tasarımlarla sarılıydı. Bir kütüphaneye göre beklediğimden daha kalabalık ve gürültülüydü. Yine de o duvarların içinde biraz olsun huzur buldum. Kitap raflarının yanından geçtim ve yürüyen merdivenle üst kata çıkıp araştırmama başladım. Aslında tam olarak ne aradığımı bilmiyordum. Telford hakkında pek bir şey bilmiyordum; birkaç defa reklamını gördüğüm bir alışveriş merkezinin olması dışında... Bir de bir köprü olduğunu hatırlıyordum; endüstri devrimiyle ilgili bir hikâyesi vardı. Yarım saat sonra, kütüphanenin yerel tarihle ilgili bilgiler içeren kısmını buldum ve Ironbridge hakkında bir şeyler okudum. Anlaşılan adını, Severn Nehri boyunca köprüler tasarlamış olan Thomas Telford'dan alıyordu. Fakat daha da önemlisi bu bölgede sadece on dört tane lise olduğunu öğrendim. İki tane de üniversiteye hazırlık okulu vardı. Fakat fotoğraf kabininin düşük bütçeli görüntüsüne bakılacak olursa, o iki okulda kullanılmış olamazdı. Okulların isimlerini ve adreslerini not alırken yine o tuhaf hisse kapıldım: Sanki birileri beni izliyordu. Omzumun üstünden arkama baktım ama görebildiğim tek şey, ellerinde yapılacaklar listeleriyle cumartesi günlerini geçiren kalabalık gürühtü.

Karnım guruldamaya başlıyordu. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim ve başımda hafif bir ağrı vardı. Eşyalarımı topladım, işime yaramayacak bir iki notu çöpe attım, çantamı sırtıma

taktım ve otele gidip oda servisini aramaya, sonra da duş alıp uzanmaya karar verdim.

Uyandığımda etraf karanlıktı ve bir an için nerede olduğumu anlayamadım. Yatağın yanındaki su bardağına uzandım. Rüyamda seni görmüştüm. Elimi o kadar sıkı tutmuştun ki üzerindeki baskıyı hâlâ hissedebiliyordum. Kıpırmızı ve terlemiş yüzünü acıyla buruşturmuştun. Rüyamda senin için endişelenmiyordum; böyle devam etmeni söylüyordum. Gözlerin yuvalarından çıkacak gibiydi ve buna bir son vermem için bana yalvarırken çektiğin acı sesine yansıyor. Bu acıya bir son vermemi istiyordun. Farklı görünüyordun, çok daha gençtin.

Telefona baktım; saat sabahın beş buçuğuydu. Şehir uyanmaya başlıyor, yan odalardan öksürük sesleri geliyor, otel personelinin mırıltıları ve erken seferlerine çıkan otobüslerin uğultuları duyuluyordu. Ayaklarımı sürüye sürüye banyoya gittim ve tazyikli, sıcak suyun altına girdim. Gözlerimi kapadıysam da rüyadaki görüntüler çoktan hafızamdan silinmeye başlamıştı. Fakat o sırada bir şey hatırladım: Rüyamda bana Tom demiyor, başka bir isimle hitap ediyordun. Şehrin sert ve güçlü suları sırtımdan gürül gürül akarken o ismi hatırlamaya çalıştım ama tıpkı etrafımı saran buhar gibi uçup gitmişti. Saçlarımı, beyaz, kaskatı otel havlusuyla kurularken gözlerimi sımsıkı kapadım ve beynimi zorladım. Parmaklarında yüzükler vardı. Gümüş bir tek taş yüzük ve yine gümüş bir alyans.

“Altına alerjim var.”

Yalnızca bir rüyaydı bu: Beynimin, kafamdaki düşünceleri anlamlı bir bütün haline getirme çabasıydı. Rüyada bu acıya son vermem için yalvarıyordun ama aslında bu, bilinçaltımın, kendisini bulmamı istemeyen bir insanı aramamın delilik olduğunu söyleyiş şekliydi. Parmaklarındaki yüzükler, geleceğe dair

duyduğum umut ve sana evlenme teklif etmemle ilgili anılarımın karışımından başka bir şey değildi. Bir keresinde yaptığımız bir sohbette de gümüşten bahsetmiştik. Gördüğüm rüyanın, yalnızca bir rüyadan ibaret olmadığı hissini üstümden attım. Herkes böyle rüyalar görmüştür. Mesela biriyle tartıştığımız ve bu gerçekten oluyormuş gibi hissettiğimiz rüyalar... Ya da karanlıkta peşimizden gelen bir şeyden kaçarken uyandığımızda kalbimizin güm güm atması gibi... Rüyaların gücü inkâr edilemezdi.

Kahvaltıdan sonra odama geri döndüm ve yazdığım okul listesine baktım. Şimdi ne yapacaktım? Bildiğim kadarıyla yaz tatilinin bitip okulların açılmasına hâlâ bir hafta vardı ve evet, Google da bunu onayladı. Manyağın teki gibi okul kapılarında gezinmeye başlayamazdım sonuçta, değil mi? Fakat ne kadar düşünsem de başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Çantamdan bir kalem ve not defteri alıp seni bulabilmek için yapabileceğim şeylerin listesini çıkarmaya başladım. Epey kısa bir liste oldu. Okul dışında takip edebileceğim hiçbir ipucu yoktu. Hem fotoğraftaki çocuğu bulmam, illa seni de bulacağım anlamına gelmezdi, değil mi? Seninle ilgili bildiğim her şeyi kafamda bir harita haline getirmeye çalıştım. Belki bir umut, bir ipucu görürdüm. Çocuğun fotoğrafını tekrar elime alıp yüzüne baktım. Mutlu görünüyordu. Ergen bir çocuk. Kâbuslarımdaki o kötü adam değildi. Yüzünde yara izi vardı, evet ama yine de yakışıklı bir çocuktü. Parmakları uzundu, benimkiler gibi sanırım.

"Parmaklarının hep piyanistlere benzediğini düşünmüşümdür."

Tam olarak neyi arıyordum? İşte o anda gülmeye başladım. Bunu nasıl görememiştim? Kızın yukarı kaldırdığı kolunun orada, okul ceketinin cebinde küçücük bir kısım görünüyordu. Ve sol alt köşesinde parlak kırmızı bir desenin ucu vardı. Yalnızca bir şeridin kıvrılan ucuydu ama hangi okulun amblemi olduğunu öğrenmek için bu kadarı da yeterliydi. Vücuduma yayılan ad-

renalinle birlikte giderek sabırsızlanarak Telford bölgesindeki okullara tek tek baktım ve sonunda –neredeyse gözlerime inanamayarak– aradığım okulu buldum. Kırmızı şerit, bir köprünün kıvrımıydı: Summerfell Okulu.

Okullar açılana kadar yapabileceğim daha fazla bir şey yoktu ve o zaman bile planımın ne olacağından emin değildim. Eşyalarımı toplamaya başladım ve eve dönmek için bir sonraki trenin saat kaçta olduğuna baktım. Odadan çıkıp kapıyı kapadım. Birmingham’a gelmekle iyi etmiştim çünkü artık seni bulmaya daha yakındım; sanırım bir anlamda kendimi bulmaya da.

Bekârlığa veda partisine gitmek üzere otelden çıkış yapan bir grup gürültücü kadının arkasında bekledim. Sonra anahtarı resepsiyona bıraktım ve çantamı almak için yere eğildim.

“Bay Simmonds?”

“Evet?” Boyu beni görmeye bile neredeyse zor yeten ufak tefek resepsiyon görevlisine baktım. Kısa, sarı saçlı kızın otel üniforması kusursuzdu. Muntazam kaşları arkadaşça havaya kalkmış soru işaretleri şeklindeydi.

“Bir mesajınız var.”

“Mesaj mı? Yanılıyor olmalısınız.” Gülümsedim.

“Oda numaranız 27A değil miydi?”

“Evet ama...”

“Dün akşam size bir mektup bırakılmış.” Bilgisayarın klavyesine bir şeyler yazdı. “Ah evet, size haber vermeyi denemişiz ama telefonunuzun rahatsız edilmeme ayarını seçmişsiniz.”

“Evet, doğru, bayağı yorgundum ve... her neyse.” İkiye katlanmış bir kâğıt uzattı bana. “Kimin bıraktığını biliyor musunuz?” diye sordum. Tedirgin hissetmeye başlamıştım.

“Hayır, üzgünüm. Korkarım dün akşam David görevliydi. İyi yolculuklar dilerim.” Gülümsedi ve dikkatini resepsiyona yaklaşan yaşlı bir çifte çevirdi. Mektubu elimde sıkı sıkı tutarak

kenara çekildim ve restorana gittim. Masalardan birine oturdum. Otel görevlileri geç kahvaltıcılardan arta kalanları topluyordu: Hafta sonu çılgınlığının ardından sessiz bir odada yatmaktan başka hiçbir şey istemeseler de verdikleri paranın karşılığını almaya kararlı akşamdan kalma insanlardı bunlar.

Mektubu masaya koydum ve bir süre ona sadece baktım. Zarfa konmamıştı; yalnızca ikiye katlanmış bir kâğıttı. Elime aldım ve dokusundan, eskiz defterinden koparılmış bir sayfa olduğunu anladım. Derin bir nefes alarak kâğıdı açtım.

Bay Simmonds,

Kim olduğunuzu ve ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum. O sizi hayatında istemiyor ve biz de sizi hayatımızda istemiyoruz. Bugüne dek biraz olsun umursadıysanız, bizi rahat bırakırsınız.

Lütfen. Onu biraz olsun sevdiyseniz, ondan uzak durursunuz.

Tüylerim diken diken olmuştu. Beni izleyen birilerini görmeyi bekliliyormuşum gibi çabucak etrafıma bakındım. Kafam allak bullaktı. Mektuptaki düzensiz ama karakterli bir el yazısıydı ve verdiği mesaj son derece netti.

Kim olduğunuzu biliyorum.

Yine birilerinin beni izlediği hissine kapıldım. Eşyalarımı aldım ve otelden ayrılıp sokaklarda yürümeye başladım. Üzerime çevrilen her bakıştan, elinde gazete olan her insandan, telefonla konuşan herkesten şüpheleniyordum. Yoksa sen miydin? Acaba kaç kişi beni izliyordu? Kendimi iğrenç hissettim. Tüm bu olanlar çok yanıltıcı. Hiçbir şeyin gerçekliği kalmamıştı. Koşmaya başladım.

Biraz olsun umursadıysanız.

“Önüne baksana!” Omzumla çarptığım takım elbiseli adam arkamdan bağırdı.

“Hey!” dedi elinde kahve taşıyan bir kadın. Tren istasyonuna kadar koştum ve bileti hemen makineye soktum. Eve dönmem gerekiyordu. Buraya gelmekle, seni bulmaya çalışmakla hata etmiştim.

Platforma çıktığımda nefes nefeseydim ve midem bulanıyordu. Bir banka oturup başımı öne eğip dizlerimin arasında tutarak nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. Nabzım yavaşlamaya başladı.

Lütfen, onu biraz olsun sevdiyseniz... Bu cümleyi içimden tekrar ettim. *Lütfen...* Sonra mesajın anlamı netleşti. Bu bir tehdit mektubu değildi. Bir ricaydı. Uzak durmamı rica ediyordu. Mektubu kim yazdıysa seni tanıyor ve seni korumaya çalışıyordu. Belki başka bir erkekti, belki biriyle ilişkin vardı... Ama, asıl sorum şuydu: Seni neden benden korumaları gerekiyordu?

Sonra yüzün canlandı gözümde. Sana vurduğumda şok geçirdiğin için kocaman açılmış gözlerin... Rüyada bana bu acıya son vermem için yalvaran yüzün... Ben nasıl bir adamdım?

Melody

Okulun ilk günü gelip çatmıştı. Çocukların okula dönüşlerini hiçbir zaman sevmemişim. Beslenme çantası hazırlamaktan da hep nefret ettim. Rose'un çantasına bir paket kuru üzüm attım ve sonra geri çıkardım. Kuru üzüm yemek için fazla mı büyümüştü acaba? Kurutulmuş, organik meyve filan mı koymalıydım ya da... Tanrım, bu işler ne zaman mayın tarlasına dönüştü?

"Of, kuru üzüm." Rose omzumun üzerinden tiksintiyle bakarak soruma cevap vermiş oldu.

"Ama sen kuru üzüm seversin."

"Tabii. Herhalde yedi yaşında filanken."

Kuru üzümü çantadan çıkardım. "Tamam, onun yerine ne istersin?"

"Sadece elma koy, anne. Hem dürüm ve çikolata yeterince fazla. Hepsini yemeye vaktim bile olmaz."

Yine başlamıştım işte. Söylediği cümleyi ameliyat ederek gizli anlamlar bulmaya çalışırken düşüp bayılacak gibi oluyordum. Neden vakti yoktu? Eline jilet alıp okul tuvaletine kapanması gerektiği için mi? Kokain çekeceği için mi? Ona karşı hissettiğim güvensizliği bir türlü dindiremiyordum. Kendine zarar vereceği hiçbir zaman aklıma gelmemişti. Bu yüzden şimdi 'peki ya?'

sorularıyla dolu bir tarladaydım: Kafamı bir tarafa çeviriyordum ve peki ya uyuşturucu kullanıyorsa sorusuyla karşılaşıyordum. Diğer tarafa çeviriyordum ve peki ya sigara içiyorsa sorusuyla karşılaşıyordum. Nereye baksam bir soru. Ya önüne gelenle yatıp kalkıyorsa? Ya birileri ondan faydalaniyorsa?

“N’aber?” Flynn, devasa siyah kulaklıkları boynuna asılı halde mutfığa girdi. “Vay canına, kuru üzüm.” Plastik paketi alıp çantasına attı. Öğlen yemeği artık bir paket kuru üzümden ibaretti. Zaten beslenme çantası götürmek artık havalı sayılmıyordu. Kirli sakalı yanağıma batarak hafifçe öpüp, “Görüşürüz,” diyerek çıktı.

“Eve kaçta gelirsin?” diye seslendim.

“Bir buçuk gibi. Bugün öğleden sonram boş!”

“Hiç adil değil. Flynn’in neden akademide bu kadar boş zamanı oluyormuş?”

“Sen de yakında üniversiteli olacaksın.”

Gerçekten olabilecek miydi? Yoksa rehabilitasyon merkezinde yaşamak zorunda mı kalacaktı? Bu düşüncüyü kafamdan attım ve sandalyeye oturdum. Son zamanlarda kendimi çok yorgun hissediyordum. Yorgunluktan kemiklerim ağrıyordu.

Onu çok özliyordum.

“Peki, bugün hangi dersler var?”

Mısır gevreği dolu kaşığı ağzına götürürken eli havada asılı kaldı. “İngilizce, biyoloji ve din,” dedikten sonra kaşığı ağzına attı. “Sen kahvaltı etmek istemiyor musun, anne?” diye sordu mısır gevreği kutusunu kaldırıp sallayarak.

“Canım istemiyor.” Midem bulanıyordu.

“Yoksa diyetle misin?”

“Ne? Tabii ki hayır! Niye böyle düşündün ki?”

“Son zamanlarda pek bir şey yemiyorsun.”

“İlaçlar yüzündendir.”

“Hımmm.”

Kâsesini tekrar gevrekle doldurdu ve üzerine sütle bol miktarda şeker ekledi.

“Ben hep açım,” diye açıkladı ağzının köşesinden süt damlarken. “Sürekli yiyorum ama hiç doymuyorum.” Omuz silkerek yanakları dolu dolu gülümsedi.

“Ergenlik öyle bir şey.”

“Herhalde.” Kafasını kaldırıp saate baktı. “Lanet olsun, geç kaldım!”

“Lanet olsun denmez,” diye ekledim umutsuzca ve zonklayan bacaklarımı ovuşturdum. Kazağını ve çantasını kapıp vücut spreyini sıktıktan sonra aceleyle çıktı. Parmağımı masaya dökmüş şekerlere götürdüm ve yuvarlaklar çizmeye başladım: Parmağımın altında dönüp duran şeker tanecikleri... Onu düşünmemeye çalışmamın faydası olmuyordu. Günün her anında aklımdaydı ve uyuyamayıp sağa sola dönerek geçirdiğim gecelerde de düşüncelerimde hep o vardı. Gün içinde kendime onu düşünme iznini verdiğim bir süre belirlemiştim. Günü parçalara bölüyordum ki yanımda olmayışıyla başa çıkabileyim; on beş dakika sadece bana ait oluyordu. On beş dakikalığına yeniden onun kollarında oluyor, kumsalda elini tutuyor, bize yemek hazırlamasını seyrediyordum. Aramızdaki ilişkinin ne kadar özel olduğunu en başından beri biliyordum sanırım.

Pek çok arkadaşımın yaşadığı ilişkiden farklıydı bizimki. Kocaları hakkında konuşurken gözlerini devirip yılgınlıkla iç çekmelerinden anlıyordum bunu. Eşleri iş seyahatine çıktığında belli ettikleri hafif güvensizliklerden ve şakalarla örtmeye çalıştıkları korkularından anlıyordum. Bizim aramızdaki sevgiyse, ilk uyandığım andaki bakışından, aynada maskara sürerken beni seyretmesine kadar her anımızda vardı (beni izlerken dudaklarının aralandığının farkında olmazdı ve bana neden makyaj yaptığımı

sorardı). Gece boyunca ağlayan Flynn yüzünden sadece üç saatlik uyku uyumuş olsam da yaptığı esprilerde ve benim attığım kahkahalarda o sevgi hep vardı. Eve gelmesine ve içimi sevinçle doldurmasına on dakika kaldı diye saate bakıp onu heyecanla beklememde vardı. Öldüğünü düşünmeye başladıktan sonra bile... Bu duygularım hiç değişmedi, hissettiğim sevgi hâlâ oradaydı.

Sürem dolduğunda kafamı toparlamaya çalışırdım. Düşüncelerim bulanıktı ve neden salona gelmiş olduğumu bilmiyordum. Aynanın kenarında leke olduğunu fark edip kazağımın koluyla sildim. Daha yaşlı, daha zayıf, daha sefil görünüyordum. Aynada yüz hatlarımı ve derinleşmiş çizgileri inceleyerek ne kadar orada dikildim bilmiyorum ama sonunda görüşüm bulanıklaştı.

Pekâlâ, bir şey yapmam gerekiyordu. Akşam için adamakıllı bir yemek pişirip gerçekten yemek için kendimi biraz zorlayabilirdim. Rose haklıydı. Yemek yemiyordum, uyumuyordum, uyduğumdaysa rahatsız edici rüyalar görüyordum.

Belirtiler ortaya çıkmaya başlamıştı.

Dizüstü bilgisayarımı açtım. Gökyüzü kara bulutlarla kaplanmıştı. Dışarıdaki kobalt mavisinin yerini ekranın parlak mavi ışığı aldı. Ne aradığımı biliyordum; daha önce de ilk belirtileri araştırdığım olmuştu: Sabah bulantısı, yorgunluk, gerçekçi rüyalar, konsantrasyon kaybı. Büyümekte olduğunu hissedebiliyordum. Ne zamandan beri oradaydı? Benden beslenerek genişleyen ve şişen küçük bir oluşum. Elbette milyonlarca başka sebep de olabilirdi: Mesela kullandığım antidepresanlar, Rose için duyduğum endişe ya da son zamanlarda yine çok fazla acı çekiyor olmam.

Gerçeklerden kaçmaya devam edemezdim. Ayaklarımı yere basmalıydım. Kendimi yüreklendirerek doktoru aradım ve öğleden sonra için randevu aldım. Belki en azından bulantı için ilaç yazabilir ve tarama randevusu verebilirlerdi.

Televizyonu açtım; ekranda Teletubbyler el sallıyordu. Flynn'in küçükken mavi sandalyesinde oturup bacaklarını yanlardan aşağı sarkıtarak onların üstünde dengede durmaya çalışmasını hatırladım. Tren motifli yün pijamasının paçalarından tombul ayakları görünürdü. Elinde yarısı yenmiş kızarmış ekmeği ve kıpkırmızı yanaklarıyla, mavi gözlerini kocaman açarak Dipsy ve şapkasının maceralarını seyredirdi. Sıcacık, tombul ve yapış yapış ellerine dokunduğumda hissettiklerimi hatırlıyordum; çikolatalı sütünü içerken çıkardığı şapır şupur sesleri ve tüy gibi saçlarının tatlı kokusunu.

"Bir tane daha lütfen, anneee?" diye sorardı.

Hep bir tane, bir tane daha.

Süpermarket sessiz ve sakindi. Tatil dönüşü kalabalığı, son dakika yapılan okul için kazak ve gömlek alışverişleri bitmişti. Etrafta yalnızca okul öncesi çağıdaki küçük çocuklar vardı. Alışveriş arabalarının içine oturtulmuş ya da sebze meyve dolu arabaların arkasından itirmekle meşguldüler. Benim arabam, akşam pişireceğim lazanya malzemeleriyle doluydu. Alışveriş yapmak sinirlerimi yatıştırmıştı; ailemi beslemek için gıda almak şu an hissetmeye çok ihtiyacım olan bir koruma duygusu hissettiriyordu bana. Heves edip en sevdikleri tatlıdan da almaya karar verdim. Fırın reyonuna, son kalan marzipanlı pastanın tek başına durduğu rafa doğru yürümeye başladım. Tuhaf görünümlü bir pastaydı bu. Üzeri, parlak yeşil şekerlemeyle kaplıydı ve altında taze krema dolu keki vardı. İlk kez ne zaman alıp yemiştik hatırlamıyordum ama adını yeşil bomba koymuştuk. Hayatımızın şu anki gidişatına epey uygun bir pasta gibi görünüyordu. Sürprizler durmadan yaşamımızın ortasına bomba gibi düşüyorlardı. Fakat en azından bu seferki sürprizi ben kontrol altına alabilirdim belki.

Sarı bukleleri omuzlarına düşen, üç yaşlarında bir kız çocuğu rafta duran son pastayı alıverdi; bu durum canımı gereğinden fazla sıkımişti. Küçük kız masumdu; *Frozen* filmindeki prenseslerden biri gibi giyinmişti. Tacı hafif yamuk duruyordu ve suratında az önce yediği çikolatanın izleri görünüyordu. Çikolatanın ambalajı hemen yanında, yerde duruyordu. Fakat o pastayı aldığı için artık benim gözümde masumiyetini yitirmişti; bu akşam için dikkatlice kurguladığım planları bozup huzurumu kaçırmıştı. Yanında durmuş, kafamı aşağı eğerek ona bakıyordum. Dönüp bana arsızca sırtıttı: Bu, dünyanın merkezi olmaya alışık olduğunu gösteren bir sırtıtmaydı; bir dediğini iki etmeyen ailesi ve pembe renkli yatak odasıyla korunaklı geçen bir çocukluğu anlatıyordu. Bırak gitsin, dedim kendi kendime ama olduğum yere mihlanmıştım sanki. Pastayı neden o alacaktı ki? Bu küçük prensese karşı hissetmemem gerektiğini bildiğim bir adaletsizlik duygusuna kapılmıştım. Ama elimde değildi; o pastayı istiyordum. Çocuklarım onu hak ediyorlardı. Simden yapış yapış olmuş yanakları ve parlak gümüş ayakkabılarıyla gezinen bu şımarık küçük melekten daha çok hak ediyorlardı.

“Bırak onu,” dedim küçük kıza. Tedirgince etrafıma bakındım. Tasarım bir kot pantolon ve pahalı çizmeler giymiş annesinin devasa akıllı telefonunun ekranıyla meşgul olduğunu görünce rahatladım. Prensese bana gülümsedi.

“Ben Elsa’yım,” dedi gözleri pırıldayarak.

“Bırak onu,” diye tekrar ettim ve sonra... Sonra başladım. Bunun olacağını muhtemelen tahmin etmişsinizdir ama inanın bana, hafızamda öyle bir şarkının olduğunu ben bile bilmiyordum. Dağlar ve kardaki izlerle ilgili bir şarkı söylemeye başlayıp, ‘buzlu diyarlarda yaşayan kralla’ ilgili bir şeyler geveledim. Küçük kız eteklerini sallayarak şarkıya katıldı ve bir ‘kraliçe olduğunu’ ilan etti. Panikle etrafıma bakındım ve rüzgârla ilgili, ne kadar

yalnız olduğumla ilgili, kimsenin beni umursamadığıyla ilgili bir şeyler söyledim. Küçük kız olduğu yerde zıplayarak tiz bir sesle cırladı: “Kar beni hiç üzmez.” Etrafımızda toplanmış olan küçük kalabalığa selam vermek için nihayet pastayı bıraktı. Annesinin bütün şovu videoya çekmiş olduğunu fark ettim; değerli primadonnası gözlerini ilk açtığı andan beri videoya çekmediği bir dakika bile olduğundan şüphe ederdim zaten – bebek masasından aldığı ilk lokmadan, anaokulundaki Yılbaşı gösterisinde başrol oynadığı zamana kadar her bir şeyin videosu olmalıydı. Kalabalık bizi kısaca alkışladıktan sonra dağıldı. Prenses de artık telefonun ekranına gömülmüş olduğu için, aceleyle pastayı kaptım ve kardan adam yapmakla ilgili bir şarkıya daha kendimi kaptırmadan hızla oradan uzaklaştım.

Doktorlar duruma iyimser bakıyordu; ben de öyle olmasını beklemiştim zaten. Erken tarama için randevu verdiler. Şu an yapabileceğim başka bir şey yoktu; her şeyin yolunda olduğu konusunda çocukların içini rahatlatmak dışında – en azından kısa bir süreliğine. Soğanları doğrarken içimde tuttuğum gözyaşları serbest kaldı. Gözlerimin yanmasının ve içimin boşalmasının tadını çıkararak oyalandıktan sonra soğanları zeytinyağına attım ve zararsız acılıkları, altın rengi bir tatlılığa dönüşene kadar kavurdum. Kıymayı, sarımsakları ve kekiği ekledim. Rose eve gelip çantasını masaya attığında bir tencere domates sosum çoktan ocakta kaynıyordu.

“Yemekte ne var?”

“Lazanya. Yardım etmek ister misin?” Omuz silktili.

“Olur.”

“Okul nasıldı? Fırın kabını çıkarır mısın?” Tekrar omuz silktili ve cam fırın kabını çıkarıp tezgâha koyduktan sonra lazanya yapraklarının olduğu paketi açtı.

“Okul fena değildi. Malzemeleri dizeyim mi?”

“Evet, ama dikkat et. Çok sıcak.” Dişimle peynir sosu paketini açıp tavaya süt ekledim.

“Canımı sıkan bir şey olursa kullanmam için izin kâğıdı verdiler.” Kıymalı karışımdan bir kaşık alıp fırın kabına koydu. “Sınıftan istediğim zaman çıkıp Bayan Ford’u görmeye gidebilirmişim.”

“Bayan Ford mu? Yeni eğitim danışmanı mı? İyi birine benziyordu. Buna sevindim.”

“Evet, iyi biri galiba.” Lazanya yaprağını en tepeye koydu. “Yine de buna pek ihtiyacım yok.” Peynir sosunu karıştırmaya devam ettim.

“Öyle mi?” Fazla meraklı gibi görünmemeye çalıştım. Üzerine fazla düştüğümde Rose mutlaka içine kapanıyordu.

“Eh, okulda hep bir şeylerle meşgulüm, o yüzden hiçbir zaman ihtiyaç duymadım...” Lazanyanın üzerine biraz daha sos döktü. “Yani okulda hiç öyle bir şey yapmadım.” Dikkatimi tamamen peynir sosuna verip hırsla çırpmaya başladım. “Kaç tane yaprak koyayım?”

“Hı? Ah, şey, istediğin kadar. Sadece bol sos eklemeyi unutma. Yoksa sert olur. Sence bir hobi filan mı edinmelisin acaba? Yani evde de bir şeylerle meşgul olabilmen için. Belki yardımcı olur?”

“Bilmem. Herhalde.” Yanına gittim ve peynir sosunu lazanyaya ekledim. “Peyniri rendeleyeyim mi?”

“Evet, lütfen.” Buzdolabını açarken onu sorulara boğmamak için kendimi zor tuttum. Uzun süredir bana ilk kez içini açıyordu.

“Şey ben... Ne kadar peynir?”

“Devam et.”

“Şey yapmaya başladım – bu kadar yeter mi?”

“Devam et. Bugün canım peynir çekiyor...”

“Birkaç tane hikâye yazdım. Hani işte, kısa hikâyeler... Garajdaki dizüstü bilgisayarı kullandım.” Kalbim hızla çarpıyordu.

“Flynn’in eski bilgisayarını mı?”

“Hı hı.”

“Hâlâ çalışmasına şaşırdım.”

“Eh, bir tek Word programını çalıştırıyor. İnternete filan giremiyorum tabii.”

“Yazmayı sevdiğini bilmiyordum. Neden hikâye yazmak istedin?”

“Bilmem. Okuldaki derslerden birinde kısa bir animasyon film seyretmiştik ve öğretmen bizden kendi versiyonumuzu yazmamızı istedi. Sanırım ben de... Dersin nasıl geçtiğini anlamadım. Hatta teneffüs zili çalınca biraz üzüldüm.”

“Ah. Eğitim sisteminin mucizeleri,” dedim gülümseyerek.

“O yüzden düşünüyordum da... Doğum günüm yaklaşıyor. Acaba yeni bir dizüstü bilgisayar alabilir miyim?”

“O kadar peynir yeter. Hımmm, evet. Bana hangisini istediğini göstermen gerek. Sanırım çok yeni bir model alamayız.” Kollarını boynuma doladı. Bunu beklemediğim için bir an sersemledim. Ona sıkı sıkı sarılıp üzerine sinmiş okul ve saç kremi kokusunu içime çektim. Basit bir teşekkür kucaklaşması için biraz fazla bir süre öylece kaldık.

“Güzel kokuyorsun,” dedi gülerek.

“Teşekkürler, yeni vücut spreyim.”

“Hayır, hayır, sarımsak kokusundan bahsediyorum!” Beni yanağımdan öptü ve kıkırdayarak mutfaktan çıktı.

Yemeği fırına koyup gülümsedim. Uzun zamandır ilk kez içimden gelerek gülümsüyordum.

Tarama yapılması için hastaneye gideceğim günün sabahı yataktaki örtüler terden sıırıslıklam olmuştı. Tahmin edebileceğiniz gibi

boğazım da kupkuruydu. Demek geceleyin yine soytarılık peşinde koşmuştum. Çocuklar uyanmadan epey önce yataktan çıktım ki banyoda bu kez daha fazla vakit geçirebileyim. Makyajımı ve saçımı yaparken ekstra özen göstererek bugün alacağımdan emin olduğum habere kendimi hazırlamaya çalıştım. Klozete yaptığım sabah ziyaretinin ardından ağzımı çalkalarken telefon çaldı ve gargarayla ağzımı temizlemeye çalışırken de çalmaya devam etti.

“Anne! Shane arıyor!” Gözaltlarıma bulaşmış maskarayı sildim ve bileklerime soğuk su tutup üstüme başıma çeki düzen verdim.

“Selam, her şey yolunda mı?” diye sordum, öksürerek boğazımı temizledikten sonra.

“Sana da selam. İyi misin? Sesin pek iyi gelmiyor.”

“Biraz boğazım acıyor. Ne var, ne yok?”

“Değişik bir şey yok. Seninle görüşüp arayı kapatmak istedim; Flynn’in sanat akademisine ne kadar iyi uyum sağladığından bahsetmek... Daha önce arayacaktım ama okullar kapalıyken Birmingham’da lisansüstü bir programla ilgili bir eğitim verdim.”

Acaba doğru mu söylüyordu, yoksa o da benim gibi araya biraz mesafe koymak mı istemişti, emin olamadım. Sesini dinlerken ona verdiğim tepkilerin ne kadar değiştiğini fark ettim. Beklenmedik bir şekilde uğramaya karar verir diye aynada nasıl göründüğümü kontrol etme ihtiyacı duymuyordum artık – ki Cornwall’a gitmemden önceki haftalarda bu ziyaretlerin sayısı epey artmıştı. Arkadaşlığımız bir tür rutine binmişti. O bisküvilerle gelirdi, ben de kahve yapardım. Ben pizzayı yakardım, o salata yapardı. Ben başımı ona yaslardım, o da buna müsaade ederdi. Birbirimizin yanında kendimizi çok daha rahat hissetmeye başlamıştık. Şimdi benim duygularım değiştiği için onu kaybetmekten endişe ediyordum.

Oraya gitmeden, onu görmeden, onu bulmadan önce Tom kafamda soyut bir fikirdi. Acaba Shane, ona karşı hislerimin değiştiğini sezmiş miydi? Rose hastaneden taburcu olduktan birkaç gün sonra bize gelmişti. Bana sarıldığında vücudumu kastığımı fark etmiş miydi? Yüzüme endişeyle bakmıştı. Yoksa sadece Rose’la ilgili yaşadıklarım yüzünden mi böyle olduğumu düşünmüştü? Duygularımın yön değiştirdiğini, romantizmden çıkıp arkadaşlık sınırları içine kaydıklarını anlamış mıydı?

“Ah, anlıyorum,” dedim ve mahcup ama gururlu bir ses tonuyla konuşmasına gülümsedim.

“İnan bana, kulağa eğlenceli gibi geliyordu ama aslında eğlenceli bir iş değildi.”

“Hiç sorun değil. Tatilde senden haber almayı beklememiş-tim zaten. Flynn’in akademide keyfi epey yerinde gibi, değil mi? Her şey yolunda mı?” Bir an için paniğe kapıldım. Rose’la fazla meşgul olduğum için Flynn’le ilgili bazı şeyleri gözden kaçırmış olabilir miydim?

“Evet, evet. Bu okul onun için çok uygun. Ben sadece... Senin iyi olup olmadığını merak ettim. Hani... Çıktığın şu küçük seyahatten sonra... Rose’un başına gelenler yüzünden neler olduğunu anlatma fırsatın olmadı.”

“Ben iyiyim.”

“Emin misin? Jo’dan duyduğum kadarıyla geri geldiğinden beri çalışmaya gitmemişsin.”

“Kendimi pek iyi hissetmiyordum ve... Rose’u yalnız bırak-mak istemedim. Flynn seninle bu konu hakkında konuştuğunu söyledi bana.”

“Evet, konuştuk. Bu konuyu çok düşünüyor. Açıkçası, kafasına taktığı çok fazla konu var.” Doktor randevumu ve bu haberi çocuklara nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Belki önce Shane’le konuşabilir, Flynn’in bugünlerde nasıl hissettiğini ondan ögre-

nebilirdim. Peki, ben nasıl hissedecektim, kafamda hapsettiğim düşüncelerin ağır yükünü omuzlarımdan attığım zaman? Aniden kendimi çok yaşlı ve yorgun hissederek birileriyle konuşmaya gerçekten ihtiyacım olduğunu fark ettim ve iç çektim. Hayır, herhangi biriyle değil, Shane'le konuşmaya ihtiyacım vardı. Ona güveniyordum. Hem ayrıca Flynn'in o kara gözlerinin arkasında ne olduğunu Shane muhtemelen benden bile iyi biliyordu.

"Ne zaman görüşmek istersin?"

"Ben bugün boşum. Saat bir nasıl?"

"Olur. Buraya gelmek ister misin?"

"Tabii. Görüşmek üzere."

Ben telefonu kapatırken Rose ve Flynn birbirlerine bakıp gözlerini kırıştırıyorlardı. Flynn saçını geri attı ve Rose göz süzerek kendi saçlarıyla oynadı.

"Ne zaman görüşmek istersin?" dedi Rose cilveli bir ses tonuyla. Flynn yine kirpiklerini kırıştırdı ve 'kız' sesini takındı. "Buraya gelmek ister misin?" İkisi birden kahkahalarla güldüler.

"Ha, ha. Çok komik," dedim.

"Gerçekten, anne, artık ona çıkma teklif et de olsun bitsin." Flynn, dirseğiyle Rose'u dürttü ve sırttılar.

"Biz sadece arkadaşız," dedim, bugün ona söyleyeceğim şeyin arkadaşılığımızı değiştirmemesini umarak.

"Her neyse artık," dedi Rose omuzlarını silkerek. Benim bu güzel çocuklarım, durumu onlara söylediğimde nasıl hissedeceklerdi acaba? Bununla nasıl başa çıkacaklardı?

Elimdeki ikinci boş su şişesini çöpe attım ve hastanenin önünde durup karşımda açılıp kapanan kapıya baktım. İçeri girenler, çıkanlar; hepimiz adımlarımızı yaşamımız boyunca tepemizden yükselen bu dağa doğru atıyorduk. Yaşlı çiftler neredeyse zirveye kadar gitmişlerdi. Yalpalayan küçük çocuklar daha yeni yeni

dengeli adımlar atmaya çalışıyorlardı. Ardımızda sürüklenen gölgemiz, ışığa yaklaştıkça daha da uzuyordu. Ellerimi kotumun beline soktum ve başparmaklarımla çiçekli bluzumun eteklerini çekiştirdim. Her ne olacaksa görecektim. Bunu hemen aradan çıkarmalı, hangi aşamada olduğumu öğrenmeliydim.

Evde Shane'in gelmesini beklerken üzerimde tuhaf bir sakinlik vardı. Aynada kendime baktım, her şey aynı görünüyordu. Saçlarım, gözlerim, boyum. Hiçbiri değişmemişti ama bununla beraber, içimdeki her şey bambaşkaydı artık. Kırılğan ve savunmasız. Isıtıcıya koyduğum su aynı borulardan, aynı su deposundan geliyordu ama artık farklıydı. Kirli miydi acaba? Su filtresi mi almalıyım? Fincana kaşıkla koyduğum kahve –bugüne kadar pek düşünmemiştim– süpermarketten alınmış sıradan bir kahveydi. Ama şimdi ona şüpheyle bakıyordum. Bunca zamandır kafeinsiz mi içmeliydim acaba? Kim bilir nasıl bir hasara yol açmıştı? Çöp kutusundan gelen çürük kokusunu alabiliyordum; çürümüş meyve ve yarısı yenmiş cips paketleri. Kutuyu boşaltıp kapağına antibakteriyel sprey sıktım. Sonra spreynin fısıfısına baktım ve bunu kullanmam, içindekini solumam doğru mu diye düşündüm. Yoksa elebaşları bu muydu? Toksin ordularıyla savunmasız vücuduma saldıran General?

Kapı çalındı ve Shane'i çağırmış olmama bir kez daha sevindim. Aklımı kaçırmadan birileriyle konuşabileceğim için memnundum.

“Kahve?”

“Evet, lütfen.” Mutfak masasına oturup bir paket çikolata parçacıklı kurabiye çıkardı. Beni incelediği hissine kapılmamaya çalıştım. Yüzüme bakınca anlayabilir miydi acaba?

“Anlat bakalım,” dedim fincanları masaya koyarak. “Flynn'in okul hayatı nasıl gidiyor? Dürüstçe?”

“Şimdiye kadar her şey yolunda. Sınıf öğretmeniyile konuştum. Dediğine göre, hevesliymiş; verilen tavsiyeleri dinliyor ve çok çalışıyormuş.” Gülümsedi. “Geçiş döneminin Flynn için biraz zor olabileceğini söyledim, öğretmen buna gerçekten şaşırdı ve Flynn’de herhangi bir davranış sorunu fark etmediğini söyledi. Biraz mesafeli bir öğrenciymiş ama bunun sebebi yaptığı işe kendini fazla kaptırmasıymış.”

“Harika. Buna çok sevindim. Belki de tek ihtiyacı olan, o eski okuldan kurtulmaktır?”

“Hemen sonuca varmayalım... Henüz sadece iki hafta oldu. Ama tabii...” Çenesini kaşdı. “Akademi onun için uygun bir yere benziyor.” Kahvesinden bir yudum aldı. Sözü henüz bitirmemiş gibi baktı yüzüme. “Evde nasıl?” diye sordu.

“İyi. Biliyorsun işte, her zamanki Flynn. Söyleniyor, şakalar yapıyor, hep olduğu gibi. Bilgisayarda çok zaman geçiriyor ama dersler için, değil mi? Yeni kız arkadaşıyla mesajlaşıyorlar. Sana ondan bahsetti mi?”

“Evet. İyi birine benziyor. Flynn’e ve özgüveninin gelişmesine yardımcı olduğunu düşünüyorum. Sorun tam olarak ne bilmiyorum ama onda bazen bir tuhaflık seziyorum. Çok endişeleniyor. Senin için ve Rose için. Ve bence...”

“Endişelenmesi normal tabii. Rose’u kanlar içinde yarı baygın yatarken buldu. Endişelenmesinde tuhaf bir durum yok.”

“Evet, tabii. Ama senin için de endişeleniyor.”

“Benim için mi? İyi ama ben çok daha iyiyim. Antidepresanları kullanıyorum ve eskisine göre daha iyi uyuyorum...”

“Kendini sizden sorumluymuş gibi hissediyor; sana ve Rose’a göz kulak olması gerekiyormuş gibi. Ben de acaba bu ağır bir yük mü diye düşünüyorum... Flynn için.”

“Peki, ne yapmamı önerirsin?” Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve alaycı bir ses tonuyla ekledim. “Pro-

fesyonel görüşünü alabilir miyim? Lütfen, aydınlat beni. Çünkü bence, kendine zarar veren bir kız annesi olarak gerçekten de iyi bir iş çıkardığımı sanıyorum. Üstelik benim de bir kaçık olduğumu unutmayalım. Babalarıysa... Babaları işte..." Kollarımı havaya savurdum ve alt dudağımı ısırdım.

"Evet? Onu görmeye gittiğinde ne oldu?"

"Kim olduğumu bilmiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Ayağa kalktım ve ona sırtımı dönüp bahçeye baktım. Sonbaharın ilk yaprakları düşmeye başlamıştı.

"O mutlu, komik. Her zaman nasıl biri olduysa öyle. Sadece beni ya da bizi hatırlamıyor. Birlikte geçirdiğimiz hayata ya da çocukluğuna dair bütün hatıraları gitmiş, hafızasını kaybetmiş." Kollarımı omuzlarıma sardım.

"Onunla konuşabildin yani?"

"Evet, konuştum."

"Peki, ona söyledin mi?"

"Ona söylemek mi?" Kuru bir kahkaha attım. "Hayır, söylemedim. Ona, iki çocuğu olduğunu, birinin kendine zarar verdiğini, diğerinin de hem öfke krizleri, hem de ailesine karşı duyduğu sorumlulukla mücadele ettiğini söylemedim. On bir yıl boyunca uykularımda çılgılık çılgılığa adını seslendiğimi ve öldüğü düşüncesiyle yaşamayı öğrendiğimi söylemedim. Onun bir hayatı var, güvenli bir hayat. Çok hassas bir durumda. Kendine sıfırdan bir hayat kurmuş. Resmen kendi elleriyle yaptığı bir dağ kulübesinde yaşıyor." Gözlerimi kapadım ve hayalimde oraya geri dönüp perdeleri havalandıran deniz rüzgârını hissettim. "Yatak odasından dalgaların sesini duyabiliyorsun ve..."

"Yatak odası mı?" Shane'in sesiyle irkilip kendime gelerek gözlerimi açtım.

"Evet. Yatak odası."

“Melody... Onunla ne kadar zaman geçirdin?” Gözümden akan bir damla yaşı öfkeyle sildim. “Melody?” Sesindeki tedirginliği duyabiliyordum. “Dev’i ne kadar yakından tanıdın?”

“Tom. Onun adı Tom. Dev ölmüş.”

“Melody?”

Derin bir nefes aldım ve anlatmaya başladım.

Pencereden dışarı bakarak kafenin önünde Tom’la ilk karşılaştığımız andan başladım. Kendimi nasıl aldatılmış, Dev’i tam bulmuşken nasıl yeniden kaybetmiş gibi hissettiğimi anlattım. Yaptığı heykellerden, derinlerde bir yerde bizi hâlâ hatırlaması gerektiğini bildiğimden bahsettim. Tom’la birlikte evine nasıl gittiğimi anlattım. O an bunu yapmamın hem ne kadar yanlış hem de ne kadar doğru görüldüğünden bahsettim.

Bir süre durdum ve Shane’in nefes alışını dinledim. Dönüp yüzüne bakmam gerektiğini biliyordum. Söylediklerim onu kırmış mıydı? Yoksa asla onun olmayacağını, daima Dev’e ait olacağını başından beri biliyor muydu? Kumsalda Tom’un kollarında geçirdiğim günlerden, konuşarak ve şöminenin ateşini seyrederek geçirdiğimiz gecelerden bahsettim. Tom’un evlenme teklif ettiğini ve sonra da fotoğrafı bulduğunu söyledim. Oradan nasıl ayrıldığımı anlattım.

Ardından yüzümü Shane’e döndüm. Başını ellerinin üzerine yaslamıştı. Üzülmüştü ama kızmış gibi görünmüyordu. Karşısına oturdum. Uzanıp ellerini ellerimin üstüne koydu. Başparmağıyla parmağımı okşadı.

“Özür dilerim,” dedim. “Niyetim asla...” Cümlemini tamamlayamadım. Ne diyeceğimi bilmiyordum zaten. Niyetim asla seni umutlandırmak değildi? Karmaşık hayatımızla senin hayatına dadandığımız için özür dilerim mi?

“Bana bir özür borçlu değilsin.” Öne doğru eğildi, alnını alnıma yasladı. Gözlerimi kapadım ve ondaki gücü, sıcaklığı hissettim. Yanağımdaki bir damla yaşı silerken geri çekildim.

“Onlara söyleyecek misin?” diye sordu.

Yıllar önce, Pauline’le ben yakın arkadaşken, bir keresinde bana, insanın çocuk sahibi olana kadar gerçek sevgiyi tanıyamayacağını söylemişti. O sırada Flynn’e hamileydim. Ama ben Dev’i seviyordum ve bunu Pauline’e de söyledim. Kendine bir kadeh şarap doldurmuş ve kafasını iki yana sallamıştı. Aynı şey olmadığını öne sürmüştü. “Diyelim eli silahlı manyak bir adam, kocan ve çocuğun arasında bir seçim yapmanı istedi senden. Hemen ‘Kocamı vur’ diyeceğinden eminim. Buna garanti veririm.”

Dev’in öldüğünü kabullendiğim zamanlarda bu konuşmayı; Pauline’in söylediklerini hatırlamıştım. Çocuklarımı ne kadar sevdiğimi anlatmaya kelimeler yetmezdi ama eğer manyak bir adamla karşı karşıya kalsaydım çocuklarımı Dev’e tercih etmezdim. “Beni vur,” derdim. Dev’i, çocuklarımı sevdiğim kadar seviyordum ve çocuklarımı nasıl korumak istiyorsam, onu da öyle korumak istiyordum. Hepsi için en iyisi olmalıydı.

Bunu Shane’e açıkladım.

“Evet ama bunu yaparak Dev’i korumuş olmuyorsun. Ona seçme şansı tanımıyorsun! Çocuklarına da tanımıyorsun. Bir düşünsene, babaları tarafından terk edilmediklerini bilmek onlar için neler ifade edecektir.”

“İyi ama bu neyi telafi eder? Dev’in gittiğini biliyorlar. Bunu kabullendiler ve geride bıraktılar.”

“O kadar emin olamazsın. Babalarının hafızasını kaybettiğini, onları öylece bırakıp gitmediğini bilmek onlar için çok şeyi değiştirebilir.”

“Peki, Dev için neleri değiştireceğini düşün! Onun ne kadar hassas bir durumda olduğunu, kendine bir hayat kurabilmek

için neler yaşamak zorunda kaldığını bilmiyorsun. Başımıza neler geldiğini, onun yokluğunda nelerle mücadele ettiğimizi, suçun kendisinde olduğunu öğrenirse yıkılır. Şu an yaşayan Dev bir baba değil. Baba olmakla ilgili en ufak bir fikri bile yok. Ergen çocuklardan, kendine zarar verme sorunlarından, davranış problemlerinden zerre kadar haberi yok.”

“Öyleyse çocuklara söyle. Babalarını görmek isteyip istemediklerine kendileri karar versinler. Onlara seçme şansı tanı.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Meraklarına yenik düşeceklerdir. Ondan nefret etmeyi sürdürsünler, böylesi herkes için daha iyi. Adam sokaklarda yaşamış, Shane.” Bana vurma anındaki yüz ifadesi gözümde canlandı. “Çocuklarının varlığından haberi olmayan bir baba, sadece bir yabancıdır. Çocuklarımın şu an hayatlarında bir yabancıya ihtiyaçları yok. Yeterince sorunla uğraşıyorlar zaten.” Derin bir nefes alıp ekledim: “Sana söylemem gereken başka bir şey daha var.”

Ve ona test sonuçlarımdan bahsettim.

Flynn

Kate’le buluşmam pek de planladığım gibi gitmedi. Kate’i görmek harikaydı, evet. O harika bir kız. Trenden indiğimde pembe hırkasının kollarıyla oynayarak beni bekliyordu. Pembe deyince sürekli kıkırdayıp saçlarını savuran kızlara benzediğini düşünebilirsiniz. Ama altında kot tulum vardı ve saçına bir eşarp bağlamıştı. Gerçekten havalı görünüyordu: Havalı bir kız. Ama biraz gergindi. Yanına gittiğimde gözlerimi kırmızı Converselerinden alamadım. Giymekten yıpranmış, eskimişlerdi. Okuldaki bazı kızların ayakkabılarını beyazlatmak ya da eskimiş görüntüsü vermek için saatlerce uğraştığını anlayabilirdiniz (zengin aileleri tarafından yirminci kez yeni bir çift ayakkabı hediye edilmiş olsa dahi). Kate’in ayakkabılarıysa, sıradandı işte.

“Hey,” dedim sanırım ayaklarına doğru. Sesim çatlayarak çıkmıştı, daha o anda çok kötü hissettim. Kendimi toplayıp kafamı yukarı kaldırdım. Bir şey söylemeden sadece bana baktı. O anda sıvışıp kaçacağını sandığımı hatırlıyorum. Öksürerek boğazımı temizledim.

“Ben Flynn.” Ağzını kıpırdattı ama herhangi bir ses çıkarmadı. “İçecek bir şeyler almak ister misin?” diye sordum. Sonrasında, tren yolculuğuyla ilgili bir şeyler geveledim. Yol

boyunca kavga etmiş olan bir çiftten bahsettim. Ellerini cebine soktu ve bana bakıp gülümsedi. Bunu, konuşmaya devam etmemi belirten bir işaret olarak algıladım. Yanımda yürürken bana baktığını hissediyordum ve bu yüzden çok daha hızlı konuşuyor, tamamen saçma sapan şeylerden bahsediyordum. Ciddiyim, o sırada yanımda yürümekten vazgeçmemesine bile şaşırdım. Bir ara tökezledi – sanırım ben, festival seçenekleri de dahil olmak üzere tüm McDonald's menüsünü yarısına kadar saymışken. İçgüdüsel olarak onu kolundan tuttum. Suratı kıpkırmızı kesildi. Boynundan başlayıp yanaklarına doğru yayılan bir isilik gibiydi sanki. Tırnaklarını istemsizce koluma batırıyordu, kısa, kare şeklindeki tırnaklarına açık pembe oje sürmüştü. Dudaklarını yaladı ve ıslığa benzer bir ses çıkardı.

“Te- te- te...” Bir an gözlerini kapadı. “Teşekkürler.” Ve işte o anda anlamıştım. Onun o sarışın, güzel, mükemmel, kızlardan olmadığını biliyordum. Mükemmel olmakla ilgisi yoktu. Kekelediği için kendini neredeyse engelli biri gibi hissettiği açıkça görünüyordu. Bakışlarını yere eğişinden anlıyordum. Sanki yer yarılınsın da içine girsin diye bekliyordu.

“Bir şey değil,” dedim. Yüzüme bakıp gülümsedi. Bu kez gerçekten yüzüme bakmıştı. Ben de normalde yaptığım gibi gözlerimi kaçırmadım ondan. Kekeme olması sanki aramızdaki skoru eşitlemişti. Yani sanki hepimizin taşıdığı yaralar vardı. Tek farkı, benimkini dışarıdan herkesin görebilmesiydi.

Daha sonra, yemek yerken (o balıklı bir şey yedi) ona neden Big Mac yeme fırsatını teptiğini sordum. O sırada artık kekemeliği biraz geçmişti. Bana alıştıkça daha az kekeliyor gibiydi. Ama sipariş verdiğinde yine kekeledi. Kasiyer kadının dudaklarını büktüğünü ve yanındaki kadınla bakıştığını fark ettim. Yemeğimizi alıp rahat bir masaya geçip burgerlerimizin içindekileri karşılaştırırken bir ara etrafıma bakındım ve onu

gördüm. İlk başta emin olamadım. Hatta elindeki haritaya bakan bu adama gözümün neden takıldığını dahi anlamadım. Ama oydu. Sanırım yüz ifadem değişmiş olmalı çünkü Kate yemek yemeyi bıraktı ve bana ne olduğunu sordu.

“Yemeğini al,” dedim. İkimiz de yemeklerimizi kaptık. Sokağa çıktığımızda Kate hâlâ milkshake pipetini emiyordu. Babamla ilgili her şeyi ona anlatmıştım. Rose’un yaptıklarından bahsetmedim elbette. Zaten annemin sağlık sorununu da gayet yakından görmüştü. Messenger’da konuşurken ilk kez gerçekten paylaştığımız bir konuydu bu. Onun babası da işe yaramazın tekiydi.

“N-n-ne oldu?” Tam bir kaçık gibi gözlerimle sokağı didik didik tarıyordum. “Flynn? Ne oldu?”

“Ya aklımı kaçırıyorum ya da az önce babamı gördüm.” Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Baban olduğunu nereden çıkardın?”

Babam olduğunu nereden mi çıkarmıştım? “Açıklaması zor. Haritaya bakarken başını yana eğiş şekli... Bilmiyorum. Bana o kadar... Tanıdık göründü ki.”

Sokaklar kalabalıktı ama tam köşeyi döndüğü sırada onu görmeyi başardım. Kate’in elinden tutup çekerek hızla ilerledim. Bir an izini kaybettik ve yavaşladık. Sonunda tamamen durduk. Onun elini tuttuğumun farkında değildim. Hâlâ sokaklara bakıyor, sağlam gözümle onu görebilmek için kalabalığı tarıyordum.

“Gitti.” Sesimdeki hayal kırıklığı onu etkilemiş olmalıydı. Elimi tutup dudaklarına götürdü. Parlatıcı sürmüştü. Öpücüğünün parmaklarımın üstünde bıraktığı, küçük yapışkan damgayı hissedebiliyordum. Arkamızı dönüp diğer tarafa yürümeye başladık. Yaklaşık on dakika sonraydı sanırım, onu tekrar gördüm ve bu kez hiç düşünmeden seslendim.

“Baba!” Ne beklediğimi bilmiyordum. Bana dönüp el salamasını ve geç kaldığı için özür dilemesini mi? Kulaklarında kulaklık olduğunu fark ettim. Zaten beni duyamazdı.

“Ona yetişirsek ne diyeceksin?” diye sordu Kate, ben elini daha sıkı tutarken. Biraz yavaşladım. Artık onu net bir şekilde görebiliyordum ve hızlı yürümüyordu.

“Bilmiyorum.”

“Geri gelmesini istiyor musun? Sizi terk etmiş olmasına rağmen hayatınıza dönmesini istiyor musun?” Kalbim hızla çarpıyordu ve ses tonundan, Kate’in endişelendiğini anlıyordum. “Flynn, biraz yavaşla, lütfen. Ondan nefret ettiğini söylemiştin. Sizi terk etmeseydi her şey fa-fa-fa farklı olurdu demiştin.” Dişlerimi sıktım ve başımla onayladım. “Şimdi onu geri istiyor musun? Peki, annen ister miydi?” Kafam allak bullaktı. Onu bulmak için harcadığımız onca zamandan sonra, şimdi onu gerçekten görmek, mantıklı düşünme yeteneğimi yok etmişti. O sırada aklıma Rose geldi. Bize bu kadar yakın olmasına rağmen hiçbir zaman temasa geçme zahmetinde bulunmadığını bilse Rose ne hissederd? Ve annem... Aman Tanrım, nasıl bir müzik listesi yapacağını tahmin dahi edemiyordum.

“Şimdilik sadece nereye gittiğini görelim, gerisine sonra karar veririm.”

Araya mesafe koyarak onu izlemeye devam ettik. Sonunda kütüphaneye girdi.

“Peki... Şimdi ne olacak?”

“İçeri gireceğiz herhalde.”

“Ya seni görürse? Sokaklarda onu takip etmek kolay ama içeride?” Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum ama burada ne yaptığını bilmek zorundaydım. Gerçekten burada, bizden trenle yarım saatlik mesafede yaşayıp yaşamadığını öğrenmem gerekiyordu.

“Ben girerim,” dedi Kate. “Sen burada bekle. Gizli gizli ne yaptığını izlerim. Eğlenceli olur.” Uzun kâkülleriyle tek gözünün üzerini kapadı. Beni taklit etmesine güldüm. “Gizli bir ajan gibi...” dedi ve bana göz kırptı. Sanki o sırada onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissettim. “Gelişmeleri mesaj atacağım.” Yüzüme bakıp gülümsedi ve yine tek yanağındaki o gamze belirdi. Fazla düşünmeden ve heyecana kapılmadan yanağından öpmek için ona doğru eğildim. Fakat o sırada kafasını çevirdi ve dudaklarımız birbirine değdi.

“Yakalandın,” diye fısıldadı ve arkasını dönüp kütüphaneye girdi.

Bankta beklerken saatler geçmiş gibi geliyordu. Kate içeriden sürekli mesaj attı. Çok tuhaf bir deneyim oldu bu. ‘Burnunu kaşıyor’, ‘sandalyeye oturdu’, gibi komik mesajlar atıyordu. ‘Aman Tanrım, ayağa kalktı’. Mesajların arasına, kızların profil fotoğraflarında sergiledikleri o somurtuk ifadeyle alay eden, abartılı bir selfie sokuyordu bazen. Onun içeride olduğunu bilmek tuhaftı. Babam. Gerçek babam. “Dışarı çıkıyor,” diyerek bilgi verdi telefonumun ekranındaki mesaj baloncuğu. Ayağa kalktım ve hafifçe arkama baktım. Beni görmesin diye kafamı fazla kaldırmadım ama ben onun çıktığını görebiliyordum. Kulaklıklarını taktıktan ve yanımdan geçtikten kısa bir süre sonra da Kate çıktı kütüphaneden. Babam yalnızca yarım metre ötemeydi. Onunla konuşabilir, ona dokunabilirdim ama yerimden kıpırdamadım.

“Yerel tarih bölümündeydi. Al bak.” Bana buruşturulmuş bir kâğıt parçası uzattı. Kâğıda bakınca karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Bu onun el yazısıydı; evin her yerindeki sarı not kâğıtlarında gördüğüm el yazısı.

Bu, Telford’daki okulların adının yazılı olduğu bir listeydi. Bizi arıyordu; Rose’u ve beni. Peki, ama neden? Neden şimdi? Ve neden eve gelmiyordu ki? Ev hâlâ eski yerinde duruyordu.

Annemi görmek istemiyordu. Nasıl bir korkak, çocuklarını gizli gizli gibi takip etmek pahasına da olsa karısıyla yüzleşemezdi? Hem de hiçbir açıklama yapmadan bırakıp gittiği o karısı, onu yıllarca aramışken, sonunda öldüğüne bile inanmışken... Hayır, bunu hayatımızda istemiyorduk. Böyle birine ihtiyacımız yoktu.

Sonuç olarak onu bir otele gidene kadar takip etmeyi sürdürdük. Kate yine içeri girdi ve resepsiyonla konuşurken oda numarasını duymaya çalıştı.

Geri geldiğinde, “27A,” dedi elleri belinde sırtarak. Sonra saatine baktı. “Benim gitmem gerekiyor, Flynn. Geç kalırsam annem endişelenir.”

“Tabii. Yani evet, anlıyorum.” O sırada mideme giren sancıya benzer bir şeyi hayatımda daha önce hiç hissetmemiştim. Gitmesini istemiyordum. “Sadece babama bir not bırakıp peşimizi bırakmasını söylemek istiyorum.” Kate saatine bir daha baktı. “Sana yardım edeyim ama sonra hemen kaçsam iyi olur. Bu trene yetişemezsem başım büyük belaya girer ve Tanrı bilir seni bir daha ne zaman görebilirim.” Gülümsedim. Demek beni bir daha görmek istiyordu... Eskiz defterimi çıkarıp yazmaya başladım.

Yazarken banyodaki kanlar yeniden gözümün önüne geldi. Otele girdik, notu resepsiyona bıraktık ve sonra el ele tren istasyonuna koştuk.

Melody

“Jo?” Anahtarları holdeki büfeye bıraktım ve kollarımı sıyırarak mutfağa girdim. Sağ gözümün üzerinde zonklayan ağrıya aldırış etmemeye çalıştım.

“Birazdan inerim!” Temizlik malzemelerinin bulunduğu dolabının ne kadar düzenli olduğuna, üst üste konmuş çeşit çeşit ürüne bakıp gülümsedim ve çöp torbalarını aldım (her bir kutu için ayrı boyalarda, kokulu torbalar). Evin içinde gezinerek kutuları boşaltmaya başladım: Bu kadının çöprü bile derli topluydu. Parfüm kokusunu takip ettim ve Jo’yu üst kattaki çalışma odasında işine gömülmüş bir halde buldum.

“Ah, hoş geldin! Affedersin, bir aksilikle ilgileniyordum da.” Ayağa kalkıp bana sarıldı. “Nasılsın? Her şey yolunda mı?”

“Evet, iyiyim, teşekkürler. Annenin durumu nasıl?”

“Çok daha iyi. Yarın hastaneden çıkıyor.”

“Ben işime devam edeyim. Sen de meşgul görünüyorsun,” dedim masasındaki kâğıt yığınlarını başımla işaret ederek.

“Annemle babamın evrak işleri. Annem eve dönene kadar halletmek için çok uğraştım ama bizimkilerin düzenli olmaları anladıkları tek şey, cuma akşamı trafiği başlamadan balık yemeye gidebilmek.”

Çöp kutularını boşaltıp çabucak toz aldıktan sonra bir yere oturma ihtiyacı duydum. Hafifçe titreyerek bir bardak su aldım ve anında geri çıkarmamayı umarak yavaşça yudumlamaya başladım. Saate baktım. Buraya geleli yalnızca yarım saat olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Şimdiden uyumaya hazırdım. Bu durumu saklamaya uzun süre devam edemezdim. Yakında onlara söylemem gerekecekti. Fakat her gün söylememek için bir bahane buluyordum: Rose'un sabah fen sınavı vardı ya da Flynn, Kate'le buluşacaktı ve neşesini kaçırmak istemiyordum. Hayatımız yeniden sakın bir rutin kazanmıştı. Olaysız, sıradan günler: Her tarafın sessizliğe büründüğü karla kaplı bir sabah gibi. Kıpırtısız, güvenli. Ta ki işe gitmek için arabanın motorunu çalıştırmaya ya da garajın bir köşesinde ne zamandır aklına gelmeyen çizmelerini ve kum torbasını aramaya başlayana kadar. İşte o zaman karın saflığı, çamurlu sulara ve tekinsiz bir buza dönüşürdü.

"Tanrım, hiç iyi görünmüyorsun. Neyin var?" Jo'nun mutfağa geldiğini fark etmemiştim.

"İyiyim, sadece biraz grip olmuşum."

"Kendini iyi hissetmiyorsan gelmemeliydin, Mel. Samimiyetle söylüyorum. Temizlikçi haftaya tatilden dönecek zaten."

"Ben iyiyim, gerçekten," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

"Peki. Kalmakta ısrar ediyorsan oturarak yardım edebilirsin. Gelen postaları düzenlemeye çalışıyordum." Bu teklifini minnetle kabul ettim. Jo mutfakta gezinip bana nane çayı yaptı ve sonra postaları açıp bana uzattı. Onları ya atacaktım ya da daha sonra dosyalaması için bir kenara ayıracaktım. Ailesinin yaşadığı köyü anlatmaya başladı. İyi ki havadan sudan bahsetmiştik çünkü biraz olsun yaşadığım ana odaklanabiliyor, beni bekleyen geleceğin dikenli yollarını düşünmüyordum.

"Eyvah, bunları tamamen unutmuşum."

“Ne onlar?” Omuzları iki yana sarkmış, elindeki biletlere bakıyordu. “Annemle babam için sıcak hava balonu turu satın almıştım. Lanet olsun, yarın değil, öbür günmüş. Artık iade edemem ve annemin sağlığı buna asla müsaade etmez.”

“Tüh, yazık olmuş. Belki seneye gidebilirler, o zamana kadar iyileşmiş olur.”

“Belki. Bak ne diyeceğim, sen al bunları.” Biletleri masanın üzerinden bana itti.

“Ne? Delirdin mi, canım?” diyerek güldüm.

“Sen almazsan çöpe gidecekler. Sakın aklına getirme, onlar için bir şey ödemeni istemiyorum. Bak, üç kişilik ve bir günlük bir tur. Annem, babam ve ben gideriz diye almıştım. Sen çocukları götür, bayılırlar.” Dudaklarım gülümsemek üzere hafifçe kıvrılıyordu.

“Gerçekten mi? Tanrım. Ciddi misin?” diye sordum tekrar. İçimde sanki bir Noel sabahı heyecanı uyanmıştı. Evet, bir güzel gün daha geçirecektik ve sonra onlara söyleyecektim. Ama o bir günümüz gerçekten muhteşem olacaktı.

Geçireceğimiz günü heyecanla beklememin verdiği enerjiyle sabah dörtten beri uyanıktım. İlk içtiğim sade kahveyi çoktan kusmuştum ama ikinci fincan midemde sağlam duracak gibi görünüyordu. Dışlerimi fırçaladım ve güvenle yere indiğimiz zaman piknik yaparken yemek için bir şeyler hazırladım. Dışarıda kalın bir sis tabakası vardı ama hava durumu sisin dağılacağını söylüyordu. Gökyüzünün açık olması bekleniyordu.

Kirli çorap ve deodorant karışımı bir kokunun hâkim olduğu karanlık odaya girdim. Az kalsın yerdeki kızarmış ekmek kırıntılarıyla dolu tabak ve tepsiye takılıp düşecektim. Yatağın yanına gittim.

“Flynn.” Omzunu tutup sarstım. Ağzı beş karış açıldı ve saçları her yerden farklı yönlere doğru dikilmişti. “Flynn? Uyan.” Suratını buruşturdu ve kolunu gözlerinin üstüne kapadı.

“Mmmmmhh.”

“Hadi, oğlum uyan, yataktan çıkma zamanı... Bir sürprizim var.”

“Hıhımmm.”

Rose’un kapısını gıcırdatarak açtım. Perdelerin arasından içeriye günün solgun ışığı giriyor, duvarları yumuşak, sıcak bir gri tonuna boyuyordu. Ojeler, saç düzleştiriciler, giymekten vazgeçilmiş giysi ordusunun üzerinden atlayarak ona ulaştım: Küçük bir top gibi kıvrılmış, suratında huzur dolu bir ifadeyle uyuyordu.

“Rose.” Saçlarını yüzünden çektim ve ne kadar muhteşem görüldüğüne bakıp gülümsedim. “Tatlım, uyan.”

“Mmmmmhh.”

“Uyanma vakti geldi. Bir sürprizim var.”

“Hıhımmm.”

“Rahat kıyafetler seç. Bir yolculuğa çıkıyoruz.”

“Nasıl bir yolculuk?” dedi boğuk bir sesle.

“Eğlenceli. Üzerine birkaç kat bir şeyler giy.”

İkisi de eşit derecede aksi ve şaşkın yüz ifadeleriyle mutfağa indiklerinde ortalığı toparlıyordum. Rose, dar kotunun üstüne kapüşonlu, koyu yeşil bir şey giymişti. Flynn’in üzerinde siyah kot pantolonu ve lacivert, kapüşonlu eşofman üstü vardı; altından yeşil-siyah ekoseli gömleğinin etekleri görünüyordu. Ellerimi çırpıttım.

“Harika. Telefonlarınızın şarjları dolu mu? Kameranızı kullanmak isteyebilirsiniz.” Flynn, Rose’a hafifçe gülümsedi ve Rose tek kaşını kaldırdı.

“Sabahın altısında nereye gidiyoruz?” diye sordu, sesi ufacık bir endişe belirtisiyle titreyerek.

“Bekle ve gör.” Dışarıdan korna sesi duyuldu. Jo’nun bir komşusunun kocası taksicilik yapıyordu ve Jo da bana onlarda bir ütü işi ayarladı. Ödemeyi, bizi balonun kalkış noktasına ulaştırarak yapacaklardı. Yalnızca yirmi dakikalık bir mesafeydi.

Yolda giderken, duygularını belli etmemek için kulaklıklarına ya da Facebook’taki durum güncellemelerine saklanan çocuklarımı seyrettim. Arada bazen birbirlerine bir şeyler fısıldıyor ya da sürprizle ilgili sessizce tahminler yürütüyorlardı. Nereye gittiğimizi anladıkları anda kulaklıklar çıkarıldı, suratlardaki ifadeler değişti: Sinyal lambasının tik takları eşliğinde balonun kalkış noktasına giden toprak patikaya dönmüştük. Etrafı küçük ama gürlük bir ormanla çevrili olan saha hâlâ sis altındaydı.

“Yok artık, daha neler?” dedi Flynn bana bakıp. Gözlerine inanamıyordu ama bir yandan da gardını henüz düşürmediğini gösteren bir ifade vardı yüzünde. “Seyretmek için mi geldik?”

“Anne?” dedi Rose soran gözlerle. Elinin, Flynn’in cebine sıkı sıkı tutunmuş olduğunu fark ettim.

“Evet, seyretmeye geldik... Havadan.”

O anda, ergenlik çağına dair bütün korku ve endişelerinin yüzlerinden silinmesine şahit oldum. Salt bir sevinç ve masumiyet, kahkahalara, heyecanlı çılgınlara dönüşüyordu. Beklemekle doğru olanı yaptığımı biliyordum çünkü bugün her şey sadece bir kuş gibi uçmakla ilgili olacaktı, dünyadan ve onun sorunlarından uzaklaşıp yükselerek her şeyi geride bırakmakla.

Balonun şişirilmesini seyretmek isteyip istemediğimizi sordular ve bizi sepetin yana yatık bir halde durduğu alana götürdüler. Etrafında uzanan devasa naylon kocaman, kırmızı bir göl gibi dalgalanıyordu. Dev gibi fanlar uğuldayarak dönmeye başlarken Rose koluma girip sıkıca bana tutundu. Fanlar balona havayı

üflerken bir düzine saç kurutma makinesi aynı anda çalışıyormuş gibi bir gürültü çıkıyordu. Kumaşın, uykudan uyanan bir ejderha gibi canlanmasını hep birlikte büyülenmiş gibi seyrediyorduk. Ejderha gerinip esnedi: Kuyruğu ve kanatları, etrafında gezinen üç adamın çalışmalarıyla –onu evcilleştirme çabalarıyla– net bir şekil kazandı; ta ki ayağa kalkması ve görkemli cüssesini sergilemesi güvenli olana kadar. Artık tamamen uyanmış olan ejderha kükredi: Adamlar dizginleri ellerinde tutmaya çalışırken, ejderhanın ağzından alevler saçıldı. Yavaşça doğruldu. Öfkeli kükreysilerden ve etrafa saçtığı alevlerden sonunda vazgeçerek tutsaklığını kabullendi. Tembelce ayağa kalktı ve balonun sepetini, bileğindeki bir pranga misali sürükledi.

Flynn, rüzgârda uçuşan saçlarımızı sergileyeceğimiz, kırmızı yanaklı bir selfie çekmek üzere yanına geçmemizi ve telefonuna bakmamızı istedi. Ardından bizi Timothy adındaki pilotumuzla tanıştırdılar. Timothy, sepete tırmanmak için ayak basma noktalarını nasıl kullanacağımızı gösterdi ve birkaç temel güvenlik tavsiyesinde bulundu: Ağaçların üzerinden geçerken yaprakları ya da dalları tutmaya çalışmayın. Hareket halindeki sepetten dışarıya hiçbir madde atmayın ve hareket halindeyken asla sepeti terk etmeye kalkmayın. Gökyüzü iyice aydınlanıyordu ve nihayet sepete tırmandığımızda güneşin kemerli kıvrımı görünmüştü. Yakıt biriminden gelen gürültü ve ısı beklediğimden çok daha fazlaydı; Flynn’in ne dediğini duyamıyordum bile ama ‘müthiş’ gibi bir şeyler söylüyordu. Rose konuşmuyordu. Yüzündeki gülümseme ve gözlerindeki pırıltıysa hepimize yetecek kadar çok şey anlatıyordu.

Batı yönünde gideceğimizi söylemişlerdi. Nihayet yükselmeye başladığımızda, bunun hayatımın en unutulmayacak anlarından biri olacağına emindim. Yerden yavaşça uzaklaşmaya başladık. Aşağıdaki birkaç seyirci ve bizim gibi erken uçuşu tercih etmiş

başka misafirler el sallarken alevler bizi daha yükseğe taşıdı. Balonumuz, yeşil ağaçların tepesine sürtünüp geçerken, yapraklar sepetimize değiyor, yuvalarında öten kuşları görebiliyorduk. Hem toprağın kokusunu hem de tepedeki çimenlerin kokusunu alabiliyordum; her şey daha parlak, daha berrak görünüyordu. Sanki şimdiye kadar yaşamımı yarı uykuda geçirmiştim ve muhteşem dünyamızın gerçek renkleriyle, gerçek kokularıyla ancak şu anda karşılaşılıyordum. Hayatta yaşadığım en ilginç duyguydu bu. Rüzgârın sert olmasını bekliyordum ama aslında rüzgârın üzerinde seyrettiğimiz için hava çok sakindi: Görkemli bir sükûttu bu. Yakıt birimi durana ve etrafı tam bir sessizlik kaplayana kadar şarkı söylediğimi fark etmemiştim bile.

“Ciddi olamazsın, anne? Westlife mı söylüyorsun yani?” Bir süredir söylüyor olmalıydım çünkü ikinci kıtaya geçmiş, çocuklarımin yüzleri ve sevgilimin gözleri hakkında bir şeyler söylüyordum. Flynn ve Rose yanımda duruyorlardı, üçümüz de sepetin kenarına tutunmuştuk (arkamızda duran Timothy ise ya şarkı söylediğimi fark etmemiş gibi yapıyor ya da bu özel anı ailece yaşamamız için bizi rahat bırakıyordu). Kanatsız uçmakla ilgili şarkıma devam ederken Shropshire’ın kırsal bölgelerinden geçiyorduk. İki şeritli bir yolun üzerinde yükseldik. Ronan ve diğer grup üyelerini anma merasimimi bitirdiğim sırada Rose’un kaygılı göründüğünü fark ettim.

“Sen iyi misin?” Sepetin kenarını sımsıkı tutmaktan bembeyaz olmuş parmaklarına uzandım.

“Sadece fazla yüksek...”

“Anne, şuna bak, çok garip.” Flynn durumun farkında olmadan gevezelik ediyordu. “O insanların konuşmalarını resmen duyabiliyorum.” Rose’la kafamızı, millerce aşağıda gidiyor gibi görünen traktöre çevirdik. Etrafı, parlak sarı renkli kanola tar-

lalarıyla çevriliydi ve traktörün arkasında bir grup çiftçi vardı. Rose'un yüzü bembeyaz oldu, paniğe kapıldığını görebiliyordum.

"Şarkı söyle."

"Ne?" dedi kafası karışarak.

"Şarkı söyle. İyi gelecek, söz veriyorum." Aşağı baktım ve kıvrılarak ilerleyen Severn Nehri'nin etrafındaki yemyeşil çimenleri, altın sarısı mısırları gördüm. Yaşlı ağaçlar asker gibi nöbette bekliyordu. Flynn bir an dikkatle Rose'a baktı ve ardından (abartılı el kol hareketleri ve operacı sesiyle) *You Raise Me Up*'ı söylemeye başladı. Rose bir kahkaha attıktan sonra şarkıya eşlik etmeye başladı. Bir kereliğine de olsa bu kez seyirci ben olmuştum. Çocuklarımin arasındaki bu bağın, sabah güneşiyle beraber parlayıp yüzlerini aydınlatmasını, tenlerine altın sarısı bir renkle yansımısını, gözlerini umutla doldurmasını seyrettim. Dudaklarımdaki gülümseme giderek büyürken, çocuklarım dağlarda yükselmekle, fırtınalı okyanusları aşmakla ilgili şarkılarına devam ettiler: Abartılı el kol hareketleri son notaları söylerlerken iyice çığırından çıkmıştı. Birbirlerine daha da yüceceklerini söylediler... Ve o an artık biliyordum. Bunu atlatacaklardı. Balonumuzun mısır tarlasının üzerinde süzülen gölgesini seyrederken, bu haberle başa çıkabileceklerine dair bir rahatlık sardı içimi. Evet, duyacakları şey belki onları son hız yere çakılıyormuş gibi hissettirecekti ama birbirlerine sahip oldukları sürece bu hızı kesmek onların elinde olacaktı.

Yaklaşık kırk dakika kadar havada süzüldük. Tarlaların sulama hatlarıyla birleşen ufuk çizgisinin renk değiştirmesini seyrettik. Aşağıda, insanların uyanıp işe koyulmasını, hızlı tempolu hayatlarında koşuşturmaya başladıklarını görebiliyorduk. Bizse, sessizliğin, hareketsizliğin ve huzurun hâkim olduğu bu baloncuğun içinde yol alıyorduk.

İnişe geçmeye başladığımızda Rose'un yaşadığı kaygı atağı geçmeye başladı. Ancak Rose'un bu kez kontrolünü kaybetmemiş olduğunu fark etmiştim. Derin derin nefes alıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Birlikte uygulamaya başladığımız farkındalık tekniklerini kullandığını anladım. İniş alanına yaklaşırken –anayola bitişik, engebeli bir çiftlik arazi-siydi– şunları fısıldadığını duydum:

“Sepetin sertliğini hissediyorum, ailemin gücünü hissediyorum, yoldan geçen arabaların sesini duyuyorum...”

Rüzgâr sert esmediği için balon sadece hafifçe yana yattı, ama sepet engebeli arazide durana kadar zıplayarak ilerlerken biz yine de sıkı sıkı tutunmayı ihmal etmedik. Sanırım sepetin dışındaki manzarayı izliyor olmam gerekiyordu ama tek görebildiğim çocuklarımın yüzleriydi. Rose'un kaygılı bekleyişi yerini rahatlamaya bırakmıştı ve Flynn'in yüzünden ise, hayatın karşısına çıkarabileceği muhteşem şeylere karşı duyduğu şaşkınlık dolu bir hayranlık okunuyordu.

Hâlâ hissetmeye devam ettiğim adrenalin yüzünden hafifçe titrerken bizi arabayla kalkış alanına geri götürdüler. Piknik yerinde ahşap banklar, kırmızı damalı örtüler, kahvaltılık hamur işleriyle dolu tabaklar, meyveler, kadeh dolusu şampanya kokteylleri ve meyve suları vardı. Hep bir ağızdan konuşarak oturduk. Masamız İngiliz kırsalıyla çevriliydi. Biri karışık renkli, diğeri koyu mavi ve öbürü bizimki gibi kırmızı renkli üç balon daha, gökyüzünde kendi görkemli yolculuklarının farklı aşamalarında süzülüyordu. Fındıklı ve kayısıli bir çörek aldım elime. Flynn ve Rose ise, her zamanki gibi içinde çikolata olan ne varsa topladılar. Hâlâ, o kadar yüksekte olmamıza rağmen uzaktan gelen sesleri nasıl duyabildiklerinden bahsediyorlardı. Bu konuşma sonunda, Rose daha yedi, Flynn daha on yaşındayken tartışmaya başladığımız o

tanıdık konuya vardı: Süper kahramanlar içinde en iyisi hangisi? Şampanya kadehimi kaldırıp dudaklarıma götürürken, camın üzerinden bir kabarcık kaydı. Onu yavaşça dudağımın üstüne doğru eğerken camın hoş ağırlığını hissediyor, pırıltısını görebiliyordum. Yukarı baktım ve dilimde patlayan kabarcıkları, portakalın boğazımda bıraktığı mayhoş tadı hissettim. Kadehi göz hizamda tutup minicik kabarcıkların yüzeye çıkmalarını seyrettim. Kalbim düzenli bir tap tap ritmiyle atıyordu. Bir kabarcık kümesi daha yüzeye çıkıp kadehin kenarına yaslanmıştı: Tap, tap. Pat. Yukarı doğru süzölmeye devam eden küçük kabarcıkları büyülenmiş gibi seyreliyordum. O kısacık, altın sarısı hayatları, kadehin dibinden zirvesine uzanan zorlu bir mücadeleden ibaretti. Küçücük görkemleriyle yükselip serbest kalıyorlar, kehribar rengi sıvının üzerinde nihayet yerlerini alıyorlardı: Tap, tap. Pat. Alçaklardan yukarı tırmanmayı başarıp özgürlüğün tadını çıkarmak için mükemmel bir an yakalıyorlardı. O kısa ve yorucu yolun ardından huzuru yakaladıkları bir an oluyordu: Tap, tap. Ve sonra – pat. Sonsuza kadar yok oluyorlardı.

“Anne?”

“Onu ilkyardım pozisyonuna getir.”

“Anne?”

“Kenara çekilin, lütfen.”

“Bayan King?”

“İlk adı ne?”

“Melody?”

“Melody? Beni duyabiliyor musun? Şimdi seni hafifçe yan çevireceğim.”

“Biri ambulans çağırabilir mi lütfen?”

“Hayır,” dedim çatallı bir sesle. Nemli çimen kokusu ve sigara dumanı yüzünden kasmaya başladım. Üzerime attıkları nikotin

kokan ceketi omuzlarımdan silktim. Dört ayağımın üzerindeydim. Dilime önce şekerli safra tadı geldi ve ardından acımsı bir kustumuk ağzımdan fırlayıverdi. İyi niyetle sırtımı sıvazlayan birini durdurmak için elimi havaya kaldırdım. Çıkardığım öğürtüler piknik alanının bütün güzelliğini bozuyordu. Ellerim, üzerleri damla damla olmuş çimenlere adeta saplanmış, tırnaklarımla arasına topraklar girmişti.

Bana uzattıkları peçeteyi alıp ağzımı sildim. Yavaşça doğrulup kalçamın üzerine oturdum ve etrafımdaki kalabalığa bakarak özür diler gibi gülümsedim. Flynn ve Rose kenarda duruyorlardı. Flynn koluyla Rose'un narin omuzlarını sarmıştı. Onunla göz göze gelince, boşuna telaşa kapıldıklarını anlatmak ister gibi baktım yüzüne ama Flynn'in suratındaki ifadeyi çözemiyordum. Ne hissettiğini anlayamamıştım. Sakin ama ikna olmamış gibi görünüyordu. Bakışlarını benden ayırarak Rose'a dönüp bir şeyler fısıldadı. Rose elini cebine sokup telefonunu çıkarırken ben bir kez daha çimenlere eğilip haysiyetimin geri kalan kısmını da kustum.

İlkyardım görevlisini, ambulansa ihtiyacım olmadığına ikna etmem biraz zaman aldı. Aç karnına çok fazla şampanya içmiş, üstelik balon yolculuğu sırasında çok heyecan yaşamıştım. Tanrım, manzara gerçekten de harika değil miydi? Hayranlıkla etrafıma bakındım. Buraya kesinlikle daha sık gelmeli, balonları seyretmeliydik. Gerçekten mi? Ender rastlanan kuş türleri demek? Kulağa harika geliyordu. Rica etsem bir bardak su verebilirler miydi? Su içince hiçbir şeyim kalmazdı. Konuşmaları duyuyor, ağzımdan bazı sözcükler çıkarıyordum ama aslında orada değildim. Ben bir ev sahibesiydim. Bir vasi. Başkalarına bakmaya, beslemeye ve korumaya programlanmış bir varlık. Mantıklı düşünmekte zorlanıyordum. Beynim şeker pekmeziyle doluydu. Dikkatimi toplamaya çalışarak Flynn ve Rose'un

ayakta dikildikleri tarafa baktım. Rose güneşi kesmek için elini alnına siper yapmış, ahşap patikaya bakıyordu. Flynn ise bir ağaca yaslanmış beni seyreliyordu. Onunla göz göze gelmeye çalıştım ama parmağını yemekle çok meşgul olduğu için başaramadım. Ayağa kalkıp yanına gitmek istedim ama kotumun altında bacaklarımın titrediğini hissediyordum ve sendelemekten korktum. Rose engebeli patikadan yaklaşmakta olan bir arabaya el sallamaya başladı. Büyük bir dehşetle, çağırdıklarının taksici olmadığını gördüm. Shane'i aramışlardı.

Shane arabadan indi, güneş gözlüğünü kafasının tepesine itti ve onlara kısaca bir el salladı. Üzerinde bej rengi bir asker pantolonu ve beyaz, balıkçı yaka bir kazak vardı. Her zamanki tarzına göre daha şık görünüyordu, acaba nereden geliyor diye merak ettim. Belki biriyle randevuydu? Üzülerek, onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. O ise, benim hayatımla ilgili neredeyse her şeyi biliyordu, hatta çocuklarımla ilgili de. Aramızda koca bir mesafe vardı ama yüzüne yansıyan endişeyi, gözlerinin arasındaki çizgide saklanan kaygıyı ve derinlerde bir yerde kabaran öfkeyi hissedebiliyordum.

Ona Tom'u anlattığım gün, her şeyi Flynn ve Rose'a mutlaka söylemem gerektiğini düşündüğünü açıkça belirtmişti. "Çocuklarını babalarını görmekten alıkoyma hakkına nasıl sahip olabilirsin?" diye sormuştu bana. Ona söylediğim onca şeye, yaptığım onca açıklamaya rağmen, olaylara benim açımdan bakmasını sağlayamamıştım. Tom'un kendini yeniden bulana ve yeniden bir yerlere ait hissedene kadar neler çekmiş olduğunu bilmiyordu. O gün oradan hiçbir açıklama yapmadan, hiçbir sebep göstermeden çekip gitmemden sonra yaşadığı ihanet acısını anlayamazdı. Doktordan, tarama sonuçlarımdan bahsettiğimde ve bu süreçle kendi kendime başa çıkabileceğimi, yardıma ihtiyacım olmadığını söylediğimde, iyice çileden çıkmış bana inanamıyormuş gibi

kollarını havada sallamıştı. Çocuklarıma fazla bel bağladığımı söyledi. “Onlar daha çocuk, Melody,” demişti elimi eline alıp yalvarır gibi.

Fakat şimdi, bu piknik alanında Flynn’in sırtını yasladığı ağaçtan ayrılıp hızlı adımlarla Shane’e doğru yürümesini seyrederken, artık sadece birer çocuk olamayacaklarını biliyordum. Sırtları bana dönük bir halde Shane’le konuşmaya başladılar. Rose hafifçe geride durmuş, konuşmanın kontrolünü Flynn’e bırakmıştı.

Birkaç dakika sonra, elleri cebinde, başı öne eğik, atkuyruğu sağa sola sallana sallana bana doğru yürümeye başladı.

“Bize kızma, lütfen,” dedi.

“Kızmadım.” Elimi yanımdaki boşluğa vurarak oturmasını işaret ettim. “Yine de onu çağırmanıza gerek yoktu. İnan bana.” Buz gibi elini elime aldım. “Ben iyiyim. Gerçekten.” Maskarayla boyayıp, doğal pırıltısını karanlık bir katmana buladığı kirpiklerinin arasından bana baktı.

“Hayır, anne. İyi değilsin.” Başını omzuma yasladı. Bir süre, etrafımızı saran cıvıl cıvıl sohbetler, yakıt ve çimen kokuları eşliğinde öylece oturduk. İkimiz de konuşmanın bir sonraki adımını atmak istemiyorduk. Bakışlarımı yerden kaldırmadan, görüş alanıma bir çift kahverengi yürüyüş ayakkabısı ve bir çift Doc Martens girene kadar sessizce bekledim.

“Evet...” dedi Shane.

“Evet...” dedim, ‘ben demiştim’ dercesine kaş çatışıyla yüzleşmek üzere kendimi hazırlayıp kafamı kaldırarak.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Artık iyiyim, teşekkürler. Sadece fazla heyecan yaşadım sanırım. Şu an çok daha iyiyim... Hiç sıcak hava balonunu nasıl şişirdiklerini seyrettin mi? Hemen şurada bir tanesini şişirmek üzere...”

“Eve gidip dinlenmek istemediğine emin misin?” Karşımda çömeldi. Şampuanının kokusunu alabiliyordum, saçları hâlâ nemliydi.

“Henüz değil...” Gözlerinin içine baktım. “Gerçekten çok güzel bir gün. Hem baksana, masalarda bekleyen onca yiyecek var. Bütün bunları bir daha ne zaman bulacağım – yani bulacağız?”

Yanaklarını şişirip derin bir of çekti ve başını iki yana salladıktan sonra bana bakıp gülümsedi.

“Anlaştık. Ama son kalan kruvasanı ben yiyeceğim.”

Hep beraber eve doluştuğumuzda hava kararmaya başlamıştı. Ben ışıkları açmak için evin içinde dolaşırken, üçü aralarında şakalaşıyordu ve bu hallerini görmek hoşuma gitti. Konu tekrar süper kahraman tartışmasına dönmüştü ve Shane, Kaptan Amerika’yı savunuyordu.

“Yok canım! O süper kahraman bile sayılmaz,” dedi Flynn.

“Peki, o zaman süper kahramanı tanımla bana?” Rose her zamanki gibi mantıksal yaklaşıyordu.

“Fazla karmaşık düşünüyorsun, Rose.” Flynn eşofman üstünün fermuarını açıp mutfak sandalyesinin arkasına attı.

“Hayır, karmaşık düşünmüyorum. Hadi, mesela... Süper kahramanları tanımlayan üç tane özellik söyle bana.”

“Uzaylı olmaları gerekir.”

“Hayır, hiç de öyle değil!” Shane anahtarlarını mutfak tezgâhına atıp alaycı alaycı güldü.

“Böyle söylemesinin tek sebebi, Süpermen’i savunuyor olması.”

“Örümcek adama ne diyeceksin?” dedi Rose. “Süper kahraman olduğunu biliyoruz ama uzaylı değil.”

Mutfak dolabından çıkardığım fincanlara çay poşetlerini koyarken lafa girdim. “Süper güçlerini hep bir kaza sonucu kazanmaları da bir özellikleri olabilir mi?” diye sordum.

“Güzel noktaya değindin, anne. Bu Kaptan Amerika’yı tamamen yarış dışı bırakır.” Flynn güldü. Gözlerim kurumuştı ve acıyorlardı. Su ısıtıcısının bombeli metal yüzeyindeki yansımam, gerçekten hissettiğim kadar kötü göründüğümü doğruluyordu. Masadaki sohbetten biraz uzaklaşarak çekmecede ağrı kesici aradım. Hafif bir ilaç içmem gerektiğini biliyordum aslında ama bulduğum ağrı kesicinin daha sert bir şey olduğunu gördüğümde içimin rahatladığını itiraf etmeliyim. Buzdolabından çıkardığım limonatayla ilacı yuttum ve boğazımdan göğsüme doğru yayılan serinliğin tadını çıkardım. Flynn’den, Rose ve Shane’den müsaade isteyerek yukarı çıktım ve tuvalete girip kapıyı kapatarak sırtımı yasladım. Gözlerim kapalı bir halde, gözyaşlarımın boşalmasına izin verdim. Aşağıdan gelen kahkahalar banyonun soğuk fayanslarını ısıtıyordu ve gözyaşlarımın arasından gülümsüyordum. Mutluluk ve korku, içimdeki terazinin iki ucunu çekiştiriyor, dengemi kaybettiğimi hissediyordum. Beklediğim an gelmişti artık. Onlara söylemem gereken zaman gelmişti: ‘Son bir gün daha’ dediğim gün bugündü ve şimdi, bu yaşadığımız günün üzerine perdeyi indirirken vaktimi doldurduğumu kabullenmiştim.

Beklemek. Beklemek bir fiildi. Yapılan bir eylemdi. Ben bekliyordum, biz bekliyorduk, biz beklerdik. Filmin bitmesini bekledim. Perdenin kapanmasını, salonun, dibine tortu çökmüş çay fincanları ve bisküvi kırıntılarıyla dağılmasını bekledim. Esnedim, gerindim. İnsan böyle bir konuşmaya nasıl başladır?

“Bakın...” diye söze girdim ve televizyonu kapatıp yere bağdaş kurarak oturdum. Rose ve Flynn koltuklarda, her zamanki yerlerindeydiler. Biri bir uçta, öbürü öbür uçta, dirseklerini koltuğun kollarına, kafalarını da avuçlarına yaslamışlardı. “Bugünle ilgili söylemek istediğim bir şey var.” Ne diyeceğimi merakla bekleye-

rek kıpırdanmaya başladılar ve dik oturdular. “Son zamanlarda kendimi pek iyi hissetmediğimi söylersem sürpriz olmaz herhalde. İyi değildim...” Bakışlarını önce birbirlerine, sonra bana çevirdiler. Ağzımdan çıkması gereken kelimeler boğazıma takılmıştı.

“Ben... Eee... Mesele şu ki...”

“Söylesene, anne,” dedi Rose.

“Peki... Ben kanser oldum.”

Melody

Kanser pek çok şekilde karşımıza çıkabilir; tıpkı ismini paylaştığı su burcu gibi.¹ Musluktan su damlar mesela: Sinir bozucu bir şeydir ama çaresi vardır –güçlü bir bilek ve sıkı bir kavrayış– sorun çözülür. Su sakindir; ayna gibi gergin derisiyle barışıktır. Fakat içine bir yumru –bir kitle– düşer, su dalgalanmaya başlar: Küçücük daireler hiç durmadan genişleyerek büyür; asla sonu gelmez, tükettiği enerjiyle hep daha çok güçlenir ve yoluna çıkan her şeyi parçalayıp seni nihayet yok eder.

Yengeç burcu insanların son derece evcimen oldukları ve anaç yönlerinin saldırganlık boyutuna varabileceği söylenir. Evlerini korumayı severler. Ancak bunu başarabilmek için çoğunlukla hilekâr ve intikamcı yollara başvurlar. Ve tıpkı bir yengeç gibi hızla kaçıp sert kabuklarına çekilirler... Saklanırlar.

İşte benim tümörüm de şimdiye kadar bunu yapıyormuş. Saklanıyormuş.

Flynn'in Kate'le buluştuğu ilk gün, sonuçları öğrenmek için doktora gitmiştim. Doktorun odasında oturup beklemek

1 Ç.N. "Cancer" Latince yengeç anlamına gelir. Hipokrat'ın, bazı tümörleri, yengece benzetmesi sebebiyle, günümüz İngilizcesinde hem yengeç burcu hem de kanser hastalığı için aynı kelime kullanılır.

gerçekten tuhaf bir histi. Nihayet gelip koltuğuna oturduğunda kadının yüzünde mahcup ve duygusal bir ifade vardı. Etrafı çocuklarının ve kocasının fotoğraflarıyla çevriliydi. Odanın kapısında çocuklarının yaptığı resimler asılıydı. Bu kapı, az önce içeriye aldığı sağlıklı kadını, kanser teşhisiyle geri gönderiyordu dünyaya: O yirmi dakikalık görüşmeden önceki eski dünya, artık bambaşka bir şeye dönüşmüş oluyordu. Doktor kadın konuşurken ben duvardaki günbatımı ve sahil manzaralı tabloya bakmaktan alamıyordum kendimi. Akşamüzeri barbeküsünün kokusunu neredeyse duyabiliyor, belimize sardığımız, kumlu ve ıslak havluları hissedebiliyordum: Omuzlarımız güneşten yanmış, ayaklarımızda kumlar, tepemizde uçan martılar ve kıyıya vuran kan kırmızısı dalgalar. İnsana huzur veren bir manzaraydı ama düşünmeden edemedim... Benden önce kaç insan daha burada oturmuş, ateş gibi parlayan güneşin, tüm ihtişamını söndürmek pahasına gökyüzünden dalgalara doğru inmesini seyretmiş ve hayatlarındaki çok daha mutlu anları hatırlamıştı?

Ağlamamış, sadece başımı sallamış ve doktor yapılan onca teste rağmen tümörün nasıl gözden kaçmış olabileceğini açıklamaya çalışırken onu dikkatlice dinlemiştim. Bunca zamandan beri zihinsel olduğu düşünülen sorunun sebebinin aslında beynimde büyüyen kitle olduğunu nasıl teşhis ettiklerini anlatıyordu. Çok değerli bulgular elde ettiklerini, Tourette sendromuyla benzerlik gösteren unsurlar belirlediklerini, eğer bunları netleştirirlerse Tourette sendromuyla ilgili araştırmaların bambaşka bir yönde ilerleyebileceğini açıklarken onu sessizce dinledim. Başıma aldığım darbe, geçirdiğim kaza, kötü bir beyin sarsıntısından başka bir şey değildi. Tarama sonuçlarından bahsetti: Dokuları ve kitleyi görebilmişlerdi. Bir biyopsi yapmaktan bahsetti, gerçekçi olmam ve kendimi en kötüsüne hazırlamam gerektiğinden. Fakat benim duyabildiğim tek şey 'K' ile başlayan o kelimeydi.

Elimde broşürlerle odadan çıkıp kapıyı kapadığımda algılarım keskinleşmişti. Birinin, size büyük olasılıkla öleceğinizi söylemesi tuhaf bir histi. Elbette hepimiz bir gün öleceğimizi biliyoruz. Daha çocukken, annemizin ya da babamızın belki de geri gelmeyeceklerini bir anda fark etmemizle o korkuyla tanışıyoruz. Süpermarkette annemizi ya da babamızı görmeyi bekleyerek kafamızı kaldırdığımızda, bir yabancıyla karşılaşınca kapıldığımız dehşete benziyor. Yalnız bırakılma ihtimalimizin olduğuna dair bizi saran o ani korku... Evet, ölüm kaçınılmazdır ama ölümle yakın bir zamanda karşılaşacağınızı bilmek tamamen başka bir duygu. Bekleme odasına açılan bronz renkli kapı aniden göz alıcı bir parlaklığa bürünmüştü. Işıklar etrafı daha çok aydınlatıyordu sanki. Pis yerlere yatıyor diye küçük kızını azarlayan yorgun düşmüş annenin gözlerindeki sevgiyi daha net görüyordum. Çocuğun pasaklı halini görmek yerine, masmavi gözlerinin tutku ve yaramazlık yapma heyecanı ile parlamasına dikkat ediyordum. Dışarıdaki dünyayı ise yüksek çözünürlükle görüyordum. Birbirlerine selam verip iltifat eder gibi eğilip bükülen ağaçların üzerinde, dünyanın en eski ve en mükemmel aksesuarları gibi uçuşan kuşlar, kulağıma daha melodik tınılar gönderiyordu. Attığım her adımın farkındaydım. Diz hizasındaki çizmelerimin içine girip çıkan tayıtımın yumuşak dokusunu hissedebiliyordum. Parfümümün kokusu daha önce hiç fark etmediğim kadar çiçeksi geliyordu burnuma. Gözlerimi kırıştıırıyordum ve her gün kullansak da fark etmediğimiz bu mükemmel kamera tekniğini takdir ediyordum – insan vücudunun bir mucizesi. Yanımdan geçen otobüsün camından bakan insanların bunalmış ifadeleri, aniden doğum günü planları yapan neşeli birinin; yeni sevgilisiyle nasıl seviştiğini düşünen bir âşğın, akşam pişireceğı yemekle tüm aileyi mutlu etmeyi

planlayan birinin yüz ifadesine dönüşüyordu. Artık her şey daha değerli, her şey daha kutsal görünüyordu.

Çocuklar içlerine kapanmışlardı. Bunun olmasını bekliyordum. Rose'un her adımını izleme gereği duyuyor, kavgaya karıştığını gösteren işaretler var mı diye Flynn'i göz hapsine alıyordum. O gece geç saatlere kadar oturduk. Bana sordukları soruları cevaplayıp doktorun söylediklerini onlara da açıklamaya çalıştım. Hayat aşağı yukarı eskisi gibi devam ediyordu. Tedavi sürecinin ilk adımı ameliyattı. Beyin ameliyatı. Bunu söylerken gülmeden edemiyordum. Kulağa o kadar ciddi ve o kadar saçma geliyordu ki. Ameliyattan sonra gidişat değişebilirdi. Kahvaltı ederken göz attığım televizyonu kapatırken Flynn merdivenlerden indi.

"Akademiye bırakıyorum," dedi, alt tarafı kahvaltıda ne yemek istediğini söylüyormuş gibi bir tavırla.

"Hayır, bırakmayacaksın." Ayağa kalktım ve onu alnından öptüm. O gecedен sonra bu konuşmayı Flynn'le defalarca yaptık ve Shane'in Tom'la temasa geçmemde ısrar etmesinin sebebi de buydu. Onunla temasa geçip ne diyeceğimi düşünebiliyor muydunuz? Merhaba, benim. Melody, evet. Senin Melissa sandığın Melody... Şey, durum şu ki biz aslında evliyiz, hımmm, aynen. İki çocuğumuz var. Çocuklarımızdan biri, arabayı senin kullandığın bir trafik kazasında tek gözünü kaybetti... Evet, ta kendisi, kâbuslarında gördüğün çocuk. Ha, bu arada, kızın Rose'a da çok dikkat etmen gerek – kendini her an yeniden kesmeye çalışabilir... Şey bir de, kötü bir kansere yakalandığımı söylemiş miydim? Aynen, beyin tümörü. Yakında beyin ameliyatı olacağım. Bu yüzden ben yokken zahmet olmazsa evin idaresini üstlenebilir misin? Bilirsin işte, çamaşır makinesini çalıştır, süpürge yap falan? Çok makbule geçer.

“Bu konuyu konuştuk, Flynn. Tedavi başladıktan sonra işlerin nasıl gideceğine bir bakalım önce.”

“Sen hiç uyudun mu?”

“Evet,” diye yalan söyledim.

“Yalancı.” Buruk bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

“Kate nasıl?” Konuyu Kate’e çevirmek cephaneliğimdeki en etkili silahtı. “Çay ister misin?”

“Evet, teşekkürler. Kate iyi.”

Flynn ve Kate’in ilişkisi geçen hafta Kate’in buraya gelmesi ve BURADA kalması için izin istemesiyle bayağı ciddi bir boyut kazanmıştı. Bunu sorarken gözlerimin içine baktı ve ne istediğini kesinlikle anladığımdan emin olmaya çalıştı. Verdiğim karar hakkında sonradan endişeye kapıldım. Doğru kararı mı vermiştim? Başka ebeveynlerin bana ateş püskürmesine sebep olacak bir karar mıydı acaba? Kate’in salonda yatmasında ısrar mı etmeliydim? Hayır. Flynn’e güveniyordum. Hem açık konuşalım, sonuçta beraber olmayı planlıyorlarsa, bunu en azından evin güvenli ortamında yapmaları daha iyi olurdu. “Sadece,” diye eklemiştim, “Önce ailesinden izin aldığından emin ol.” Eve pizza sipariş edip yediğimiz süre boyunca Kate kekelemiş, ne zaman ona bir şey sorsam yanakları kızarmıştı. Fakat Flynn’in onunla konuştuğu anlarda, mesela biraz daha kola isteyip istemediği gibi basit bir şey sorduğunda hiç kekelemeden cevap verebiliyordu. Onları gözlemlediğimde, aralarında eşine az rastlanır türden özel bir ilişki olduğunu açıkça görmüştüm. Birbirlerine attıkları bakışlardan, elleriyle birbirlerinin kollarını hafifçe okşamalarından anlaşılıyordu. Kate pizzayla birlikte yemeyi seviyor diye Flynn’in tabağa salata sosu koyması gibi ufak şeylerde göze çarpyordu sevgileri. Bütün bu ufak şeyler birleşip aralarındaki ilişkiyi güçlendiriyordu. Yavrunuzu, hassas ve buruşuk cildini saran açık mavi kundağıyla kollarınızda sallarken

bir gün büyüyüp bir erkeğe dönüştüğünde nasıl hissedeceğinizi hiç bilemezsiniz... Bir bakarsınız koltuğa tırmanmaya başlar, bir bakarsınız defterine kendi uydurduğu yaratıklar çizer ve sonra bir de bakarsınız ki tıraş kremini arıyordu.

Sanırım yatılı misafir konusunu Rose ve ben çok iyi idare ettik. Geç saate kadar salonda oturup en son çıkan romantik komedi filmini seyrettik. Televizyonun sesini iyice açtık ve üst kattan herhangi bir gıcırta duyulduğunda kafamızı kaldırıp tavana bakmamak için elimizden geleni yaptık. Fakat ertesi gün kahvaltı ederken Madonna'nın *Like a Virgin* şarkısını söylememle rahatsız edici bir an yaşanmadı değil.

"Bu akşam Katelerde kalmayı düşünüyorum, olur mu?" diye sordu Flynn.

"Hımmm. Peki, tamam."

"Ailesi şehir dışında..."

"Orada kalacağından haberleri var mı?"

"Evet. Bu konuda çok rahatlar. Kate'in odası alt katta, garajın arkasında. Yanında da bir misafir tuvaleti var. Yani evin ana kısmında bile olmayacağız."

"Ve ailesi, kızlarının odasında kalmana bir şey demiyor, öyle mi?"

"Anladığım kadarıyla öyle."

"İyi o zaman. Saygılı ve kibar davranmayı unutma... Ve dikkatli ol."

"Ne demek istiyorsun, anneciğim? İçeri girmeden ayakka-bılarımı paspasa silmeyi unutmayayım mı?" Güldü.

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Çok sağ ol," dedi gülerek.

Kahretsin, Wheatus'tan *Teenage Dirtbag*'i söylemeye başlıyordum.

"Kate rock müzik sevmiyor, anne."

O sırada, Süpermen şortu ve omuzlarından sarkan upuzun mavi hırkasıyla Rose belirdi mutfakta; kızıl saçları tepesinde dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı. Önce bana, sonra Flynn'e baktı ve omuzlarını silkip şarkıya katılarak kim bilir neler kaçırdığı hakkında bağırarak şarkı söyledi. İkisi sırt sırta verip havada gitar çalıyor gibi yaparak, bu ortaçağ işkence aletini dinletmek için kıvrandılar.

"Ooooooooooh, yeeeeaaaa..."

Bir konsere bilet almakla ilgili sözleri söylemeye devam ettik ve kızın ne kaçırdığını bilmediğini yeniden hatırlattık...

Kahkahalar atarak şarkıyı bitirdik.

Kafamı kapıdan içeri uzatıp Rose'un odasına baktım. Yatağını toplama gereği duymadan oturmuş, parmakları telefonun ekranında, dikkatli dikkatli bir şeylere bakıyordu. Yerlerde her zamanki gibi kıyafet yığınları duruyor, saç düzleştiricisinin sesi odada hafifçe uğulduyordu. Kapıda durduğumu fark etmeden, onu seyretmek hoşuma gidiyordu. Kıyafetinin kollarını sıyırmıştı ki bu bile onun adına büyük bir gelişmeydi. Ekrandaki şeye bakıp güldü, yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. Kafamı kaldırıp saate baktım ve harekete geçmem gerektiğini fark ettim. Bu sabah beyin cerrahıyla randevum vardı. İçimde bir sıkıntı vardı ancak bu anın tadını birkaç dakika daha çıkarmak için kendime müsaade ettim. Normalde olsa, yerdeki ıslak havlu yüzünden böyle anların tadını kaçırır, söylenmeye başladım ve Rose'u acele etmezse okula geç kalacağı gerçeğiyle tehdit ederek merdivenlerden aşağı koşar, sonra bugün beden dersleri olduğunu unuttuğum için kendime kızardım.

"Rose?" diye seslendim. "Gitme vakti. Hastaneye giderken taksiyle seni okula bırakacağım." Yüzü ciddileşirken başını sal-

ladı. Onu orada, telefonda seyrettiği kim bilir kaçınıcı videoya gülümserken bırakabilmeyi istedim.

“Bayan King?” Permalı mor saçlı, iri yarı görevli kadını hastane- nin koridorunda takip ettim. Beni bir muayene odasına götürdü ve yapma dişlerini göstererek gülümseyip beklememi söyledi.

Koltuğa oturup etrafında muntazam bir biçimde kenara toplanmış perdeleri olan yatağa baktım. En fazla yirmi yaşlarında genç bir adam, arkasından tekerlekli metal bir sehpayı çekerek yanıma geldi. Kilom ve tansiyonum ölçüldü ve damarımdan birkaç tüp kan alındı. Ardından, koluma bastırdığım bir parça pamuk ve hafif bir dehşet duygusuyla baş başa kaldım. Bir süre sonra beni başka bir odaya aldılar ve beyin cerrahı olan Bay Rudd’ı beklemeye başladım.

“Beklettiğim için üzgünüm.” Otuz yaşlarına yeni girmiş gibi görünen ve yumuşak bir ses tonuyla konuşan bir adam, peynirli tortilla cipsi yiyerek içeri geldi. Cips paketini buruşturup çöp kutusuna doğru attı ama isabet ettiremedi. Açıkçası bu atış içimde pek de güven verici bir his uyandırmadı. Küçük lavaboya yürüdü ve ellerini yıkadıktan sonra masasına oturdu. “Bayan King? İtiraf etmeliyim ki bizi epey heyecanlandırdınız.” İnce çerçeveli gözlüklerinin üstünden bana bakıp gülümsedi. Harika. Gözlük takması gereken bir beyin cerrahı. Kaşlarımı kaldırıp yüzüne bakmamla tekrar ciddileşti.

“Kendi adıma, kanser olmaktan heyecan duyduğumu söyleyemeyeceğim maalesef,” dedim. Kabalık ettiğimi biliyordum ama bugün bunu engellemek elimde değildi.

“Elbette. Evet, tabii. En başından hikâyenize bir göz atalım mı? Ocak 2013’te bir kaza geçirmiştiniz?”

“Hı hı.”

“Çekilen tomografide, beyninizde bir apse olduğu tespit edilmiş ve bu hastanede üç gün süren bir müdahale sonucunda sorunun çözüldüğü düşünülmüş.”

“Beyin apsesini çözdüler ama şarkı söylememi çözemediler.”

“Evet, evet... Görünüşe bakılırsa bunun nörolojik değil, psikolojik bir sorun olabileceği yönünde ilerlemişiz. Sonrasında size pek çok doktor tavsiye edilmiş ve gördüğüm kadarıyla Doktor Ashley ile pek çok seans yapmışsınız.”

“Evet. Ama bir süredir Doktor Ashley’ye gitmedim.”

“Gitmeyi neden bıraktınız?”

“Çünkü yardımcı olmuyordu. Şarkı söyleme sorunumu stresin tetiklediğini düşünüyordum ve bu yüzden kaygıyla baş etmek için farklı yöntemler denemeye başladım. Kendi kendime de bazı yöntemler geliştirdim ve bazen işe yaradılar.”

“Anlıyorum. Burada yazan notlara göre, üç defa MR randevunuza gelmemiş ve sonunda pratisyen hekime sevk edilmişsiniz.”

“Oğlumun okulla ilgili bazı sorunları vardı ve ben de terapiye gitmeyi sürdürüyordum. O sırada işe yarıyor gibi görünüyordu en azından. Ayrıca sorunun beynimle ilgili olmadığı da söylenmişti bana. Bu nedenle emar çekirme gereği duymadım.” Yaramaz bir kız çocuğu gibi başparmağımın tırnağını ısırdım.

“Pekâlâ, anladım. Ağustos ayında hastaneye getirildiğiniz zamandan bu yana elde ettiğimiz bulgulardan söz edelim.” Sessizce, önündeki kahverengi dosyanın içinde duran notları karıştırdıktan sonra, bilgisayarın faresine iki defa tıkladı ve kafasını kaldırıp ekrana baktı. “Buraya polis gözetiminde getirilmişsiniz. Bu durumun nasıl geliştiğini bana açıklayabilir misiniz?”

“Tatildeyken kızım kendine zarar vermiş. Tahmin edebileceğiniz gibi o sırada büyük bir stres altındaydım. Hastaneye vardığımda ‘sağlık sorunumu’ kontrol etmekte zorlanmaya başladım ve The Beatles’ın *Help!* şarkısını söyledim. Ne yazık ki

daha agresif şarkılara geçiş yaparak sonunda polisleri bağırmaya başladım. O nedenle, beni gözaltına almaları gerekti.”

“Öyleyse, söylediğiniz şarkılar ruh halinizle uyum gösteriyor?”

“Evet. Çoğunlukla öyle.”

“İlginç. Şarkı söylerken kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Havalarda uçuyormuşum gibi.” Başını salladı.

“Size MR çektiğimiz sırada, tamamen sakinleşene dek şarkı söylediniz. Taramada aşırı bir dopamin salınımı tespit ettik.”

Boş boş yüzüne baktım.

“Dopamin mutluluk hormonu olduğu için şarkı söylerken neden uçuyormuş gibi hissettiğinizi açıklıyor bu durum.”

“Ya. Tabii. Peki, bu tümörden mi kaynaklanıyor?”

“Öyle olduğunu düşünüyoruz, evet. Operasyondan sonra daha çok bilgi edinebileceğiz. Bizim açımızdan heyecan verici olan şeyse... Semptomlarınızın, Tourette sendromuyla taşıdığı inanılmaz benzerlik. Tourette genelde erken yaşlarda ortaya çıkar; sonradan geliştiği bir duruma bugüne dek hiç rastlamadık ve elbette herhangi bir tümör kaynaklı olmasına da. Tabii, dopamin seviyesinin yükselmesi aradaki bağlantı olabilir ancak sizin bazal gangliyonunuz...”

“Pardon, neyim?”

“Affedersiniz, konuyu biraz dağıttım sanırım.”

“Şey, mümkünse... Açıkçası ben işin kanser boyutuyla daha çok ilgileniyorum. Zahmet olmazsa...”

“Ah, elbette. Affedin, lütfen. Tarama sonuçlarınızdan bildiğiniz üzere, görünen dokular, tümörün büyük olasılıkla kansere işaret ettiğini gösteriyor.”

“Affedersiniz ama bana zaten kanser *olduğu* söylenmişti. Öyle olamayabileceğini mi söylemek istiyorsunuz?”

“Bayan King, bana kalırsa boşuna umuda kapılmamanız şu an çok önemli. Taramada görünenler oldukça net. Biyopsi

yaparak, tartışmasız, kesin bir sonuca varacağız. Ama şimdiye dek yapılan incelemelere göre kanser olduğunuzdan neredeyse eminiz. Yapmamız gereken şey, tümörün cinsini ve ameliyatla onu çıkarıp çıkaramayacağımızı belirlemek.”

“Evet. Bunu söylemişlerdi. Ayrıca, çıkarılması zor bir yerde olduğunu biliyorum.”

“Her şeyi sırayla ele alalım. İlk adım, tümörün cinsini saptamak olacak. Sonrasına hep birlikte karar vereceğiz.”

“Peki.”

“Yani perşembe günü...”

“Sadece bir şey sormak istiyorum. Tomografi çekildiğinde bu tümör nasıl gözden kaçmış? Görüyorsunuz ya, çocuklarım durumu anlamakta zorlanıyorlar. Bana sordukları o kadar çok soru var ki...”

“Beyninizdeki apsenin, aslında küçük bir tümör olduğu ihtimali üzerinde duruyoruz. Ancak ne yazık ki tomografide böyle küçük tümörler beyin apseleriyle aynı özelliklerde görünabiliyor. Emar çekilseydi çok daha kolay teşhis edilebilirdi.”

“Ve ben de emar çektirmedim.”

İçerlerde bir yerde, yaylıların burulduğunu, gerildikçe gerildiklerini hissediyordum. Karman çorman notalar kulağımın birinden girip öbüründen çıkıyordu sanki.

“Öyleyse, perşembe görüşüyoruz?” İçinde bulunduğum anın farkında olmaya çalıştım. Ancak, bu odada bir beyin cerrahının karşısında oturduğumun farkında olmak, beynimdeki tümörle ilgili konuştuğumuzun farkında olmak hiç yardım etmiyordu.

“Son derece basit bir prosedür.”

Ayağa kalktım ve doktora bakıp, ‘umurumda mı sanki?’ der gibi bir tavırla omuzlarımı silktim. Bay Rudd başını yana eğip gözlerini kısarak pür dikkat beni izlemeye başlamış, bense küçük ‘mmm’ sesleri çıkararak şarkıya girişmiş, kafamı, omuzlarımı,

dizlerimi, ayak parmaklarımı –sözünü etmeye bile değmez– gözlerimi, kulaklarımı, ağzımı ve burnumu tek tek oynatmaya başlamıştım. Vücudumda kaybolan organları birer birer saydıktan sonra, tam bir sessizlikle ellerimi tekrar önce kafama, sonra omuzlarıma, ardından dizlerime ve ayak parmaklarıma değdirip nakaratı bir daha söyledim. Doktorun hakkını vermemliyim; bütün bu süre boyunca, ben tekrar yerime oturana kadar gözlerini bile kırpmamıştı.

“Tabii operasyon anestezi altında gerçekleşecek,” diye sözüne devam etti; ben az önce dakikalar boyunca eğilip ayak parmaklarıma hiç dokunmamışım gibi. “Kafatasınızda minicik bir delik açacağım ve oradan içeri girip, incecik bir iğneyle tümörden küçük bir parça çıkaracağım.” Ellerini kavuşturup sandalyesine yaslandı. “Bu parça sayesinde hangi aşamada olduğumuzu ve tedaviye nasıl devam edeceğimizi anlayacağız.”

“Gece hastanede kalmam gerekecek mi?”

“Evet. Aslında operasyonu gündüz de yapabiliriz ancak sizdeki diğer semptomlar nedeniyle kalmanızı öneririm.”

“Ya? Peki öyleyse.”

“Gece kalmanızda sakınca yok, değil mi?”

“Hayır, hayır. Annemle konuşup birkaç günlüğüne buraya gelmesini isterim...”

“Melody,” dedi öne doğru eğilerek. “Kanserle mücadele etmek uzun süreç gerektirir. Üstelik söz konusu olan bir beyin tümörüysen pek çok komplikasyonla karşılaşabiliriz. Bu süreçte, evde birilerinin size destek olması gerekecek.”

Shane’le yaptığımız konuşmalar aklıma geldi. Onları kafamdan atmaya çalıştım ve doktora bakıp kararlı bir şekilde başımı sallayarak onayladım.

Banyo köpüğünü küvette akan suyun altına dökerken baloncukların yüzeye yayılmalarını seyrettim. Eve geldiğimden beri üçüncü kez telefon açarak anneme ulaşmaya çalıştım. Hâlâ cevap yoktu. Makyajımı bir parça pamukla silip elbiselerimi çıkardım. Tam sıcak suyun içine girip küvete uzandığım sırada telefonum çaldı. Elimdeki köpükleri havluya sildim ve telefonu açtım. Sesi nefes nefese geliyordu. Buna hiç şaşırmamıştım çünkü annem hep bir hareket halindeydi.

“Beklettiğim için üzgünüm, canım. Senin bu yaşlı ve aptal annen bileğini kırdı.” Verdiği haber mideme oturdu. “Sen nasılsın, kızım? Doktor randevun nasıldı?”

“İyi... Ama o gece hastanede kalmam gerekecek. Buraya gelebilir misin?”

“Ah, Melody, biliyorsun anında kalkıp gelirdim ama bileğim bu haldeyken araba kullanamam ve orada da ne işe yarayabilirim ki? Çocuklar bir geceliğine kendi başlarına idare edebilirler belki, edemezler mi? Flynn artık on yedi yaşında ve Rose da akıllı başında bir kız.” Gözlerimi devirdim ve ‘eskiden akıllı başındaydı’ dememek için kendimi zor tuttum. “Hem Flynn de artık kardeşine göz kulak oluyor. Sen de söyledin, Rose eskisine göre artık çok iyi...”

“Evet, evet... İdare ederler, eminim.” Hırstan gözlerim dolmaya başlamıştı. “Neyse, anne, kapatmam gerek. Kapı çalıyor.” Telefonu kapattım ve boğazımı yırtarcasına bağırarak elimden fırlattım. Beyaz fayansın üzerinde metalik bir gürültüyle dağıldığını duydum. Aşağı kayarak küvetin içine girdim ve kulaklarımı dolduran suyun sesi dışında her şeyi zihnimden uzaklaştırdım.

Flynn

Annemle Shane'in tartıştıklarını duymak garipti. Hani neredeyse, normal bir evde normal bir tartışma gibi. Çiftlerin tartıştığı konular vardır ya; çamaşırların asılmadığıyla ilgili falan... Ne bileyim işte? Normal çiftler ne hakkında tartışırlar? Çocuklar? Para? Her neyse, ben de sanırım herkesin yapacağı şeyi yaptım ve onları gizlice dinledim. Neden bahsettiklerini önce anlayamadım ama sonra konuyu çözdüm. Annem gidip babamla buluşmuştu. Bunu neden yaptığını anlayabiliyordum. Sonuçta yıllardır aradığınız ve öldüğünü sandığınız birinin hayatta olduğunu öğrenirseniz elbette gidip onu görürsünüz. Benim anlamadığım şey, neden bize söylemediğiydi. Bu çok şeyi açıklıyordu. Mesela babamın neden bizi bulmaya çalıştığını... şimdi ona bıraktığım not için kendimi biraz kötü hissediyorum. Merdivenin en alt basamağına oturdum ve tartışmadaki parçaları birleştirip ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım. Annem sürekli, bunu ona yapamayacağını, ona benden ve Rose'dan bahsedemeyeceğini söyleyip duruyordu. Açıkçası o an içimden, 'Sağ ol anne ya,' demek istedim. Fakat sonra annem Shane'e gerçekten çok kızdı ve onu hiç anlamadığını söyledi. Babamın ya da Tom'un; adı her neyse artık bu gerçikle başa çıkamayacağını haykırdı. Ço-

cuklarının varlığından haberi bile yokmuş. Bu durumda benim anladığım, adamın hafızasında bir sorun olduğuydu. İşte bu! Bir de İngilizce öğretmenim çıkarım yapamadığımı söylerdi.

Annem, babamı çok sevdiği için gerçeği ona anlatamayacağından bahsediyordu. İşte bu, hayatımda duyduğum en tuhaf şeydi. Ağlamaya başladığı sırada, eve yeni geldiğimi zannetsinler diye ön kapıyı gürültüyle çarptım ve odama çıktım.

Google'da beyin tümörlerini araştırdım. Tabii ki araştıracaktım. Adi pislilikler, değil mi? Sanırım Rose'la benim işleri ele almamız gerekecek. Büyükanнемin pek bir faydası yok. Yani biz onun yanındaysak, tamam, her şey yolunda. Ama sürekli buraya gelip gitmek isteyeceğini sanmıyorum. Mahalle heyeti, bilmem ne gibi bir sürü grupla çalışıyor. Onun da kendine göre bir hayatı var. Zaten hep kendi hayatını yaşayan bir kadındı. Annem onun için, çok sevdiği eski bir arkadaş gibi. Ama mesela en son olayda hastaneye gittiğimiz zaman, hep bencilce kendini düşündü. Torununun bileğini kestiğini duysalar arkadaşları ne dermiş falan. Hem de bu olayın, büyükanнемin arkadaşının karavanında yaşandığını bilseler ne düşünürlermiş... Annemin tutuklandığını söylediklerinde yüz ifadesini görmeniz lazımdı. Yani resmen, kızının iyi olup olmadığını değil, bu olay haberlerde çıkacak mı diye sordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bunun babama haksızlık olup olmayacağı gerçekten hiç umurumda değil. Annem tek başına yeterince mücadele verdi bu hayatta ve eğer babam onu gerçekten seviyorsa ya da biraz olsun önemsiyorsa ki sanırım önemsiyor, annemin yanında olur.

Annem, büyükanнемin gelemeyeceğini söylediğinde hiç şaşırmadım. Onun hastaneye perşembe gidecek olması çok kötü çünkü o zaman, okullardaki öğretmenlerin eğitim günlerine denk geliyor. Rose ve ben evde vakit geçirebilirdik ama annem

bizden, Shane'in eski karısının evine gitmemizi, hem bütün günü, hem de geceyi orada geçirmemizi istedi. Bence bu tuhaf bir istek çünkü o kadını tanımıyoruz bile. Annem gerçekten çaresiz kalmış olmalı. Shane'le kalamıyoruz çünkü Shane hâlâ danışmanım olduğu için sanırım meslek ahlakına uygun olmazmış. Yani durum bu. Bana Tom'u, namı diğer babamı bulmaktan başka seçenek kalmıyor. Ben onu tanımıyor olabilirim ama annem tanıyor ve şu an ondan destek almaya ihtiyacı var. Kim bilir? Belki annemi mutlu etmeyi bile başarır, belki yıllardır aradığımız o adam olduğunu bize kanıtlar. Facebook sayfasına göre Cornwall'da yaşıyor ve bir sonraki sergisine hazırlanıyor. Onu orada bulma şansımın yüksek olduğunu düşünüyorum. Tek sorun Rose'u yalnız bırakmak. Kate, bildiklerimi Rose'a da anlatmam gerektiğini söylüyor ama ben bundan emin değilim. Ya babamı bulduğumuzda hıyarın teki çıkarsa ve bize hayatından defolmamızı söylerse? Zaten annemin durumu ve tepemizdeki kanser kâbusu yeterince kötü değilmiş gibi...

Rose'a hiçbir şey anlatmayacağımı söyleyince Kate gerçekten çok kızdı. Aslında bir yandan da çok tatlıydı. Onu daha önce hiç kızgın görmemiştim. Yanaklarında iki minik kırmızı nokta belirliyor. Her neyse, Rose'un yerinde olsaymış, ne ben ne de annem ona gerçeği söyleyecek kadar güveniyoruz diye kendini çok kötü hissedermiş... Açıkçası ben bu açıdan düşünmemiştim ve sanırım haklı. Rose'a söylemezsem kendini iyice dışlanmış hissedecekti, ben de bu yüzden söyledim. Önce annemle Shane'in tartıştığı sırada duyduklarımı anlattım, sonra da gidip babamı gördüğümü. Şimdiye kadar ona bunları söylemedim diye bir güzel sinirlendi ve bana 'pislik herif' dedi. Biraz ağladı. Sonra da bana babamla ilgili binlerce soru sordu. Bize benziyor muymuş? Üzerinde ne varmış? Babama bıraktığım nottan bahsedince bana

söylediği şeyi duymak bile istemezsiniz. Bu yüzden birkaç gün benimle konuşmadı. Kız kardeşimle evlenecek adamın Tanrı yardımcısı olsun. Surat asmayı olimpiyat sporuna bile dönüştürebilir. Her neyse, gidip babamı bulacağımı söylediğim için artık bana soğuk davranmayı bıraktı.

Bu sabah annemle vedalaşma anımızdan pek keyif aldığımı söyleyemem. Ona sarıldığımda resmen titrediğini hissettim. Gitmeden önce, “Küfür etme,” ve “Nazik ol,” gibi klasik uyarılarını yaptı. Rose beklediğimden daha iyi başa çıktı durumla. Sanırım bunun sebebi artık işleri yoluna koymak için bir planımız olduğunu bilmesi. Rose’un ihtiyacı olan bu. Bir şeyleri kontrol altına almak. Rose için bıçak kemiğe o zaman dayanmıştı... (Hah! Kelime oyunu bile yapıbiliyorum!) Artık babamı bulmak gibi bir amacı kalmadığı için dikkatini verebileceği bir şey yoktu.

Vay canına, bu ev gerçekten müze gibi. Annem hep burayı ne kadar beğendiğinden, bir gün böyle bir evde yaşamayı ne kadar istediğinden bahsedip dururdu. Ama bence... Bilmiyorum, ruhsuz bir ev. Kişiliği yok. Birinin öfkesine yenik düşüp kapıya güzel bir tekme attığını gösteren en ufak bir kusur yok. Duvar kâğıdında, dışarıda yağmur yağıyor diye bir çocuğun evde kaykay kaydığını gösteren hiçbir yırtık yok. Ve bütün ev elektrikli oda parfümü ya da o kokulu çubuklardan kokuyor. Joanna iyi biri sanırım. Biraz gergin görünüyor ama bizi kendi halimize bırakıyor. Öğlen yemeği için pizzacıdan ne istersek almamıza izin verdi. Bence bu süper bir davranış çünkü normalde peynirli kenar ya da puding gibi ekstra şeyler almayız hiç. Ayrıca televizyonunda bütün film kanalları var. Ben biraz sonra başım ağrıyor numarası yapacağım ve yatmaya gideceğim. (Misafir odalarının ayrı banyoları bile var!) Odama çekilince Rose beni idare edecek. (Ergenlik çağındaki

erkeklerin arada bir odaya kapanmaları gerektiğiyle ilgili birkaç laf edecek... Umarım bu, Joanna'nın odadan uzak durmasına yetecek ve beni kontrol etmeye kalkışmayacak.) Ondan sonra buradan tüyeceğim. Bilete yüz elli pound bayıldım. Kahretsin. Umarım Tom denen adam buna değer.

Evet... Olaylar şu şekilde gelişti: İstasyona vardığımda Kate beni bekliyordu. Onu görünce boğazıma bir yumru oturdu. Buluşma planımız yoktu, ben babamı bulmaya kendi başıma gidecektim. Bana bakıp kirpiklerini kırıştıtarak gülümsedi. O böyle gülümseyince içimde tuhaf bir şey oluyor. Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama Kate o kadar güzel ki her şey bir yana, onu öpmeme izin vermesine bile inanamıyorum.

"Hey," demeyi başardım güçlükle yutkunarak.

"Hey." Cebinden biletini çıkarıp bana doğru salladı. Gü-lümsedim ve başımı eğdim. Konuşacak cesareti bulamıyordum. Boğazımdaki yumru şimdi daha da büyümüştü ve neredeyse ağlamak üzere olduğumu anlayacak diye endişelendim.

"Nasıl aldın?" diye sormayı başardım, tuhaf, tiz bir sesle. Omuz silkti.

"Para biriktirmişt看."

"Ama..."

"Te-te-te tek başına git-git gitmeni istemiyorum. Adam belki bir..."

"Hıyar mıdır?"

"Baltalı katil."

Tren istasyona yanaştı ve Kate sırt çantasını yerden almak için eğildi. Çanta o kadar dolu görünüyordu ki sanki dağa çıkmayı planlıyordu. Nasıl baktığımı görünce güldü ve, "Her zaman hazırlıklı olmak lazım," dedi.

Boş bir masa bulup yan yana oturduk, cam kenarını ona verdim. Çantasını karıştırıp içinden aile boyu Frazzles paketleri ve fıstıklı M&M'leri buldu. Ben de sırt çantamdaki bir litrelik kolayı çıkardım. Birbirimize gülümsedik. Sonra koltuğa iyice gömüldü ve başını omzuma koydu. Ben de başımı onun başına yasladım. Oraya gidince ne yapacağımı bilmiyordum. Umarım galeri hâlâ açık olurdu. Son tren saat onda oraya varıyordu ve saat on bire kadar yerel bir sanatçının özel sergisi olacaktı. Yol uzundu; bir noktada uyuyakalmış olmalıyım çünkü Kate'in beni dürterek adımı söylemesiyle kendime geldim.

"Flynn?"

Ağzım kurumuştı ve yanağım tahriş olmuş, kaşınıyordu.

"Neredeyse geldik." Doğrulдум, gazı kaçmış koladan bir yudum aldım. Dışarısı karanlıktı ve aynalı camlarda kendi yansımamızı görüyorduk. Telefonumun şarjı neredeyse bitmişti. Bu yüzden Rose'a hemen bir mesaj atıp nerdeyse vardığımızı haber verdikten sonra telefonu taşınabilir şarj cihazıma taktım. Nihayet gideceğimiz istasyonun adını duyduk ve trenden indik. İner inmez yüzümüze deniz havası çarptı. Kate telefonunun haritasını açtı ve deniz kenarındaki sessiz sokaklardan gitmemiz gereken yönü takip ettik. Elimi sıkı sıkı tutuyordu, hayatımda ilk kez bana güvenen birinin olduğunu hissediyordum. Ama kendi içimde, endişeden ölüyordum. Ya galeri kapanmışsa? Şu ana kadar bunu çok kafaya takmamıştım çünkü tek başıma gidecektim ve ben otobüs durağında filan da uyuyabilirdim. Ama şimdi Kate'in küçük elini tutuyordum ve paniğe kapılmaya başlamıştım. Şiddetli dalgalar kıyıya vuruyordu, rüzgâra karşı mücadele vermemiz gerekti. Korkmuş olması gerektiğine rağmen hiçbir şey söylemedi ve birlikte yürümeye devam ettik. Bir köşeyi daha döndükten sonra galerinin her iki katında da ışıkların açık olduğunu gördük.

“O-o-o orası ol-ol-olmalı.” Üst kattaki ışıkların söndüğünü görünce Kate elimi daha sıkı tuttu ve birlikte galeriye doğru koşmaya başladık. Kapıyı yumrukladım. Kapıdaki levhada kapalı olduğu yazıyordu ama içeride hâlâ birileri vardı çünkü bazı ışıklar açıktı. Yumruğumla kapıya tekrar vurdum. Sonunda içerden bir kadın silüetinin yaklaştığını gördük.

“Kapalıyız!” diye bağırdı. Kapıyı açmadığı için onu suçlayamam çünkü kapüşonum kafamın üzerindeydi ve tepeden tırnağa siyah giyinmiştim.

“Lütfen, bize bir dakikanızı ayırabilir misiniz?” Rose bir şeyler elde etmeye çalışırken insanlarla nasıl konuşuyorsa, mesele o polislerle konuştuğu gibi, ben de aynı ses tonuyla konuşmaya çalıştım.

“Yarın sabah gelin,” dedi kadın kapının ardından bıkkın bir ses tonuyla.

“Lütfen. Sadece birini arıyorum, bir aile dostumuz. Adı Tom Simmonds. Tanıyor musunuz?”

“Tom’u niye arıyorsunuz?” Kapıya biraz daha yaklaşmıştı.

“Ben...” Kapıyı açtı ve yüzüme bakmasıyla bakışlarındaki merakın yerini... Bilemiyorum, dehşet mi aldı? Suratındaki ifadeye gülmemek için kendimi zor tuttum. Birileri bana canavar görmüş gibi açık açık bakalı çok zaman olmuştu. “Ben oğluyum.”

“İçeri gelseniz iyi olur.” Kapıyı açıp bizi içeri aldı. Kate’le ben ne yapacağımızı bilemeden ayakta dikildik. Etrafta duran sanat eserlerine baktım. Kate’in elini bırakıp babamın yaptığı heykellerden birinin fotoğrafına yürüdüm. Bu bir ağaçtı; kazadaki ağaç. Fotoğraf burada, bu galeride çekilmiş gibi görünüyordu. Gözlerimi kısıp biraz daha dikkatlice bakınca kollarımdaki tüyler

diken diken oldu. Ağacın yanında bir gül vardı... Öyleyse bizi hatırlıyor olmalıydı.

“O heykelin adı *Değişmezlik*,” diye açıkladı kadın.

“Bu geçirdiğimiz kazadaki ağaç,” dedim Kate’e dönüp. “Bak... Şurada bir gül var.”

“Gül mü?” diye sordu kadın. Kadına baktım. Yaşına göre çekici görünüyordu. Kalın, kıvrıcık sarı saçları herhalde beş kilo ağırlığında olmalıydı. “Kız kardeşimin adı Rose.”

“İnanılmaz.” Omuzlarına düşmüş bir tutam saçı sıkı sıkı tutarak iç çekti. “Beni takip edin.” Bizi üst kata çıkardı ve masada duran açık bir şişeden kendine koca bir kadeh şarap doldurdu. “Çekinmeyin, alabilirsiniz,” dedi şarap şişesini ve aperatif tabaklarında kalanları göstererek. Başımı iki yana sallayarak şarabından aldığı koca yudumu içmesini bekledim. “Oturun,” dedi. Sanat eseri gibi görünen birkaç sandalyeyi işaret etti. Açıkçası bunlar sergi malzemesi mi, değil mi, anlayamadım ama yine de o soğuk, sert ve köşeli sandalyelere oturduk.

“Tom sizin kim olduğunuzu hatırlamıyor.” Kadehini tekrar doldurdu. “On bir sene öncesine kadar olan hayatına dair hiçbir şey hatırlamıyor. Onunla tanıştığımda evsizdi. Beş kuruşu yoktu ve tam bir enkaz halindeydi.”

“Ama...” Beni susturmak için elini kaldırdı. “Bazı rüyalar görüyor... Suratının yarısı olmayan bir çocuk var rüyalarında... Sanırım bu sen olmalısın.” Kadehini bana doğru kaldırdı.

“Şey, evet, herhalde. Bilmiyorum. Bu arada siz onun kız arkadaşı falan mısınız?”

Bir kahkaha patlattı. “Hayır, hayır. Benim adım Georgie. Babanla birlikte çalışıyoruz, ben de sanatçiyim.”

“Peki, tamam. Süpermiş. Ben Flynn. Bu da benim Kate'im.”

“Senin Kate'in? Çok tatlı.” Suratım kızarmıştı, yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

“Buraya nasıl geldiniz? Saat epey geç oldu da...”

“Trenle – bizi babama götürür müsün? Affedersin, niyetim kabalık etmek değil. Ama onunla annem hakkında konuşmam gerek.”

“Annen mi? Melissa mı?”

“Hayır.”

“Hımmm.”

“Adı Melody.”

“Demek Melody... Komikmiş. Yani gülünç anlamında demiyorum ama – her neyse. Bakın, saat geç oldu. Ve yaşadığı yere karanlıkta gitmek biraz zor. Nerede kalıyorsunuz?”

“Be-be- benim uyku tulumum var...”

“Aslında şey...” Gözlerimi kaçırdım.

“Eyvah eyvah. Buraya geldiğinizi bilen biri var mı?”

“Pek sayılmaz.”

“O ne demek?”

“Rose biliyor.”

“Peki ya annen?”

“Annem, şey... İşte bu yüzden onunla konuşmam gerek. Babamla, Tom’la, her neyse işte.”

“Anlaşıldı. Geceyi dışarıda geçirmenize izin veremem, değil mi? Benim evimde kalabilirsiniz.”

“Yo, sorun değil. Biz idare...”

“Flynn?” Başımı salladım. “Bana bir iyilik yap, tamam mı? Yorgunluktan geberiyorum, ayaklarım ağrıyor ve bir banyoya ihtiyacım var. Tom benim için çok ama çok özel bir arkadaş ve uzun zamandır da tanışıyoruz. Eğer oğlunu, henüz bir oğlu olduğunu bilmiyor olsa da sokaklarda bıraktığımı duyarsa, kıcıma öyle bir tekme basar ki buradan Çin’e kadar uçarım. O yüzden aklınızı başınıza toplayın ve düşün önüme.”

Kate gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Tamam, tamam, sakın ol,” dedim sırtarak.

“Tanrım, tıpkı babana benziyorsun.” Kafasını iki yana salladı, şarabını bitirdi, galerinin ışıklarını kapadı ve hep beraber çıktık.

Rose

“Nerede o?” Jo yattığım odanın ışığını açtı. Kolumla gözlerimi kapadım. Günüm böyle başladı.

“Kim?”

“Benimle oyun oynama. Anneniz olmayabilirim ama yarına kadar ikinizden de ben sorumluyum. Nerede olduğunu biliyor musun?” Tasarım ürünü dar kot pantolonu ve lacivert pofuduk yeleşinin altından görünen beyaz gömleğiyle kapıda dikiliyordu. Gece yarısını geçmiş olmasına rağmen kadın hâlâ Marks and Spencer kataloğundan çıkmış gibi görünüyordu. Tek eksiği, at-kuyruğu yaptığı parlak saçlarının tepesine ilâştirilmiş büyük boy güneş gözlüğüydü. Omuz silktim. “Kız arkadaşının evine mi gitti acaba?” Başımı iki yana salladım. “Tamam, o zaman, emin olmak için kızın ailesine Facebook’tan mesaj atıp soracağım...”

Kahrolası Facebook. Eskiden Internet yokken gizli işler çevirmek daha kolaydı herhalde.

“Peki, peki... Kız arkadaşında değil.”

“Nerede öyleyse?”

Yatakta doğrulup oturdum ve tırnağımı ısırdım. “Sana söyleyemem.”

“Hayır, bu doğru değil, Rose. Bana söyleyebilirsin ama söylememeyi tercih ediyorsun.” Kafamı çevirip üzerinde uçan kuş desenleri olan perdelere baktım. Her yer pahalı ve antika, şık eşyalarla doluydu; bizim ev gibi sadece antikalarla değil. “Peki. Öyleyse Shane’i ararım.” Parfümünün kokusu, çizgi filmlerdeki pelerinler misali arkasında savrularak odadan fırtına gibi çıktı. Tuvalet'e gidip bir süre orada oturdum. En çok böyle zamanlarda özlüyordum. Şu anda o rahatlığı yaşamak, tenimdeki kesiğin kontrolünün bende olduğunu hissetmek her şeyi o kadar kolaylaştırırdı ki. Kafamı iki yana salladım ve farkındalık tekniğini uygulamaya başladım. İşe yaradı. Önce kolay olmadı ama Joanna fırtına gibi geri döndüğünde sakinleşmiş ve kontrolümü kazanmıştım.

“Babanı aramaya mı gitti?” Saçımı kulaklarımın arkasına attım ve pijamamın kollarını bileklerime çektim. Gözlerini kollarıma dikmemeye çalıştım ama beni incelediğini, bir şey var mı diye kontrol ettiğini hissedebiliyordum. Sonra hapsiz numarası yaptı ve biraz ‘peçete’ almak için odaya gitti; o kadar klişe bir bahaneydi ki gülmeye başladım. Geri geldiğinde gerçekten kızgın görünüyordu. “Bak, Rose. Sizin hayatınızda ne işim var bilmiyorum ama olan oldu. Sen ayağını denk alırsan, ben de ayağımı denk alırım. Anlaştık mı?” Benimle konuşma tarzına şaşırmıştım ama çabucak başımı salladım. “Aferin. Şimdi kollarını sıva.”

“Ne? Hayır!”

“Herhangi bir tehlike altındaysan derhal ambulansı aramam gerek. Size göz kulak olmadım diye bütün kariyerimin bok çukuruna yuvarlanmasını istemiyorum, tamam mı?”

“İyi.” Kollarımı dirseklerime kadar sıvadım. “Mutlu musun?”

“Omuzlarına kadar sıyrır. Yoksa benim kolsuz montlarımdan birini mi giymeyi tercih edersin?” Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

“Tanrı aşkına. Tatmin oldun mu?” dedim kollarımı göstermek için iyice sağa sola çevirerek.

“Güzel.” Yatağın ucuna oturdu. “Şimdi polisi aramama gerek kalmadan Flynn’in nerede olduğunu söyle.” Gözlerimi devirip iç çektim.

“Cornwall’da.”

“Lanet Cornwall’a gitmeyi nasıl başarmış?”

“Trenle.”

“Ama tren çok pahalı...”

“Doğum günü harçlığını kullandı.” Bunu duyunca Joanna’nın yüzü biraz yumuşadı. “Tamam. Eşyalarını toparla. Yola çıkalım.”

“Ne?”

“Cornwall’a gidiyoruz. Herhalde Flynn’in gideceği yeri de biliyorsundur.”

“Aşağı yukarı ama...”

“Hadi acele et.” Ayağa kalktı ve etrafına baktıktan sonra elini endişeyle çenesine götürdü. “Yolda atıştırılacak bir şeylere, tuvalete filan ihtiyacın olacak mı?” Gülmemek için dişlerimi sıktım. Bir an için ne yapacağını bilememişti sanki ve o sert iş kadını maskesi düşmüştü.

“Eminim birkaç saat idare ederim,” dedim. İşte o zaman gülümsedi; sanki kendisi de, gecenin bir köründe, yanında neredeyse hiç tanımadığı bunalımlı bir ergenle saatlerce araba kullanmaya can atıyormuş gibi.

Yolculuğun ilk saati biraz gergindim. Bana okulla ilgili sıkıcı sorular sordu ve Galler’de gittiği küçük bir okuldan, başka çocukların sahip oldukları şeylere hiç sahip olmadığından söz etti. Bir gün dışarıda yağmur yağarken ayakkabıları delik olduğu için tabanlarına karton koyması gerektiğini anlattı. Bu sohbetten

sonra rahatlamaya başladım. Benzin almak için durduğumuzda dükkândan ne istersem alabileceğimi söyledi. Anlaşılan ikimiz de çok benzer şeyleri seviyormuşuz. Arabasının kirlenmesine beklediğim kadar sert tepki vermedi. Bir ara, yarısı yenmiş bir paket et fümeyi elimden düşürdüm. Özür dilediğimdeyse hiç önemi yokmuş gibi elini havada salladı ve zaten arabayı temizletmeye götüreceğini söyledi. Kıyafetlerden ve ona benzer şeylerden bahsettik, sonunda konu Joanna'nın düğününe geldi. Davet sırasında içki içebilmek için ilaçlarını almamış olan yaşlı teyzesinin nasıl herkese sonunda badem şekeri fırlatmaya başladığını anlattı. Ben de ona annemin uykusunda sürekli nasıl şarkı söylediğini anlattım. Sebep belki araba kullanıyor olması ve yüzüme bakmamasıydı veya belki beni konuşmam için zorlamasıydı; bilemiyorum ama normalde hiç anlatmadığım şeyleri anlatmaya başladım. Mesela babamın bambaşka bir hayat yaşadığını ve bizi terk ettiğini öğrendiğimizde nasıl hissettiğimden bahsettim. Joanna da bana hep çocuk sahibi olmak istediğini ama çocuğunun olmadığını söyledi ve yaptığı gebelik testleri negatif çıkınca her defasında kendini ne kadar kötü hissettiğini anlattı. Sanki ikimiz bir balonun içindeydik, ne bileyim, karşılıklı güven balonu belki? Beş saat arabada biriyle geçirmek için uzun bir süre. Bana, sorunları varken Shane'in her şey yolundaymış gibi davrandığını anlattı. Mutlu olmadıklarını bildikleri halde Shane'in sürekli mutluymuş gibi davranması Joanna'yı çok kızdırmış. Shane'in danışmanlığını yaptığı çocuklardan bahsetmesi onu çok üzermiş; kendini hamile kalamadığı için cezalandırılıyor gibi hissedermiş. Tabii aslında bu doğru değilmiş ama o zamanlar yine de böyle hissedermiş.

Sonra bana işinden bahsetti. İşini yönetmenin, kendine ait bir gelirinin olmasının, mağazaya girip beğendiği özel bir şeyi alabilmenin ve bütün bunların kendi emekleri sayesinde mümkün

olduğunu bilmenin ne kadar harika bir his olduğunu söyledi. Sadece ve sadece kendi emeğinle başarmanın...

“Beni biraz hayal kırıklığına uğrattın, Rose,” dedi arabayı, engebeli bir yol kenarına park ettiği sırada.

“Nasıl yani?”

“Eh, bir kere bile ‘Daha gelmedik mi?’ diye sızlanmadın.”

Arabadan inip güzelce gerindim. Güneş daha yeni doğmaya başlıyordu ve kıyıya vuran dalga seslerine martıların bağırışları eşlik ediyordu. Saat henüz altı buçuktu ama bir yerlerden taze ekmek kokusu geliyordu. Yolun karşısında küçük bir fırın vardı ve hemen bitişiğinde de bir kafe. Boş sokaktan karşıya geçip fırının önünde durduk. Tabii ki kapısında kapalı olduğu yazıyordu. Joanna kapıyı çaldı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum biraz utanarak. “Kapalı diyor.”

“Kural bir. Daima meydan oku.”

Yorgun görünen bir kadın, kapalı levhasını geri çekti ve kapıyı açtı.

“Buyurun?”

“Merhaba. Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, eminim işiniz başınızdan aşkındır fakat saatlerdir yoldaydık ve...”

“Sekize kadar kapalıyız.”

“Tabii, tabii. Ancak şey, kızımın diyabeti var ve kan şekeri düştü... Neyse, boş verin. Sanırım ileride bir otomat görmüştüm. Tüh, hiç bozuk param da yok! Çok affedersiniz, bana bir elli-lik bozabilir misiniz acaba? Sizi daha fazla meşgul etmeyelim.” Kadın bir an dikkat kesildi. “Kusura bakmayın, eminim çok işiniz vardır.” Jo yüzüne ‘metin olmalıyız’ der gibi ama aynı zamanda sevimli görünen bir ifade takındı.

“Eh, ben de kahve makinesini çalıştırmak üzereydim zaten. Sizin için bir istisna yapabilirim.”

“Hayır, hayır. Sorun değil. Madem sekizde açılıyorsunuz emrivaki yapmak istemeyiz...”

“Hayır, hayır. Benim için sorun olmaz. Sıcak çikolata yapabilirim – kan şekerine iyi gelir mi? Kruvasana ne dersiniz? Fırına bir parti atarım.”

“İnanın bu...” Duraksayıp abartılı bir tavırla iç çekti. “Mükemmel olur. Teşekkür ederiz, çok nazıksınız.” Sıcacık kafeye girdiğimiz sırada ekledi: “Eminim bu fırının meşhur bir kurabiyesi de vardır, Rose...”

“Ah, evet. Fındıklı kurabiyemiz çok meşhur.”

“Kulağa leziz geliyor!”

“Ah, Tabii çok güzeller. Bir saat sabredebilerseniz, denemeniz için hemen yaparım.”

“Hayır, hayır, size zahmet vermek istemem...”

“Hiç zahmet olmaz. Zaten biraz yapmam gerekiyordu.”

“Gerçekten çok nazıksınız. Cornwall hakkında duyduklarımı şimdi anlıyorum. Buranın insanları çok ama çok iyi kalpli.” Eliyle nazikçe kadının koluna dokundu. Kadın arkasını dönüp giderken Jo bana göz kırptı. “Gördün mü? Daima meydan oku.”

Sıcak çikolatamı bitirmek üzereyken mantar panoda asılı duran yerel gazeteyi fark ettim. Daha çok bölgedeki işletmelerin reklamları vardı ama gözüme bir şey takıldı. Gidip elime aldım. Galerinin logosuydu bu. Tekrar yerime oturdum ve gazeteyi Jo’yla aramıza koydum. Babam sayfadan bana gülümsüyordu.

“Bak.” Gazeteyi Jo’ya doğru ittim. “Bu o.”

“Hey, bayağı yakışıklıymış.”

“İğrençsin.”

“Affedersin.” Pantolonundaki kırıntıları silerken sayfada göz gezdirdi. “Londra’daki bir galeride sergi açacağını yazmışlar. Vay canına. İşleri gerçekten iyi gidiyor gibi görünüyor.”

“Yani?”

“Hiç. Yani bence... Bak, eğer onun yerinde ben olsaydım; hayatım şu anda çok iyi gidiyor ve başarıyı yakalamak üzere olsaydım...” Kahvesinden bir yudum aldı. “Bilemiyorum. Onun için gerçekten zor olacak.”

“Yine de gerçeği öğrenmeyi tercih etmez miydin?” Omuz silkti. “Her neyse. Bu seçimi yapmak ona düşmez. Annemin ona ihtiyacı var. Ve o bizim babamız. Bunu bilmek zorunda.”

“Ama annen bilmesini istemiyordu.”

“Sence doğru olanı mı yapıyoruz, ona söylemekle?”

“Bilemiyorum.”

Telefonum öttü.

“Sonunda!” Flynn’dan mesaj gelmişti. Ben de ona telefonunun neden açık olmadığını sordum ve buraya geldiğimizi, Joanna’ya söylemek zorunda kaldığımı yazdım.

Cevap geldi: **Boku yedik.**

Galeriye vardığımızda dışarıda bizi bekliyorlardı. Flynn, Jo’yu görür görmez ondan özür diledi. Özür dilemesine gerçekten sevindim. Jo ona, kuşbeyinli küçük düzenbazın teki olduğunu söyledi ama sonra güldü ve konu çoktan kapandı gibi bir şeyler dedi. Babamın arkadaşı, partneri ya da her kimse işte, gerçekten çok güzel bir kadın. Hani şu altın sarısı renklerle dolu parfüm reklamları olur ya... Evet, oradaki kadınlara benziyordu biraz. Açıkçası annem adına bu yüzden biraz endişeleniyorum. Tamam, annem de güzel tabii ama yani, bir manken değil sonuçta. Annem daha çok sevimli bir kadın sanırım.

“Peki, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Georgie. “Bence, önden benim gidip onunla konuşmam daha iyi olur. Sürprizlerle başa çıkmakta pek iyi değildir. Ve oldukça büyük bir sürpriz yaşayacağını biliyoruz. Duyduklarını sindirmek için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı olabilir.”

Flynn sert sert etrafına bakındıktan sonra gözlerini bana çevirdi. Ben Jo'ya baktım ve Jo da başını sallayarak onayladı.

"Peki. En iyisi öyle olacak sanırım." Omuzlarımı dikleştirdim.

Flynn pek iyi görünmüyordu. Tam da bunun gibi durumlarda öfke patlamaları yaşardı. Gözlerimle onu uyardım. Umarım bakışlarımla 'aman sakın ol,' demek istediğimi anlamıştır. Kate de koluna girdi ve kafasını kaldırıp yüzüne baktı. "Bir an önce eve dönmek istediğini biliyorum ama bunu doğru yoldan yapmalısın." Flynn'in gözlerine bakıp gülümsedi.

"Ne büyük aşk," diye mırıldandım hep beraber Georgie'nin arabasına gitmeye başladığımızda. Joanna yürürken bir yandan telefondaki mesajlarla meşguldü.

"Anneniz ameliyattan çıkmış. Her şey yolunda gitmiş ve şu anda uyuyormuş."

"Shane bizim nerede olduğumuzu biliyor mu?"

Jo başını salladı. "Sana bir mesaj gönderdi..." Ekrana bakıp gülümsedi. "Zaten bana yalan söylemeyi hiçbir zaman becerememişti... Al, bak." Telefonu Flynn'e uzattı. Ekranda elini kaldırmış beşlik çakan bir emoji vardı. Flynn güldü.

Eski bir dağ kulübesinin arkasındaki sokağın kenarına park ettik. Ev bayağı tepedeydi ve arka bahçesi denize doğru eğimliydi. Bahçede şu dalgalı, metal çatılardan olan, eski bir yapı vardı. Georgie bize orada beklememizi söyleyip içeri girdi. O girdikten sonra arabadan indik ve tepenin ucuna yürüyüp aşağıya, denize baktık. Gri bulutlara rağmen manzara güzeldi. Arkamı dönüp eve baktım. Ahşap verandasında mutlaka bir hamağın sallandığı, Amerikan dizilerindeki evleri anımsattı bana. Tek farkı, bu binanın Noel pastalarındaki bembeyaz kremayı andıran bir sıvayla kaplanmış olmasıydı. Kollarımı ovuşturdum ve Flynn'in yanına gidip başımı omzuna yasladım.

“Şu an babamın orada olduğuna inanabiliyor musun?” diye sordum.

“Evet. Babam orada ve annem de hastanede.”

“Biliyorum ama Georgie’nin söyledikleri doğruysa, aslında annemi hiç terk etmemiş, öyle değil mi? Ve annemi bulamamış olması bir açıdan senin suçun.”

“Çok teşekkürler.”

“Ama öyle. Sadece içeri girdiğimizde kabalık etme.”

“Etmeyeceğim. Tek sorun şu...” Saatine baktı. “Saat neredeyse sekiz ve annem akşamüzeri hastaneden çıkacak. Eve geldiğinde mutlaka oraya varmış olmamız gerek.” Omzunun üzerinden bahçe kulübesine baktı. “Daha ne kadar bekleyeceğiz?” dedi sabrının sonuna gelmiş gibi kelimeleri yutarak. Yere eğildi ve bir taş alıp uçurumdan aşağı attı. Eğilip taşın arkasından baktık ama çarpma sesini duyamadan gözden kayboldu.

“Acaba annemin saçının bir kısmı kazınmış mı olacak?” diye bir soru attım ortaya.

Kate bir taş daha aldı ve Flynn’e uzattı. Flynn beklemekten sıkılana kadar vaktimizi taş atarak geçirdik.

“Bu kadarı yeter,” dedi Flynn, son bir taş daha atarak uçurumdan. “Daha fazla zaman kaybedemeyiz.” Arkasını dönüp bahçe kulübesine yürümeye başladı ve ben de peşinden gittim.

Tom

O zaman bile senden vazgeçmediğimi bilmeni isterim. Seni düşünmediğim bir an bile olmadı. Uyandığımda varlığını, göğsümde teninin sıcaklığını, sırtının kıvrımlarını hissetmeyi özlemediğim bir sabah bile olmadı. Seni en son gördüğümden beri benim için hiçbir şey değişmedi. Senden ilham alarak başladığım eserleri yapmayı bitirdiğimde bir yarışmaya katıldım... Yarışmayı kazanamadım ama Londra'daki büyük galerilerden birinin sahibi beni aradı. *Değişmezlik*'i çoktan iyi bir paraya satmıştım ve eğer birkaç parça daha satabilirim hayatımın kolaylaşacağını biliyordum; en azından maddi olarak. Bu da sana, nasıl bir insan olmayı başardığımı gösterebileceğim anlamına gelecekti. Başarılı biri olacaktım; geçmişi ve geleceği olmayan, işe yaramaz herifin teki değil. Bize bakabileceğimi gösterecektim ve bir zamanlar kendisinden kaçman gerektiğini hissettiğin o adam olmadığımı artık kanıtlayacaktım.

O sabah saat beşten beri ayaktaydım. Sabahları koşmaya başlamıştım. Şimdi yine koşmaya başladım bu arada; doktorun uykusuzluk sorunuma yardımcı olması için önerdiği şeylerden biriydi. Aslında işe yarıyordu – yani, genellikle. Beslenme alışkanlığında da bazı değişiklikler yapmıştım. Sadece kahve ve mikrodalgaya

atılan hazır yemeklerle beslenmemeye dikkat ediyordum. O sabah kulübedeki floresan ışığı ilk kez açmak zorunda kaldım; bu, kışın yaklaştığına dair tartışılmaz bir işaretti. Çalışmayla dolu bir gün geçirmeye hazırlanmak için aletlerimi bilemediğim makinenin gürültüsü floresanın vızıltısına karıştı. Metali çevirirken parmaklarımın ucuna düşen kıvılcımlara baktım ve hafızamda bir kamp ateşi canlandı: Parmaklarının arasında maytap tutan kırmızı eldivenli bir çift el ve sosis kokusu. Bunun çocukluğuma dair bir anı olduğuna emindim. Herhangi bir ipucu yakalamak için uğraştım ama tek görebildiğim kıvılcımlar ve eldivendi; başka hiçbir şey yoktu. Boyun kaslarım yine ağrıyordu ama ne zaman çalışmaya ara verecek olsam seni daha çok düşünmeye başlıyordum. Yarattığım her parçanın, ellerimdeki her nasırın beni, hak ettiğin gibi bir adam olmaya daha çok yaklaştırdığını biliyordum. Bileme taşı yavaşlayarak dönmeyi bıraktı. Keskiyi bir kenara koydum ve sosis kokusunun yerini metal kokusu aldı.

“Tom?” Kir pas içindeki kotuma ellerimi silerken Georgie içeri girip kapıyı arkasından kapadı.

“Senin için biraz erken bir saat değil mi?” dedim ve bahçe kulübesinin arkasında raf görevi gören tahta parçasının üzerindeki su ısıtıcıyı açtım. Kahve kupalarını incelemeye başladım. Kulplarında benim parmak izlerim vardı. Bir tanesinin dibinde de yaklaşık bir santim yüksekliğinde bir çay lekesi görünüyordu. Omuz silkerek içine biraz kafeinsiz kahve koydum. “Kahve içer misin?” diye sordum Georgie’ye.

“Evet. Yok, hayır. Tom...” Kapının eşiğinde durmuş dikiliyor, elleriyle oynuyordu. Sanki içeri girip girmeyeceğine henüz karar verememişti. Su ısıtıcısından buhar çıkmaya başlayınca dikkatimi kahve kupasına su doldurmaya verdim.

“Kahretsin, nereden başlayacağımı bilmiyorum...”

“En başından mesela?” Sırtımı tezgâha yasladım. Georgie elleriyle oynamaya devam ederek birkaç adım attı.

“Dün gece galeriye iki tane genç çocuk geldi.” Karnıma bir ağrı saplandı. Eğer soyulduysak, planlarımı yeniden gözden geçirmem gerekecekti. Kazandığım her kuruşu galeriye vermiydim; elbette bunu yapardım.

“Erkek olanı,” dedi ve yüzüme bakıp duraksadı. “Erkek olanının suratının tek tarafında bir yara izi var... Ve tek gözü görmüyor. Tom, bu yara geçirdiği bir araba kazasında olmuş. Bir araba, meşe ağacına çarpmış.”

Bütün kulübe karşımda, dalgaların üzerinde seyreden bir geminin ucundaki ufuk çizgisi gibi yana yattı.

Georgie bana bir sandalye yaklaştırdı, elimden kahve bardağını aldı ve oturmamı söyledi. Ellerimi tutarak konuşmaya başladı.

“Ben mi... Kazayı ben mi yapmışım?” Ucuz kahve ve metal kokusu boğazımı yaktı.

“Evet, Tom. Çocuğun olduğu arabayı sen kullanıyormuşsun.”

“Arabayı ben kullanıyordum...”

“Tom.” Elimi açtı ve kendi elinin üzerine koyarak parmağıyla çizgileri kirlenmiş avucumun içinde küçük daireler çizdi. “Arabayı sen kullanıyordun çünkü sen o çocuğun babasıydın.”

“Neyiyim?”

“Sen bir babasın, Tom.” Gözüme kaçmış toz parçası hafızamda canlanan anıya karıştı. Rüyamda gördüğüm oda, içinde senin de olduğun oda... Ama bu kez bir de bebek görüyordum. Yüzü hâlâ kanlı ve gözlerini kırptıran, beyaz bir havluya sarılmış bir bebeği uzattılar bana... ‘*Sen bir babasın.*’ Odanın içine ağır bir sessizlik çöktü. Nefes alışverişimizi, sahilde daireler çizen martıları ve kıyıya vuran dalgaları duyabiliyordum.

Georgie’nin söylediği şeyin anlamı gayet basitti. *Sen bir babasın.* Üç kısacık kelime insanı nasıl da etkileyebiliyordu? Sanki

içimde koca bir delik açılmıştı ve o boşluğu doldurmanın tek yolu artık o çocuk hakkındaki her şeyi öğrenmekti; benim çocuğum. Artık bu hayatta sadece ben yoktum. Bir yerlerde okuduğuma göre dünyanın nüfusu saniyede dört bebeğin doğmasıyla artıyordu. Bir düşün... Saniyede dört kez, 'Baba oldun.' Dünyanın her yerinde: İtalya'da bir baba hastaneye; o sabah uzun, siyah saçlarını örerken seyrettiği, ter içinde gülümseyen karısının yanına koşuyordu. "*Sei un padre,*" cümlesini duyarken kollarına küçücük bir kundak veriyorlardı. Fransız bir kadın eğiliyor, zamanını beklemeden, hastane yerine bir barın otoparkında doğmaya karar vererek planları altüst eden, kırmızı hırkaya sarılmış ürkek bir bebeği, şok geçiren genç çiftte uzatıyordu: "*Vous êtes un père.*" İngiliz askerin dul kalmış, dertli karısı, kederle mezar taşına bakıyordu: "Sen bir babasın." Bu üç kelime, dünyanın dört bir yanında altı bin farklı dilde söyleniyordu –Sen bir babasın– ve bir Meksika dalgası misali insanların hayatlarına akıp müthiş bir sevinç ve müthiş bir korku yayıyordu bu cümle. Dünyanın dört bir yanında minicik bebekler doğuyor ve bu kelimeler sarf ediliyordu. Ama bende bıraktığı etki bambaşkaydı: Benim beğim büyümüştü.

"Bir çocuğum var, öyle mi?" diye sordum.

"Aslında iki çocuğun var." Yüzüme bakarken gözleri dolu dolu olmuştu. "Bir de kızın var... Rose."

"Rose. Peki, oğlumun adı?"

"Flynn. Gülümsediğinde tıpkı sana benziyor."

"Demek öyle. Flynn ve Rose." Ensemi kaşıdım. "Peki, anneleri..." Bunu sormaya hem korkuyor, hem de cevabı duymak için can atıyordum. Bütün kalbimle sen olmanı istiyordum. Sen olmalıydın. "Anneleri... O mu?"

Georgie hafifçe burnunu çekip başını salladı. "Evet, o. Melody."

Melody. İsminin tınısı odanın içinde yankılanıp tüm karanlık köşeleri aydınlatıvermişti. Bir ailem vardı. Bizim bir ailemiz vardı. Yalnız değildim.

“Mel-” Ve sonra gülmeye başladım. Georgie bir an ne tepki vereceğini bilemedi ama sonra o da benimle birlikte güldü. Fakat kısa bir süre sonra gülmeyi bıraktım çünkü kapıdan içeriye yıllardır kâbuslarımda gördüğüm o yüzün sahibi girdi. Tek farkı, korkutucu ya da tehditkâr görünmemesi ve gerçekten bana benzemesiydi.

Ayaklarım benden izinsiz bir halde ona doğru gitmeye başladı. O bir adım geri çekildi ama sonra, sanki olduğu yerde durmaya zorladı kendini. Elimi uzattım ona, tuttu. Avucunun sıcaklığını, pürüzsüz tenini, sağ elinin işaret parmağındaki nasırı hissederken içimdeki o koca boşluk dolmaya başladı. Kokusunu içime çektim. Gözlerinin rengine, saçının dokusuna, omuzlarının genişliğine baktıkça içimdeki boşluğun ona nasıl doyamayacağını anladım. Resmi bir selamlaşma gibi görünse de o an çok daha fazlasını paylaşıyorduk. O sırada neredeyse dengesini kaybedecek gibi oldu ve öne doğru sendeledi; benim için bir yabancıydı ama başka bir insana sarılmak, zayıf ve uzun bedenini kollarımda hissetmek hiç bu kadar doğal olmamıştı. “Baba” sözcüğü boğazına takıldı. Omzunun üzerinden içeri bir kızın girdiğini gördüm. Narin ve solgundu. Omuzlarına dökülen kızıl saçlarına baktım ve onun benim kızım, kaybettiğimi hiç bilmediğim başka bir parçam olduğunu hemen anladım. Gözkapaklarının şekli, çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudakları... Bunlar banyodaki aynada gülümsediğini çok defa gördüğüm bir surata aitti. Gözleri doldu ve bakışlarını, ayağının altındaki zemini çiğneyen spor ayakkabılarının ucuna eğdi. Flynn gözlerini benden kaçırarak kenara çekildi.

“Kardeşim Rose...” Sesi beklediğimden daha kalındı; bir çocuğa değil de yetişkin bir erkeğe ait gibi. Abisi ismini söylerken kızımın yüzünde bir şeyler değişti. Omuzları dikleşti ve gözlerinde bir ışık parladı. Kararlı adımlarla bana yaklaşıp elini uzattı. Duruşundaki resmiyet beni sarsmıştı.

“Tanıştığımıza sevindim, Tom,” dedi, gayet soğukkanlı bir tavırla. “Sizden yardım istemeye geldik.”

“Rose...” dedi Flynn, kardeşine bakıp.

“Sanıyorum annemizle zaten tanıştınız? Melody?” diye devam etti Rose.

“Rose!” Flynn öfkelenmişti. Rose ona ters ters baktı ve nefes alırken şişip inen göğsünden anladığım kadarıyla görünmek istediği kadar sakın değildi aslında. Birbirlerine bakışlarını, duruşlarını, aralarında gizli bir iletişim kurmalarını bir ona, bir öbürüne bakarak seyirci gibi izledim.

“Şey... Gidip... Konuşabileceğimiz bir yer var mı?” diye sordu Flynn bana.

“Evet, tabii... Hadi eve geçelim. İçecek sıcak bir şey yaparım.” Ellerimi ceplerime soktum ve beni takip etmeleri için öne geçtim. Eve doğru yürürken, rüzgârdan zar zor duyulan bir sesle, “Çay sever misiniz?” diye sordum. Oğlum arkamdan geliyordu. Benim oğlum. Bunu söylerken yabancılik çekmeliydim belki ama onun yerine, hayatım boyunca bugüne kadar sadece yanlış telaffuz ettiğim bir kelimeymiş gibi söylemiştim. Oğlum. Gülümsedim.

Yağmur çiselemeye başlamıştı. Sokağa park etmiş arabaların camlarına küçük damlalar düşüyordu. Gümüş rengi bir Audi’ye yaslanmış başka bir genç kız ve zayıf bir kadın vardı.

“Evet, ben çay severim,” diye cevap verdi oğlum, rüzgârın ve dalgaların sesini bastırmaya çalışarak. Sonra bakışlarını takip ederek gözlerini arabaya çevirdi. “O benim kız arkadaşım,” dedi.

“Senin için biraz yaşlı değil mi?”

“Hayır, o değil – Hah!” Yüzümdeki ifadeyi görünce şaka yaptığımı anladı. “O annemin patronu, bir nevi yani.”

“Peki, annen, o burada mı?”

“Hayır,” dedi Rose arkamızdan. Omzumun üzerinden ona baktım. Benimle göz göze geldi. Bakışları o kadar sertti ki gözlerimi kaçırma ihtiyacı duydum. Bunca zaman nerede olduğumu dahi bilmemek onlar için ne kadar zor olmuştu kim bilir? Flynn’in bana sarılması, eskiden nasıl bir adam olduğuma dair bütün sorularımı cevaplamıştı. Beni sıkı sıkı tutması, içinin nasıl huzurla dolduğunu ortaya sermişti. Fakat Rose’un yüzündeki ifade bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

“Arkadaşlarınızı içeri davet etmek ister misiniz?” diye sordum Flynn’e. “Dışarısı epey rüzgârlı.” Başıyla onayladı ve el sallayıp gelmelerini işaret etti. Kapıyı açarken ellerimin hafifçe titrediğini fark ettim. Kenara çekildim ve çocuklarımin içeri girerken nasıl yürüdüklerini seyrettim. Flynn salınarak yürüdü –hâlâ öyle yürüyor– ama Rose çevik adımlarla girdi içeri; yine de başını ve gözlerini yerden kaldırmadı. Pencerenin kenarına koyduğum çiçeklere yaklaşmasını izledim. Vazodaki gül yapraklarına dokunurken yüzündeki ifade yumuşadı. Ama kafasını kaldırıp bana bakınca yine sertleşti.

“Ben içecek bir şeyler hazırlayayım,” dedim kekeleyerek. Georgie koluma dokundu.

“Ben yaparım. Sen en iyisi gidip...” Başıyla Flynn’in oturduğu koltuğu işaret etti. Elleri, kız arkadaşının ellerinin arasındaydı. Rose da abisinin yanında, koltuğun koluna oturmuştu. Jo ise Georgie ile beraber mutfığa gitti. Ben, sobaya bir odun daha atmakla meşgul ettim kendimi. O sırada Flynn’in kardeşine sinirli sinirli ne derdi olduğunu fısıldadığını duydum. Ellerimi

ovuşturarak karşılarındaki tekli koltuğa yerleştim. Bir süre sessizlik oldu.

“Konuşmaya ben başlayayım mı?” diye sordum. Sesim aslında hiç hissetmediğim kadar sakın çıkmıştı. Flynn kafasını salladı ve Rose da omuz silkti. “Pekâlâ... Adım Tom Simmonds. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz. Ve... On bir yıl önce hafızamı kaybettim. Gerçek adımlı bilmiyorum. Annemle babamı ya da çocukluğumu hatırlamıyorum... Ben bir sanatçayım –heykeltıraş– burası benim evim: Bugüne kadar bildiğim tek yuva.” Rose bu lafin üzerine Flynn’e manalı bir bakış attı. “Sokaklarda yaşarken beni Georgie buldu ve bana kalacak bir yer, çalışacak bir iş verdi. Ve işte... Tüm hikâye buydu; ta ki birkaç ay önce, hayatımda gördüğüm en harika kadınla tanışana kadar. Bu kadının yanında bir fotoğraf taşıyordu. Rüyalarımıda gördüğüm çocuğun fotoğrafıydı bu. Bana gerçek adını ya da nerede yaşadığını söylemeden çekip gitti...”

“Yani Flynn’i hatırlıyor musun?” diye sordu Rose.

“Pek öyle denemez. Suratının yarısı yaralanmış olan bir çocuk hakkında kâbuslar görüyordum. Ve kâbuslarımda bazen bir ağaç, ağacın içinden büyüyen bir de gül oluyordu. Yani sanırım, bir anlamda seni de hatırlıyorum.”

“Annemi hiç mi hatırlamıyorsun?”

“Hayır... Ama birkaç defa... Hafızamda bir şeyler canlandı. Sanırım annenle ilgili anılardı bunlar... Annenizin haberi var mı? Burada olduğunuzu biliyor mu?” Birbirlerine baktılar. Gözlerini kocaman açıp kaşlarını kaldırarak bir şekilde iletişim kurdular. Rose bana bakıp kafasını iki yana salladı. “Anneniz size burada geçirdiği zamandan söz etti mi?” diye sordum ve Rose tekrar kafasını hafifçe iki yana salladı. Omuzlarım düşerken arkama yaslandım. “Şimdi siz bana kendi hikâyenizi anlatmak ister misiniz?” Bu olağanüstü bir manzaraydı: Birbirlerine hiç

benzemeyen iki kardeş, konuşmadan iletişim kurabiliyor ve müthiş bir açık yüreklilikle birbirlerinden destek alıyorlardı. İlk konuşan Flynn oldu.

“Pekâlâ, Tom. Bildiğimiz kadarını anlatayım...” Flynn ve Rose bana her şeyi anlattılar. Kazayı, ortadan kaybolmamı ve senin beni nasıl aradığını... Sonunda bir gün vazgeçtiğini ve artık öldüğümü kabullendiğini söylediler. Rose, Taunton’a gitmenizden ve benim hakkımda öğrendiklerinizden sonra ne gibi yargılara vardığınızdan bahsetti. Ve Flynn, çocukların varlığından haberimin olmasını istemediğini söyledi bana – dediğine göre, bunun bana haksızlık olacağını düşünüyormuşsun.

“Neden bilmemi istemedi?” Flynn bir an için huzursuz göründü ama sonra iç çekti. “Gerçeği sana söyleyemeyecek kadar çok seviyormuş seni.”

“Eh, artık biliyorum.”

“Artık biliyorsun,” diye onayladı Flynn.

“Ama hâlâ bana söylemediğiniz bir şey var... Benim adım ne?”

Rose gülümsedi; yanaklarındaki gamzeleri gösteren, içten bir gülümsemeydi bu seferki. O ana kadar sert bir ifade takınmış ve gözlerime bakmaktan kaçınmıştı. Onlara, hafızamı kaybettikten sonra neler yaşadığımı anlattığım bütün o süre boyunca, sanki frekansı iyi ayarlanmamış bir radyo çalışıyordu arka planda. Fakat o sırada, bana gülümsediğinde, radyodaki düğme çevrilmiş, sesler nihayet netleşmiş ve yükselmişti.

“Devon. Kısaca Dev. Senin adın Devon King.” Yüzüme bakarken gözlerindeki pırıltı, bulutların arasından doğan bir güneş gibiydi.

“Ve... Sizler de King ailesi misiniz?” Dudaklarımı ısırardım. Başarıyla onayladılar. “Yani evliydik, öyle mi? Melody ve ben?” Tekrar kafalarını salladılar ve ben gülmeye başladım. “Tarih tekrerrürden ibaret, derler ya...”

Bir an için kafaları karıştı ama sonra Georgie araya girdi: “Babanız annenize evlenme teklif etti. Anneniz buraya geldiği zaman.”

Rose ve Flynn şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. “Ama sadece bir hafta kalmadı mı burada?” diye sorguladı Rose.

“İlk görüşte aşk diye bir şey duymadınız mı?” Mutluluktan gözlerim dolmuştu. Flynn ensesini kaşıyarak kafasını iki yana salladı. “Hadi öyleyse, gidelim,” dedim ellerimi çırparak. Onca zamandır istediğim her şeye sahiptim artık. Kim olduğumu biliyordum, bir ailem ve ait olduğum bir yer vardı. Ve sen vardın. Ve beni seviyordun.

“Anneniz beni seviyor, öyle değil mi?” İkisi de aynı anda kafalarını salladılar. Güldüm ve ayağa kalktım. “Beni seviyor ve ben kim olduğumu biliyorum. Tanrım... Yoksa... Yoksa normal olmak böyle bir şey mi?” Rose ve Flynn telaşla birbirlerine baktılar.

“Bizim ailemizin normallikle hiç ilgisi yok...” diye mırıldandı Flynn. Fakat sevinç ve coşku vücudumu ele geçirmişti. Yerimde duramıyordum. Yanına gelmeye ihtiyacım vardı. Elimi havada sallayarak Flynn’i susturdum.

“Gidip hemen bir iki şey alayım yanıma. Tanrım. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Birilerini ölesiye sevmenin ve sonra onun çekip gitmesinin nasıl bir duygu olduğunu bilemezsiniz... Bu...”

“Dayanılmaz,” dedik Flynn’le aynı anda. Keşke ağızımdan çıkan sözlere biraz daha dikkat etseymişim; elbette nasıl bir duygu olduğunu biliyorlardı. Flynn’in bakışlarındaki derin üzüntüyü gördüm. Benim çektiklerim, onun çektiklerinin yanında okyanusta sadece bir damla sayılırdı; bunu o an anladım.

“Tom, bilmen gereken bir şey daha var.” Ses tonu, tabanca nın namlusuna yerleşen bir kurşun gibi sert ve keskindi. “Bak, bir dakikalığına otur, sonra hep birlikte gideriz, tamam mı?”

Kapıya baktım. Mantıksız davrandığımı biliyordum; bir aptal gibi davrandığımın farkındaydım ama tek düşünebildiğim bir an önce sana kavuşmaktı.

“Yolda anlatırsınız,” dedim nefes nefese kalmış bir halde. “Şimdi çıkarsak...”

“Baba!” Rose ayağa kalktı. Bu kelime bana olduğu kadar ona da yabancı gelmişti. Bunu ilk kez yapıyormuş gibi dudaklarını yaladı. Kendini toparlamaya çalışırken suratı utançtan kıpkırmızı olmuştu. “Tom... Lütfen otur. Buraya gelme sebebi-mizi söyleyelim.” Georgie yanıma geldi, elini omuzuma hafifçe bastırmasıyla koltuğa çöktüm. Kate’in baş parmağıyla Flynn’in elini okşadığını, Flynn’in ise bacağını huzursuzca salladığını gördüm. Rose derin bir nefes aldı, Flynn’e baktı ve söze girdi.

“Annem burada bir hafta kaldıysa eminim durumuna şahit olmuşundur...”

“Şarkı söylemesine mi? Evet. *Nothing Compares 2 U* şarkısını söyledi.” Kırmızı elbiseni, yeşil kelekleri ve öpücüğünün tadını hatırlayarak gülümsedim.

“Evet. Annemin sağlık sorunundan söz ediyorum. Bu soruna neyin sebep olduğunu sana anlattı mı?”

“Evet, buzda kaymış ve düşmüş. Ama...”

“Bazı gelişmeler yaşandı. Buzda geçirdiği kazanın sadece hafif bir sarsıntıya sebep olduğunu öğrendik.”

“Ya? Öyleyse...”

Rose güçlükle yutkundu. Tırnaklarını avuçlarına geçirdiğini görebiliyordum. Flynn Kate’in elini bırakıp Rose’un ellerini tuttu. Rose kafasını kaldırıp abisine baktı. Abisi, onun iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Ve sonra gözlerini bana çevirdi.

“Bunu söylemenin kolay bir yolu yok... Annemin beyinde tümör var ve şu anda hastanede. İğneyle beyindeki tümörden bir parça aldılar. Şu an kendine geliyor olmalı.”

Duyduklarımı idrak etmeye çalışarak gözlerimi kapadım. Saçlarını dantelle bağlarken elimde bıraktığı hissi, burnuma gelen elma kokusunu ve onları küvette yıkarken mutluluktan nasıl iç çektiğini hatırlıyordum. Fakat şimdi seni düşünürken kafamdaki görüntünün yerini, tenine yaklaşan neşter, kana bulanmış saçların ve bir çığlığa dönüşen iç çekişin almıştı. Sormak istediğim soru boğazımda düğümleniyor, kelimeleri dile getiremiyordum.

“Kanser mi?”

“Evet... Çok ciddi bir tedavi olması gerekecek...”

Seni gözümde canlandırdım. Başını okşadığımda saçların yerlere dökülüyordu. Hastane odasında yatmış ellerinle bana uzanıyordun.

“Yardımlarımız olmadan bunu atlatamaz,” diye ekledi Rose. “Sensiz yapamaz... Sensiz yapamayız.”

Verdiğim cevapta en ufak bir tereddüt yoktu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

“Pekâlâ, ne duruyoruz öyleyse?”

Georgie gelip yatak odamın kapısında dikildi. Bir yandan saçlarını düzeltirken birkaç parça eşyayla çanta hazırlamamı seyrediyordu.

“Gitmem gerek, biliyorsun,” dedim. Onunla göz göze gelmekten kaçınarak yerdeki bir çift çorabı elime aldım.

“Biliyorum.”

“Ama?” Aceleyle çekmecelerden birini açtım ve üste üste duran tişörtleri çıkarıp yatağın üzerine dizdim. Çantaya baktıktan sonra yatağın altına eğildim ve buraya ilk geldiğimden oraya bıraktığım valizi aramaya başladım.

“Valizle mi gideceksin?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. “Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” Senin ameliyat masasında yattığını düşün-
dükçe kalbim sıkışıyordu.

“Peki, ama sergi ne olacak? Tanrı aşkına, her şeyi öylece bırakıp gidemezsin! Bu insanları doğru dürüst tanımıyorsun bile!”

“Onlar, benim ailem,” dedim Georgie’ye dönüp bakarak. “Sence ne yapmalıyım? Tanıştığımıza sevindim, annenizin kanser olmasına üzüldüm ama benim yapacak çok işim var mı demeliyim?”

“Şey yani, bir anlamda evet. Sen artık ‘Devon’ dedikleri o adam değilsin. Sen Tom’sun ve buraya aitsin.”

Bugüne kadar Georgie’nin benim için yaptıklarını ve onun sayesinde ne kadar mutlu bir hayat sürdürdüğümü düşündüm. Yavaşça kolumu omzuna attım ve o da bana yaslanırken gitmem gerektiğini söyledim. Çocuklarımın olduğunu öğrenmemiş olsaydım, yine de seni bulmaya gelirdim.

“Ergen çocuklar tam bir kâbus olabilirler ve Jo’nun dediğine göre bu ikisini idare etmek epey zormuş.” Burnunu çekti. Ağladığını fark ettim.

“Onlar benim çocuklarım, Georgie. Hem ülkeyi terk ediyor değilim ya... Geri geleceğim. Belki Melody tipime şöyle bir baktıktan sonra kıcıma tekmeyi basar.”

“Tabii, ne demezsin,” dedi burnunu çekerek.

“Akşam seni ararım, tamam mı?”

“Sadece... Kim olduğunu unutma. Seni başka birisine dönüştürmelerine izin verme çünkü Tom Simmonds bugüne kadar olduğun kişiler arasında en iyisi.” Elinin tersiyle gözlerini sildi, makyajı yüzüne dağıldı ve yanağımdan öptü.

Hep beraber arabaya doluşurken bir an durdum ve arkama dönüp dağ kulübesine, evime baktım. Georgie kollarını birbirine kavuşturmuş kapıda duruyor, saçları rüzgârdan suratının etrafında uçuşuyordu. Ona el sallayıp veda ettikten sonra, Audi'nin ön koltuğuna oturdum.

Melody

Güvendeyim. Kendi dünyamın içine kapanmış, korunaklı bir yerdeyim. Baldırlarıma kadar yükselen papatyalarla dolu bir tarladayım. Mevsim yaz. Yeni biçilmiş çimlerin kokusu ve uzaktan gelen arı vızıltıları içimi umutla dolduruyor; tıpkı perdeleri ve camı açtığınızda sizi nihayet karşılayan ilk yaz gününün keyfine varmak gibi. Bir uğultu duyuyorum: Titreşen dişli seslerini andıran bir uğultu. Kafamı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum ve parlak güneş karşısında elimi gözlerime siper ediyorum. Tenimde sıcak bir limon kokusu var, ayaklarım çıplak ve çimenler parmaklarımın arasında ayaklarımı gıcıkliyor. Bakışlarımı gökyüzüne çevirerek uğultunun kaynağını bulmaya çalışıyorum. Uzakta bir makine görüyorum. Biçerdövere benziyor: Güneşin yansıması, dönen bıçakların keskin, yuvarlak kenarlarında parlıyor. Makine bana doğru geliyor. Aşağı bakıyorum ve çiçeklerin gürültüden kaçmak istercesine öbür tarafa eğildiklerini görüyorum. Makinenin uğultusu artıyor ama bu sesi bastıran bir çığlık duyuyorum: Çiçekler... Binlerce çiçek aynı anda acı içinde tiz çığlıklar atıyorlar. Hasatçıya durmasını söylemek, papatyaların yaşadıklarını haber vermek için koşuyorum. Koşarken çığlıklarını duymamak için kulaklarımı kapatıyorum. Sesim boğazımda tıkanıyor. Sesimi

bulup oradan çıkarmaya çalışıyorum ama her defasında şişip sakızdan balon gibi patlıyor ve yok oluyor. Ayağımın altındaki çimenlerin çamura bulandığını hissediyorum ve yere bakınca çamurun renginin kırmızı olduğunu görüyorum. Çiçekler kanıyor ama makine yaklaştırmaya devam ediyor. Yerimden kıpırdamıyorum. Ayaklarım kanlı çamurun içine saplanıyor ve çığlıklar daha da yükselirken makinenin uğultusu bedenimi sarsıyor. Ufukta katliamı görebiliyorum. Az önce açık olan gökyüzü tozla kaplanıyor. Köklerinden kopan yapraklar süzülerek havaya yükseliyor: Bunlar kaçmayı başarmış, şanslı yapraklar. Güneş üzerlerine vurunca yapraklar şekil değiştirip altın rengi notalara dönüşüyorlar ve tüm göğe yayılıyorlar. Daha yükseğe, daha da yükseğe uçup öyle bir ışıltıyla parlıyorlar ki gözlerimi kapamak zorunda kalıyorum.

“Melody? Melody? Hastanedesin. Derin nefes al şimdi. Ameliyat iyi geçti...”

Gökyüzü ikiye ayrıldı ve hastanenin göz kamaştırıcı ışıkları beni rüyadan çekip uzaklaştırdı.

Hemşire beni bir koğuşa götürdü. Uykuya dalıp dalıp uyanırken etrafımdaki koşuşturmacayı duyabiliyordum: İnatçı hastalarla başa çıkmaya çalışan hemşirelerin otoriter ses tonları, daha hassas durumdaki hastalarla yumuşak bir şekilde konuşmaları. Başım ağrıyordu. Bir sonraki ağrı kesicilerin ardından tekrar uykuya daldım.

Uyandığımda Shane başucumda oturuyordu.

“Umarım burada olmamın sakıncası yoktur. Çocuklar...”

“Onlara gelmemelerini söyledim. Burada olmana sevindim, Shane.” Sesim çatallıydı. Doğrularak yatakta oturmaya çalıştım ve Shane de bana mavi plastik bir bardakta su verdi. “Çocukların kendilerini yine bir hastanede bulmalarını istemediğim

için yanıma gelmelerine izin vermedim. Rose en son hastaneye geldiğimiz zamanı hatırlarsa üzülebilirdi.”

“Amerikan iç savaşıyla ilgili filmlerdeki figüranlara benziyorsun.” Yan yan gülümsedi. Elimi kaldırıp başımı sardıkları bandaja dokundum. Göz kamaştırıcı güzellikte bir kadın gelip Shane’in yanında durdu ve kadife gibi bir Jamaika aksanıyla konuşmaya başladı. Siyah teni neredeyse ışıldıyordu. Tam bir sağlık abidesiydi.

“Melody... Seni tekrar gördüğüme sevindim. Ben Doktor Malone. Operasyon sırasında Bay Tuğd’a yardımcı oldum. Hafif bir şişme oldu, bu yüzden steroitlerini biraz artırdık ama onun dışında her şey yolunda gitti.” Dolgun dudaklarının arasından mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi. “Ameliyattan yalnızca birkaç saat sonra seni yoğun bakımdan Sekizinci Koğuş’a transfer ettik. Bu kadar çabuk transfer olman her zaman iyiye işarettir. Geceleyin seni gözlemleye devam edeceğiz ve yarın eve gidebileceksin. Tümörden aldığımız parçayı hastanenin laboratuvarına gönderdik. Patoloji bölümü mikroskopla gereken incelemeleri yaptıktan sonra ne tür bir tümör olduğunu öğreneceğiz.”

“Peki, benim öğrenmem ne kadar sürecek?” Son derece net bir soruydu; açıklamama ihtiyaç yoktu. O Soru: Korkudan kalbimin sıkışmasına sebep olan ve aynı zamanda bana umut veren Soru. Cevabı duyduğumda tüm umutlarım yerle bir olacaktı ama yine de duymak için sabırsızlanıyordum.

“Çok uzun sürmez. Bir ya da iki gün.”

Elindeki hasta takip çizelgesine bir şeyler yazdı ve giderken gülümseyip dinlenmemi söyledi. Ben yine uykuya dalıp dalıp uyanırken Shane yanımda oturmaya devam etti: Ara sıra gazetedeki bulmacanın ipuçlarını söylüyor, bazen de magazin kısmındaki dedikodu haberlerini okuyordu. Tekrar uyandığımda gitmişti ve koğuşun ışıkları loştu. Aklım Tom’la geçirdiğim o

haftaya gitti. Yüzümde güneşin sıcaklığını, avucumda Tom'un sert ve nasırlı ellerini hissetmeye çalıştım. Giderek yaklaşan dalgaları seyrederken başımı yaslayıp şakağımda hissettiğim kaslı omzunu düşündüm. Rose ve Flynn geldi aklıma. Koltukta yan yana uzanmışlar, aynı şekilde gülüyor, kafalarını aynı şekilde geriye atıyorlardı. Sonra derin bir uykuya daldım.

Ertesi sabah tamamen kendime gelmiştim ve eve gitmek için sabırsızlanıyordum. Hastanenin gürültüsü içime işliyordu, sessizliğe kavuşmak için can atıyordum; tam bir sessizlik. Bu düşünce beni ürküttü. Şimdiye kadar pek düşünmediğim bir şeydi. Kanser olma fikri, insanı çok farklı şekillerde korkutabiliyordu. Saçlarınızın döküleceği, acı çekeceğiniz, zayıf düşeceğiniz geliyordu aklınıza ama hastanenin sinir bozucu ortamını düşünmüyordunuz. Rose'un doğumu sırasında kaldığım koğuşta, her iki yanımda da başka kadınlar vardı. Kadınlardan biri o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki bütün gebelik sorunlarını tüm ayrıntılarıyla öğrenmiştim. Ayaklarının şişmesi, sabah bulantıları; epik hikâyesinin tamamı... Doğum sancılarım giderek daha da şiddetleniyordu ve ben nefes almaya çalışırken bu kadın gevezelik etmeye devam ediyordu. Diğer yanımdaysa, hamileliğinin ortalarında olan ve sürekli kusan bir kadın vardı. Kustuktan sonra kendini daha iyi hissedip yine tıka basa yemek yiyordu. Cips paketinin hışırtısını, yemek arabası gelince coşkuyla bağırmasını ve ardından kaçınılmaz olarak hepsini kusarken çıkardığı öğürtülerini duyuyordum. Hikâyenin bu kısmını unutmuştum. Çektiğim acıyı ve Rose doğunca yaşadığım sevinci sonradan hatırlıyordum ama hikâyenin o kısmı arkalarda bir yerlerde kaybolmuştu. Şimdi yeniden ortaya çıkmıştı işte. İnsanların çıkardığı seslere maruz kalmanın verdiği rahatsızlıkla başa çıkmaya uğraşmak, konsantre olmamı engellemiş ve dayanma gücümü tüketmişti ki bu da en az doğum anı kadar zor bir şeydi.

Shane saç ı başı dağılmış bir halde hastaneye geri geldi. Bu ara acaba hangi sorunlu ergene yardım etmeye çalış ıyordu, merak ettim. Sanki gitmesi gereken başka bir yer varmış gibi dikkati dağınık ve huzursuz görünüyordu.

“Gelmene gerek yoktu, Shane. Beni taburcu ediyorlar...”

“Toplum içine geri mi döneceksin?” dedi sırtarak.

“Ha, ha... Taksi tutabilirdim. Yürüyebiliyorum ne de olsa.” Sözlerimi ispatlamak üzere ayak parmaklarımı havaya kaldırıp kıpırdattım.

“Saçmalama. Ben de zaten eve gidecektim. Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. İlaçlar yüzünden biraz sersem gibiyim ama olsun... Banyo yapmak için sabırsızlanıyorum.”

“Agadoo dans ı yapas ın geldi demek?” Yüzüne bakıp dilimi çıkardım. O da güldü. Ama gülümsemesi yarıda kesilmişti. Bir kez daha işle ilgili ne gibi sorunları olduğunu merak ettim. “Gidip çabucak bir kahve alsam sorun olur mu? Zor bir gün geçirdim.” Cep telefonunu bir elinden öbürüne alıyordu. Sanki gelen acil bir mesaj ı okumas ı gerekiyordu ama bunu benim yanımda yapmak istemiyordu.

“Elbette. Bana da içecek bir şey getirir misin, lütfen?”

“Latte?”

“Çok iyi olur.” Telefonu birkaç defa daha bir elinden öbür eline aldıktan sonra odadan çıktı. Arkasından ağır, erkeksi bir koku kald ı ve sonra koğuşta birinin sık ıt ığı el antiseptiğinin kokusu onunkini bast ırdı.

Bizim evin önüne park ettik. Shane yolun büyük bir kısmında konuşmadan, gergin bir tavırla direksiyonda ritim tutmuş ve trafik her sıkış ıt ığında homurdanmıştı. Bir süre oturup arabanın camına çiseleyen yağmuru seyrettik. Motorun soğurken çıkar-

diği tıktırılar sessizliği bıçak gibi kesiyordu. Bir seneden fazla bir süredir boş duran bahçemize Jo'nun arabası park edilmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Ellerini direksiyondan çekti ve iç geçirdi. Gergin bir halde önce eve, sonra bana baktı.

"Ne oldu?" dedim. "Çocuklarla ilgili bir şey mi?"

"Çocuklar iyi. Şey... Hadi içeri girelim."

Kapının arkasından gelen konuşma sesleri, adımlarımı ve tedirgin bekleyişimi saran baloncuklu ambalajlar gibi, kapıyı ardımda kapadığım anda patlayıverdi. Flynn beni karşılamak için salondan çıktı. Şöyle bir kafama baktı ve sonra iki adım atarak beni kollarına aldı. Köprücük kemiklerini alnımda hissediyordum. Eskiden dizlerindeki gamzelere dokunduğumda hissettiğim kaslar şimdi kollarındaydı. Saçlarındaki bebek şampuanı kokusunun yerini artık erkeksi bir parfüm almıştı. Bu kokuyla kendime gelip hafifçe başımı salladım. Beni alnımdan öptü ve sonra omuzlarımdan tutup yüzüme baktı.

"Lütfen keçileri kaçıрма ama bir ziyaretçin var." Başımı kaldırıp Shane'e baktım. Shane gözlerini benden kaçırarak mutfaktan gülümseyerek yaklaşan Jo'nun yanına gitti. "Umarım dişlerini fırçalamışsındır," dedi Flynn gülümseyerek.

"Ne?" Bir an için yoksa dişçim mi geldi diye düşünerek salona adım attım.

Varlığı bütün salonu, salonun her köşesini kaplamıştı. Başından beri ihtiyaç duyduğum, salonda eksikliği hissedilen o son mobilya geri gelmişti sanki: Şöminenin üzerine asılan çerçeveli bir ayna; odanın köşesine konan zigon sehpa; koltuğun sırtına atılan battaniye ya da salonun ortasına serilen bir kilim misali. Salon önceki haliyle de güzeldi belki ama bu son dokunuş, evi bir yuvaya çevirmişti.

Koltukta oturuyordu. Hemen yanında da Rose vardı. Bir an için hayrete düştüm. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki...

Daha önce nasıl fark etmemiştim? Başımı eğip ellerine baktım. Yüzük parmağında yara bandı vardı.

“Parmağını incitmişsin,” dedim sakin bir ses tonuyla. Ayağa kalkıp bana doğru yürürken gözlerine baktım.

“Sen de kafanı incitmişsin,” dedi ve uzanıp başımdaki bandaja dokundu. Elimi kaldırıp parmaklarımı parmaklarının arasına geçirirken bunca zaman onsuz hayatta kalmayı nasıl başaramadığıma inanmadım. Ayak parmaklarımdan vücuduma doğru minik titreşimler yayılmaya başladı: Ağır bir tempo ve elektronik bir nota geziniyordu içimde.

“Benimle kal,” dedim. Shakespears Sister, *Stay*... O gruba ne olmuştu acaba? Ellerini tutarak şarkıyı söylemeye başladım. Onunla her yere gidebileceğimi söylerken yüzüne dokundum. Beni tek başıma bırakmaması için onu uyardım çünkü bunu asla affetmezdim; kalmasını istiyordum. Bu sözü uzattım ve sonra tekrar ettim. Nasıl görüldüğünün farkındayım. En hafif tabiriyle klişe olmalı ama şakıyan bir sesle ona kalması için yalvardım. Tekrar, tekrar ve tekrar. Yüzüme düşmüş bir tutam saçımı geri attı. Kafamdaki düşünceler birbirleriyle savaşıyorlardı. Ona ölümüne ihtiyacım vardı; onu ölümüne istiyordum. Fakat sahip olduğu, kendine kurduğu dünyayı düşünüyor ve onu oradan çekip almaya hakkım olmadığını biliyordum. Gözümde kavgaya karışan bir Flynn, kanlar içinde yatan bir Rose canlanıyordu. Ve sonra tabii, ben... İçimde büyüyen o hastalıklı parça... Yüzüme biraz daha kötücül bir ifade yerleştirdim ve eski hayatına dönmek istiyorsa dua etmeye başlamasını söyledim. Ellerini ittim. Sesim artık sertti. Uykusunda sağa sola dönmesini canlandırdım gözümde. Geceleri bağırdığında onu duyacak kimse olmayacaktı. Belki öylesi daha iyiydi. Belki tek başına kalmalıydı. Onu çocuklarımdan hayatına sokabilir miydim? Geceleri bağırdığında çocuklarımdan onu duymalarını ister miydim? Kafamda çalan

müzikle eş zamanlı bir şekilde salınmaya başladım. Bu enstrümantal kısmı sadece ben duyabiliyordum. Sonra paniklemeye başladım çünkü az sonra camları patlatacak kadar tiz bir sesle bağıracağımı biliyordum ki o nota ses aralığımda kesinlikle yer almıyordu. Parmaklarımla kulak deliklerimi kapadım ve herkese özür diler gibi baktıktan sonra:

“İiiiiiiiiigghhhhhhhhh!” diye bağırdım.

Şanslıydık, camlardan hiçbiri patlamadı. Sadece gözlerimizi kısıtık ve kulaklarımızı kapadık. Neyse ki şarkının geri kalanı benim tekrar tekrar yalvarıp yakarmamla geçip gitti. Sonunda derin bir nefes aldım ve yüzüne bakıp, *bu benim işte* der gibi omuzlarımı silktilim. *Emin misin?*

“Kabul,” dedi. “Sadece bir dahaki sefere o notaya çıkacağın zaman beni uyar.” Başımı göğsüne yasladım, kollarını bana sardı. Sokak kapısının yavaşça kapandığını duydum ve etrafıma bakınca, Shane’le Jo’nun gitmiş olduklarını fark ettim. Ailemle baş başa kalmıştım. Bütün ailemle.

“Şeker kullanıyor musun, Tom?” diye sordu Rose, kapının arkasından yavaşça.

“Hayır, teşekkürler, bırakmaya çalışıyorum.” Koltukta yana oturuyorduk ve konuşurken göğüs kafesindeki titreşimi yanağımda hissederek gülümsedim. Flynn kollarında bisküvilerle ve ağzında bir paket tortilla cipsiyle salona paldır küldür girdi. Ellerindekileri sehpa atarken peşinden Rose çay fincanlarımızı getirdi.

“Ne de olsa bu konuşma biraz uzun sürecektir, bari atıştırmalıklarımız olsun,” dedi Flynn. Höpürdeterek çayından bir yudum aldıktan sonra kendini koltuğa bıraktı. Elindeki çikolatalı kurabiye paketini açıp içinden bir tanesini alarak yemeye başladı.

“Domuz.” Rose, Flynn’in oturduğu koltuğun yanında, ayakta dikiliyordu; yüzünü tiksintiyle buruşturduktan sonra kendi kubaribesinden minik bir ısırık aldı.

“Tanıdık gelen herhangi bir şey var mı, Tom?” Flynn kubaribesinin son parçasını çayına düşürdü. “Lanet olsun.”

“Lanet olsun denmez,” diye mırıldandım.

“Keşke tanıdık bir şey olsaydı ama üzgünüm, maalesef.”

“Ne acayip,” dedi Flynn. Rose kalçasıyla Flynn’i hafifçe dürttü ve yere oturdu.

“Kazadan öncesiyle ilgili ne hatırlıyorsun, Flynn?” diye sordu Tom. “Sormamın sakıncası yoksa tabii.”

“Hayır, sakıncası yok. Şey... Mesela sen Lego’da bayağı sıkıydın.”

“Sıkı?”

“Ergen dilinde başarılı demek,” diye açıkladım kolunun altındaki kafamı ona çevirerek.

“Dans ederdiniz.” Rose bana bakıp gülümsedi.

“Nasıl yani? *Strictly* yarışmasındaki gibi mi?” Flynn çayını içerken neredeyse boğulacaktı ve Rose bir kahkaha patlattı.

“Yok, daha neler. Hayır... Siz... Buldum! DVD’yi koyayım mı?” Aniden gerildim.

“Bunun için biraz erken olabilir, Rose,” dedim.

“DVD’miz mi var?” Tom başını eğip yüzüme baktı. Ben de kafamı kaldırdım.

“Evet, var... Pekâlâ. Birkaç fotoğraf göstermeme ne dersin? Alıştıra alıştıra ilerlemiş oluruz?”

Fotoğrafları birer birer inceleyen, bildiği dünyadan bambaşka bir hayata ait olan her sahneye yutmak ister gibi bakan gözlerini seyrettim. Geçmiş kronolojik bir şekilde hatırlamaya karar vermiştik. Şu anki fotoğraflarda, birlikteliğimizin ilk zamanlarını

görüyoruz. Onlardan birini eline aldı. Küçük bir barın önünde bira şişelerimizi tokuşturuyorduk. Kafasını salladı ve bana baktı.

“Ne var?” diye sordum, yüzündeki o tuhaf ifadeye gülmemeye çalışarak.

“Aklım neredeymiş? O saçımın hali ne!?” dedi Tom.

“Ben saçını seviyordum bir kere! O gece bir rock konseri izlemeye gidecektik...”

“İyi ama çok... Kabarık! Çalan grup iyi miydi?”

“Berbatlardı.” Kafamı iki yana salladım.

“Saçı boş verin,” dedi Rose, ona yaslanarak. “Asıl favorilere bakın.”

“Hı. Evet, haklısın. Onlara ben de bayılmıyordum,” dedim ve güldüm.

Bir sonraki fotoğrafa geçince gözleri parladı. İlk oturduğumuz evin camından dışarı bakıyordu. Hemen altımızda, Çin lokantasının altın sarısı kedi süslemesi el sallıyordu.

“Burada mı oturuyorduk?” diye sordu heyecanla. “Salonu sarıya mı boyamıştık?”

“Evet, sarıya boyadık. Hatırlıyor musun?”

“Kafamda bölük pörçük bir şey canlanmıştı. Tam olarak bir anı denmez. Daha çok bir fotoğraf gibi ama kokusu olan bir fotoğraf.”

“Nasıl yani? Kokulu kartlar gibi mi?” diye sordu Flynn.

Tom yavaşça güldü. “Evet, olabilir belki. Kafamdaki görüntüde saçlarına sarı boya bulaşmıştı ve bir merdivenin tepesinde duruyordun. Ayrıca Çin yemeği kokusu alıyordum.”

“Demek ki her şey içerde bir yerlerde duruyor hâlâ,” dedim yavaşça kafasını okşarken, sonra da esnedim.

“Bu gecelik bu kadar yetsin mi? Dinlenmen gerek,” dedi ve endişeyle kaşlarını çatı.

“Hayır, ben idare...” Elini yanağıma koydu.

“Dinlenmelisin.” Flynn ve Rose bilmiş bilmiş birbirlerine baktılar. Babalarını getirmekle doğru olanı yaptıklarını düşünüyor olmalıydılar. Flynn abartılı bir şekilde gerindi ve Rose ayağa kalkıp son kurabiyeyi Flynn’den önce almak üzere elini uzattı.

“Çok yavaşsın, dostum.” Flynn kurabiyeyi Rose’un elinden kaptı.

“Ya anne! Flynn...”

“Flynn, kurabiyeyi kardeşine ver.”

“Ama-”

“Hemen,” diye ekledim ayağa kalkarken.

“İyi, peki.” Kurabiyeyi Rose’a uzatır gibi yaptı ve son anda hepsini ağzına atıp koşarak gitti.

“Tanrım. Tam bir...”

“Rose...” diyerek uyardım.

“Of, tamam.” Ellerini havada salladı. “Her neyse. İyi geceler.”

“İyi geceler,” dedik Tom’la aynı anda. Dönüp ona, ‘çocuklar işte’ der gibi baktım. Benim gözlerimdeki esprili bakışı, karşımdaki gözlerde göremedim. Karşımdaki gözlerde, uçurumdan atlamak üzere olan bir adamın bakışları vardı.

“İyi misin?” diye sordum. Sehpadaki boş tabakları toplamaya başladı ve kafasını salladı. “Tom,” dedim kolunu tutarak. “İyi misin?” Ayağa kalktı ve elindeki fincanlara, sanki oraya nasıl geldiklerini hatırlamıyormuş gibi baktı.

“Sadece...” Fincanı daire şeklinde çevirerek dibindeki soğuk çay kalıntısını salladı. “Nasıl baba olacağımı hiç bilmiyorum.”

“Flynn’le hastaneden eve geldiğimiz ilk gece de aynen bunu söylemiştin.”

Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Peki, sen ne demiştin?”

Burnunun ucunu öperek cevap verdim. “Öğreneceksin.”

Melody

Yatak odamın kapısında el ele tutuşup durduk. Yatak odamızın.

“Seni kucağıma mı almalıyım acaba?” diye sordu. Gergindi. Tom gerginlikle başa çıkmak için hemen bir şaka patlatabiliyordu. Dev olsa önce duraksar, dikkatlice düşünür ve ardından belki bir espri yapardı. Ama çoğu zaman durumu düzeltmenin bir yolunu bulurdu: Bir sicim gibi havada asılı duran gerginliği kolayca çekip alırdı. Parmaklarımı, parmaklarının arasından geçirdim ve sonra kapıyı açtım. Yatak karşıdan bana düşmanca bakıyordu. Kim bu davetsiz misafir diye sorarcasına. Bir anlığına elimi çekti. “Ben aşağıda mı uyusam acaba? Çocukları üzmem istemem.” Bu lafına güldüm.

“Çocuklarımın...” Kelimeyi düzelttim. “Çocuklarımızın, sandığından çok daha... Olgun demek istemiyorum ama evet, olgun olduklarını göreceksin.” Başucu lambasını açtım. “Onları yaşıtlarının arasında görünce diğer çocuklardan ne kadar farklı olduklarını düşünüyorum, kişiliklerinin nasıl daha çok oturmuş olduğunu. Bu iyi bir şey sanırım. Yaşadıkları zorlukların en azından bir olumlu sonucu olduğunu görmek güzel.”

Yorgun argın yatağa oturdum ve elimi yanımdaki boşluğa koyarak yanıma gelmesini işaret ettim. Odada etrafına bakın-

ması bana öyle karmaşık duygular yaşatıyordu ki yerimden kıpırdayamayacak gibi hissediyordum. Daha çok şey bilmek, daha çok şey öğrenmek için nasıl da yanıp tutuştuğunu bana belli etmemeye çalışıyordu. Gözleri –bugün maviydiler– oradan oraya gezinmeyi bıraktı ve sakinleşmiş gibi göründü. Yüzündeki kaslar gevşedi, gözlerindeki çizgiler yukarı doğru kalktı. Eskiden yaptığı heykellerden birini görmüştü. O ilk derste yaptığı kumru heykeliydi bu. Elleriyle hiçbir özelliği olmayan bir şeyden güzellikler yaratmasını, yoktan var etmesini büyülenerek seyrettiğim o ilk ders... Yavaşça yataktan kalkıp odanın köşesine yürüdü.

“Kişiliğinin sanatçı yanını hiçbir zaman unutmamışsın. Eğer unutsaydın seni asla bulamayabilirdik.”

Kumrunun kanadını hafifçe itti.

Işıktaki parlayarak dönmesini seyrederken sordu: “Beni bulduğun için mutlu musun?”

“Hem evet hem de hayır,” dedim dürüstçe.

“Hayır mı?” Başını yana eğdi.

“Bencilce cevap verirsem evet, mutluyum. Sen gittiğinden beri... Bir yarım hep eksikmiş gibi hissettim. Dünyam hiçbir zaman yeterince aydınlık olamıyordu.” Kaşlarını çattı. “Sanki bir filmi yüksek çözünürlüklü izlemek yerine, video oynatıcısında seyretmek gibi... Bilemiyorum. Bir anlam ifade ediyor mu? Ama sonra sana bakıyorum ve bu ailenin, bu hayatın bir parçası olabilmek için ne kadar çok şeyi değiştirmek zorunda kalacağını düşünüyorum... Ve seni bulmasaydım, belki senin için daha iyi olurdu diye düşünüyorum.”

Elini kumru heykelinden çekti ve yanıma gelip diz çöktü.

“Eğer beni bulmasaydın... Yüksek çözünürlüğün ne olduğunu dahi asla bilemeyecektim.”

“Tom, sana açıklamam gereken o kadar çok şey var ki... Çocukların hayatları karışık, ikisinin de sorunları var.”

“Melody?” dedi ve duraksadı. “Bu gecelik bırakalım, böyle kalsın... Bu gece sadece ikimiz olalım.”

Başımı salladım. Konuşacak cesareti kendimde bulamıyordum. Ama sonra aklıma bir şey geldi. “Senin için bir hediyem var,” dedim ve komodinin çekmecesine uzanıp parmaklarımla soğuk pirinç çanı kavradım. Başını yana eğip seyrederken yavaşça avucumu açtım. Şaşkınlıktan kaşları havaya kalktı. Gözlerine baktı. Duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyor, dudakları titriyordu. Kolunu bana uzattı. Bilekliği nazikçe bileğine sardım ve klipsini bağladım. Bileklikteki çan, ait olduğu yere dönerek melodisini yeniden çalmaya başlamıştı. Yavaşça ayağa kalktı, ellerimden tutup beni yukarı çekti ve nazikçe kafamdaki bandajı çözdü. Bütün varlığımla farkındalık yaşıyordum: Bandajın hışırtısı, kollarımdaki tüylerin diken diken olması, başımı okşarken saçlarımdan elektriklenmesi. Ona yaslandım ve kollarını bana doladı. İşte o bir saniyeliğine kendimi güvende hissettim. Bütün sorunlarım beni saran kollarının ötesinde, uzakta kalmıştı: Kötü olan her şeyi dışarıda tutan bir bariyer. Boşluğuma gelmiş bir andı bu; saflık ediyordum çünkü hemen ardından hatırladım ki aslında en büyük tehdit kollarının arasındaydı, bendim; benim kafamın tam içiydi.

Uyandığımda yatak boştu. Kolumu yanımdaki soğuk boşlukta gezdirirken saatin sekizi geçtiğini gördüm. Alt kattan gelen sesleri duydum. Sabahın bu saatinde, aşağıdan iki kalın erkek sesi duymak alışık olmadığım bir şeydi. Perdenin makaralarından biri kornişten çıkmıştı, aralıktan giren güneş avucumun içine vuruyordu. Avucumu güneş ışığını kavramak ister gibi kapadım. Ama tabii kavranamazdı. Işık bu kez parmaklarımdan boğumlarında, eskiden alyansımın takılı olduğu yerde oluşmuş minik girintide gezindi. Bazen buna benzer günlerde, normal ailelerin

ne yaptığını hayal etmeye çalışırdım. Geçtiğimiz iki yıl boyunca insanların ailece gezintiler yaptığı yerlerden hep kaçınmıştım. Kaba bir şarkıyla bir yabancıyı gücendirmekten ya da gereksiz yere çocukları utandırmaktan korkmuştum hep. Ama bugün, ailemin alt katta olduğunu biliyor ve normallige; aile gezintilerine doğru güçlü bir şekilde çekildiğimi hissediyordum. Bir an öylece durdum ve alt katta Rose'un attığı kahkahaların merdivenleri tırmanarak yaklaşmasını dinledim. Yutkundum çünkü midem bulanıyordu. Bu sabah çok şiddetli değildi. Sabah bulantıları çoğu zaman saat on bire doğru geçerdi. Yavaş hareket etmeye çalışarak bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Ayak parmaklarımı esnettim ve sonra kıyafetlerimi aramaya başladım. Önceki geceyi düşününce kendi kendime gülümsedim.

Basamakları yavaşça inerken kahvenin kokusunu alınca midem kalktı.

"İlk kız arkadaşın mı yani?" diye soruyordu Tom.

"Ha ha. Ne sandı?" dedi Rose. "O suratla çok gönül fethedebilirmiş gibi!"

Bu lafı duyunca suratımı buruşturdum. Rose'un sadece şaka yaptığını biliyordum ama Tom'un alınabileceğinden endişe ettim.

"Sen kendine bak, havuç kafa," dedi Flynn.

Çocuklar masada oturmuş, kahvaltı ediyorlardı. Flynn'in ağzında kızarmış ekmek vardı ve Rose da elma yiyordu. Tom'un üzerinde yine dün giydiği kot ve gri tişört vardı. Tişört geceyi yatak odasında, Tom'un attığı yerde geçirdiği için kırıış kırıştı. Arkası bana dönük, ocağı nasıl yakacağını çözmeye uğraşıyordu. Sonunda, düğmeyi çevirmesiyle tavanın altında mavi alevler parladı. Geri çekildim ve tavada yağı gezdirip içine bir yumurta kırmasını seyrettim. Yine yumurta... İzlendiğini sezerek omzunun üzerinden arkasına baktı ve gülümsedi. Tekrar tavaya döndü ve yumurtanın sarısına biraz daha yağ ekledikten sonra, kenarda,

üçgen şeklinde kesilmiş bekleyen ekmeğin üzerine aldı. Tabağı gururla taşıyarak bana geldi ve uzatıp çay da isteyip istemediğimi sordu. Ne yazık ki aniden eğilip ayaklarına kusmamla sorusu cevapsız kaldı.

Tekrar öğürünce istemsizce geri adım attı.

“Yemek istemiyorum desen de olurdu,” dedi kafasını sallayarak. Sonra başparmağıyla ağzımın kenarını sildi. “Rose, yukarı çıkıp annen için küveti doldurur musun? Ben burayı temizlerim.” Elini arka cebine atıp bana bir sakız uzattı. “Su ister misin?” Başımı sallayarak onayladım. Durumu bu kadar kolay idare edebilmesi karşısında dilim tutulmuştu. Beni sandalyeye oturttu ve Flynn de bir kovboy filmindeymişiz gibi masanın öbür ucundan bana doğru su bardağını kaydırды.

“Teşekkürler. Az sonra toparlarım. Bugün o kadar kötü değilim aslında.” Sandviçini ısırdı, düşünceli düşünceli çiğnedi ve sonra ayakkabılarına baktı.

“42 numara giymiyorsundur herhalde, değil mi Flynn?”

“Tam üstüne bastın. Hemen gidip sana bir spor ayakkabı getireyim.” Tom gülümsedi ve fark ettim ki mutluydu... Her ne kadar ayakkabıları kusmuk içindeyken buz gibi olmuş bir yumurtalı sandviç yiyor olsa da.

Tom aşağıdan üst kata seslendi.

“Mel? Paspas nerede?”

“Merdivenin altındaki dolapta!” Tüm bunlar gerçekten garip geliyordu. Sıcak suyu ayağımla tekrar açtım ve saçlarımı yıkadım. Çocukları parka götürüp piknik yapmaya karar vermiştik. Sonra da açık hava sinemasına gidecektik. Şarkı söylemeye başlayacak olursam, oradan yürüyerek uzaklaşabileceğimi bildiğim için oraya gitmekten o kadar korkmuyordum. Tartışılması gereken ‘Asıl Meseleler’i askıya almıştık. Asıl Meselelerle, has-

tanede öğreneceklerimiz doğrultusunda yarın yüzleşecek, bir-birimiz hakkında bilmemiz gerekenleri de yarın konuşacaktık. Bir gün daha bekleyebileceğimize karar vermiştik. Küvetten çıktım, havluya sarındım ve sonra gardırobumu açtım. Kotumu ve siyah boğazlı kazağımı giyerken kafatasıma saplanan ağrıya aldırış etmemeye çalıştım ve evimin içinin seslerle, kokularla hayat dolu olmasının keyfini çıkardım. Flynn'in çaldığı müziğin bangır bangır gürültüsü, Lisa'yla telefonda konuşan Rose'un hayret dolu nidaları ve kahkahaları; yanımda, şimdiye kadar boş duran dolaba kıyafetlerini asarken mırıldanan Tom. Yıllarca kutusundan çıkarmaya cesaret edemediğim parfümü elime alıp sıktım. Bu, bana aldığı son hediye idi. Eskiden hep kullandığım markanın aynısıydı. Bir daha her kokladığımda kalbimi göğsüm-den söküp alıyorlarmış gibi hissettiğim parfüm... Fakat bugün farklıydı. Parfümü sıkarken, binlerce anı canlanıyordu kafamda: Süslemek için o kadar uğraşmasına rağmen hâlâ bir çocuğun elinden çıkmış gibi görünen hediye kutusu; ilk perdelerimizi almak için alışverişe gittiğimiz gün ve pencerenin yarısını mı, yoksa tamamını mı ölçmemiz gerektiğinden ikimizin de emin olamaması; bir tartışma sırasında ona reçelli ekmek fırlatmam ve ıskalamamla cama çarpıp oradan yavaşça aşağı kayan ekmeğe bakarak gülmemiz.

"Kırmızı-siyah ekoseli bir eteğin vardı ve tek düğmesi eksikti." Başını yana eğmiş beni seyrederken dengesini kaybetmiş gibi öne doğru sendeledi.

"Evet, vardı," dedim gözlerim dolarak. "Aslında düğmenin sorumlusu sendin."

"Nasıl yani?" Karmaşık bir matematik problemini çözmeye uğraşıyormuş gibi başını yana eğdi.

"Kendini ateşli bir ana kaptırmıştın," dedim kışkırtıcı bir ses tonuyla, Tom kaşlarını kaldırıncaya güldüm. "Tüylü hırkayla

beraber makineye attın ve düğme de tüylere dolandı... Sanırım o çirkin hırkayı mahvetmek yerine eteğimi mahvetmenin daha iyi olacağını düşünmüştün.”

“Hırkanın nesi çirkindi?”

“Hep hasta olduğumda giyerdim, şapşal. Hani şu...”

“Yeşildi! Koyu yeşil ve tüylü tüylü?”

“Hırkamı hatırlıyorsun ama çocuklarının olduğunu hatırlamıyorsun? Nasıl bir adamsın sen?” Beni yakaladığı gibi yatağın üzerine çekti. Yuvarlanıp gülmeye başladık.

“Anne? Saç düzleştiricini ödünç alabilir miyim?” Rose, gözleri her zaman olduğu gibi telefonunun ekranında, odaya yürüdü. Kafasını kaldırıncı yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

“İğrençsiniz. Bari kapıyı kapatın.” Başını iki yana salladı. Düzleştiriciyi aldı ve çaktırmadan gülümseyerek kapıyı arkasından kapadı.

Güzel bir gündü. Hava güneşliydi ve mevsime göre sıcaktı. Parka yaklaştığımızda, aileler ellerinde kahvelerle piknik masalarında oturmuş, sohbet ediyorlardı. Çoktan geride kalmış olması gereken yazın son günlerinin tadını çıkaran çocuklar, dondurmamacının önünde yılan gibi kıvrılarak uzayan bir sıra oluşturmuşlardı. Basket sahaları, parlak ve marka eşofmanlarıyla gezinen atletik ergenlerle doluydu. Kaykaycılar rampanın tepesinde takla atarken genç kızlar kenarlarda dikilmiş onları seyrediyor, aşırı ilgili ya da tamamen ilgisiz görünme çabalarına giriyorlardı. Çocuklar önden yürüyor, Rose’un atkuyruğu arkasında sallanıyor ve Flynn suratının sol yarısını saçlarıyla gizlemek için kafasını her zamanki pozisyonda tutuyordu. Göle doğru gidiyorduk. Tom elimi tutuyor, başparmağıyla işaret parmağını okşuyordu. Ak-lım, düşünmemem gereken şeylere kayıyordu. Acaba güneşli bir günde parkta yürüdüğüm son gün mü olacaktı? Başım yine

zonkluyordu. Kafamın içindeki sesleri susturmaya çalıştım. Bu sesler bana, biyopsiden beklenmedik bir sonuç çıkmasını ümit etmememi, sürekli karşıma dikilen engellerden kurtulduğumu umma zahmetine girmememi söylüyordu. Aniden başım döndü ve Tom'a daha sıkı tutundum. Yapabileceğim tek şey buydu; içinde bulunduğum ana ve mekâna sıkı sıkı tutunmak. Gölün kenarındaki çimenlere oturduk. Sağ taraftaki ağacın yanında bir grup kadın, Pilates harikası bedenlerini esnetiyorlardı. Alış-veriş merkezine giden virajlı patikada ise, elleri kolları torbalarla dolu ebeveynlerle, canları sıkılmış çocuklar yürüyordu. Hafifçe ürperdim çünkü *Feeling Good*'un melodisi tenimi gıdıklamaya başlamıştı. Kafamın içinde, Michael Bubl 'nin, Nina Simone'un ve Muse'un versiyonları birbirleriyle yarışüyordu. G ge doğru yükselen kuşları seyrederken algılarım keskinleşti ve şarkıyı söylemeye başladım. Son derece pes bir giriş yapan sesim giderek yükseldi ve nasıl hissettiğimi anlayıp anlamadıklarını sordum. Güneşe ve yanımdan esip geçen rüzgâra da sordum bunu. Çenemi kaldırıp gökyüzüne baktım ve yeni bir günün, yeni bir hayatın başladığını itiraf ederek şarkının başlığını avazım çıktığı kadar haykırdım; çünkü o dakikada gerçekten de, tüm benliğimle iyi hissediyordum.

Durdum; Tom'a ve yanımda getirdiğimiz battaniyeyi çimenlere sermekte olan çocuklara bakıp gülümsedim. Flynn omuzlarını silkti ve Rose'la birlikte battaniyeye oturdular. Aynı anda parmaklarını şaklatmaya başladılar. Flynn ayrıca şarkının baslarını "Duuuum... duuuuum... duuuum," diyerek seslendiriyordu. Tom ellerimi ellerinin arasına almış yüzüme bakıyordu. Bense, parmak şıkırtılarıyla uyumlu bir şekilde salınarak balıklardan ve nehirlerden, tomurcuklardan ve ağ  lardan bahsedip gerçekten de iyi hissettiğimi söylemeye devam ediyordum. Tom gülümsedi, benimle beraber omuzlarını sallamaya başladı. Flynn arka planda

saksafon gibi ötüyordu. Durumun anlamsızlığı karşısında kafamı iki yana salladım. Rose parmaklarını şaklatıp ayaklarıyla ritim tutmaya devam ederken yüzünde utanç ve gurur karışımı bir ifade vardı. Kendimi iyi hissetmemle ilgili son gerekçelerimi sıralarken artık hepsi benimle birlikte şarkıyı söylüyordu. Tom ve ben nihayet battaniyeye otururken hep beraber kahkahalarla güldük. Vücuduma yayılan ve kaygıyı kapı dışarı eden endorfinler sayesinde baş ağrım bir süreliğine geçmişti.

Tom, ben ve Flynn sosisli sandviç paketlerini ve cipsleri açarken Rose sırt çantasından başka bir fotoğraf albümü çıkardı.

“Bebeklik yıllarımız,” dedi ve bağdaş kurup saçlarını kulaklarının arkasına attı. Ben Tom’un bacaklarının arasına yerleştim ve sırtımı göğsüne yaslayıp elinde tuttuğu albüme baktım.

“İşe bak. Pek de sabırlı değilizmiş anlaşılan? Sen kaç yaşındaydın o zaman?” Flynn’e yedi aylık hamile olduğum zamanki fotoğraftan söz ediyordu. Shrewsbury’de bir köprü’nün üzerinde durmuş, dondurma yiyordum. Üzerimde tayt ve kocaman şişmiş karnımı örten kot bir gömlek vardı. “Kaç yaşındaydın?”

“Yirmi bir.” Parmağını fotoğrafta gezdirdi.

“Çoktan evlenmiş miydik?” Başparmağını, dondurmaya tutan elime, alyansımın açıkça görüldüğü parmağıma götürdü.

“Evet. O sırada bir senelik evliydik. Eve taşınmamızdan bir hafta önceydi.”

“Şu anki evimize mi?”

“Hı hı.”

Flynn kot pantolonuna dökülmüş kırıntıları silkeledi ve sayfayı çevirdi.

“Ve karşınızda dünyanın en çirkin bebeği,” diye anons etti Rose. Fotoğraf makinesine yorgun bir gülümsemeyle bakmıştım. Kucağımda, uçuk mavi battaniyesinin ucundan kel kafasını dışarı uzatan, pembe ve buruşuk suratlı bir Flynn vardı.

“Bunu rüyamda görmüştüm. Yani Flynn’i doğurduğun anı.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Flynn, bunu duymak hoşuna gitmiş gibi.

“En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Ama rüya mıydı, yoksa gerçekten bir anı mıydı emin değilim.”

“Rüyayla ilgili ne hatırlıyorsun?” diye sordum.

“Pek fazla bir şey değil. Kırmızı bir bluz mu giymiştin?”

“Evet. Küçük köpek resimleri vardı-”

“Cebinde,” diyerek cümlemi tamamladı.

“Evet... Demek ki hatırlıyorsun.”

“Sanırım.”

Sohbetimize devam ederek albümün geri kalanına baktık. Oturmayı öğrenen Flynn’in tombul bebeklik fotoğraflarını gördük. Bir tanesinde Dev onu omuzlarına almış plajda yürüyordu ve ben de Rose’a hamileydim; gülümseyerek onlara bakıyordum.

“Çirkin bebeklerden konu açılmışken şuna bakın! Amma da tipsizdin.”

Rose, Flynn’e ters ters baktı ama sonra sırtıttı. “Bunu iltifat olarak alıyorum, sevgili abim, demek ki artık tipsiz olduğumu düşünmüyorsun.” Rose’un kurnazca verdiği cevabın altında kalan Flynn gözlerini devirdi.

“Rose küçük bir öfke yumağıydı... Kızıl saçlar ve çoğu zaman sinirli bir surat.”

Tom bir sonraki fotoğrafa baktı ve güldü. Rose’a bir şeyler yedirmeye çalışmaktan yorgun düşmüştüm; gören de elimdeki radyoaktif bezelye olduğunu filan sanırdı. Rose büyük bir hiddetle kafasını benden öteye çeviriyordu. Şimdi fotoğrafa tiksintiyle baktı.

“Bana ne yedirmeye çalışıyorsun öyle?”

“Sanırım avokado,” dedim.

Ekim ayı, güneşin önünü kapatan gri bulut kümeleriyle sonbaharın çoktan burada olduğunu bize hatırlattı. Flynn telefonundan saate baktı ve toparlanıp açık hava sinemasına gitmeye karar verdik. Sinema aslında bir otoparktı. Sadece en önde, arabaya sığınmanın gerekli olmadığı buna benzer günlerde oturmak için ufak bir çim alan bulunuyordu. Ağzıma bir avuç hap daha attım ve ailece yürümeye başladık. Dışarıdan nasıl görünüyorduk acaba? Uzun bir çalışma haftasının ardından haftasonu tatilinin tadını çıkaran normal bir aile gibi mi? Daha önce hiç ayrı düşmemiş gibi mi görünüyorduk? İnsanlar bize gıpta ediyor muydu? Ben olsam ederdim. Önümüzde birlikte yürüyen Flynn ve Rose'un halleri bile gıpta etmeme yeterdi; konuşuyorlar, gülüyorlar, bazen de kaş çatıyorlardı. Kim baksa aralarında ne kadar yakın bir kardeşlik ilişkisi olduğunu anlardı, değil mi? Peki ya benimle Tom? Güzel görünen bir çift miydik? Yoksa yılların yorgunluğu cildimdeki kırışıklarda ve gözlerimin altındaki torbalarda kendini belli etmeye başladığı için Tom bana fazlaymış gibi mi görünüyordu? İlişkimizde, dikkatle etraflarından dolanarak adım attığımız kocaman boşluklar olduğu fark ediliyor muydu, yoksa sadece bizi bir arada tutan sevgiyi mi görüyorlardı?

Tom sinema biletlerini almak için gişeye gitti. İki yetişkin ve iki çocuk için bilet istemekten gurur duyduğu sesinden belli oluyordu. Bulutlar birbirlerine daha çok yaklaşmışlardı; birliktен kuvvet doğmasını sağlayacakmış gibi gökyüzünde birbirlerini arıyorlardı. Otoparkın yarısı bile dolmamıştı. Pek de iyi eleştiriler almamış, standart bir film izleyecektik. Bir tesadüf eseri doksanlı yıllara geri giden bir adamla ilgiliydi ve muhtemelen adam hayatının gidişatını değiştirebileceğini keşfedecekti. Ama ne seyredeceğimiz benim hiç umurumda değildi. Önemli olan o an hissettiğim duygulardı; normal bir ailenin parçası olmak... Kapüşonlu montlarımızın önünü kapadık. Flynn büfeden cipslerle

ve patlamış mısırlarla geri geldi. Filmin yarısına doğru birkaç araba çıkıp gitti ve tepedeki bulutlardan yağmur çiselemeye başladı. Portatif sandalyeler hiç rahat değildi, o yüzden kendimizi az önce kullandığımız battaniyenin üzerine attık yine. Flynn bana mısır fırlattı ve sırtıttı. Tom hızla karşılık verince mısır tanesi Flynn'e geri dönüp burnunun ucuna çarptı. Rose gülmeye başladı. Boğazından hırıltıların yükseldiği, gözlerinden yaşların geldiği gerçek kahkahalardı bunlar. Birkaç araba daha otoparkı terk etti ve çiseleme yağmura dönüştü. Çok geçmeden bulutlar tek bir bütün haline geldi ve üzerimize sert, iri damlalar düşmeye başladı. Birkaç dakika içinde saçlarımız sıırılsıklam olup kafalarımıza yapışmıştı. Ayağa kalktığımızda Rose'un göz kalemi yanaklarına akıyor ve Flynn'in kirpiklerinden yağmur damlaları düşüyordu. Otoparktaki çukurlarda hızla göletler oluşmaya başladı. Film bitiyordu ve sonunda jenerik akarken Coldplay'in *Yellow* şarkısı duyuldu. Aceleyle eşyalarımızı toplayıp otoparktaki kestirme yola yöneldik. Tom ve ben koşuyorduk. Sonra ben bir ara durdum ve arkada kahkahalarla gülen çocuklara döndüm. Tıpkı küçüklüklerinde olduğu gibi gülüşüp bağırsıyor, su birikintilerinde hoplayıp zıplayarak etrafa su sıçratıyorlardı. Kendimi tutamayarak ben de güldüm: Çocukların arkasındaki dev ekranda akan jenerik yazıları, uzaklardan gelen gök gürültüsü ve yaşadıkları tüm sorunlara rağmen gülüşmeyi başaran ergen çocuklarım... Bu aynı anda hem o kadar yabancı, hem de o kadar tanıdık bir sahneydi ki olduğum yere çivilenerek onları seyrettim. Tom elimi tuttu. Parmaklarımızdan sular damlıyordu. Sonra bana döndü ve (gerçekliğe dair tespitlerini haykıran Chris Martin'in sesini bastırarak) şöyle dedi: "İşte aradığım yüksek çözünürlük."

Tom

İnanç... Ben inançlı bir adam değilim. Hiçbir zaman da öyle olduğumu sanmıyorum. Sokaklarda geçirdiğim en karanlık günlerimde bile dua ettiğimi ya da Tanrı'dan yardım istediğimi hatırlamıyorum. Fakat o gün, inançlı olmanın verdiği içsel güce ilk kez ihtiyaç duydum. Hastanenin kapısından girerken ve oturup doktorun gelmesini beklerken tüm kalbimle tek istediğim inancın gücünü hissetmekti. Bir keresinde radyoda, dünya nüfusunun yalnızca yüzde ikiden yüzde on beşe kadarının Tanrı'ya inanmadığını duymuştum. Bu mümkün müydü? İnsanlar bir şeye karşı nasıl böyle sarsılmaz bir inanç besleyebiliyorlardı? Sırları neydi? Dışarıda bir yerlerde, birinin, bir gücün, yaşamını senin yerine kontrol ettiğini inanmak ne kadar harikaydı, kim bilir. Tanrı'nın hayatta sana yol göstereceğini düşünmek, işler kötü gittiğinde bile bunun arkasında iyi bir sebep olduğunu bilmek, tek yapman gerekenin o sebebi keşfetmek olduğuna inanmak ne kadar da muhteşemdir. Olaylardan çıkarman gereken dersi keşfet ki onlardan bir şeyler öğrenebilesin. Sonra affediciliği öğren ve cebinde taşıdığın körü körüne inançla sendeleyerek hayat yolunda devam et. Radyoda, Vietnamlıların yüzde sekseninin Tanrı'ya inanmadığını gösteren raporu tartışıyorlardı.

Ben de, belki de o kadar korkunç şeylere şahit oldukları için inançları kalplerinden sökülüp alınmıştır diye düşündüğümü hatırlıyorum: Vietkong gibi çalınmış, bir yerlere saklanmış ve kuytulara bekliyordu. Tam o sırada sen yanımda hafifçe titreyerek otururken *Knockin' on Heaven's Door*'u mırıldanmaya başladığını duydum (Guns 'N Roses versiyonunu). İşte o anda içimde o sarsılmaz inancı hissedebilmeyi diledim. Her şeyin anlam kazanmasını sağlayacak bir mesaj alabilmek istiyordum. Fakat doktor karşımızda, muhtemelen hayati riskler taşıyan, çok büyük değişikliklere sebep olabilecek bir ameliyat geçirmen gerektiğinden bahsederken içimde öyle bir inanç olmadığını biliyordum. Her şeye gücü yeten, her şeyi bilen kutsal bir varlığa dair bir inanç yoktu içimde. Tümörü almak için yapılacak operasyonun, daha önce düşündüklerinden çok daha zorlu bir süreç içerisinde gerçekleşeceğini açıklamaya devam etti doktor. Tümör ulaşılması güç bir bölgedeydi ve hepsini temizleme ihtimalleri epey düşüktü. Sonra prosedürden bahsetti. İçinde floresanlı boya olan bir kapsül yutacaktın ve bu boya, tümörün çevresini aydınlatacaktı. Sonra doktor, beyne ulaşmak için kafatasındaki kemiğin bir kısmını kesecekti ve yerine metal destekler koyacak; ardından kafa derini kapatıp dikiş atacaktı. Kafatası meraklısı olan Kızılderilileri düşündüm bir an ve acaba bu doktorun da kendine has, kafa derilerinden oluşan bir ganimet koleksiyonu var mıdır, diye merak ettim. Şarkıyı mırıldanmayı bırakmıştın. Aslında görüşme boyunca uzun bir müzik listesine maruz kalacağımızı düşünerek kendimi buna hazırlamıştım ama sen neredeyse tamamen sakin görünüyordun. Sanki kafatasından ve kafa derisinden değil de kâğıttan adam kesmekten bahsediyorduk burada. Sıvıyı akıtmak için kullanacakları şant hakkında sorular sordun – sıvı nereye gidecekti? Cevap, tekrar vücuda döneceği şeklindeydi. Hatırlıyor musun? Ne kadar sakindin? Radyoterapi

kelimesi duvarlara çarpıp sekiyor, sen ne sıklıkla radyoterapi alman gerektiğini soruyordun. Şanslı olduğunu söyledin – şanslı! Çünkü en azından hastaneye yakın oturuyordun ve her hafta gidip gelmen zor olmayacaktı.

“Tom? Tom?” Elimi sıktın. Parmaklarımla çekiç gibi masaya vurduğumun farkında değildim. Klimanın sesi kulaklarımda uğulduyordu ve hastanenin gürültüsü sanki gittikçe artıyordu. Göğsümde bir ağrı vardı, odaklanmakta zorlanıyordum. Bu duyguyu daha önce de yaşamıştım; seni koruyamama, sorunları çözmekte yetersiz kalma duygusu. Doktor karşımda diz çökmüştü ve sakinleştirici bir ses tonuyla bana sadece panik atak geçiriyor olduğumu, burnumdan yavaşça nefes alıp ağzımdan vermemi söylüyordu. Sen endişeli gözlerle beni seyrederken doktor birkaç dakika içinde iyi olacağımı, sadece nefes almaya odaklanmamı söylemeye devam etti. Kendimi tam bir salak gibi hissettim. Sana kanser teşhisi konmuştu ve belki ölecektin, bense burada nefes almayı öğreniyordum.

“Ben iyiyim,” dedim sana bakıp.

“Bu daha önce de oldu mu?” diye sordu doktor sana.

“Evet,” dedin. “Kazadan sonra epey sık oluyordu.” Gözlerini benden kaçırdın.

“Yaşadığınız panik ataklarla ilgili doktorunuzla görüşmüş-sünüzdür herhalde?”

“Evet, bir doktorla görüştüm. Gerçekten önemsiz bir şey. Ara sıra nefes almakta güçlük çekiyorum. Hiç önemi yok.”

“Önemi var, Tom. Evden ayrılmadan önce sürekli atak geçiriyordun... Belki de eski doktoruna yeniden görünmelisin. Artık geri geldiğine göre... Sistemde hâlâ kayıtlısın; hiçbir zaman ölmüş ilan edilmedin.”

“Ölmüş mü?” Doktor şaşkınlıktan neredeyse bağırdı. İç çektin ve hikâyeyi ona özetle anlattın.

“Amnezi mi yaşıyorsunuz? Ve bir uzmana görünmediniz?” diye sordu sabrı tükenmiş gibi.

“Bakın, ben iyiyim. Hafızam yavaş yavaş geri gelmeye başladı ve...”

“İzninizle dürüstçe konuşabilir miyim?” İkimiz de başımızı salladık. “Önümüzdeki aylar, hatta belki yıllar senin için fiziksel olarak çok zor geçecek, Melody. Duygusal olarak ikiniz için de zor olacak. Karınıza ihtiyacı olan desteği verebilmek istiyorsanız önce kendinizi toparlamanız gerek.” Başımı salladım. “Bir an önce,” diye ekledi.

Çocuklara durumu açıklama şeklin bugüne dek hiç yaşamadığım bir deneyimdi benim için. Eve giderken içine kapanmıştın. Yol boyunca konuşmadın. Genellikle kendine hâkim olmayı başardın; en azından Rick Astley’nin *Never Gonna Give You Up* şarkısını patlattıktan sonra. Normalde çocuklar bu tür patlamalarıyla başa çıkıyorlardı ancak bu kez Flynn’in çene kaslarının gerildiğini gördüm. Rose ise, her ne kadar sakin görünse de tırnaklarını avuçlarına geçiriyordu. Fakat Flynn koluna dokunup kulağına bir şeyler fısıldayınca bunu yapmayı bıraktı. Rose’un yanına gittin ve onu kollarına aldın. Sonra, sanki etrafındaki kafesi yıkıp kurtuluyormuşsun gibi The Killers’in *Mr. Brightside* şarkısını adeta bir festival coşkusuyla söylemeye başladın. Seni öldürüp kontrolü ele geçiren bir şey hakkında böyle keyifle şarkı söylemen, hatırladığım kadarıyla hastalığının en acımasız dışavurumuydu. Flynn, Rose’la ikinize sırtını dönüp camdan dışarıya baktı. Ben davetsiz bir misafir gibi kapı eşiğinde dikiliyordum. Flynn bana dönüp yüzüme düşmanca bir bakış atarken sen musluktan kendine bir bardak su doldurdun.

“Evet, ne yapmayı düşünüyorsun?” dedi Flynn.

“Şey... Bence... Hepimiz...” Kelimeler boğazıma takılıyordu, sesimin ne kadar aciz çıktığının farkındaydım.

“Durumu idare edemeyeceksen gitmelisin. Hemen.”

“Bu kadarı yeter, Flynn,” dedin onu uyararak.

“Hayır, yetmez. Ne yapacağını bilmiyorsa burada olmasının ne anlamı var? Sonuçta işler en son kötüye gittiğinde yanımızda kalıp bir işe yaradığı söylenemez.” Gözlerindeki öfke çok netti ve salonda gergin bir hava esiyordu.

“Yıllar önce neden çekip gittiğimi bilmiyorum ama sana söz veriyorum, sizi bir daha hiç bırakmayacağım.” Bu kez sesim titrememişti. “Şu an annenin böyle bir gerginliğe ihtiyacı yok. İhtiyacı olan şey, hepimizin bu durumla adım adım başa çıkması.” Flynn bana doğru geldi ve o kadar yakınımda durdu ki boya fırçalarını temizlemek için kullandığı tinerin kokusunu alabiliyordum.

“Annemin neye ihtiyacı olduğunu söyleme bana.”

“Flynn,” diye araya girdi Rose yavaşça. “Lütfen, yapma.” Flynn önce sana ve Rose’a, sonra tekrar bana baktı. Ardından fırtına gibi evden çıktı ve kapı arkasından titreyerek sarsıldı.

Ayağa kalktın, kollarını belime doladın.

“Düzelir. Bazen olaylarla başa çıkmakta zorlanıyor... Haydi, yemek siparişi verelim ve bir film seyredelim... Ne yemek istersin, Rose?”

“Ben pek aç değilim ama siz yiyin. Odama çıkacağım. Yapmam gereken ödevler var.”

“HAYIR.” Daha önce Rose’a sesini yükselttiğini hiç duymamıştım ve irkildim. Rose hem kalbi kırılmış, hem de sana inanamıyormuş gibi baktı.

“Gerçekten mi, anne? Gerçekten şu anda gidip bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun? Sen beni hiç tanımıyor musun? Tanrı aşkına!” Ayağa kalktı ve fırlayıp gitti.

“Rose...”

“Sorun yok,” dedi Rose. Odasının kapısında durup arkasına baktı. “Flynn’e ve yumruklarıyla kendini sokağa atmasına güveniyorsun da, benim odama gitmeme mi güvenemiyorsun?”

“Rose, öyle demek iste...”

“Evet, istedin. Tam olarak onu demek istedin. Hiç merak etme. Kapıyı açık bırakacağım. İstedğin zaman gelip beni gözetleyebilesin diye.”

“Kahretsin,” dedin ve kollarını benden çekip uzaklaştın. Çoktan saçlarının dökülmesini beklemeye başlamışsın gibi parmaklarını kafanda gezdirdin. “Ne yapalım, biliyor musun? Bir şişe şarap açalım.”

“İyi bir fikir olduğundan emin misin?”

“Neden? Şarap içersem ölür müyüm?” dedin ve kuru bir kahkaha atıp beni kenara iterek mutfığa gittin.

“Onu demek istemedim. Sadece baş ağrılarını düşünüyordum.”

Dolapları karıştırmaya başladın. Biraz geride durarak ayakaltından çekildim.

“Başım her an ağrıyor nasıl olsa. Kırmızı mı, beyaz mı?”

“Hımmm, kırmızı. Mel, dinle...”

“Ben Flynn’e hamile kalana kadar kırmızı şarap içmediğini biliyor musun?” Şişenin kapağını açtın ve tezgâha iki kadeh koydun. “Ve Stilton peyniri. Benim sürekli aşerdiğim iki şeyi de bir anda sevmeye karar vermiştin.” Şarabı kadehlere koydun ve birinden koca bir yudum alırken gözlerinle kadehin üzerinden beni seyrettin. Diğer kadehi alıp peşinden salona geldim. Salona giderken kafanı kaldırıp merdivenlerden yukarı, Rose’un odasına doğru baktığın dikkatimi çekti.

Ben koltuğa geçerken sen şarap şişesini yanına alarak yere oturdun.

“Peki... Galiba artık Asıl Meseleleri konuşmamızın zamanı geldi.”

“Bence de. Rose’un ne yapmasından korkuyorsun?”

Kadehten koca bir yudum daha aldın ve beni Cornwall’da bırakıp gittikten sonra yaşadıklarını anlattın. Hastanede tutuklanmandan, Rose’un kaygı sorunuyla başa çıkmak için birlikte uyguladığınız adımlardan bahsettin. Konuşurken kaç defa kafanı kaldırıp üst kata baktığının farkında olduğunu sanmıyorum. Rose’un iyi olduğunu kontrol etme ihtiyacı karşı konulmaz bir dürtüye dönüşmüştü senin için. İkinci kadehten sonra merdivenleri tırmandın. Yukarıda sessizce konuştuğunuzu, Rose’un yanına oturduğunda yatağın gıcırdadığını ve sonra odadan çıkınca kapının ardından hafifçe kapandığını duydum. O kapalı kapı, ikizin arasında bir güvenoyuydu sanki. Salona geri geldiğinde gergin görünüyor, telefonunu kurcalıyordun.

“Flynn telefonunu açmıyor,” dedin kafanı kaldırmadan.

“Flynn genç bir çocuk. Gençler öyle yapmaz mı? Arkadaşlarıyla dışarı çıkıp gece geç dönerler.” Telefondan başını kaldırıp sanki az önce Japonca konuşmuşum gibi baktın bana; Rose da bugünlerde bana öyle bakıyor. Bakışlarında seni o kadar çok görüyorum ki Mel, kalbim sızlıyor.

“Flynn diğer gençler gibi yapmaz. Kate’e mesaj attım; belki o nerede olduğunu biliyordur.”

“Flynn neden öyle yapmaz?” diye sordum.

“Çünkü onun hiç arkadaşı yok.”

“Neden yok? Flynn harika biri...”

“Çünkü sabrı hemen taşıyor ve aptal insanlara katlanamıyor. Doğru mu ifade ettim?” Omuz silktin. “Kavga ediyor, Tom. Çok fazla. Bir çeşit savunma mekanizması. Küçüklüğünden beri hep suratıyla alay eden çocuklarla yan yana oldu. Son zamanlarda bu alay konularına annesinin deli olması da eklendi tabii.”

“Akademide hiç arkadaş edinmedi mi?”

“Sanırım kendi işine bakıyormuş. Sanatına odaklanıyormuş ki bu iyi bir şey; dikkatini sanata vermesi. Kate onun tek arkadaşı. Ben ve Rose dışında. Zaten bizim arkadaşlığımız da sayılır mı, ondan da emin değilim... Ha, bir de Shane var. Shane genelde mesleği gereği hep okulda oluyor. Ona mesaj atayım, Flynn’den haber aldı mı diye sorayım.”

“Shane tam olarak Flynn’in nesi oluyor?”

“Davranış danışmanı. Flynn geçen senenin sonunda yaşıtlarıyla aynı okula bile devam edemedi. Çocuklar damarına basıyorlardı.”

Bunu herhangi bir duygudan yoksun bir şekilde söylemiştin. Tepki vermemek için kendimi güçlükle kontrol ediyordum çünkü sakın kalmama ihtiyacın olduğunu biliyordum. Fakat aklımdan öyle çok soru geçiyordu ki dikkatimi toplamakta zorlanıyordum. Üst katta banyo kapısının kapandığını duyduk ve sen yine kafanı kaldırıp yukarı baktın.

“Flynn hep mi...”

“Şşş,” dedin ve gözlerini kapatarak başını yana eğdin. Nihayet sonunda sifonun sesini duyunca rahat bir nefes aldın ve Rose odasına dönerken ayak seslerini duyduk.

“Rose?” diye seslendin. “Flynn’i arar mısın lütfen? Telefonunu açmıyor.”

“Tamam,” dedi Rose bezgin bir ses tonuyla. Şarabından bu kez daha yavaş bir yudum alarak tekrar yere oturdun.

“Televizyonu açmamı ister misin?” diye sordum tereddütle. Gözlerini kısıp bana öyle bir baktın ki sanki gerçekten o kadar aptal olup olmadığımı soruyordun kendi kendine.

“Aslında en iyisi...” dedim. “Aç mısın? Bize omlet yapabilirim.”

“Tanrım, hayır. Yumurta deme, lütfen.” O sırada telefonun titredi. Shane olduğunu düşündüğüm kişiyle, tükenmiş bir ses

tonuyla konuşmaya başladın ve ayağa kalkıp koluma dokunduktan sonra salondan çıktın. Ve işte arkandan öylece kalakalmıştım; salonunun merkezindeydim ama hayatının merkezinde olamıyordum. Ne yapacağımı bilemeden üst kata çıkıp yatak odana gittim. Odan senin gibi kokuyordu. Parfümünden söz etmiyorum, daha ilkel bir kokuydu bu. Yatağa oturdum, kokunu içime çektim. Sanki yeni yıkanmış çamaşır ve yağmur kokusunun bir karışımı gibiydi; tarif etmesi zor. İnsanların birbirine karşı çekim hissetmelerinde kokunun oynadığı rolü araştıran çalışmalar var. Sanırım feromon denen bir şeyden söz ediyorlar. Bir şekilde, genetik olarak uyumlu olduğumuz eşler bulmamıza yardım ediyormuş. Belki aradığım kişinin sen olduğunu öyle anlamıştım?

“Tom?” Kafamı kaldırıncı Rose’un kapıda durduğunu gördüm. Yüzü solgundu ve gergin görünüyordu. “Gelebilir miyim?”

“Evet, tabii.” Yanıma oturdu ve kapüşonunun iplerini çekip tirmeye başladı. “Annem sana anlattı mı? Benimle ilgili olayı?” Başımı sallayıp yüzüne baktım ama o gözlerini yere çevirdi. “Bu durum yüzünden gitmek istiyor musun?” Önce tereddüt etti ve yavaşça kafasını kaldırdıktan sonra, gözleriyle neredeyse meydan okuyor gibi baktı bana.

“Hayır.”

“Neden ama? Bu hayatı neden isteyesin?” Ellerini havaya savurup parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

“Başka bir seçeneğim yok,” dedim, o an benim için de ilk kez netleşmeye başlayan bir farkındalıkla. “Onu seviyorum.”

“Eski hayatını hatırlamıyorsan, onu sevdiğini nereden bilebilirsin?”

“Bilmiyorum. Tek bildiğim, bu hayatı ailemle yaşamayı tercih ettiğim. Beraberinde gelen her şeye de kucak açıyorum. Sizin olmadığınız bir hayat yaşamaktansa...”

“Peki ya annem ölürse? O zaman da çocukların olmamızı isteyecek misin?”

Cevap vermeme fırsat kalmadan nefes nefese kapıdan içeri girdin ve Rose’a baktın. “Kavga etmiş.”

“Çok şaşırdım.” Rose ayaklarını bağdaştan çözüp saçlarını atkuyruğu yaptı. “Bu kez kiminle?”

“Henüz bilmiyorum. Shane’i aramış. Üstünü başını temizledikten sonra Shane onu eve getirecekmiş.” Başparmağının kenarını ısırdın. “Anladığım kadarıyla çocuğun dudağını patlatmış.”

“Eh, her zamanki Flynn işte. Önce vur, sonra düşün.”

“Bu onun suçu değil. Benim için üzülüyor ve...”

“Neden hep böyle yapıyorsun? Onu savunup duruyorsun. Bu onun suçu, anne.” Rose’un sözleri seni incitmişti. Yüzünü buruşturdun. “Birine vurmak onun seçimidir. Bunu o seçti ama artık yeter, çünkü eğer bir şey olursa...” Boğazı düğümlenmişti, yutkundun. “Sana bir şey olursa, kendi başına nasıl idare edecek? Veya hapse düşerse, ben nasıl idare edeceğim, anne?”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedim. Bunu söylediğim anda dahi, kulağına ne kadar tuhaf geldiğini hissedebiliyordum; ben dış kapının dış mandalıydım. “Öyle bir şey olmayacak. Ben burada olacağım ve yardım edeceğim.”

“O seni dinlemez.”

“Olabilir. Zaten görünüşe bakılırsa, seni de dinlemiyor.” Bir an için çizgiyi aşip haddime olmayan bir laf mı ettim diye endişelendim. Ama sonra sen kafanı salladın.

“Haklı olabilirsin. Belki seni gerçekten dinler... Küçükken de beni hep daha çok uğraştırırdı zaten.” Buruk bir şekilde gülümsedin ve sonra alnını alnıma yaslayıp tek kolunu Rose’un omzuna attın.

“Hepsi geçecek...” dedin sessizce ama ne Rose, ne de ben cevap verdik. O an sadece, bir dakikalığına da olsa, inanılacak bir şey söylediğine inanmayı seçtik.

“Sizden uzakta... Kaldığımı biliyorum,” dedim hafifçe geri çekilerek. “Ama sizi tanıyorum. Ve bu tanıdık his, derinlerde bir yerde yaşıyor olmalı. Hem senin de dediğin gibi nasıl babalık yapacağımı öğreneceğim. Flynn normalde böyle bir olay yaşandıktan sonra eve geldiğinde kendini nasıl hisseder? Henüz nasıl bir baba olacağımı bilmiyor olabilirim ama çok kötü durumlara düşmüş insanlar tanıdım. Tüm mantıklarını ve sağduyularını kaybettiklerinde neler yapabileceklerini gördüm. Belki Flynn’i korumayı başaramayabilirim ama onu anlamayı başaracağımı biliyorum.”

Anahtar kapının deliğinde döndüğünde saat hayli geçti. Ben sesi kapalı halde televizyon seyredirken sen göğsümde uyuyakalmıştın ve Rose bir süre önce, sanki yetişkin olan o ve çocuk olan da senmişsin gibi seni alnından öperek yatmaya gitmişti.

“Flynn?” diye mırıldandın kapı kapandığı anda. Ayağa kalkıp gözlerini ovuşturdu. Kolunu kapıya yaslamış, eşikte hareketsiz duruyordu. Sen aceleyle yalpalayarak yanına gittin ve ellerini eline alıp evirip çevirerek yaralarını kontrol ettin. Kotunun paçasında kurumuş kan lekesi vardı. Acaba Flynn’in mi, yoksa öbür çocuğun kanı mı diye merak ettim. “Ah, Flynn. Ne oldu? Sana ne dediler?” Flynn omuz silkince nereden geldiği belli olmayan bir öfke duydum ona karşı. Kaşlarını çatmıştın ve gözlerini kısımandan başının ağrıdığını anlayabiliyordum. Şu anda aslında, üst katta, yatakta, kendini güvende hissederek dinleniyor olmalıydın. Bütün dikkatini sadece iyileşmeye veriyor olmalıydın; neredeyse koca adam sayılacak birinin öfke nöbetleri yüzünden endişelenmiyor olman gerekirdi.

“Bir şey demediler.”

“Birileri bir şey demiş olmalı. Kimdi?”

“Hayır, önemi yok. Sadece... Benim... Aptal bir telefon tartışmasıydı.”

“Ne telefonu?”

“Ryan, müzik indirmek için kullandığım uygulamanın boktan olduğunu söyledi ve ben de...”

“Sen de ona bir uygulama için mi vurdun?” diye söze karıştım. Duyduğum öfkenin sesime yansıdığını fark edebiliyordum.

“O çocuk hep Flynn’i sinirlendirecek bir şey yapar,” diye araya girdin ve oğlunu hemen savundun. “Kazadan önce bile...”

Düşüncelerimi ve duygularımı içimde tutmakta zorlanıyordum. Doğru şeyi yapmakla ilgili bir savaş veriyordum. Gerçek bir baba gibi mi davranmalıyım? Ayağımı yere mi vurmalıydım? Onu tehdit mi etmeliydim? Peki neyle? Ev hapsi cezası mı vermeliydim? Yoksa dış kapının dış mandalı gibi davranıp sorunları kendi aranızda çözmeniz için sizi yalnız mı bırakmalıydım? Beni bulmak için onca yol gelmiştiniz... Ne için? Evin alışverişini ve temizliğini yapayım diye mi?

“Yeter,” dedim alçak ama sert bir ses tonuyla. İkiniz de şaşkın şaşkın bana baktınız. “Yeter,” diye tekrar ettim Flynn’e bakıp. Tam bir Alfa erkeği gibi omuzlarını dikleştirdi. Kurtların, gorillerin, aslanların, kaplanların, tüm oğul ve babaların yüzyıllardır ettiği o dansa başlamış olduk böylece: Hükmetme ve boyun eğme gösterisi. Ona doğru bir adım attım.

“Annenin dinlenmesine, kafasını dinlemesine izin vermen gerek, Flynn. Şimdi neden odana gitmiyorsun? Biraz müzik dinle, boyama yap, resim çiz... Ama odana git ve sorunlarını çözmeye çalış. Hemen.”

“Bana ne yapacağımı söyleme.”

“Sana ne yapacağını söylemiyorum. Sadece annenin dinlenmesine müsaade etmeni söylüyorum.” Omuzları düştü, başını aşağı eğdi ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Ertesi sabah Flynn mutfığa geldiğinde ben doktorla telefonda konuşuyordum.

“Evet, lütfen, mümkünse bugün.” Fincanı kaldırıp ona gösterdim ve o da başıyla onaylayınca su ısıtıcısını açtım. Poşet çayları ararken yanlış dolaba baktım. Flynn bana, üzerinde ‘Çay’ yazan seramik kavanozu uzattı. Hafif bir gülümseme; küçük bir teşekkür. “Adım... Dev? Şey, Devon King.” Bunu söylerken Flynn’e yakalanmışım gibi gözlerimi ondan kaçırdım: Sahtekârdım ya ben. “Doğum tarihi?” Telefondaki sekreterin sorusunu tekrarladım. Flynn mutfak çekmecesini açtı ve geçen gün Rose’un gösterdiği kayıp şahıs formlarından birini uzattı bana. Orada yazan bilgilere göz atıp doğum tarihimizi söyledim. “2 Mart 1975.” Sıcak suyu fincanlara doldurdum ve öğleden sonrası için önerilen randevuyu kabul ettim.

“Teşekkür ederim,” dedim Flynn’e bakıp telefonu kapatırken, bu arada fincanlarımıza süt ekledim. “Elin nasıl?” diye sordum, yüzüne bakmak yerine çay fincanımı karıştırmaya odaklanarak. Arkamda kâselere mısır gevreği koymakla meşguldü. Ona sütü uzattım. Sütü benden alırken yumruğunun boğumlarının şişmiş olduğunu ve orta parmağının çizildiğini fark ettim. Eline baktığımı görünce arkasını döndü.

“Dışarı çıkmamam gerektiğini biliyordum,” dedi sessizce, adeta mırıldanarak. “Bana, zaten bilmediğim yeni bir şey söyleyebileceğini sanmıyorum.”

“Peki.” Sessizce çaylarımızı yudumladık. “Öğleden sonra benimle gelebilir misin?”

“Nereye, doktora mı?”

“Evet. Cumaları boş dersin oluyor mu?”

“Şey, evet ama benim gelmem biraz... Tuhaf olmaz mı?”
Saçını suratının sol tarafına savurdu.

“Gelirsen, hatırlamadığım detaylar konusunda yardımcı olabilirsin diye düşündüm. Mel çok yorgun ve pazartesi günkü ameliyata kadar dinlenmesi gerekiyor. Galiba bütün gün evde kalıp romantik komedi filmleri izleyecek.”

Rose, kimlik kartını okul ceketine takmaya uğraşarak mutfaka girdi. Kafasını kaldırıp bize baktıktan sonra Flynn’e dönüp yüzünü buruşturdu.

“Tebrik ederim, salak. Dün geceki davranışların çok yardımcı oldu.” Flynn orta parmağını kaldırdı. “Bu senin galiba?”

“Çok komik.” Abisinin yanına yürüdü ve parmağını sert ama dikkatli bir şekilde tutup tıpkı dün gece senin yaptığın gibi çevirerek inceledi. “Çok kötü görünmüyor. Karşıdakini dağıtmamışsın demek ki?” Flynn kafasını iki yana salladı ve sonra Rose’dan özür diledi. Rose alt dudağını ısırarak omuz silkti. “Kiminle kavgı ettin?”

“Ryan.”

“Aman ne güzel. Kız kardeşiyle Fransızca dersimiz ortak, bugün onu görmek çok hoş olacak.” Meyve tabağından kararmış, benekli bir muz aldı ve çöp kutusunun pedalına basıp muzı soyarak kabuğu açık kapaktan içeri attı. Çantasını sırtına attıktan sonra yanımdan geçerken duraksadı ve parmak uçlarında hafifçe yükselerek yanağımdan öptü.

“Görüşürüz,” diye seslendi arkasından kapıyı çekerek.

“Tamam, seninle geleceğim,” dedi Flynn. “Ama yanağından öpmemi bekleme,” diye ekledi. Sırıtarak mısır gevreği kâsesini aldı ve omzuyla omzumu hafifçe dürterek mutfaktan çıktı.

Flynn

Doktorun muayenehanesinde bilgi formunu doldurmasını seyretebilmek garipti. Kafasını kaldırdı ve bana ikinci adı olan ‘Sebastian’ı doğru yazıp yazmadığını sorup adresi de kontrol etmemi istedi. İnsanların kanıksadığı küçük şeyler onun için uğraş vermesi gereken zorluklardı. Detayları tekrar gözden geçirirken suratındaki ifade, Rose’un bulduğu kayıp şahıs raporlarını incelerken annemin yüzünün aldığı ifadeyi andırıyordu.

Yerimize oturup sessizce bekledik. Onu kendi haline bırakmak, benimle havadan sudan sohbet etmek zorunda hissetmemesini sağlamak için kulaklıklarımı taktım. Ama aslında müzik dinlemiyordum... İyi ki de dinlemiyormuşum çünkü adını seslendiklerinde o öylece oturmaya devam etti. Kulaklığın tekini çıkardım ve dirseğimle onu hafifçe dürttüm. Ekranda kendi isminin yazdığını görünce irkildi: *Devon King-2 No.lu Muayenehane.*

Doktor Grey’in karşısına oturduk. Hani bazen çizgi film karakterlerinin ya da süper kahramanların isimleri kendilerine benzer ya – mesela The Flash ya da Dr. Doom gibi? İşte bu doktorun adı da görünüşüyle çok uyumluydu. Doktor Grey. O da epey... Gri görünüyordu. Soluk tenliydi ve... Rose kendi

danışmanı için hangi kelimeyi kullanmıştı? Yavan. Evet, yavan. Buharla temizlenmeye ihtiyacı vardı sanki. Nefesi kahve kokuyordu ve burun kıllarını alıp sırtına da temiz bir gömlek geçirmeliydi.

“Pekâlâ, Devon... Senin için ne yapabilirim?” Tom’a bakıp kaşlarını kaldırdım ve ailece yaşadığımız onca şeyi doktora nasıl açıklayacağını merakla bekledim.

“Biraz uzun bir hikâye,” diye söze girdi Tom.

“Bu görüşmeler beş dakikalık süreyle sınırlı; belki de sadece önemli noktalara değinmelisiniz.”

Başımı iki yana salladım. Onun adına kendimi kötü hissetmişim – Tom adına yani. Yaşadıklarının onun için anlamı büyüktü. Bunca zaman sonra kim olduğunu daha yeni öğrenmişti ve şimdi sadece önemli noktalara mı değinecekti? Tanrım, yetişkinler bazen tam anlamıyla hıyar olabiliyorlardı.

“Peki. Son on bir seneyi amneziyle geçirdim. Yakın bir zamana kadar adımları bile bilmiyordum.”

Grey gözlerini kırıştırdı; ona beş dakikalık süre uyarısını yaptığı için pişman olduğunu görebiliyordum.

“Tam bir teşhis olmadan amnezi kullanman doğru değil.”
Hıyar.

“Olabilir... Peki, on bir sene öncesine dair hiçbir şey hatırlamayan birine siz ne teşhis koyardınız?” Güzel cevap. Doktor Grey arkasına yaslandı ve sanki biri akşam yemeği menüsünde ne olduğunu söylemiş gibi ellerini ovuşturdu.

“Ve şimdi hafızanız geri mi geldi?”

“Hayır, yani evet. Ufak tefek şeyler hatırlıyorum. Bazen bazı görüntüler canlanıyor gözümde ama rüya mı, yoksa hatıra mı olduklarını bilmiyorum. Ailem...” Bu kelimeyi aktörlerin ‘Oscar ödülü’ demeleri gibi söylemişti. “Ailem beni buldu. Kay-

bolmadan önce kim olduğumla ilgili boşlukları doldurmama yardımcı oluyorlar.”

“Anlıyorum.” Doktor Grey öne eğildi ve bilgisayarında bir şeyler yazdı. “Ve bu da sizin...”

“Oğlum.”

“Kaybolmadan önce babanla ilgili neler hatırlıyorsun? Evden kaçmasına sebep olabilecek herhangi bir olay geliyor mu aklına?”

“Bir kaza geçirdik,” dedim ve yüzümdeki yarayı göstermek için yanağımı ona çevirdim. “Kazadan sonra babam çok değişmişti.”

“Ne kazası?”

“Araba kazası.”

“Baban kafasına darbe aldı mı?”

“Hayır, sadece ben yaralandım. Emniyet kemerim takılı değildi.”

Pekâlâ, Tom’a kazayla ilgili daha fazla şey anlatmış olmamız gerektiğini biliyordum. Açıkçası, kaza hakkında konuşmayı sevmiyorum. İnsanlar benimle tanıştıklarında hep kazadan bahsetmek istiyorlar zaten. Tanıştığım her yeni öğretmen, Rose’un her arkadaşı... Herkes kafalarında aynı soruyla bakıyor yüzüme... Tanrım, sokakta yabancı insanların bile gözlerinden okuyabiliyorum: “Bu zavallı çocuğa ne oldu acaba?” Dediğim gibi, kaza hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum.

“Arabayı kim kullanıyordu?”

“Ben,” dedi Tom, bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirerek. Bu duruşu, ona ne kadar benzediğimi fark etmemi sağlayan ilk şeydi.

“Kazayı hatırlıyor musun, Devon?”

“Tom. Benim adım Tom. Devon olduğum zamanları hatırlamıyorum; en azından şimdilik. Hayır, kazayla ilgili bir şey de hatırlamıyorum. Ama içerde bir yerde olmalı...” Tahtaya vuruyormuş gibi yumruğunu hafifçe kafasına vurdu.

“Neden öyle düşünüyorsun?”

“Çünkü üzerinde bir gülün büyüdüğü bir ağaç heykeli yaptım.”

“Gül mü?”

“Kız kardeşimin adı Rose.”

“Ve çarptığım ağaçla ilgili kâbuslar gördüm.”

“Hımmm. Başka semptomlar var mı?”

Tom geçirdiği panik atakları anlattı.

“Pekâlâ. Şimdilik kaygı bozukluğuyla nasıl başa çıkabileceğini anlatan birkaç broşürün çıktısını alıp sana verebilirim. Sorun devam ederse antidepresanlara başvururuz.” Tom başıyla onayladı. “Fakat bu arada, seni bir psikiyatriste sevk etmem gerektiğini düşünüyorum.”

Alaycı bir homurtu çıkardım. Elimde değildi. Zıvanadan çıkmış ailemizde psikiyatriste gitmeyen bir ben kalmıştım.

“Bize grup üyeliği vermeliler,” diye mırıldandım.

“Efendim?” dedi Doktor Grey kahvesinden bir yudum alarak.

“Hiç,” dedim.

Eve geri döndüğümüzde kendimi pek iyi hissetmiyordum. Kapıdan kafamı uzatıp annemin odasına baktım. Televizyondaki filmde klişe aşk sözcükleri yankılanıyordu. Ama annem uyuyakalmıştı. Televizyonu kapadıktan sonra bir süre durup onu seyrettim. Sanki küçülmüş gibi görünüyordu. Ve işte ancak o zaman annemin hasta olduğunu idrak ettim. Tamam, doktorların söylediklerini, annemin yaşadığı tuhaf semptomları biliyordum ama ilk kez şimdi hasta olduğunu gerçekten görebiliyordum. Ten rengi olması gerektiği gibi değildi; yüzünde hafif bir grilik vardı ve dudakları solgundu. Battaniyeyi üzerine çektiğimde ve Tom’un gömleğinin yakasından çıkan omuzlarını gördüğümde, kilo vermiş olduğu ilk kez dikkatimi çekti... O benim annemdi. Eğilip biraz daha yaklaştım. Horlaması geçmişti ve sessizce bir

şarkı söylüyordu. Şeker, bal ve tatlı bir kız olmakla ilgili bir şeylerdi. Rüyasında güzel şeyler gördüğünü düşünüp gülümsedim.

İnsanın annesini kaybedecek olduğunu bilmesi, sinsice yaklaşan ve hiç beklemediği anda onu sırtından bıçaklayan bir duyguydu. Tost makinesine ekmek koyarken ya da çamaşır sepetinde çoraplarınızı ararken kafanıza bir sürü anı hücum ediveriyordu. Mesela, hasta olduğumda bana hep çizgi roman aldığını ya da uyumadan önce pekmezli çay içirdiğini hatırlıyordum... Bir keresinde bu yüzden okulda kavgaya karışmıştım. Öğretmen kendimizi güvende hissettiren şeylerden bir örnek vermemizi istediğinde annemin yaptığı çaydan bahsetmiştim. Adını şimdi hatırlamadığım pis gevezenin teki bana ucube olduğumu söylemiş ve ana kuzusu demişti. Sanırım ailesi olaydan kısa bir süre sonra onu başka okula aldı. Çocuğun mor gözü, bugüne kadarki eserlerim arasında en iyisiydi. Sanırım o sırada dokuz yaşındaydım. Küçüklüğüme dair başka anılar da vardı. Mesela ben hastanedeysen başucumda uykulu uykulu beklemesi... Evden çıkmadan önce her defasında saçlarımı eliyle geriye atıp kaşımdan öpmesi... Ben okul toplantılarında ayağa kalkıp yaptığım aptal bir yaprak resmi hakkında konuşurken, okulun konferans salonunda değil de, Tate Galerisi'nde filan konuşuyormuşum gibi gururla gülümsemesi.

Saçlarını okşadım ve onu kaşımdan öperken boğazıma takılan hıçkırığı yutkunmaya çalıştım. Böyle hissetmeye dayanamıyordum. Normalde işler ters gittiğinde ailece bir şeyleri yoluna koymayı başarırdık ama bu seferki durumu ben de düzeltemeyecektim. Omuzlarımın gerginlikten ağrıdığını, midemin yandığını hissediyordum. Şu an herkesin en son ihtiyacı olan şeyin benim herhangi bir kavgaya karışmam olduğunu biliyordum ama böyle hissedince başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Yatak odamın kapısını çarpmamak için kendimi zor tuttum. Oysa tüm ben-

liğimle onu menteşelerinden söküp atmak istiyordum. Yatağı birkaç kez yumruklamak bile, gözyaşlarımın yanaklarımdan akmasını engellememe yardımcı olmadı. Dünyaya duyduğum öfke yüzünden burnumdan soluyarak odanın içinde deli gibi dönüp durdum.

O sırada odamın kapısı çalındı ve bir şey söylememe fırsat kalmadan Tom içeri girdi. Nasıl görüldüğümü tahmin edebiliyorum; zırlı zırlı ağlayıp ayaklarını yere vuran bir çocuk; sinir krizi geçiren bir ergen gibi görünüyor olmalıydım. Ama Tom bir şey söylemedi. Sadece yatağa oturdu ve çantasından bir telle pense çıkardı. Elindeki teli kesip biçmeye başladı, bense yumruklarımı sıkıp açmaya. Bu, hissettiğim gerilimi azaltmak için bir süre önce Shane'in önerdiği bir teknikti. Yumruğunu sık, aç. Tom çantasını karıştırıp bir eskiz defteriyle bir kutu kara kalem çıkardı. Ne yapmaya çalıştığını anlıyordum ama resim çizecek kadar sakin değildim. Küçük odamın içinde bir aşağı bir yukarı yürürken yumruklarımı sıkıp açmaya devam ettim. Bir yandan da Tom'un ellerine bakıyordum; çizdiği şey bir portreye benziyordu. Ama bence alnını fazla geniş tutmuştu. Hâlâ çok hızlı nefes alıyordum ve nabzımın zonk zonk attığını hissedebiliyordum. Sonunda, portrenin alnının fazla geniş olmasından o kadar rahatsız oldum ki sesimi çıkarmaya karar verdim.

"Alnı çok geniş," dedim ve eskiz defterini alıp, onun yaptığı portrenin kabataslak bir kopyasını yaptım ama alnının boyutunu küçülttüm. Tom sadece, "Hımmm," dedi ve suratın boyutlarını değiştirdi.

"Elimde bir fotoğraf yoksa ya da aynaya bakmıyorsam portrelerin boyutlarını doğru yansıtmayı pek beceremem. Ama annenin portresini yapabiliyorum." Gülümsedi, eşyalarını aldı ve portreyi sekiz yaşımdan beri aynı yerde duran lava lambasına yaslayarak odadan çıktı. Hava kararmaya başlamıştı. Perdeleri

kapamak için pencereye gittim ama o sırada camdaki yansımamı gördüm ve içimden cama bir şeyler fırlatmak için dayanılmaz bir istek duydum. Sonra, düşünmeden elime eskiz defterini alıp çizmeye başladım. Çizgilerim net değildi, sınırdan ellerim hafifçe titriyordu. İlk sayfayı yırtıp attım çünkü çok kötü olmuştu ve tekrar çizmeye başladım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Sayfalarca çizdim. Gözlerimin altını gölgelendirdim, çenemin hatlarını belirginleştirdim, yanağımdaki yaranın pürüzlü kenarlarını ve kapağı hep hafif düşük görünen tek gözümü çizdim. Gerindim ve kafamı sağa sola esneterek boynumda birikmiş gerilimi hafiflettim. Sonra kendimi daha önce hiç yapmadığım gibi incelemeye devam ettim. Camdaki yansımam o kadar belirgin değildi. Bu yüzden perdeleri kapatıp başucu lambamı açtım ve tıraş olmak için kullandığım aynayı elime aldım. Bağdaş kurdum, kalemlerimi değiştirdim ve artık daha net görünen yüz hatlarıma bakarak tekrar çizmeye başladım. Bir an, gülümsediğimde yanağımda beliren gamzeyi Kate'in nasıl öptüğü aklıma geldi ve gülümsedim. Bu yüzden çabucak, suratımın gülümseyen halini çiziktirdim. Aynadan kendime gülümsemek garip bir duyguydu ama en azından vasatın üzerinde bir sanatçı olmak istiyorsam, tekniğimi geliştirmem gerekiyordu. Resim öğretmenim böyle söylemişti. Kalemın kâğıda sürtünme sesine ve kalbimin düzenli atışlarına kendimi tamamen kaptırmıştım.

Odamın kapısı açıldı. Annem, elinde salamlı ve sebzeli sandviçlerle dolu bir tabak, bir paket pastırmalı cips ve kolayla kapıda dikiliyordu. Onları başucu sehpaıma bırakıp yanıma oturdu. Daha önce yaptığım eskizleri alıp tek tek bakarak bana uzattı. Suratım çirkin, dudaklarım incecik bir çizgiden ibaretti. Kalemı fazla bastırdığım yerler kalın ve koyu renkti. Gözlerimin üstündeki kırış kırış kaşlarımsa çatılmışlardı. Annem sırtını duvara yasladı ve ben defterin sayfalarını en başa doğru çevirir-

ken eskizlere baktı. İlk iki eskizde, suratım öfkeden buruşmuş, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Parmağımı yaladım, bir sonraki sayfayı çevirdim. Bu seferkinde yüz hatlarım hafifçe rahatlamış görünüyordu ve çizgiler daha doğruydı. Bir sonrakindeyse kaslarım tamamen gevşemişti ama alnım büyük bir konsantrasyonla kırışmıştı. Yüz ifadem bir sonraki eskizde yine farklıydı. Bu kez tehditkâr görünmüyordum, yüzümde sakinlik vardı; kendimi yeni bir açıdan görmeye çalışıyormuşum gibi başım hafifçe sağa eğikti. Sonra bir de gerzek gibi gülümsediklerim vardı. Suratımın yarısının güzel göründüğünü fark ettim. Diğer yarısını elimle kapadım ve aynayı alıp sayfanın üzerine koydum. Böylece çirkin tarafımın görünmediği tam bir portre yakalamış oldum. Annem arkamda sayfaları karıştırıyordu. Duraksadı. Elini elimin üzerine getirdi ve aynayı çekip uzaklaştırdı. İlk eskizi alıp sonuncusunun üzerine koydu.

“Kötü görünmene sebep olan şey yüzündeki yara değil, Flynn.” Eskize bir kez daha baktım ve gördüğüm şeyi hiç beğenmedim.

Jo’nun evine gidip kapıyı çaldım ve bekledim. Jo karşısında beni görünce şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

“Merhaba. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Shane’e ulaşmaya çalışıyordum. Mesajlarıma cevap vermedi. Acaba telefonu mu bozuldu diye merak ettim?”

“Evet. Aslında şey... Telefonu kot pantolonunun cebindeymiş ve ben de onu makineye atmıştım.” Yüzünde hem mahcup, hem de yaramaz kız çocuklarını andıran bir ifade vardı. “Şu anda üst katta. İçeri gel...” Ön kapıyı ardına kadar açtı. İçeri girdiğimde evin bu kez farklı koktuğu dikkatimi çekti. Fajita yendikten sonra tabaklar bütün gece mutfak tezgâhında bırakılmış gibi bir kokuydu bu. Bence güzeldi; oda spreyi kokusuna her zaman tercih ederdim.

“Shane! Flynn geldi!” Jo da farklı görünüyordu. Bilemiyorum, sanki daha rahattı. Saçları her zamanki gibi mükemmel değildi mesela. “Annen nasıl? Kahve içer misin?”

“Annem iyi. Yorgun. Yarın büyük ameliyat için hastaneye gidecek. Evet, içirim, lütfen.” İçinden binlerce kapsüllü şey çıkan metal makinenin kutusunu çevirip açtı.

“Pekâlâ, kapuçinomuz var, latte var, karamelli latte ve macchiato. Ne istersin?”

“Şey-”

“Sıcak çikolata da var? Veya moka?”

“Sade bir kahve yeterli olur. Teşekkür ederim.”

“Amerikano. Tabii. Ameliyat öncesi kendini nasıl hissediyor?”

“Tedirgin sanırım.”

“Normaldir... Peki, sen ve kardeşin nasılsınız? Tom’la nasıl gidiyor? Herhalde sizin için biraz tuhaf bir durum olmalı.” Oradan oraya koşturup dolaplardan fincan, şeker ve bisküvi çıkarırken huzursuzca onu seyrettim. “Kate nasıl peki? Çok güzel bir kız, değil mi?”

“Evet, Kate iyi. Bu hafta bir aile ziyaretine gittiler.” Ensemi kaşıdım ve biri ne zaman Kate’in ne kadar güzel olduğundan bahsetse yüzüme yerleşen o aptal gülümsemeyi yok etmeye çalıştım.

“Selam.” Shane ıslak saçları ve duş jeli kokusuyla mutfağa girdi. Jo ona bakıp tuhaf tuhaf gülümsedikten sonra makineden kahve fincanını aldı ve Shane için bir kapsül daha yerleştirdi. “Her şey yolunda mı?” diye sordu Shane.

“Evet, yani sanırım... Sadece senden bir konuda yardım isteyecektim.”

“Pekâlâ...”

Jo kahvelerimizi önümüze bıraktı ve yukarı çıkıp kıyafetlerini toplaması gerektiği konusunda bir bahane uydurdu.

“Kavga etmeye bir son vermem gerek.” Shane bir kahkaha attı, sonra kahvesinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

“Of, karamelli.” Kahveyi zehirliymiş gibi itip kendinden uzaklaştırdı. “Kavga etmenin kötü olduğu gibi garip bir fikre kapılmanın sebebi ne?” Bana bakıp sıırıttı. Aşağılayıcı bir sıırıttı değil, sadece biraz alaycıydı. Diğer ‘danışmanlarımdan’ biri, benim gibi çocuklarla çalışırken alaycı olmanın ‘yanlış bir mesaj verme’ riski taşıdığını söylemişti. O zamanlar bunun tam bir saçmalık olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

“Kendimi iyice bir gözlemledim. Bir de annemin durumu falan... Şu an benim sorunlarımla ilgilenecek durumda değil. Hem kabul edelim, tedavisi çok uzun sürebilir. Değişmem gerektiğini biliyorum. Bunu nereden bildiğimi sorma, sadece biliyorum. Kendimi kaybettiğimde sanki etrafımı bir sis perdesi sarıyor ve bunu nasıl engelleyeceğimi bilemiyorum.”

“Öfkeni kontrol etme yöntemleri hakkında daha önce konuşmuştuk...”

“Evet ama gerçekten denediğimi söyleyemem.” Kaşlarını kaldırdı, beni kınıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Yani denedim ama çok da *deneyemedim*. Anlatabiliyor muyum?”

“Peki. Hangi yöntemleri kullandın?”

“Hımmm. Ona kadar saymayı denedim.”

“Ve?”

“Ne bileyim, çok hızlı saydım.”

“Peki. Yumruklarını sıkıp açmayı denedin mi?”

“Evet, o biraz iş yaradı sanki.”

“Balonları denedin mi?”

“Durmadan balon şişirip uçuracağımı sanmıyorum. O kadar gerzek değilim dostum.”

“Sana neyin iyi geldiğini keşfetmelisin. Seni nelerin etkilediğini anlamak için günlük tutmaya ne dersin? Kaç saat

uyuduğunu, ne yediğini, hangi durumlara nasıl tepki verdiğini yazabilirsin.”

“Evet. Normal biri olmak üzerine biraz çalışmam gerek.”

“Neden normal olmak isteyesin ki? Normallik sıkıcıdır. Şimdiki halinden daha iyi olmayı amaçlayarak başlamaya ne dersin?”

Eve geri döndüğümde Tom ve annem salonda sessizce konuşuyorlardı. Merdivenin yanında küçük bir valiz vardı – yarın hastaneye götürülmek üzere toplanmıştı belli ki. Rose merdivenlerin tepesinde oturuyordu. Parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı işaret etti.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet... İyi olacağım. Bunun için gerçekten çaba göstereceğim, Rose.”

“Güzel. Sana ihtiyacım var. Biliyorsun, ben de bocalıyorum.”

Küçükken yaptığımız gibi birbirimize yaslandık.

“Yine kendine zarar vermeye başladın mı?”

“Hayır. Ama istedim.”

“Bu iyi o zaman. Yani istemiş olman ama yapmaman... Neden fısıldıyoruz?”

“Dinle...”

Annemin sesini duydum. Sakin ve rahatlamış gibi konuşuyordu.

“Rose üç yaşındayken bir haftalığına Borth’a gidebilmek için para biriktirmiştım. Hava çoğunlukla berbattı. Çocuklara çizmelerini giydirmiştım ve yürüyüşe çıkmıştık, Rose’un çizmeleri pembeydi, üzerinde küçük çiçekler vardı. Hava beklenmedik bir şekilde değişmiş ve güneş açmıştı sonra. Biz de birkaç saatimizi deniz kenarında geçirdik... Rose pembe paçalı iç çamaşırına ve eteklerinde beyaz dantel olan tişörtüne kadar soyundu. Dalgaların

üstünden zıplarken tişörtü sırlıslıkla olmuştı. Flynn o zamanlar izciliğe merak salmıştı. Kumsaldaki taşları üst üste diziyor, ateş yakmak için dal parçaları ve eski püskü ipler topluyordu. Rose'un denize düşerken attığı kahkahaları hatırlıyorum. Öyle şımarıkça, öyle gırtlaktan sesler çıkararak gülerdi ki... Kafamı kaldırıp Flynn'e bakmıştım. Flynn bir balıkçı ağı parçasından ve tahta bir çubuktan bayrak yapmış, gülererek bize sallıyordu. Sen gittiğinden beri kendimi ilk kez mutlu hissediyordum. Ama o zaman bile, hep arkamda olduğunu, kollarımı belime dolayıp benimle beraber harika çocuklarımızı seyrettiğini hayal etmiştim... Onlar, bu dünyada birlikte yaptığımız en güzel şeylerdi."

"Yanınızda olmadığım için üzgünüm."

"Aslında bir anlamda yanımızdaydın, en azından bana göre... Korkuyorum, Tom."

"Biliyorum."

"Ya ameliyatta işler yolunda gitmezse? Ya bir daha çocuklarımızı hiç göremez, onlarla denizin tadını çıkaramazsam?"

"İyi olacaksın." Tom'un sesi, suratını annemin saçlarına gömmüş gibi boğuk geliyordu. "İyi olacaksın," dedi tekrar.

Rose ve ben birbirimize baktık.

"Ya iyi olamazsa?" diye sordu Rose gözleri dolarak.

"O zaman bizim iyi olmamız gerekecek. Yoksa annemin bizim için yaptığı her şey boşa gitmiş olur."

Rose

19 Ekim

Henüz sabah olmadığını biliyordum ama yine de perdeleri açtım. Gökyüzü kapalıydı, yağmur serpiştiriyordu. Bunun yağmuru tarif etmek için berbat bir kelime olduğunu düşünmüşümdür hep. Tamam, *Bake Off* programında filan kullandığınızda kulağa hoş ve havalı geliyor. Kekin üzerine limon serpiştirmek – yapışkan, leziz bir kaplama. Ya da sosu salatanın üzerine serpiştirmek. O anda salata bile daha başka bir şeye dönüşüyor. Ama üzerimize yağmur serpiştiriyorsa? Kendimizi sadece ıslak hissederez ve üşürüz. Bunda hoş olan hiçbir taraf yok.

Annem bugün hastaneye yatıyor.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve vücudumdaki gerilimi hafifletmek için avuçlarımı açarak öne doğru eğildim. Birkaç dakika sonra parmağımı yara izlerimde gezdirdim. Üzerlerine sertçe bastırmaya başladım. Kulağa aptalca gelebilir ama bunu yaparken tenimi yeniden kesiyormuşum gibi rahatlıyorum. Yara izleri artık gümüş rengi, incecik çizgilere dönüştü. Güzel görünüyorlar. Neredeyse dövme gibi. Bu aralar onları böyle görmeye başladım: Dövme. Kendimi toplumdan daha az

dışlanmış biri gibi hissetmemi sağlıyor. Sonuçta bir sürü insanın kurtulmak istediği dövmeleeri var, değil mi? Arkadaşlarla içkinin fazla kaçırıldığı gecelerde yapılan dövmeleeri, çoktan ayrıldığınız eski sevgililerinizin isimlerinin dövmeleeri... İşte bunlar da benim küçük hatalarımdı; yaşarken keyif aldığım ama artık bir son vermem gereken aşk hikâyelerim... Hâlâ canımın çekmediğini söylemeye çalışmıyorum. Elbette canım çekiyor. Orta yaşı geçmiş kadınların canı nasıl... 2000'lerde nereye gidiyordu insanlar? Yine Magaluf'a ya da İbiza'ya gitmek istiyorsa... Her neyse, eminim süpermarkette çocuklarını sürüklerken, bir yandan da arkadaşlarıyla son bir kez tatile çıkıp sarhoş olmak ya da çok eskiden yitirdikleri biriyle son bir aşk macerası yaşamak istiyorlardır içten içe.

Bugün onu sonsuza dek kaybedebilirim. Biliyorum yapmamam gerekirdi ama kendimi tutamadım. Google'da beyin tümörlerini ve tümörleeri alınırken neler olduğunu araştırdım. Ters gitmesi olası şeyler, daha doğrusu ameliyatın muhtemel sonuçları sayısız sorun getirebiliyordu beraberinde. Beyninde kullanacakları boya bile ışığa hassasiyet geliştirmesine, karaciğer yetmezliğine, kan basıncının yükselmesine sebep olabiliirdi. Üstelik tüm bunlar daha ameliyat olmadan yaşanan şeylerdi. Saatin karanlıkta parlayan kollarına baktım. Beş buçuktu. Her zaman yaptığım gibi annemin odasına gitmek ve yatakta yanına sokulmak istedim ama yapamadım çünkü Tom oradaydı. Aşağıdan birtakım tıkırtılar geldiğini duydum. Su ısıtıcısı musluktan doldurulurken su borularından şırl şırl sesler geliyordu. Isıtıcının düğmesine basılınca suyu kaynatma görevine girişen motorun homurtusu duyuldu. Saçımı topladım ve odama bakıp keşke bu kadar dağınık biri olmasaydım diye düşünerek iç geçirdim. Kapalı kapıların yanından sessizce ilerleyip banyoya girdim ve dişlerimi fırçalarken duvarın öbür tarafında annemin

yumuşacık horultusunu dinledim. Yatak odasının kapısı aralıktı. Alt kattaki tıkırtıların sorumlusunun Tom olması gerektiğini anlayarak kapıyı yavaşça ittim. Onu uyandırmak istemiyordum ama hastaneye gitmesini de istemiyordum. Onu son kez böyle uyurken görüyor olabileceğimi, bunun gidip ona sokulmak için son şansım olabileceğini düşündüm ve mideme sancılar girdi. Yorganın üzerine tırmandım, altına girdiğimde yatak hafifçe sallandı. Yorganın biraz Tom gibi kokması tuhaftı ama çok kötü de sayılmazdı çünkü kolumu annemin zayıf beline sardığımda yine sadece ona dair kokular sardı beni.

Biyoloji dersinde bebeğin, annenin amniyotik sıvısının kokusunu doğduktan sonra birkaç gün içinde tanımaya başladığını okumuştuk. Annelerinin kokusunu bir yabancıнын kokusundan ayırt edebiliyorlardı. İlk önce bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama sonra bir daha düşünmüş ve anlamıştım. Evet, gözlerim bağlı olsa annemin kokusunu başka bir kadının kokusundan ayırt edebilirdim. Gözlerimi kapadım ve annemin kokusunu aklıma iyice kazımaya çalıştım çünkü ona bir şey olursa, fotoğraflarına ve videolardaki görüntülerine bakabilecektim ama kokusunu alamayacaktım.

Çok tuhaf... Eskiden babamın nasıl koktuğunu merak eder dururdum, şimdi her yerde babamın kokusu var ve ben annemin kokusunu kaybetmekten korkuyorum. Yatakta uzanırken hiç ses çıkarmadım. Gözlerimi kapayıp annemin horultusunu dinleyerek Tom'la ilk tanıştığım anı düşündüm. Onu öyle Flynn'e sarılmış halde gördüğümde, içimde bir öfke ve nefret kabardı. Bunca yıldır babamı bulmayı saplantı haline getirdiğim için şimdi böyle hissetmem tuhaftı aslında. Fakat Flynn'in dudaklarının, az önce dizini sıyırmış bir çocuk gibi büküldüğünü görünce çok sinirlendim, anlıyor musunuz? Bunca zaman hayatımızdan yok olduktan sonra şimdi ne hakla gelip Flynn'e sarılıyordu?

Abimin öfkелendiğini görmekten nefret ediyorum ama böyle çaresiz görmekten daha da çok nefret ediyorum... Fakat sonra, babam hafızasını nasıl kaybettiğini, bizi hiç hatırlamadığını anlattı. Peki ya annemden bahsetme şekli? O anki yüzünün ifadesi? Resmen filmlerdeki gibiydi, annemi ne kadar sevdiğini somut olarak görebiliyordunuz. Biliyorum, kulağa klişe gibi geliyor ama doğru.

“Ah, günaydın,” dedi Tom, elinde iki fincan çayla odaya girerek. Fincanlardan birini annemin başucundaki komodine bıraktı ve sonra kendi fincanını yatağın öbür tarafındaki komodine koydu. “İyi misin?” diye sordu bana, oturup yatağın sırtına yaslanarak. Kafamı hafifçe salladım. “Hayır, sanırım iyi değilsin.”

“Bugün hastaneye yattığında ne olacak?”

“Konuştuğumuz gibi. Ona sıvı bir boya verecekler ve birkaç saat sonra da ameliyata alacaklar.”

“Saçlarını tıraş edecekler mi?”

“Yalnızca birazını.”

“Yalnızca bir kısmı tıraş edilecekse tuhaf görünecek.”

“Ameliyattan sonra büyük olasılıkla kemoterapiye başlayacak. Yani...”

“Yani kel olacağım,” diye mırıldandı annem gerinerek. Hafifçe doğruldu ve beni kafamdan öptü. “Günaydın. Saat kaç?”

“Altıya çeyrek var. Başucundaki çay senin,” dedi Tom gülümseyerek.

“İçemem. Herhangi bir şey içmek ya da yemek yasak, unuttun mu?” Tom’un yüzü düştü. Sanki az önce bir fincan çay yapmamış da arabasıyla bir bebeğin üzerinden geçmişti.

“Üzgünüm,” diyerek yataktan kalktı.

“Sorun değil, Tom, gerçekten.” Annem ona bakıp kafasını salladı ve sırtıarak gözlerini devirdi. Tom başucundaki çay fin-

canını aldı. Bir an için sinir krizi geçirecekmiş gibi göründü ve sonra fincanı pencerenin kenarına koyup yatağa geri döndü. Fincana son bir kez şüpheyile baktıktan sonra yorganı üstüne çekti.

“Sen iyi misin?” diye sordu annem bana.

“Peki, sen?” dedim.

“Biraz korkuyorum.”

“Aynen.”

“İkide bir bu kelimeyi söylemek de ne oluyor?” dedi Tom.

“Aynen mi?” dedi annem, hafifçe gülerken. “Ergen dili. ‘Katılıyorum’ anlamına geliyor.”

“Herıld yani,” dedim.

“Herıld?” Tom kaşlarını kaldırdı ve bana bakıp gülümsedi. Bazen onu bana bakarken yakalıyordum. Öyle rahatsız edici bir şekilde değil. Ne bileyim, sanki bana bakıyor ve şaşkınlıkla karışık bir hoşnutluk duyuyor. Hani ‘ben çok harika biri olduğum için’ filan demek istemiyorum. Olur ya, uyandığınızda okula gideceğinizi zannedersiniz ama aslında o gün pazardır? İşte bana öyle bakıyor; o günün pazar olduğunu yeni hatırlamış gibi... Bilmem anlatabildim mi?

“Demek kel olacaksın? Kendine o tuhaf eşarplardan almayı düşünüyor musun yoksa sade bir imaj mı tercih edeceksin?” Kolumun üzerine yaslandım ve saçlarını tutup parmağıma doladım.

“Bilmiyorum... Belki peruklarla eğleniriz biraz.” Gülümsedi ama tam olarak yüzüne yayılan bir gülümseme değildi bu.

“Aslında kelliği gayet iyi kotarabilirsin, gözlerin çok güzel çünkü.”

“Gözlerimin hep uzaylılara benzediğini söyledin, Rose.”

“Evet ama güzel bir uzaylıya.” Saçlarımı okşadı.

“Belki de kızıl olmayı denemeliyim?”

“Hayır,” dedim hemen. “Hayır, hayır, hayır... Gerçek bir kızıl olmak için pek çok ritüeli gerçekleştirmen gerekiyor. Biz

kızılar, havuç statüsünü öyle kolay elde etmiyoruz. Yıllarca iğneleyici laflarla başa çıkmış olman gerek. Mesela: ‘Çabuk, yangın söndürücüyü getirin; kızın kafası yanıyor’ ya da ‘Canını sıkma, yaşlanınca beyazlayacak nasıl olsa’ veya ‘Kurabiye kutusuna geri dön, seni turunç kılıklı,’ gibi.”

“Kızıl ninja,” diye ekledi Tom.

“Kırmızı pancar... Bu listenin sonu gelmez.”

“Peki... Mor olsa?” diye sordu annem gülererek. Sonra saate baktı ve sanırım, yatakta tembelce sohbet etme lüksümüzün neredeyse sonuna geldiğimizi fark etti. Tom işaretleri görmezden gelerek çayından bir yudum aldı. Annem bu sabah kendini kontrol etmeye bile çalışmıyordu anlaşılan. İlk birkaç dizeyi tanımam biraz zaman aldı: Oldukça yavaş bir tempoydu ve pes bir notadan başlamıştı. Nefes alışımı dinlemek için bütün gece hiç uyumak istemediğini söyledi. Sonra Tom’a baktı ve derin bir rüyadayken gülümseyişini seyretmekten bahsetti. İşte o anda şarkıyı tanıdım. Bayağı eski bir filmdendi. *Armageddon*. Dünyayı, bir meteor tarafından yok edilmekten kurtarmak için bir grup insanı uzaya gönderiyorlardı... NASA’nın bu filmi eğitim amaçlı kullandığını biliyor muydunuz? Öğrencilerin filmi izlemesi ve filmdeki tüm hataları bir bir tespit etmeleri gerekiyormuş. Şu an NASA hakkında konuşarak kendimi oyalamaya çalışıyormuşum gibi görüldüğümü biliyorum ama annem bazen şarkı söylediğinde, o şarkıyı ondan bir an önce kurtulmak istiyormuş gibi söylediğini anlayabiliyordunuz. Bazen de sözleri gerçekten hissederek söyler. Flynn odaya girmiş, yatağın ayakucuna boylu boyunca uzanmıştı. Bacaklarını kıvrıdığı halde, kıllı koca ayakları yataktan dışarı sarkıyordu. Annem artık nakarata gelmişti ve bizi özleyeceği, burada olanları kaçıracağı için, bir daha asla gözlerini kapamamak, asla uyumamak istemekle ilgili sözleri söylerken ağlamaya başlamıştı. Şarkıyı bitirdikten sonra, “Özür

dilerim,” dedi ve odadan çıkıp kendini banyoya kapadı. Üçümüz bir süre olduğumuz yerde kalarak şarkının sözlerini düşünmeye devam ettik ve bizi asla özlemek zorunda kalmamasını umduk.

“Bir fikrim var,” dedi Tom boynunu esneterek. Flynn doğrulup bağdaş kurdu ve önüne düşen saçlarının arasından, ayağa fırlayan Tom’a baktı.

“Neymiş?” diye sordum. Tom odanın içinde gezinip dolapları, çekmeceleri açıp kapamaya başladı ve sonunda aradığını buldu. Aynanın önüne geçti, fişi prize taktı ve tıraş makinesinin düğmesine bastı. Kaşlarını kaldırıp seri bir hamleyle kafasındaki saçlara tam ortadan bir kesik attı. Flynn homurdanarak güldü ve başını iki yana salladı. İkimiz de Tom’un yerlere dökülen saçlarına bakakalmıştık. Hepsini kestikten sonra elini kısacık kalmış saç köklerinde gezdirdi.

“Güzel hamle. Ama senin için kolay; saçların zaten kısaydı.”

Tom, Flynn’e meydan okuyormuş gibi bakarak tıraş makinesini ona doğru kaldırdı. Flynn neredeyse geri geri sendeledi. Bense bir Tom’a, bir Flynn’e bakıyordum. Flynn’i seyrederken içim burkuldu. Saçlarının Flynn için ne anlama geldiğini bilmiyordu Tom bence. Flynn saçlarının arkasına saklanıyordu. Eskiden beri onları hep kendini korumak için bir kalkan gibi kullanmıştı. Saçlarını! yana savurduktan sonra bana baktı ve sonra tekrar Tom’a döndü.

“Hadi kes,” dedi saçlarını geri atarak.

“Flynn, bence...” Bunu yapmamasını, kötü bir fikir olduğunu söylemek istedim ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Tom da bir anda rahatsız olmuş gibiydi.

“Sadece şaka yapıyordum, evlat,” dedi gergince gülerek ve tıraş makinesini fişten çekip kablosunu sarmaya başladı.

“Ben şaka yapmıyorum. Hadi kes,” diye tekrar etti Flynn.

“Bence önce bir düşün,” dedim ama boşuna çabaladığımı biliyordum. Flynn kafasına bir şey koydu mu mutlaka yapar, bir karar verdiyse fikrini pek değiştirmezdi.

“Değişeceğimi söylemiştim, değil mi?”

“En azından Kate’i ara ve fikrini sor?” O an onu durdurabileceğini düşündüğüm tek bahane buydu.

“Neden arayayım? Sence Kate benimle tipim için mi beraber?”

“Eh, muhteşem kişiliğin için olmadığı kesin.” Alaycı alaycı sıırıttım. Ayağa kalktı ve gidip Tom’un yanında durarak aynaya baktı. Kafamı duvara, duştan akan su sesinin geldiği yere çevirdim ve sonra tekrar Flynn’e döndüm. Flynn aynada kendine baktı, eliyle saçlarını iyice geriye yaptırdı.

“Bence önce annene sormalıyız – sormalıyım.” Tom tedirgin olmuştu; bütün bu konuşmadan büyük bir pişmanlık duyuyor gibi görünüyordu.

“Neden? Sen babamsın, değil mi?” diye sordu Flynn saçlarını serbest bırakarak. Sonra annemin; makası, seloteybi ve doğum günü kartlarını sakladığı çekmeceyi açtı. “Değil mi?” diye tekrar etti Tom’un gözlerinin içine bakarak.

“Evet, öyleyim.”

“Güzel. Çünkü annem duştan çıkıp çıldırdığı zaman beni koruman gerekecek.” Bunu söyledikten sonra kâküllerini havaya kaldırdı ve makası aralarına daldırarak saçlarını kesti. Önce boğuluyormuşum gibi tuhaf bir ses çıkardım ve sonra gülmeye başladım. Saçlarının tutam tutam yere dökülmesini seyrederken kahkahalarım histerik boyutlara ulaştı. Tom tıraş makinesinin kordonunu bir kez daha çözdü ve Flynn’in başladığı işi bitirdi.

“Yuh,” dedi Flynn öne doğru bir adım atıp on beş dakika önce tıpkı Tom’un yaptığı gibi elini kafasında gezdirerek.

“Bu noktada ‘Yuh denmez’ demen gerekiyor,” dedim Tom’a bakıp alaycı bir gülümsemeyle.

“Hımmm. Peki. Yuh denmez.” Tom ellerini yanaklarına götürdü; bu haliyle bana *Çılgılık*’taki o karakteri hatırlattı. “Ama yuh yani,” diye ekledi.

“O kadar mı kötü?” diye sordu Flynn, arkasında Tom’la aynadaki yansımasına bakarak.

“Ne? Hayır! Sadece o kadar benziyoruz ki... İnanılmaz bir şey,” diyerek güldü Tom. Yataktan kalktım ve gidip yanlarında durdum; gerçekten de birbirlerine çok benziyorlardı. Evet, artık Flynn’in yarasını ya da kör gözünü saklamanın bir yolu yoktu ama açıkçası korktuğum kadar kötü de görünmüyordu. O sırada fark ettim ki ikisinin yanında farklı görünen kişi yine ben olmuştum. Yine. Evet, bunu yapacağım diye düşündüğümü hatırlamıyorum ya da okula gittiğimde ne olacağını, ne kadar aptal görüneceğimi hiç düşünmedim... Sadece makası elime aldım ve saçlarımı kesmeye başladım. Önce tepemin tam ortasından koca bir tutam kestim; tam olarak annemin de saçının kesileceği yerden.

“Rose, hayır!” Flynn makası elimden almak istedi ama artık çok geçti; kesmeye başladıktan sonra kendimi durduramadım. Tom tutam tutam yerlere dökülen kızıl saçlarıma bakarken kusacakmış gibi görünüyordu. Kendimi saçımı kesmeye o kadar kaptırmıştım ki duştaki suyun kapandığını neredeyse fark etmeyecektim. Saçımı kesmek o kadar iyi hissettirmişti ki. Bugüne kadar duyduğum bütün o korkunç sözler, bütün alaycı laflar, bütün o ‘Japon balığı’ lakapları, saçlarımın ağırlığıyla beraber dökülüp gitmişti. Annemin banyoda kustuğunu duyduğum sırada tıraş makinesini vermesi için Tom’a elimi uzattım.

“Ben yaparım. O zaman suçu bana atabilirsin,” dedi omzunun üstünden telaşla banyoya doğru bakarak. Ardından kafasını iki yana salladı ve tıraş makinesi tekrar vızıldamaya başladı.

Üçümüz yan yana geçip aynada kendimize baktık. Toplama kampında sıraya dizilmiş esirler gibiydik.

“Şu sabah bulantıları geçince kendimi çok iyi – Ah!” Hep beraber kafalarımızı anneme çevirdik. Saçları tepesinde havluya sarılı, eli hayretle ağzının üzerinde, gözleri fıldır fıldır dönerek bize bakıyordu. “Siz ne yaptınız?!”

“Şey... Dayanışma gösterdik?” diye kendini ortaya attı Flynn.

“Da-ya-nışma mı?! Ne diyeceğimi bilemiyorum, hepiniz o kadar...”

“Kel mi görünüyoruz?” dedim.

“Eh, haliyle. Tanrım...” Bunu dedikten sonra tekrar banyoya koştu ve yine kustuğunu duyduk.

Üçümüz mutfak masasında oturmuş mısır gevreklerimizi yiyor ve kel kafalarımızı ovuşturuyorduk. Annem içeri geldi, mutfağın bir ucundan hepimize tek tek baktıktan sonra gözlerinden yaşlar gelerek kakhahalarla gülmeye başladı. Bu durum bulaşıcıydı ve çok geçmeden hepimiz ona katılmıştık. Hatta ben o kadar çok güldüm ki ağızımdaki mısır gevreğinin sütü burnumdan geldi ve tabii bu daha çok gülmemize sebep oldu. Sakinleşip tekrar konuşabilmeye başlamamız epey sürdü. Fakat zaman peşimizi bırakmıyordu ve on dakika içinde taksinin geleceğini, annemle Tom’un hastaneye, Flynn ve benim de okullara gideceğimizi kabul etmek zorundaydık. Bulaşıkları toplamaya giriştik. Annem yanında götürceği çantaları iki defa kontrol etti. Ameliyat en az dört saat süreceği ve canı sıkılacağı için Tom’a okumak için yanına mutlaka bir kitap almasını tembihledi. Tom’un telefonu titredi; hepimiz durduk ve ona baktık. Taksinin geldiğini söyledikten sonra gidip kapıyı açtı. Tom şoförle beraber annemin çantalarını bagaja koyarken biz üçümüz kapının eşiğinde öylece

kalakaldık. Annemin gözleri bir şey arıyormuş gibi telaşla fıldır fıldır etrafta gezindi.

“Hazır mısın?” diye sordu Tom ona ve annem de başını salladı. Arkasından geri sayımla ilgili o şarkıyı söylemeye başladı. Önce, “did-do-der-doooooh-di-doh-duh-do-dooooh,” diye başladı ve arkasından, “did-do-der-doooooh-di-doh-duh-do-dooooh” diye devam edip, “dum, du-du-dum, der, dum, bedudump-pum-pum-pum-poooooom!” şeklinde şarkıyı bitirdi. Şarkıyı söylerken epey sinirlenmiş görünüyordu; bu anın seksenlerin soft rockından çok daha iyisini hak ettiğini düşünüyormuş gibi. Sonra bize sarılıp kel kafalarımızdan öptü ve bizi çok sevdiğini, her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek Tom’un peşinden taksiye bindi. Kapıdan çıkıp bahçeye yürüdük, kaldırımın kenarında durduk. O an ne hissettiğimi nasıl kelimelere dökebileceğimi bilmiyorum: Onu taksiye binerken gördüğüm an... Okuduğum bütün o korkunç sonlar, karşı karşıya kaldığını bildiğim tüm o tehlikeler bir anda beynime hücum etmişti. Ameliyatın çok riskli olduğunu ve belki de ameliyata girmemesinin daha iyi olacağını düşünmeye başladım. Sadece kemoterapi yeterdi belki? Kafatasını delmelerinden daha az risk taşıdığı kesindi sonuçta, değil mi? Taksinin kapısı kapandı. Annemin emniyet kemerini yerine oturtmak için mücadele ettiğini gördüm. Elleri titriyor olmalıydı çünkü sonunda kemerini Tom takmak zorunda kaldı. O sırada annem kafasını kaldırıp bize baktı; korktuğu her halinden anlaşılıyordu, hafifçe genişlemiş burun deliklerinden bile... İçimizi rahatlatmak istercesine gülümsemeye çalıştı ama fikrini değiştiriyormuş ve arabadan çıkmaya çalışıyormuş gibi eli kapının koluna gitti. Fakat bir şey yapmasına fırsat kalmadan taksi hareket edip kaldırımdan uzaklaştı. Kafasını çevirip arka camdan bize baktı ve ben kendime engel olamadan taksinin peşinden koşmaya başladım. Flynn elimden tutmaya çalıştı ama onu ittim;

o an adımı seslendiğini de belli belirsiz hatırlıyorum. Ayaklarım çıplaktı ve gümüş rengi taksinin arkasından koşarken mıcırlar tabanlarıma batıyordu. Yetişemiyordum. Fakat bir dakika sonra taksi, yassı damlı sosyal konutların orada yavaşladı. Bu evlerin ayrılmaz bir parçası olan, iyi beslenmemiş sigara tiryakileriyle hamile ergenlerin yanında durdu. Annem arabadan inip beni kollarına aldı. Ben hıçkırarak ağlıyor, gitmemesi için ona yalvarıyordum: Sosyal betonların esirleri bir süre bize baktıktan sonra arkalarını döndüler ve ömür boyu hapis cezalarını sürdürmeye devam ettiler.

Şimdi o anı düşününce görüyorum ki durumu daha kötü idare edemezmişim. Her neyse, annem tekrar taksiye bindiğinde, onunla nihayet güzelce vedalaşmışım gibi sakinleşmiştim. Taksi tekrar yola çıkarken Flynn de bana yetişmiş ve elini omzuma koymuştu.

Bunu yaşamam aslında iyi olmuştu çünkü okula gittiğimde neredeyse tamamen uyuşmuş bir haldeydim. İnsanlar beni görünce ne diyecek diye endişe dahi etmiyordum. Bazı gülüşmeler duydum ve birilerinin birilerini dürttüğünü gördüm. Fakat o koridordan konferans salonuna doğru ilerlerken ne dedikleri ya da ne yaptıkları hiç umurumda değildi. Tek düşünebildiğim annemi bir daha asla göremeyebileceğimdi.

Salondaki konferans ironik bir şekilde trafik güvenliğiyle ilgiliydi. Müdür yardımcısı karşıdan karşıya geçerken her iki tarafa da bakmamız gerektiği gibi şeyler hakkında son derece monoton bir sesle konuşurken dikkatim tamamen dağılmıştı. Ve sonra konuyu yine okuldaki giyim kurallarına getirmişti. O sırada fark ettim ki benim adımı söylüyordu. Bütün okul sırtımaya başlamıştı ve yanaklarımın kızardığını hissediyordum.

“Rose King. Umarım kulağın bendedir!” dedi kaşlarını çatıp hacıyatmaz gibi topuklarının üstünde hafifçe geriye doğru

kaykılarak. “Aşırıya kaçan saç modelleri de geçtiğimiz haftalarda ele aldığımız bir konuydu. Hatta en son okul bülteninde buna müsamaha göstermeyeceğimizi açıkça belirttik. Lütfen şimdi odama git ve beni orada bekle.”

Ayağa kalktığımda dizlerim titriyordu. Şu an bunu yazarken orada dikildiğim anı dahi hatırlamıyorum... Sanırım şokta olmalıydım. Ama sebep her neyse yerimden hiç kıpırdamadım ve sadece, “Hayır,” dedim.

“Anlayamadım?!” diye bağırdı müdür yardımcısı. Ön sıradaki bütün kafalar geriye döndü ve bakışlar üzerime çevrildi. Salonun iki yanına dizilmiş görevli personel de şaşkınlık içinde birbirlerine bakıyorlardı.

“Hayır,” diye tekrar ettim. Sesim oldukça net ve kararlıydı. “Bu aşırıya kaçan bir saç modeli değil.” Etrafımda sırıtan suratlara baktım. Sanki her birine tek tek hitap ediyormuşum gibi gözlerimi yüzlerinde gezdirdim. “Annem kanser. Kanser. Bu bir küfür değil ama nahoş bir kelime. Eminim sizler de hayatınızın bir noktasında bu kelimedenden etkileneceksiniz. Şu anda annem hastanede. Kafatasını delecükler ve beyninin içine girip tümörü çıkarmaya çalışacaklar.” Sırıtan yüzlerde artık endişeli ve anlayışlı ifadeler vardı. Ya da belki acıma ifadesi? Hangisi olduğundan emin değilim. “Fakat büyük olasılıkla tümörü almayı başaramayacaklar ve kemoterapi almak zorunda kalacak. Yani saçları dökülecek.” Parmaklarımla tırnak işareti yaptım. “İşte ‘aşırıya kaçan’ saç modelimin açıklaması bu. Çünkü ona destek olmak istedim. Kendini daha az yalnız hissetsin diye... Bu yüzden benimle alay etmek, bana lakaplar takmak isteyen varsa hiç çekinmesin çünkü eğer kanserin komik olduğunu, şakası yapılacak, alay edilecek bir şey olduğunu düşünen varsa dürüstçe söylüyorum, onların ne dedikleri hiç ama hiç umurunda değil. Kanser şaka değil; gülüp geçilecek bir şey hiç değil.”

Bu son cümleyi söylediğimde bacaklarım titriyordu ve yerime oturamadan düşüp bayılmaktan korktum. Fakat korkmama ve yerime oturmama gerek yokmuş çünkü o sırada Bayan Singh alkışlayarak ayağa kalktı... Personel de alkışlamaya başladı. Ve sonra... Tamam, bazı öğrencilerin yüzünde hâlâ gıcık bir ifade vardı belki ama onlar da ayağa kalktılar. Çok geçmeden bütün okul etrafımda ayağa kalkmış, gülümseyerek beni alkışlıyordu.

Okuldan sonra Megan yanıma geldi ve perşembe beraber KFC'ye gitmeyi teklif etti. Birlikte yaptığımız sohbetleri özlediğini söyledi. Bunu istediğimi ama müsait olup olmayacağımı henüz bilmediğimi söyledim. Aslında hemen kabul etmek isterdim ama zamanında beni öylece dışladıkları için hâlâ biraz kırgındım. Lisa bana tam bir kaçık gibi göründüğümü söyledi; ama güzel bir şekilde. Bütün okulun önünde Bay Greene'e kafa tuttuğum için herkesin ne kadar havalı olduğumu konuştuğundan bahsetti. Lafı bu kadar uzattığım için üzgünüm ama kendimi öyalamaya çalışıyorum çünkü Tom'un arayıp haber vermesini bekliyoruz. Ah, telefonum çalışıyor!

Arayan Tom'du. Tümörü alamamışlar...

Melody

Hastanede uyandığımda yalnızdım. Garip bir kelime: Yalnız. Pek çok anlama gelebilir. Mesela çocuklarınızı yataklarına yatırıp bir şişe şarap açtığınız zamanki yalnızlık var; böyle bir yalnızlığın beraberinde getirdiği huzur, sakinlik, rahatlama ve keyif sürme hali. Güzel bir kitapla küvete uzandığınız yalnız zamanlar var; vücudunuz rahatlamış ve halinden memnun olur. Arabanın radyosunda en sevdiğiniz şarkı çalarken sesini sonuna kadar açtığınız ve avaz avaz bağırarak eşlik ettiğiniz yalnız anlar var. Sonra bir de, etrafınız tamamen insanlarla çevriliyken yalnız olduğunuz anlar var: Okulun ilk gününde annenizin elini bırakıp sınıftan içeriye girdiğiniz anlar; bir eğitim programına başladığınızda ayağa kalkıp kendinizi tanıtmamız gereken o tuhaf yalnızlık anları yahut da işten eve dönerken trende kendinizi tükenmiş ve karamsar hissettiğiniz yalnızlık anları var. Yüzlerce insanla dolu o hastanede yatarken hayatım boyunca kendimi hiç o kadar yalnız hissetmemiştim sanırım. Biliyordum. Elbette biliyordum; tümörü tamamen alamamışlardı çünkü yine seksenlerden başka bir rock tanrıçası olan Heart'ın yalnızlıkla ilgili bir şarkısını söylüyordum. Saatin tik tak attığından ama telefona kimsenin cevap vermediğinden bahsediyordum. İçim-

deki müziğin elektronik altyapısı şaha kalkarken şimdiye kadar hep tek başıma idare ettiğimi haykırdım. Hugh ile (Hugh da kimdi acaba?) tanışana kadar hiçbir şey umurumda olmamıştı ama şimdi bu yalnızlık yüzünden iliklerime kadar üşüyordum. Yatağımın etrafındaki perdeyi açan yorgun görünümlü hemşireye (eminim yaşı Rose'dan daha büyük olamazdı) onunla nasıl baş başa kalabileceğimi sorarak devam ettim şarkıya.

Ameliyattan sonra zaman öylece akıp geçti. Vücudum; radyoterapinin ılık ışınları tarafından okşanıp kanserli olanları yok edip sağlıklı olanları geride bırakmaya çabalayarak hücrelerimi değiştiren enerjiye kucak açtı. Terapi sırasında yüzümde –az sonra eskrim yapmaya gidecekmişim gibi görünmeme sebep olan– bir maskeyle uzanıyordum ve radyasyon dalgaları her yanıma sarıyordu. Her seanstan önce ‘gardını al’ dememek için kendimi zor tutuyordum.

Saçlarım bir süre olduğu gibi kaldı ancak sonra, tutam tutam elime gelmeye başlayınca ben de ailemin diğer kaçık üyelerine katılarak saçlarımı kazıdım. Dışarı çıktığımızda insanların bize nasıl baktıklarını görmeniz lazım.

Flynn'in okulunda bir gösteri izlemeye gittik çünkü okulun gerçekten yetenekli öğrencilerden oluşan bir gösteri sanatları bölümü var. Ayrıca Flynn de dekorun yapımına destek olmuştu; böylece ucuz bir eğlence fırsatını kaçırmak istemedik. Üniversitenin kantininde, indirimli yemek menülerinin hemen yanında asılı duran uyuşturucu karşıtı posterlerin önünde sırada beklerken arkamızdaki konuşmalara kulak misafiri olduk. Bir çift –tahminen elli yaşlarına merdiven dayamış– bizim hakkımızda konuşuyordu. Bir tanesinin mırıldanarak Flynn'in adını söylediğini duyduk. Ve ardından daha yüksek sesle devam ettiğini: “Bütün ailesi holigan gibi görünen bir tipten ne beklersin ki zaten? Bence suç ebeveynlerinde.” Arkamı dönmek istedim ama

Flynn bana baktı ve bu yorumlar hiç umurunda değilmiş gibi gözlerini devirdi. Fakat Tom, Flynn'in bu hareketini görmedi ve dönüp arkamızdakileri karşısına aldı.

“Nezaketten hep bu kadar yoksun muydunuz, yoksa orta yaşınızı devirince mi böyle oldunuz?” diye sordu. Tom'un açılış cümlesindeki çifte hakareten hem ben, hem Flynn, hem de Rose epey etkilenmiştik.

“Affedersiniz?”

“Ah, çok özür dilerim, yüksek sesle mi konuşmam gerekiyordu.” Öksürerek boğazını temizledi ve son derece abartılı bir ses tonuyla bağırarak konuşmaya başladı. “EŞİM KANSER. SAÇLARI DÖKÜLDÜĞÜ İÇİN YAŞADIĞI ÜZÜNTÜYÜ HAFİFLETMEK ADINA BİZ DE KAFALARIMIZI KAZITTİK.” O sırada herkes bize döndü ve kendimi biraz tuhaf hissettim. “GİRİŞTEKİ HOLDE KANSER ARAŞTIRMALARI İÇİN BİR YARDIM KUTUSU VAR. BAĞIŞ YAPMA CÖMERTLİĞİNİ GÖSTERİRSENİZ, ÖLMEK ÜZERE OLAN BİR KADINLA ALAY ETMENİN BEDELİNİ BELKİ BİRAZ ÖDEMİŞ OLURSUNUZ.” Üzerlerine çevrilen tiksinti dolu bakışların altında ezilerek huzursuzca yerlerinde kıpırdandılar. Utançtan yerin dibine girmiş gibi göründükleri için ilk başta hissettiğim tuhaflığı üzerimden attım. Anlaşılan, gösteriden sonra da elli poundluk bir bağış yapmışlardı.

Bunun tam tersi tepkiler de alıyorduk bazen. Mesela bir keresinde hep beraber süpermarketten geçerken, dört yaşlarında küçük bir erkek çocuğu annesine bizi işaret edip neden hiçbirimizin saçının olmadığını sormuştu. Annesi çocuğun yanında diz çökmüştü ve ona bir hastalığa yakalandığını söylemişti. Sonra kafasını kaldırıp bize bakmıştı. Duygularını kontrol etmekte zorlanarak bizlere güçlü olmamız gerektiğini söylemişti.

Rose bu olaya epey sinirlenmişti ve insanlar ölmekte olduğunu düşüneceklerse bir daha asla dudaklarına şeffaf parlatıcı sürmeyeceğini söylemişti.

Radyoterapinin ilk birkaç haftasında herhangi bir değişiklik hissetmemiştim ama durumum kötüye gitti; sebebi beynimdeki şişmeydi anlaşılan. Artık hiç sebebi yokken müzikallerden ipe sapa gelmez şarkılar söylemeye başlamıştım; mesela makarna süzerken *Don't Cry For Me Argentina*'yı söylüyordum ya da şehirde bir parkta gezerken *Jesus Christ Superstar* patlatıyordum (Yamaha'nın üzerinde köşeden dönerek gelen versiyonunu). O ilk hafta, Tom ve çocuklar benden daha yorgun görünüyorlardı. Saatlerce *Operadaki Hayalet* müzikalinden *The Music of the Night*'in kötü bir yorumuna maruz kaldıklarını düşünecek olursak yorgun görünmeleri şaşırtıcı değildi. Sonunda Jo'ya çocukların en azından bir süre onda kalıp kalamayacaklarını sordum.

Evlerine gittiğimde Shane de oradaydı. Birbirlerine attıkları kaçamak bakışlardan ve pek de gizleyemedikleri gizli gülüşlerinden ilişkilerinin değiştiği anlaşılıyordu. İlişkilerine bir şans daha vermeye karar verdiklerini söylerken birbirlerine nasıl baktıklarını görmek beni mutlu etmişti; hallerini görseniz, ailelerine 'çıkmaya başladıklarını' söylediklerini sanırdınız. Shane bir süre sonra gitmiş ve Jo da hemen dedikoducu genç kız rolüne bürünmüştü. Birbirlerine nasıl yeniden 'vurulduklarını', benim biyopsiden geldiğim akşam nasıl bütün gece konuştuklarını (yanakları kızarak) anlattı ve o zamandan beri de birbirlerinden hiç uzak duramadıklarını söyledi. Benim ilk tanıştığım kadından çok daha rahatlamış bir Jo vardı karşımda; hatta biraz kilo bile almış gibiydi ve bu ona yakışmıştı. Çocuklarımla, en azından semptomlarım hafifleyene kadar onlarda kalmalarına seve seve izin vereceklerini söyledi. Şarkı söyleme hallerimin yavaş yavaş

ortadan kalkması yalnızca bir hafta sürdü ve çocuklar da eve dönebildiler. Fakat bu kez de başka yan etkiler ortaya çıkıyordu.

Haplar, her ne kadar ‘yol tutması’ hissini asla tam olarak geçirmese de mide bulantısını hafifletebiliyordu. Fakat ben asıl yorgunlukla mücadele ediyordum – yani hâlâ ediyorum.

Artık Noel yaklaştı ve Wham’ın sözleriyle bu benim için *Last Christmas* olabilir.

Tedavi işe yaramıyor. Tümör oldukça agresif.

“Anne?! Noel süsleri nerede?” Rose, tavan arasının derinliklerinden aslında Tom’un sorduğu soruyu bana ilettiler.

“Şeyin yanında, şey...” Kelimeyi bulmaya çalıştım ama bulamadım. Kare şeklindeydi, kahverengiydi ve üzerinde ‘ders kitapları’ yazısı vardı. Ama ona ne dendiğini hatırlayamıyordum... Harfler, parçalara ayrılan bir kâğıdın rüzgârla sürüklenmesi misali kayıp gidiyordu elimden. Gözlerimi kapatıp onları yakalamaya çalıştım. Önce bir ‘K’ yakaladım ve sonra diğerlerinin peşinden gittim. Gözlerimi açtım. “...Kutu! Ders kitaplarının olduğu kutunun yanında.”

Son zamanlarda bunu çok sık yaşıyordum. Sürekli bir şeyleri unutuyor ya da geçen zamanı takip edemiyordum. Mesela dün mutfakta patates soyuyordum, sonra bir anda koltukta uyanıverdim. Mutfaktan çıkıp salondaki koltukta uyuyakaldığım ana kadar olanları hatırlayamıyorum.

Henüz onlara bundan bahsetmedim... Bu konu bekleyebilir.

Rose için bu, ailece geçirdiğimiz ilk Noel anısı olacak. Flynn babasıyla geçirdiği Noelleri bölük pörçük de olsa hatırlıyor ama Rose o zamanlar çok küçüktü. Büyük güne sadece iki hafta kaldı ve ben her anın tadını çıkarmaya niyetliyim. Çam ve köknar kokularının, kartpostallardaki her pırıltılı kar manzarasının, sokakta çoban ya da kral kostümüyle dolaşan çocukların heyecan dolu bakışlarının keyfini çıkaracağım.

Kanserle savaşmak hayatta vermek zorunda kalabileceğiniz en büyük mücadele. Kanser insanın bedenini, düşüncelerini yiyip yutar. Ama asıl yorucu kısmı umuttur: Umudu karşınızda bir olta gibi sallar. Uyandığınızda oradadır; radyasyondan bitkin düştüğünüzde de yorgunluktan elinizi dahi kaldıramayıp kaşınan bir yerinizi kaşıyamadığınızda da. Ve işte sizi asıl tüketen de budur. Kulağınıza fısıldar bazen; iyi hissetmek için dinlenmelisinizdir, bugün kusmadınız, demek ki belki geçiyordur; bu sabah ne kadar da zinde uyandınız, belki de tümör küçülüyordu. Ama artık umut içimden tamamen kopup gittiği için kendimi mücadeleyi kazanmışım gibi hissediyorum. Artık enerjimi kendimle ilgili umutlarla tüketmediğim için ailemle ilgili umutlara kapılabiliyorum ve inanın bu çok daha keyifli.

Çocuklarımla çocukları doğduğunda burada olamayacağım ya da evlendikleri günde. Mezun olduklarını ya da Tom'un yaşlandığını göremeyeceğim. İnsan içinde hâlâ el ele tutuşan ve parkta en sevdikleri bankta, birlikte sessizce oturan o yaşlı çiftler gibi olamayacağız ama... O günler için şimdiden bazı planlar yapabilirim.

Ölümcül bir hastalığa yakalanmanın iyi yanı, kimsenin ölmeden önceki son dileklerinizi yerine getirmeye karşı çıkamaması (yine de gözlerim dolmadan ve titremeden söyleyemiyorum bunu). Tom ve çocuklar istediklerimi almak için Noel alışverişine çıkmışken Jo ve Shane'i buraya davet etmiş olmamın sebebi de bu.

Bugüne dek, çocukların yirmi bir yaşlarına kadar geçirecekleri her doğum günü için bir kart yazdım. Onları gülümsetecek hediyeler almaya çalıştım. Normal şeyler; bir yıldız onların adını vermek gibi demode şeyler değil. Mesela Rose'un on sekizinci yaş günü hediyesi olarak en sevdiğim on iki romanı sipariş ettim. On sekizinci yaşını geçirdiği yılın her ayı için bir kitap.

Rose çok kitap okuyor; genellikle vampirler ve genç ajanlarla ilgili ama büyüdüğünde sevdiğim romanları onunla paylaşmak her zaman istediğim bir şey olmuştur. Flynn'in on sekizinci yaşı içinse ehliyet dersleri satın aldım (araştırdım; sadece tek gözü görüyor olsa da araba kullanabilirmiş). Ayrıca o yılki Noel hediyesi olarak, bir Formula 1 arabasıyla dört tur atacaktır. Daha duygusal hediyeleri daha büyük dönüm noktalarına sakladım. Mesela doğacak ilk çocukları için, bebeklik kıyafetlerinin birlikte dikilmesinden oluşan bir yorgan yaptırdım (Flynn'in ilk giysisi açık bej rengiydi ve üzerinde küçük tavşanlar vardı; Rose'un ise limon sarısıydı ve civciv resimleri vardı.) Yorganların kenarlarını gelinliğimin dantelinden şeritlerle çerçeveledim. Rose ilk kez kendi evinde yaşamaya başladığında benim bütün yemek tarifi kitaplarımı alacak (çikolata ve Noel menülerinin lekeleriyle kaplı olanlar)... Onları attığımı zannediyor. En sevdiği pastaları bir daha yapamayacağız diye deliye dönmüştü. Düğün arifelerinde seyretmeleri içinse onlara birer DVD kaydettim. Onlarla ilgili en sevdiğim anılarımı anlattım ve birkaç tane de, bilirsiniz işte, anne lafı ettim.

Rose kirpi gibi kafasının iki yanında sallanan Noel çorabı şeklindeki küpeleriyle salona girdi. Elinde Noel süsleri vardı. Flynn Noel müzikleri seçti ve Tom da, kucagında taşıdığı bir seksenlik suni Noel ağacının arkasında yüzü ve vücudu görünmeden içeri geldi. O ağacı Tom'la ilk birlikte olduğumuz zamanlarda almıştık. Şimdi kucagında onu taşıırken görmek beni duygulandırmıştı. Ortadan kaybolduğu ilk yıllarda üzüntüden yüreğimin nasıl burkulduğunu hatırlıyorum. Aslında tek yapmak istediğim ağlamak ve çılgık çılgıca bağırırken sadece çocukları mutlu etmek için Noel ağacını süslemek eğlenceli bir şeymiş gibi davranırdım.

tatiline götürdüğümde hamsterı beslemeyi unutmuştum ve ölmüştü. Bir sürüngenı katletmiş olmak gerekçesiyle Dante'nin cehennemindeki dokuz daireden aşağı doğru yol alıyor olur muydum? Peki ya ortaokulda beden eğitimi öğretmenimden hoşlanmama ne demeli? Bildiğim kadarıyla şehvetin ta kendisiydi bu; hâlâ ara sıra adamın bacakları aklıma gelir. Başka ne vardı? Oburluk, aç gözlülük, öfke – tüm bu günahların hepsini tek bir cuma gecesi, koca bir kutu dondurmayı bitirdiğimde ve bitti diye sinirlendiğimde işleyebilirdim. Herhalde karşısında kendimi savunabileceğim tek günah şiddet olurdu. Ama düşününce, terliğimin altında yapış yapış bir sonla hayata veda eden onca örümceğe ne demeli? Karar verdim, muhtemelen derinlere iniyor olurdum. Eminim hayatımın bir yerlerinde dolandırıcılık ve ihanet de gizlidir – yaşım tutmadığı halde içki almak için yalan söylemek dolandırıcılığa giriyor mudur mesela? Genç bir kızken bunu pek çok kez yapmıştım. Öyleyse geriye sadece sapkınlık kaldı. Prens Harry'yi, Prens William'dan daha çok beğenmek sapkınlığa giriyor mudur acaba? Demek istediğim, iyi ki inançlı biri değilim çünkü şu anda kafamdan hep bu tür düşünceler geçiyor olabilirdi. Oysa ben, hayatta yaptığım hataları düşünmek istemiyorum. Öleceğim ana kadar hep yaşadığım güzel şeyleri hatırlamak istiyorum. Etrafında olup biten her şeyi gören ama asla hayatın bir parçası olamayan hayaletler gibi süzülme istemiyorum. Öldüğüm zaman beyaz bir ışık görmeyi ve uzun zaman önce kaybettiğim tüm akrabalarımın bana kucak açmalarını beklemiyorum. Öldüğümde beklediğim tek şey hiçlik. İşte bu yüzden kalan zamanımın her anının tadını çıkarmak istiyorum ve bu hayattan gitmiş olsam dahi, onlar için hâlâ yapabilecek bir şeylerim olduğunu, yüzlerine hâlâ gülümseme kondurabileceğimi bilerek gitmek istiyorum.

“Bu, Flynn’in onuncu yaş gününde Galler’e gittiğimiz ve yağmurun hiç durmadığı tatilden kalma,” dedim, üzerinde Galce ‘Mutlu Noeller’ yazar kuzuyu ağaca asması için Tom’a uzatarak. “Ve bu da...” Cam balerin biblosunu okşadım. “Rose altı yaşındayken *Fındıkkıran* balesinde dans ettiği zamandan.” Uzun sakallı, modası geçmiş bir Noel Baba biblosunu aldım elime. “Bu da seninle benim ilk aldığımız süs... Beş pound vermiştik ve o zamanlar bu bizim için çok paraydı.” Hafızamda canlanan anıya gülümsedim ve Noel Baba’yı Tom’a verdim. Tom onu ağaca astı.

“Peki ya bu?” Tom, ucundan yeşil bir pipo fırçası görünen plastik bir çan tutuyordu elinde. Çanın üzerine karmakarışık şekillerde pullar yapıştırılmıştı.

“Flynn’in ilk sanat eseri.” Rose kıkır kıkır güldü. Tekrar sırtüstü uzanıp derin bir oh çektim. Şarap hafifçe uykumu getirmişti. Elektrikli şömine sessizce mırıldanıyor, süslü ışıklar ve pervane içerde gerçekten ateş yandığı hissini veriyordu. Kendimi mutlu hissederek derin bir uykuya daldım.

Uyandığımda salon tamamen süslenmişti. Kozalaklı dallar ve çobanpüskülü şöminenin altına serilmişti. Kemerli mumluk pencerenin kenarına konmuştu. Oyuncak Noel Baba heykeli ise elinde saksafonuyla salonun köşesinde nöbet tutuyordu. Ve işte son kez yaşayacağım Noel gelip çatmıştı.

Flynn koltukta ayakucuma oturmuş *Evde Tek Başına*’yı seyreliyordu. Uyandığımı fark edince bana döndü ve gülümsedi.

“Ütülü sahneyi neredeyse kaçıracaktın,” dedi ekranı işaret ederek. İşaret ettiği yere baktım ama ekranda eksik olan koca parçalar vardı. Gözlerimi ovuşturdum ve sırtımı hafifçe dikleştirdim. Kesinlikle bazı parçalar hâlâ görünmüyordu. Kanın kulaklarıma hücum ettiğini hissettim. Flynn’in Noel komedisini seyrederken güldüğünü duyabiliyordum ama ben ekranın yalnızca küçücük bir kısmını görebiliyordum. Etrafıma baktı-

ğımda görüşüm iyice bulanıklaştı ve vücuduma ani bir elektrik akımı yayılmış gibi hissettim. O sırada Flynn'in, "Baba!" diye bağırdığını duydum. Sonra tek bildiğim yere düştüğüm. Rose ağlıyordu. Tom telefonda birilerine vücudumun kaskatı kesildiğini ve titrediğimi söylüyordu.

Etrafıma bakıyordum ama orada, salonda değilmişim gibi hissediyordum. Noel süsleri fazla renkli, fazla parlak görünüyordu ve kokular çok sertti. Bacağım ve suratımın bir yanı acıyordu.

Sonraki birkaç dakika boyunca uykuya dalıp dalıp uyandım. Ardından etrafımda sağlık görevlilerinin olduğunu fark ettim. Oturuyordum ve konuşuyordum. Belli ki bir süredir konuşuyordum ama ne dediğimi hatırlayamıyordum. Jo ve Shane de gelmişler, sıkı sıkı birbirlerini tutuyorlardı. Onların bu hali beni güldürdü. Sarhoş gibi hissediyordum, kusacak gibi, hasta gibi... Hastaneye gitmem gerektiğini söylediklerinde itiraz etmek istedim ama ağzımdan çıkan kelimeler yuvarlanıyordu. "Gitmemin manası yok," demeye çalıştım ama ağzımdan sadece, "Mastıs yok," gibi bir şey çıktı.

Hastaneye vardığımızda beni özel bir odaya yerleştirdiler. Tom'a eve gitmesi gerektiğini söyledim.

"Hayır, bence burada kalmalıyım," dedi.

"Kalmanı istemiyorum."

"Çocuklar kendi başlarına idare ederler. Hem Shane ve Jo dediler ki..."

"Ne dedikleri umurumda değil!" diye bağırdım. "Çocuklarının sana ihtiyacı var. Seni burada istemiyorum!"

"Mel, kalmam en doğrusu."

"EVE GİT!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım ve içi su dolu plastik bardağı odanın öbür ucuna fırlattım. "Anlamıyor musun? Burada benim için yapabileceğin hiçbir şey yok. Onların sana benden daha çok ihtiyaçları var." Aceleyle topladıkları

çantadan bir havlu çıkardı ve yerdeki suyu sildikten sonra bardağı tekrar dolabın üstüne koydu. Yavaşça başını sallayıp beni alnımdan öptü ve odadan çıktı.

“Kendini nasıl hissediyorsun, Melody?” İçeri girip kapıyı arkasından kapayan doktorun yüzünü görmemek için duvara doğru döndüm. Konuşmak istemiyordum. Sinirliydim. Kanseri bütün planlarımı, benim için *Perfect Day*’i mahvettiği için çok sinirliydim. “Melody? Bir nöbet geçirdiğinin bilincinde misin?” Başımı salladım. “Büyük olasılıkla bu yine tekrar edecek. Doktorun Bay Rudd’la görüştüm. Söylediğine göre, tedaviyi bıraktığında neler olabileceğini sana açıklamış?” Tekrar başımı salladım. İstesem de ona cevap veremezdim. Derinlerde bir yerde o hüzünlü piyano çalmaya başlamıştı ve Lou Reed kulağıma fısıldayarak bana mükemmel bir günü anlatıyordu. Karanlıkta sangria içebilir ve sonra eve gidebilirdim. Lou Reed’le acı tatlı bir düet yapıyorduk. Günümü onlarla geçirdiğim için memnundum; gerçekten de neredeyse mükemmeldi: Eğlence dolu mükemmel bir hafta sonu. Aslında ‘mükemmel bir gün’ olabilirdi ama işte bu kanser... Bu kanser yakamı bırakmıyor, mükemmel hafta sonumu benden alıyor, kim olduğumu unutturuyor ve beni bir başkasına dönüştürüyordu. Hayır, yakamı bırakmayacaktı: Bu kanser, içimde büyüyen bu şey... Onu yok edecek bir hasat asla olamayacaktı; kimse onu kesip çıkaramayacak, benden uzaklaştıramayacaktı. Kimse onu benden alamayacaktı.

Doktor odadan çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapadı. Yüzümü yastığa koyup hıçkırıqlarla ağladım ve bembeyaz, kolalı tabutumun içinden odanın boş duvarlarına baktım.

Flynn

Akademi iyi gidiyor. Sanatım daha da gelişip ‘çok katmanlı’ olmaya başlıyor. En azından bana böyle dediler. Aptal bir özentisi gibi konuştuğumun farkındayım ama bir şeyler üretmek annemin yaşadıklarıyla başa çıkmama yardımcı oluyor.

Annem ölüyor.

Noel’den hemen önceki o ilk nöbeti geçirdiğinde hâlâ belki iyiye gidebileceğini düşünüyorduk ama nöbetler daha da sıklaştı. Ve artık tedaviye devam etmeyeceğini söyledi. Şimdi ne olacağını kestirmek için dâhi olmaya gerek yok. Sevgililer Günü yaklaşıyor. Kate’i hafta sonu için babamın evine götüreceğim. Sadece ikimiz gideceğiz. Bir yanım gitmek istemiyor yani ya annem o sırada... Aramızdan ayrılırsa ve ben ona veda edemezsem? Başka bir yanım da, o sırada orada olmamamın ve ona veda edemememin belki de en doğrusu olacağını düşünüyor. İnsan bunu nasıl yapar ki? Annesine nasıl veda eder? Bazen daha iyi olduğu günler oluyor. Mesela dün birkaç saatliğine tamamen uyanıktı ve tamamen kendindeydi. Bana Kate’i sordu, okulda yaptığım çalışmaları ona göstermemi istedi. Ama bazı günler... Geçen perşembe ben *The Walking Dead*’in son iki bölümünü izlerken annem üç kere nöbet geçirdi. Onu öyle kaskatı kasılmış

ve sarsılarak titrerken görmek... Tanrım. Korkunç bir şey. Gözleri bazen yukarı kayıp gözkapaklarının altına kaçıyor ve ağzının kenarından tükürükler geliyor. Yürümesi de artık söz konusu değil çünkü hiç gücü yok. O yüzden merdiven asansörü aldı. Lanet olsun, merdiven asansörü! Geçen yıl bu zamanlarda ne kadar normaldi oysa – yani tabii, çok da normal denemez ama işte biliyorsunuz, sağlıklıydı. Şimdi... Uyanık kalmayı başara-bildiği ve hemşirenin verdiği ilaçların etkisi altında olmadığı o kısacık, ender zamanlar dışında, artık kendi gibi bile değil. Sürekli eve girip çıkan bir hemşirenin olması da bayağı tuhaf aslında. Hatta daha yeni uyanmışken hemşirenin çoktan eve gelmiş olduğunu görmek bayağı tuhaf.

Annem bazı günleri yatağında geçirmeyi reddediyor ama ya diğer günler? Bazen kesintisiz kırk saat uyuduğunun farkında dahi olduğunu sanmıyorum.

Babam anneme çok iyi bakıyor ve sanırım bize de. Onu yıkıyor, yemek yediriyor, hiç durmadan onunla konuşuyor; annem o sırada onu dinlemiyor olsa da çünkü bazen sadece camdan dışarıya bakıyor ve o kadar uzun süre hiç kıpırdamıyor ki gidip yanına yaklaşmaya korkuyorum. Ya o an geldiyse diye... O an geldiğinde ne yapacağımız hakkında çok konuşuyoruz.

Evimizi satılığa çıkardık.

Annem evi satmaktan ilk bahsettiğinde Rose ve ben çok kızdık. Evimizi satmayı nasıl aklından geçirirdi? Ona sordum. Dürüst olacağım. Belki de ilaçlar yüzünden kafayı sıyırdığı için evi satmaktan bahsediyor diye düşünmüştüm ama bizimle konuştuğu gün ‘normal’ günlerinden biriydi. Şöyle bir şey söyledi cevap olarak:

“Babanızın öldüğünü sandığım zamanlarda, bu evde birlikte o kadar çok anımızın olması her şeyi benim için daha da zorlaştırmıştı. Bahçeye bakardım ve o bahçede yapmaya söz

verdiği şeyleri hatırlardım. Duvardaki bir tablonun arkasında badanası eksik küçük bir nokta görürdüm ve duvar boyamızın son anda nasıl bittiğini, buna ne kadar güldüğümüzü hatırlardım. Halıyı aldığımız gün bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığını, sırlıslıkla olduğumuz için aceleyle bir halı seçtiğimizi ve o halıyı nasıl hiçbir zaman sevmediğimizi hatırlardım. Üst katta, sahanlıkta duran sehpayı sırf pazardaki kadın için üzüлp onu sevindirelim diye aldığımızı hatırlardım. Bunlar hep güzel anılardı ve onları hatırlamak bile bana yeterince zor geliyordu. Şimdi sizin, halıdaki lekeye bakıp annemin nöbet geçirirken devirdiği bir bardak kolanın lekesi ya da şurası kafasını çarptığı yer diye düşünmenizi istemiyorum. O aptal merdiven asansörüne bakıp saçlarım dökülmüş halde yukarı taşınırken hatırlamanızı istemiyorum beni. Ya da kapıda durup bu odaya bakarak işte annem burada öldü diye düşünmenizi istemiyorum. Yaşamanızı istediğim şeyler bunlar değil.” Benim elimi tutup Rose’un yanağını okşamıştı. “Buradan gidip babanızla yaşamanızı; hayata yeni bir başlangıç yapmanızı istiyorum.”

Rose ve ben sadece birbirimize baktık ama bir şey söyleyemedik. Annem evimizden, arkadaşlarımızdan uzağa taşınmamızı istiyor. Rose bu konu hakkında hiç konuşmadı. Bu sene sınava girecek ve arkadaşlarına daha yeni yeni uyum sağlamaya başladı. Bana gelince... Ben akademi olayını o kadar kafaya takmıyorum. Okuldakilerle iyi geçiniyorum ve eğer istersem programın diğer yarısını Cornwall’daki bir okulda tamamlamak için başvuru yapabilirim. Babam, benim de çalışacak bir alanım olması için stüdyoyu büyütebileceğini söylüyor.

Ev satıldıktan sonra epey bir paramız olacak. Tamam, milyonlar falan olmayacağız ama hem stüdyoyu, hem de babamın evini genişletebileceğiz. Ben bu fikre ısınmaya başladım. Kate de oradaki üniversitelere başvuruyor. Demek ki zaten burada

yaşamaya devam etseymişiz, Kate'le birbirimize daha uzak olacaktık ama şimdi yakın olabiliriz. Evet, itiraf ediyorum. Bu fikri sevmeye başladım. Tek sorun, o evde yaşadığımızı ne zaman gözümde canlandırırsam annem de orada bizimle olacaktı gibi geliyor ama gerçek şu ki olmayacak.

Geçen gün telefonumdaki bazı fotoğraflara bakıyordum. Hani şu sıcak hava balonuyla gezmeye gittiğimiz günlere. Annem çok farklı görünüyor. Gülümsediği için gözlerinin çevresinde kırışıklıklar var ama şimdi bütün yüzü kırışmış halde. Sanki çamaşır makinesinden çıkarmayı unuttuğum için bütün gece orada kalmış okul gömleğim gibi. Peki ya gözleri? Ölü kelimesini kullanmadan bunu anlatmanın bir yolu var mı bilmiyorum ama... Öyle işte, ölü gibi bakıyorlar... Özellikle de uzaklara dalıp gittiği zamanlarda. Geçen gün babam çarşafı değiştirirken annemi kucağıma aldım. Sanki sadece bir çuval kemik tutuyordum kollarımın arasında. Sanırım artık beş yaşında bir çocuk kadar hafif. Kollarını boynuma dolayacak gücü bile zor buluyor kendinde.

Georgie hafta sonları sık sık buraya gelmeye başladı. Babama destek olan bir arkadaşı olduğu için mutluyum. Babam bizimle annem öldükten sonra neler olacağıyla ilgili epey konuşuyor. Geçmişle ilgili her şeyi soruyor bize. Eskiden, birlikte nasıl bir yaşam sürdürdüğümüzü bir an önce gözünde canlandırabilmek istiyor, en önemlisi de annem ölmeden önce. Artık bana gerçek bir baba duygusu vermeye başladı. İlk başlarda, doğru şeyi söylemek, doğru şeyi yapmak için kendini zorladığını görebiliyordum. Ama şimdi ilişkimiz daha doğal. Annem ilk nöbetini geçirdiğinde ona Tom yerine baba demeye başlamış oldum. Bunu planlamamıştım ama bir şekilde ağzımdan öyle çıkıverdi. Bilmem, içgüdüsel olarak belki de? Annem koltuktan kayıp düşünce ve kaskatı bir halde sarsılınca korkudan öyle ödümlü patladı ki...

Sanırım o an babama ihtiyacım vardı işte. Babama ihtiyacım var zaten. Onu aramaktan vazgeçemediğimiz ve onu bulduğumuz için çok mutluyum. O bizi bir arada ve ayakta tutuyor, bence Georgie de onun ayakta durmasına yardım ediyor. Onca sene bize sadece annem ve ben göz kulak olmuşken şimdi onun göz kulak olması harika bir his. Gerçi annem hep kontrolü kendi eline almak isterdi ama ben bu görevin benim olduğunu düşündüm çünkü 'evin erkeği' bendim.

Geçen gün Georgie buradayken babamın salonda ağladığını duydum. Ne kadar acı çektiğini bizden nasıl da saklamaya çalıştığını düşündüm. Saklaması gereken bir şey olmadığını söylemek isterdim. Biz, daha önce de zorluklarla başa çıkmış çocuklardık. Ama o sırada içini döktüğü özel bir an yaşadığını düşündüm ve onları rahatsız etmek istemedim.

Çok kasvetli bir tablo çizdiğimin farkındayım ama niyetim bu değil. Annem espri yeteneğini hâlâ kaybetmedi mesela. Geçen gün, büyükannem ziyarete geldiğinde, annem aşağıda bizimle oturacak kadar iyi hissediyordu kendini. Büyükannemin ziyaretlerinden nefret ediyorum çünkü geldiği zaman her şeyin son derece umutsuzmuş gibi görünmesine sebep oluyor. Tamam, umutsuz olduğunu ben de biliyorum ama o bir şekilde daha da umutsuzmuş gibi hissettirmeyi başarıyor. Annemin ölmesi gerçekten de dünyanın sonuymuş gibi yani. Bir dakika, kendimi iyi ifade edemiyorum ve bu berbat bir durum, farkındayım. Evet, olabilecek en kötü şey annemin ölmesi. Bizler de kendi saçma sapan yöntemlerimizle bununla başa çıkmaya çalışıyoruz. Ama büyükannem buradayken insanlığın sonu gelecekmiş, dünya ıssız, çorak bir çöle dönüşecekmiş gibi hissetmemize neden oluyor. Neyse, büyükannem gittikten sonra hepimizin bir parça normalliğe ihtiyacı vardı ve hop, bisküvi kutusunu çıkarıp fincanlarımıza çay doldurduk ve televizyonda kendi evini kendin inşa et

programlarından birini seyretmeye koyulduk. Annem halinden memnundu. Babamın dağ evinde yapılabilecek değişikliklerden filan bahsediyordu, kendisi de orada olacaktı gibi... Oturup bunu konuşmamız kulağa ne bileyim, dehşet verici gibi geliyor olabilir belki. Ama değildi. Son derece normaldi. Herhangi bir aile gibi evimizi nasıl yenileyeceğimiz hakkında sohbet ediyorduk. Neyse, annem yorulmaya başlamıştı. Sohbetimiz bitince, babam merdiven asansörüne binmesine yardım ettikten sonra, vitaminli içeceklerden getirmek için mutfaka gitti. Asansörün vızıldayarak hareket ettiğini duyduk ve ardından annem avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı. O kadar yüksek sesle bağırıyordu ki hepimiz hole koştuk. Söylediği şarkı içinde bulunduğumuz duruma hem o kadar uygun, hem de o kadar uygunsuzdu ki hep birlikte kahkahalarla gülmeye başladık. Annem Doctor and the Medics grubundan *Spirit in the Sky*'i söylüyordu.

İlk başta ne söylediğine inanamıyormuş gibi eliyle ağzını kapadı. Ama sonra kıkırdamaya başladı ve kıkırtılar her dizinin arasında giderek yükselen kahkahalara dönüştü. Bir yandan da tuhaf bir şekilde dans ederek ellerini sallıyordu ve eli asansörün düğmesine çarpıp duruyordu. Nakaratı her tekrar ettiğinde asansörün koltuğu sarsılıp yukarı doğru biraz çıktıktan sonra küt diye duruyordu. 'Gökyüzündeki ruh' kısmına yaklaştığında artık epey yorgun düşmüştü. Babam merdivenleri çıktı, onu asansörden kaldırıp kucakladı. Ama bu kez babam da gülmeye başlamıştı. Liseli bir kız gibi katıla katıla tiz kahkahalar atıyordu. Annem nihayet gülmeyi bıraktı ve ona yalandan sinirlenmiş bir ses tonuyla, neyse ki huzura kavuşmasının zamanının daha gelmediğini söyledi. Çünkü acımasız kocası, can vermekte olan zavallı eşine gülmekle meşguldü ve bu yüzden eşini o cennet diyara götüremiyordu.

Neyse, dediğim gibi Sevgililer Günü yaklaşıyor ve biz de o gün için anneme güzel bir sürpriz yapmaya karar verdik. Babamla bir süredir bunun üzerinde çalışıyoruz. O gün her şey mükemmel olacak. Rose da kendi üstüne düşen görevleri yerine getiriyor. Annem babamın hep bir romantik olduğunu söylerdi... Aklına nereden böyle bir fikir geldi bilmiyorum ama bence mükemmel... Harika olacak. Annemin yüzündeki ifadeyi görmek için can atıyorum.

Melody

Artık çok yaklaştım... Benim için yolun sonu. Ben üzülmüyorum, o yüzden lütfen siz de üzülmeyin. Bir şeylerin sonunun gelmesi o kadar da kötü değildir aslında. Yemeğin sonunda karnınız doymuş, tatmin olmuşsunuzdur. Bir yolculuğun sonunda nihayet yatağınıza uzanırsınız. Güzel bir film bittiğinde gerinir ve bu filmi mutlaka birilerine tavsiye etmeniz gerektiğini düşünürsünüz. Elbette sonlar acı tatlı da olabilirler: İnişli çıkışlı bir ilişkinin sonu mesela – kötü anılar, güzel olanların üzerine gölge gibi düşer. Ya da sevdiğiniz bir dizinin bütün sezonlarını içeren DVD setinin sonuna geldiğinizde karakterlerin ve mekânın arkasından yas tutarsınız, ta ki yerine başka bir DVD seti koyana kadar. Belki de bitirmek için yanıp tutuştuğunuz ama aynı zamanda da bitirmeye yüreğinizin el vermediği güzel bir kitabın son sayfasını çevirmeniz gibi...

Yolun sonuna tatlı, keyifli düşlerimin eşliğinde yaklaşıyorum. Hayatım ve tüm anılarım kapalı gözkapaklarımın ardında saklanıyorlar. Bahçede durmuş, çiçekli pembe pijaması ve çizmeleriyle hoplayıp zıplayarak yabani otları sulayan Rose'u seyreliyorum. Flynn ise, yaralı dizleri ve süper kahraman tişörtüyle gözlerini yarasa gibi kapamış, ağaçtan baş aşağı sarkıyor. Altı yaşındaki

Flynn'in yamuk bir çiçeği andıran parmak izleriyle kaplı beyaz fincanımdan içtiğim kahvenin tadını alabiliyorum ve mutfaktaki radyoda Beyoncé'un *Single Ladies* şarkısını duyabiliyorum. Dev gelip yanıma oturuyor ve kafamı omzuna yaslıyorum.

"Çocuklarımız büyüyor," diyorum ona.

"Evet," diyor ve başımdan öpüyor.

"Gitme zamanı mı?" diye soruyorum. "Başka bir yerde olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Hayır, henüz değil. Sana bir sürprizim var."

"Ne sürprizi?" Flynn kendini yukarı çekiyor. Artık üstü başı pislik içinde bir çocuk değil. Büyümüş, kendine güvenen genç bir erkek olarak ağaçtan iniyor. Rose ise sulama kabını yere bırakıyor. Pembe pijamaları yırtıp pırtık bir kot şorta dönüşmüş ve örgülü saçları beline doğru sallanıyor. Bana gülümsüyorlar. Dev'e bakıyorum. Dev elini bana uzatıyor.

Gözlerimi açmam biraz zaman aldı. İçinde kanserin olmadığı bir hayata dair gördüğüm rüyalardan uyanmak için gözkapaklarımı kaldırma çabasıyla harcanan değerli dakikalar...

"Hadi uyan, anne. Sana bir sürprizimiz var." Rose'un üzerinde, omuzlarını açıktaki bırakan koyu pembe bir elbise var ve elbisenin yakası, yine aynı tonda, zarif bir dantel şeritle çevrelenmiş. Flynn koyu yeşil bir takım elbise giymiş. Bir an için ne olduğunu anlayamadım. Kafamdaki bulanık düşüncelerin arasında, unuttuğum bir davet ya da bir haber bulmaya çalıştım. Ama sonra, yorgun ve hasarlı beynim 'sürpriz' kelimesini idrak etti ve unuttuğum bir şey olmadığını anladım. Flynn yavaşça yatakta doğrulmama yardım etti ve sırtıma fazladan birkaç yastık koydu. Rose yanıma oturdu, bana bakıp gülümseyerek makyaj kutusunu açtı.

Evin bir yerlerinde çalan klasik müziğin sesi odaya ulaşırken Rose büyük bir dikkatle dudaklarını birbirine bastırdı. Ona

ne yaptığımızı sormak istiyordum fakat yatakta dik oturmak ve uyanık kalmaya çalışmak o kadar yorucuydu, o kadar çok çaba gerektiriyordu ki sadece kızımı seyretmeye devam etmekle yetinmek zorundaydım. İsteği üzerine gözlerimi kapadım ve makyaj fırçasının cansız tenime yeniden hayat veren dokunuşlarını hissettim. Çatlamış dudaklarımı nemile uyandıran vişne aromalı parlaticının tadını aldım ve yanaklarımın tenimde gezinen allık fırçasıyla tekrar pembeleştiğini fark ettim. Flynn ayağa kalkmama yardım ettikten sonra odadan çıktı. Uçuk mavi geceliğimin yerine, pudra rengi bir elbise geçirildi üzerime. Başımı öne eğdim. Elbisenin üzerinde gül dalları ve küçük kumru desenleri olduğunu görünce bunun Tom'un tasarımı olduğunu anladım. Kafamdaki çamur birikintisi esneyip gerinerek yerini cam gibi keskin bir netliğe bıraktı.

Bu, bir gelinlikti. Vücuduma yayılan adrenalinle irkildim. Gülümseyebilmek benim için bir ödüldü. Ufalanmakta olan bu cesedin, verdiğim emirlere uyması için normalde başvurduğum rüşvete ve müthiş çabaya başvurmama hiç gerek kalmadan suratıma bir gülümseme yerleştirmeyi başarmıştım.

Flynn odaya geri geldi. Bakışlarında hem hüznün hem de mutluluk vardı. Gülümseyerek hazır olup olmadığımı sordu. Başımı salladım. Flynn hiç zorlanmadan beni kucaklayıverdi, tıpkı çocukken benim onu defalarca kucağıma aldığım gibi. Gelinliğin hışırtısı beni sahanlığa taşıırken çıkardığım iniltileri bastırdı. Müziğin sesi yükselmmişti ve burnuma çiçeksi bir koku geliyordu. Doğru bağlantıyı kurmak için kafamı zorladım. Evet, yeni biçilmiş çimen kokusuydu bu. Ne yaptıklarını gördüğümde nefesim kesildi. Merdiven korkuluğuna açık yeşil çalılar sarmışlardı. Hepimizin nefret ettiği merdiven asansörünün ise bu özel sürprize uygun bir şekilde süslendiğini görünce dayanamayıp güldüm. Giriş holünü de süslemişlerdi. Demode bir meclis bi-

nasını andıran evim, banliyödeki İngiliz evlerine benzemişti. Duvarlarda Flynn'in yaptığı tablolar asılıydı. Basamaklara, alaca saz, civanperçemi ve düğünçiçekleriyle dolu vazolar dizmişlerdi. Merdiven asansörü, vintage tarzı bir araba resminin önünde duruyordu. Resmin üzerindeki geleneksel düğün kurdelesı üç boyutlu bir şekilde tablodan dışarı çıkıyordu. Söylemek istediklerim, ağzımdan hıçkırıkla karışık iniltiler halinde çıkıyordu ama vücudum düşüncelerimi benim yerime ifade edebiliyordu. Flynn beni merdiven asansörüne oturturken gülümsüyor ve kakhaha atıyordum. Koluna sıkı sıkı tutunarak ona ne kadar minnettar olduğumu, onunla nasıl gurur duyduğumu göstermek istedim. Yavaşça alnını alnıma yasladı ve bana, "Bir şey değil, anne," dedi.

"Bir dakika bekleyin!" Rose odasına geri gitti ve elinde iki papatya tacıyla geri geldi. Şubat ayında papatyayı nereden bulduğuna şaşırdım bir an. Ama sonra aklıma, en uzun papatya zinciri yapma rekorumuzu kırdığımız gün geldi. Onları atmak istememiştik ve dondurmuş, aslında çoktan ölmüş oldukları halde canlı gibi görünmelerini sağlamıştık.

Papatyalardan birini kendi kafasına taktı – kısıcak saçlarının üzerinde bir taç. Diğerini de benim başıma yerleştirdi. Adeta değerli taşlarla süslü bir taç takmışım gibi ağırlığı altında ezildim önce. Ama başımda onu taşımak, çenemi daha yukarı kaldırmak, omuzlarımı daha dik tutmak istememi sağlamıştı o taç.

Merdivenlerden aşağıya, kırlara doğru inerken çevremdekileri daha net görmeye başladım ve her detayın teker teker tadını çıkardım: Çalıların arasından başını uzatan bir fareden (Rose'un yedinci yaş gününde gezmeye gittiğimizde almıştık) buğday tarlalarının üzerinde süzülen sıcak hava balonuna kadar (balonun üç yolcusu başlarını aşağı uzatmış manzaraya bakarak güzel bir günün keyfine varıyorlardı). Uzakta bir kumsal ve balıkçı çizmeleriyle, elinde balık ağı tutan bir Rose vardı.

Annemin evinin oradaki gölün kenarında kurbağaları kovalayan Flynn'in yanından geçtim. Bizim evin penceresinden içeri bakınca Rose ve ben vardık. Her okul kermesi için yaptığımız gibi hamuru kurabiye adam şeklinde kesiyorduk. Sonra bir de üçümüz uçurtma uçuruyorduk. Flynn'in yüzünden müthiş bir ciddiyet, Rose'un gözlerinden umut okunuyordu. Bense, üzerimde kot pantolon ve varlığını dahi unuttuğum mavi çizgili bir bluzla ayakta durmuş uçurtmayı gökyüzüne çıkarmaya çalışıyordum. Asansörle merdivenden inmeye devam ederken başka bir suluboya resmin yanından geçtim. Rose patikanın birinden taklalar atarak iniyordu – bunu yaptığını unutmuştum. Gayet normal bir şekilde yürürken hiç beklenmedik bir anda taklalar atmaya başladılar. Dört bir yanım çocuklarımın çocukluklarıyla çevrilmişti ve biliyordum ki –bundan asla şüphe de etmemiştim– gerçekten çok seviyordum.

En alt basamağa vardığımda salona doğru uzanan mıcırdan bir patika karşıladı beni. Salonun kapısıysa, meşe ağacından çift kanatlı bir kapıya dönüşmüştü. Her iki yanına mozaikli camlar asılmıştı ve onların altındaki beyaz boyalı duvar, bir kilisenin eskimiş tuğlalarıyla süslenmişti. Flynn'in sanatının Tom'un heykelleriyle birleşimi nefes kesici bir güzellikteydi.

Kapının iki yanındaki köknar ağaçlarına küçük süs ışıkları asılmıştı – evin erkeklerinin eserlerine Rose'un elinin de değdiğini gösteren minik bir dokunuştu bu.

Flynn beni asansörden kaldırdı. Rose alaca saz, civanperçemi ve düğünçiçeklerinden oluşan bir buketi elime tutuşturduktan sonra salonun kapıları açıldı.

İçerisi bir kiliseye dönüştürülmüştü. Sandalyeler sıra sıra dizilmişti ve her bir sıranın sonuna kalp şeklinde ahşap süsler asılmıştı. Çocuklar beni içeri taşırlarken ailemin ve arkadaş-

larımın da orada olduklarını fark ettim. Annem şeftali rengi bir elbise giymişti ve şeftali rengi şapkasının altında peçeteyle burnunu siliyordu. Shane ve Jo en şık giysilerini giymişler, bana bakıp gülümsüyorlardı. Onların hemen yanında Georgie ve Kate duruyordu ve tüm diğer konuklar... Çocuklarım. Her boyutta ve her şekilde çocuklarım... Flynn salonun arkasını, içeriyi dizi dizi insanla dolu bir kilise gibi gösteren bir posterle kaplamıştı. Fakat insanların hepsi, Rose ve Flynn'in gülümseyen yüzlerini taşıyordu. Tombul çocukluklarından sivilceli ergenliklerine kadar her halleriyle gülümseyerek bana bakıyorlardı. Daha dikkatli bakınca onların yetişkin hallerini de gördüm. Flynn fotoğrafları bir şekilde yaşlandırmayı başarmıştı. Böylece gelecekte nasıl görüneceklerini, yirmi yaşlarında, kırk yaşlarında nasıl olacaklarını da görebiliyordum: Kafasında mezuniyet kepi olan bir Rose vardı; Kate'le el ele tutuşan bir Flynn vardı; karnı kocaman olmuş hamile bir Rose... Sonra onları, küçük çocuklarının ellerini tutarken görüyordum. Tom'un karikatürize edildiği birkaç fotoğraf vardı. Kafasının üstüne, içinde soru işaretleri olan konuşma baloncukları ve eline de bir harita illeştirilmişti. İkimizin bazı fotoğraflarında da saçlarımız beyazlamış, gıdılarımız çıkmıştı. En önde ise Dev ve benim evlendiğimiz günkü fotoğrafımız görünüyordu. Başımı kaldırdım ve salonun en ucuna kurdukları kilise mihrabında beni beklediğini gördüm; tıpkı benim onu bunca zamandır beklediğim gibi. Flynn boğazını temizledikten sonra kolunda benimle ona doğru yürürken *Ave Maria* çalmaya başladı.

Flynn beni Tom'un kollarına bıraktı ve ben uzanıp sahip olduğum bütün gücü kullanarak yüzüne dokunmaya çalıştım. Salonun ön tarafındaki rahibin sesini duyabiliyordum ama söylediği kelimeleri bir türlü kavrayamıyordum ve kavramaya çalışmaktan vazgeçtim. Onun yerine, oradaki zamanımı sadece

Tom'un yüzüne bakarak, ağzının kenarındaki çizgileri, gözlerinin yeşilini, çenesindeki gamzeyi seyrederek geçirdim. "Evet," dediğini duydum ve ben de aynı kelimeyi tekrar etmeye çalıştım. Yüzümü okşayarak konuşmak için kendimi zorlamamamı söyledi ama ben yine de ağzımı açtım ve o tek kelimenin keyfini çıkardım. "Evet." Gözlerinde yaşlarla gülümsedi ve yüzümü, gülerek bizi alkışlayan insanlara çevirdi.

Ben de onlara gülümsemek istedim ama konuşmak bütün enerjimi tüketmişti. Yeniden güç toplayabilmek için bir anlığına gözlerimi kapadım.

Uyandığımda sandalyeler eski yerlerine dönmüş, mihrap kaldırılmış ve yerine yemekler dizilmişti. Kadehlerin şingirtısını ve alçak sesle yapılan konuşmaları duyabiliyordum. Tom elinde bir şampanya kadehiyle ayaklarımın dibinde oturuyordu. Rose yattığım koltuğun koluna oturmuştu ve Flynn ise karşımdaki koltukta kolunu Kate'in omuzlarına atmıştı. Ona baktığımı görünce gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ve yeniden gözlerimi kapadım.

Annem hafifçe omzumu sarstı. Üzerinden yayılan o tanıdık pudramsı kokuyla çocukluk anılarım canlandı. Anaokulunun ilk gününde elini nasıl da bırakmak istemediğimi hatırladım. Hastayken alnıma koyduğu o 'sihirli' ıslak havluyu ve heyecanlandığında hep nasıl da ellerini çırpıldığını hatırladım. Onun için endişe ediyordum. Ölümümle nasıl başa çıkacaktı? Hep iyimser bir kadın olmuştu. Şimdi alnımdan öpüp haftaya yine geleceğini söylerken dahi, öleceğime hâlâ inanmıyordu bence. Sanki sadece kötü bir virüs kapmış ve biraz süzül müştüm. Keşke şimdi o sihirli havluyu alnıma koyabilseydi. Kanseri benden alabileceği ne varsa hepsini almıştı. Son sözlerimi bile. Anneme, yaşamının geri kalanında torunlarıyla beraber mutlu olmasını dilediğimi söylemek istedim. Onu ne kadar sevdiğimi, annem olduğu için

kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi söyleyebilmek istedim. Ama konuşmaya çalışarak üst dudakımı kıpırdattığımda ağzımdan sadece salya aktı.

Yeniden uyandığımda akşam karanlığı çökmek üzereydi. Salondan bozma kilisemizin her tarafı küçük süs ışıklarıyla pırıldıyordu. Arka tarafta bir yerde çalınan müzik listesi üzerine hararetli bir tartışma döndüğünü duyuyordum.

“Ama o şarkı çok iç sıkıcı!” diye homurdandı Rose.

“Peki ya...”

“Hayır, hayır! Baba, doksanlardan başka bir zamana ait olan şarkılar da var, herhalde biliyorsundur.”

“Bu nasıl?”

“Ah, annem o şarkıyı çok sever.”

Çok susamıştım ama konuşmalarının bölünmesini istemiyordum, böyle her şey normalmiş gibi konuşurlarken onları biraz daha dinleyebilmek istiyordum. Yerimde kıpırdanmaya çalıştım ama yapamadım. Kollarım artık gövdeyi taşıyacak kadar güçlü değillerdi ve doğrulmaya çalışırken korkunç bir inilti çıkmıştı ağzımdan. Üçü birden anında yanımda bitiverdiler. Yüzlerindeki endişe; birbirlerine verdikleri ‘sırtını dikleştir’, ‘bir bardak su getir’ emirleri, sadece bir dakika önce salonda esen normallik havasını bıçak gibi kesmişti. Artık ölmek istediğime işte o anda karar verdim. Onları geride bırakmak, hayatlarına devam etmelerini sağlamak istiyordum. Böylece ben uyuyorum diye sürekli sessizce konuşmaları, birkaç dakikada bir iyi olup olmadığını kontrol etmeleri gerekmeyecekti. Beni, dikişleri güç bela tutan bir kukla gibi hareket ettirirlerken suratlarını izledim. Ağzımın kenarındaki salya nazikçe silindi ve sonra Tom beni kollarına aldı.

“Hadi, onu yatağına çıkaralım.”

Üst kata çıkmak istemiyordum. Bu güzel salonda, sevdiğim gelecekteki fotoğraflarıyla sarmalanmış halde kalmak

istiyordum. Gitmek istemediğimi söylemeye çalıştım fakat ağzım salya akıtmakla meşguldü. Kafamı ve kollarımı hareket ettirmeye çalıştım ama bu halim sadece kafalarının karışmasına yol açtı.

“Nöbet mi geçirecek acaba?” diye sordu Flynn.

“Onu koltuğa geri koy, baba,” dedi Rose. Tom çocukların suratlarına, sonra da bana baktı. Nöbet geçirmeyeceğimi anlasın diye sakın durmaya çalıştım. Az önce sözünü ettikleri şarkı salonda yankılanmaya başladı.

Bu benim en sevdiğim şarkıydı. Kate Bush’un *This Woman’s Work* şarkısı.

Şarkıyı tanıdığımı dair bir tepki göstermiş olmalıyım ki hep birlikte gülmeye başladılar. Kate Bush’un yorgun tenimi yumuşacık sesiyle okşamasına izin verdim: Ah-haaaaaaaa-oo-ooooh-huh-hooooo... ah-haaaaaaaa-oooooooooh-oooooooo-hooo.

“Hey!” Rose eliyle ağzını kapadı ve sonra sıırıttı. “Düğün dansınızı yapmadınız henüz.”

Tom başını eğip bana baktı ve gülümsedi.

“Rahat mısın? Seni koltuğa bırakmamı ister misin?”

Çıkardığım iniltinin hayır anlamına geldiğini anlamasını umdum. Hep birlikte güldüler. “Bu dansı bana lütfeder misiniz?” dedi ve yanağımı okşadı. Gücümün son damlasıyla başımı sallarken beni alnımdan öptü.

Şimdi artık sizinle bir bütün olacağım.

Kocamın kollarında salınırken, camdan yapılmış gibi kırılğan bedenimden dışarıya adım attım ve orada, herkesin yanındaki yerimi alıp seyretmeye başladım: Yeryüzündeki hayatımın son sahnesi.

Rose başını Flynn’in omzuna yaslamış, Flynn de başını ona dayamıştı. Gözyaşları yanaklarından sessiz sedasız süzülüyordu. Şimdi hepinizle beraber durmuş, dışarıdan bunları seyrederken

bedenim eski haline dönmüş, sesim bir zamanlar olduğu gibi talimatlarıma uyar olmuştu. Kocamın, dünyada gördüğü en güzel şeye bakar gibi beni seyretmesini izledim. Yalnız bir adamdan, bir aile babasına dönüşmek onun için zor olacak. Bana, içimde hâlâ bir parça yaşam, biraz daha güç olduğunu söylerken kalbim üzüntüyle doldu.

Şu an ağlardım aslında ama üzüntümü göstermek istemiyorum.

Daha önce söyleyebileceği ama söylemediği her şeyi şimdi söylüyordu bana. Bizden ayrılmamış olsaydı gidebileceğimiz bütün o yerleri sayıyor, onca zaman ihtiyacım olan ama bana hiç veremediği her şeyi anlatıyordu.

Ona, yok oluşuma şahit olma işkencesinin neredeyse bittiğini söyleyebilmek için yanıp tutuşuyordum. Bunca zamandır aradığı şeyi nihayet bulacaktı artık: Bir yere ait olduğunu hissedecekti.

Çocuklarına ait olacaktı...

Fotoğraflarda gördüğüm gelecek zamanlardaki versiyonlarım geçmişte yaptığım hatalar gibi yakama yapıştıyordu: Tıpkı gelecek gibi asla değiştiremeyeceğim hatalar... Fakat ben onların yerine, tıpkı bir fotoğraf albümüne bakar gibi zihnimdeki anıları çevirmeye başladım: Annemle kardan adam yapıyordum; prenses elbisesi giydirmeye çalıştığım için öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, yanaklarına sim bulaşmış Rose'u görüyordum. Ve Flynn... Yumruklarında kanlar, tıpkı bir sihirbaz pelerini gibi içinde hem pişmanlık, hem de kafa karışıklığı barındıran gözler. Küçükken düştüğünde de bu gözlerle ağlamış, gözyaşlarının reçel kalıntılarına karıştığı yanaklarını ben öpmüştüm. Ve şimdi... Tek istediğim o günlerden birini yeniden yaşayabilmektir. Tek istediğim bir kez daha yaşamak.

Bedenimin biraz daha cansızlaştığını fark eden Tom'un yüzünden şüphe okunuyordu. Az sonra göğsüm bir daha kalkmayacaktı; sesim bir şarkı daha söylerken duyulmayacaktı. Tom'un bakışlarını çocuklarımıza çevirdiğini gördüm. Rose eliyle ağzını kapadı ve Flynn başını öne eğdi. Artık bitmişti, biliyorlardı, bu kadının işi sona ermişti: *This Woman's Work*.

Son Söz

Devon

Sen gideli bugün tam altı yıl oldu.

Sevgililer Günün kutlu olsun, Mel.

Bu mezarlıkta yas tutan diğer insanların bana bakıp ne düşündüklerini tahmin edebiliyorum: Şubat ayında diz çökmüş yabancı çiçek tohumları eken bir adam. Öncelikle, kim şubatta tohum eker ki? Ne diyebilirim, Mel? Sen zorlukları hep sevmiş, istediklerini elde etmek için hep mücadele etmiştin. İşte bu da bizim birlikte mücadele etme, zorlukları aşmaya çalışma şeklimiz. Haziranda seni ziyarete gelirken, uğrunda mücadele etmek için hangi çiçeği seçtiğini görmeye can atıyoruz. Bir tür yarışmaya döndü bu bizim için. Hangi çiçek kazanacak diye bahse giriyoruz. Kazanan, o ay çamaşır yıkama görevinden muaf oluyor. Geçen sene aslanagzydı. Bir sürü aslanagzy... Onu Flynn kazanmıştı. Bakalım bu yıl bize hangi çiçekleri vereceksin?

Ziyarete geldiğimde genellikle karşılaştığım yaşlı bir çift var. Mezara oyuncak bir ayı bırakıyorlar. Geçen sefer buradayken gidip baktım. 'May' adındaki küçük kız, 1957'de daha altı yaşındayken ölmüş. Çok üzücü değil mi? Eminim o çift de

bana bakarken benim onlara acıdığım gibi acıyorlardır: Sevgililer Günü'nü mezarlıkta geçiren, hayatının ortasında bir adam. Bu acıma duygusu daha yersiz olamazdı. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama ben mutluyum ve buraya gelmeyi seviyorum.

Çocuklar sen öldüğünde evini satarak en doğrusunu yaptığı-mızı bunca zaman sonra nihayet kabul ettiler. Küllerini bu kilise mezarlığında, sen küçükken gelip mezar taşlarındaki desenlerin resimlerini çizdiğin yerde bıraktık. Çocuklar, seni her hafta ziyaret etme zorunluluğu duyacağımız bir yere gömülmemen konusunda bize verdiğin kesin talimatın nedenini artık anlıyorlar. Buraya yılda iki kez geliyoruz. Mezarını ziyaret etmeyi ve hikâyemi anlatmayı seviyorum. Seni, elindeki şişeden su içip galerinin vitrinine bakarken gördüğüm ilk andan bahsediyorum. Heykelden düşen kelekler kırmızı elbisenin etrafında uçuştuklarında ne kadar güzel görüldüğünü anlatıyorum.

Ha bu arada, sana bazı haberlerim var. Sonunda bana bir teşhis koydular. Hazır mısın? Psikojen amnezi/çözölmeli amnezi (hangi ismi kullandıkları doktordan doktora değişiyor). Bu durum, travma sonrası stres bozukluğunun (TSSB) bir semptomuymuş. Evet, biliyorum, savaş filmlerini çok vahşi diye seyretemeyen bir adam için anlaşılır bir şey. Kısaca ve tıbbi terimlere başvurmada (çünkü terimlerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum) açıklamak gerekirse, kaza sırasında yaşadığım psikolojik stres nedeniyle beynim anılarımı bastırmış (sanırım Flynn'in camdan dışarı uçuğu anki görüntü, suçluluk duygusu ve çocuklarımı neredeyse öldürmüş olmamın yaşattığı korkudan kaynaklanan stres yüzünden). Doktorlar bu durumun, annemle babam öldüğü zaman hissettiklerimle de ilişkisi olabileceğini düşünüyorlar. Konuyla ilgili tonlarca araştırma var ama dürüst olmak gerekirse, sizi kötü bir adam olduğum için terk etmediğimi bilmekten duyduğum mutluluk yetiyor bana. Çocuklarıma zarar vermekten

çok korktuğum ve bu korkuyla başa çıkamadığım için gitmiş olmalıymışım. Bu açıklama, seni ve çocukları bıraktığım için kendimi affetmemi biraz daha kolaylaştırdı. Ve çocukların, özellikle de Flynn'in beni daha iyi anlamasını sağladı. Onları sevmediğim için değil de, tam tersi onları *çok sevdiğim için* gittiğimi bilmeleri önemli. TSSB pek çok korkunç duruma maruz kalmış insanı etkileyebiliyor. Ama beni düşünsene... Çocuklarıma öyle bir tehlikeye atmış olmak, başıma gelebileceğini hayal edebileceğim en sarsıcı, en korkunç olaydır herhalde. Şimdi artık bunların bilincinde olduğum için yaşadığım atakları daha iyi kontrol edebiliyorum. Eğer beni yerimden sıçratan bir gürültü duyarsam ya da her şey üstüme geliyormuş gibi hissedersen mantık yürüterek neden böyle hissettiğimi kendime açıklayıp stresle başa çıkabiliyorum.

İzin ver de şu çiçek soğanlarını temizleyeyim. Fulyalardan nefret ettiğini annene kaç defa söyledim. Ama o hâlâ fulya ekmeye devam ediyor. Bu arada annen iyi. James adında iyi bir adamla tanıştı. Bana göre trenle gezmeyi biraz fazla seviyor ama ikisi birlikte mutlu görünüyorlar. Annen gelip bir süre bizde kaldı. Hani işte, Rose zor bir dönemden geçerken...

Neyse, ben hikâyeme geri döneyim. Evet, öldüğün zaman... Yalan söylemeyeceğim Mel, her şey o kadar zor geldi ki... Bazı günler birbirimizle dahi konuşmadan işimize baktık. Cenaze işlemleri çoktan halledilmişti. Bunu hangi arada başardın acaba? Sonra da evin satışı söz konusuydu. Çocuklar bu konuda çok zorlandılar. O ara, resmen bağıra çağıra kavgalar dahi ettik. Onları nasıl yetiştirdin bilmiyorum ama kavgaları hep gülmekle ya da birbirleri veya benimle dalga geçmekle sonuçlandı. Bize birlikte dayanma gücü veren şey de buydu: Kavgada edebilmeleri ve ardından bir şaka ya da bir dirsek dürtüşüyle barışabilme yetenekleri. Bu arada fark ettim ki mesela Flynn tartışma sonrası

bir fincan çay ya da bir kutu bira ikram ederek ortamı yumuŖatıyor. Sanırım bu onun, konuŖmasına gerek kalmadan barıŖı sağlamak için seçtiği bir yol.

Kahretsin, hava çok soğuk.

Birazdan onlar da gelmiŖ olurlar. Mezarını ziyaret ettiğimizde birbirimize seninle özel olarak zaman geçirme fırsatı veriyoruz. Böylece herkes seninle baŖ baŖa kalabiliyor. Fakat bugün ilk defa buraya ayrı ayrı gelmiŖ olacağız. Sanırım bu bydklerinin ve bağımsız olmaya baŖladıklarının bir göstergesi. Flynn sergisinden sonra arabasıyla gelecek – bu kısmı anlatması için Flynn’e bırakıyorum. Rose ise öğleden sonra gelecek. Artık durumu çok daha iyi ve sana heyecan verici haberler getirecek.

Rose yeni okuluna geiŖ yaparken dŖndęm kadar zorlanmadı. Flynn’in eskiden nasıl biri olduğunu ve tabii bir de Ŗarkı söyleyen anne meselesini (kusura bakma, aŖkım) kimse bilmediği için Rose okula hemen uyum sağladı. Yeni arkadaşlar edindi ve sık sık srf yapmaya baŖladı. Tam bir su kuŖu. Deniz kenarında yaŖamak ona çok uydu. Eski okulundan ayrılırken bütün notlarının A olduğunu sylemiŖtim, hatırlıyor musun? Bu zekâyı kimden aldı acaba dersin? Rose’la ilgili mesele, dıŖarıdan hep iyiymiŖ görünmesi ama sonra, biliyorsun iŖte... Geçen sene biraz bocaladı ama artık çok daha iyi ve kendini iyi hissetmek için üretken bir yola baŖvuruyor. Yerel gazetede stajyer olarak alıŖmaya baŖladı ve bu iŖ gerçekten hoŖuna gidiyor. Affedersin, sanırım tekrar tekrar aynı Ŗeyleri anlatmaya baŖladım. Neyse... Kısacası, her Ŗey yolunda. Az sonra gitmem gerekecek. Kate bu akŖam gelip bizde kalacak ve ev biraz dağınık. Yakında Flynn’le birlikte bir eve taŖınacaklar sanırım. Flynn yaptığı satıŖlardan iyi para kazanıyor ve Kate de bize yarım saat uzaklıktaki bir avukatın yanında iŖ buldu. Bu yüzden... Neyse, Flynn’i özleyeceğim. Birlikte çok güzel alıŖıyoruz. Eserlerimin boyutlarında

hata varsa bana söylüyor ve ben de çizgileri yeterince net değilse ona söylüyorum. Hem ayrıca yemek pişirmeyi de öğrendik. Biliyorum... Sadece yumurta yapmaktan bahsetmiyorum ama. Gerçi omletlerimin tadı hâlâ nefis. Akşamları genellikle Flynn ve ben yemek yapıyoruz. Rose da bulaşıkları toplamayı üstleniyor. Gerçekten iyi gidiyoruz, Mel. Nasıl bir aile olduğumuzu görsen bizimle gurur duyardın. Çocuklar bekâr olmamla ilgili çok dalga geçiyorlar. Bana biraz 'piyasaya çıkmam' gerektiğini söylüyorlar ama ben buna hazır değilim. Mesele şu ki... Hafızamdaki anıların bazıları geri gelmeye başladı.

Hemen hemen her gün biraz daha çok şey hatırlıyorum ve bu anılar o kadar canlı oluyor ki sanki yine oralara, o zamanlara dönüyorum. Her gün uyanıyorum ve seninle birlikte o gün ne yapacağız acaba diye merak ediyorum. Mesela dün, ayakkabılarımı bağlıyordum ve bir anda, gün gibi açık beliriverdin karşımda. Flynn'in arkasında durmuş, başının üzerinde iki elinden tutarak bana doğru yalpalaya yalpalaya yürümesine yardım ediyordun. Kafanı kaldırıp bana baktın. Gülümseyerek, onu babasına doğru yürümeye teşvik ederken saçların omuzlarının önünde sallanıyordu. Kıyafetlerimdeki yumuşatıcı kokusunu alabiliyor, arka planda televizyondan gelen çocuk programının sesini duyabiliyordum ve sonra sen kayboldun... Ama bu kayboluşların uzun sürmüyor. Görüyorsun ya, Mel, benim için sen hiçbir zaman gitmedin. Sadece beni bekliyorsun. Yaşadıklarımızı hatırlamamı, Devon King adında iyi bir adam ve iyi bir baba olduğumu hatırlamam için bekliyorsun. En önemlisi de ne kadar sevildiğimi...

Flynn

Selam, anne. Bir saniye, önce şu tohumları ekeyim. Aslında bu sene bezelye ekecektim ama oyunu kaybedebilirim diye düşündüm. Sonuçta, bir kere işe yaradığını gördüğün şeyin dışına çıkmamanın ne anlamı var? Aslanağzı tohumu ek, oyunu kazan. Tanrım... Altı sene olduğuna inanamıyorum. Çok tuhaf... Yani bir yandan, daha dün ölmüşsün gibi. Ama öte yandan, sen öldüğünden beri o kadar çok şey oldu ki onlarca yıl geçmiş gibi... Bugün ikinci sergimi açtım ve her şey gayet güzeldi. Tamam, babamın senden ilham alarak yaptığı heykeller kadar değil belki... Yine de birkaç parçayı satabildim ve geçen seferki kadar gergin değildim.

Shane ve Jo ziyarete geldiler. Tanrım, Jo kocaman oldu! Gerçekten anne, binlerce arı tarafından sokulmuş gibi. Demek ki ikizlere hamile olan birinin balina gibi görünmesine şaşmamak gerek. Mezar taşının temizliğine bakılacak olursa Jo da seni ziyarete gelmiş. O ikiz kızlar hayatlarına girince evinin temizliği konusunda ne yapacak çok merak ediyorum – kız olduklarını söylemiştim, değil mi? Her neyse. Kate bir avukatın yanında çalışmaya başladı. Bunu yapmaya cesaret edeceğini hiç sanmazdım çünkü biliyorsun kekelediği için... Ama şimdi hayatından çok memnun ve çok yakında iyi bir maaş almaya başlayacak.

Yazın birlikte eve çıkmaya karar verdik. Henüz babama söylemedim. Sorun olacağını düşünmüyorum. Atölyede çalışmaya devam etmeyi umuyorum. Baktığımız evler çok uzak değil, arabayla rahat rahat gidip gelebilirim. Yine de babamla yaşamayı özleyeceğim. Babam evde gezinirken senin çanının sesini duymayı özleyeceğim. O bilekliği hâlâ takıyor. Her hareket ettiğinde çanın şingirtisini duymanın bıkkınlık vereceğini

sanırsın ama hayır, bileklik onun bir parçası gibi, *sen* hâlâ onun bir parçası gibisin.

Yirmi birinci yaş günüm için aldığın araba hâlâ mükemmel çalışıyor. Kate bu arabaya saplantılı bir sevgi beslediğimi söylüyor ama bu doğru değil. Sadece arabama tatlım dediğim için kıskanıyor bence. Çünkü Kate'e ne diyorum? Eh, kısaca Kate işte.

Herhangi bir kavgaya karışmayalı beş seneyi geçtiğini duy-mak hoşuna gidecektir. Sanırım, babamın kum torbası edin-memi önermesi sayesinde ve spor salonunda yaptığım birkaç egzersizle bu sorunu halletmiş oldum. Artık öfkeli olmadığımı falan söyleyemem tabii ama kötü bir gün geçiriyorsam egzersiz yapmamın gerçekten çok faydası oluyor. Mesela geçenlerde köy-den yaşlı bir kadın onun için bir tablo yapmamı istedi. Neden olmasın diye düşündüm. Şehrin hemen dışındaki o eski ve devasa evlerden birinde yaşayan, zengin ve yaşlı bir kadın. Herhalde manzara resmi yapmamı isteyecek diye düşündüm. Hani şu yaptığım manzara resimleri var ya, sana bahsetmiştim, değil mi? Gökyüzünde bir çatlağın olduğu ve çatlağın içinde başka bir manzaranın görüldüğü resimler. Bu açtığım sergide de benzer eserler vardı zaten. Her neyse, resimlerdeki çatlaklar o kadar da belirgin değil, yeterince dikkatli bakmazsan göremezsin. Eh, sanırım bu yaşlı kadın da o yüzden benim sıradan bir ressam olduğumu düşünmüş olmalıydı. Fakat gel gör ki evine gittiğimde kadın benden köpeğinin resmini yapmamı istedi anne. Lanet bir köpek. Detay vermem gerekirse, kızıl tüylü bir av köpeği. Her neyse, bana iyi bir para teklif etti. Kate ve ben de tatilde İtalya'ya gitmek istiyorduk, bu yüzden kabul ettim. Ah, İtalya çok güzeldi anne. Sen olsan bayılırdın. Neyse. Tanrım, o resim bir türlü bitmek bilmedi. Bir ay boyunca kum torbası benden epeyce nasibini aldı. Neticede, sokakta giderken yanlışlıkla bana ters bakan zavallı bir herifi cezalandırmamdan iyidir sanırım.

Hem ayrıca tablonun daha az başarılı versiyonlarından birini Rose'a Noel hediyesi olarak verdim: Köpeğin suratının yerine, tam ortaya Rose'un yüzünün resmini yapıştırdım. Rose buna çok güldü çünkü gerçekten de ona benzemişti. Evdeki çalışma odasının duvarına astı, demek ki bir şekilde hoşuna gitmiş olmalı. Babam sana söyledi mi? Rose artık çok daha iyi. Zaten birazdan o da gelir.

Babam da iyi sanırım. Anılarını hatırlamaya başladığından bahsetti mi sana? Geçen gün birlikte akşam yemeği yerken kahkahalarla gülmeye başladı. Ben ve Rose gülünecek ne olduğunu anlayamadık tabii. Babam sonunda ikinizin konsere gittiğiniz bir günü hatırladığını söyledi. Dediğine göre, babam konser çıkışında yere düşünce o kadar çok gülmüşsün ki müthiş bir gürültüyle gaz çıkarmışsın ve gülmeye devam ettikçe daha da çok gürültü çıkmış. Her neyse, o gece yatmaya giderken kendi kendine hâlâ kıkırdıyordu. Aslında babamın artık biraz sosyalleşmesi gerektiğini düşünüyoruz, ne demek istediğimi anladın mı? Tamam, hayatından memnun ama bizler büyüyüp kendi yolumuza gidince yapayalnız kalmasından endişe ediyoruz. Yine de, kendini ne zaman hazır hissedeceği ona kalmış. Zaten şimdilik seninle yepyeni bir ilişki yaşamakla meşgul.

Geceleri seni çok özlüyorum. Bazen uyanıyorum ve şarkı söylediğini duyduğumu sanıyorum. Ama aslında duyduğum tek şey babamın horlaması oluyor.

Pekâlâ, artık yola koyulsam iyi olacak. Buradan döndükten sonra gidip Kate'i alacağım. Hafta sonunu bizde geçirecek. Babamla birlikte onun için acılı fasulye ve elma dilim patates yapmaya söz verdik. Gidip malzemeleri elektrikli tencereye atmam gerek.

Seni seviyorum.

Rose

Merhaba, anne. Bir dakika, önce şu bezelye tohumlarını ekeyim. Flynn'in bir daha kazanmasına izin vermeyeceğim. Ciddiyim, hiçbir kız, abisinin donlarını yıkama eziyetine katlanmamalı. İşte, oldu. Bezelye tohumlarım kazanacak.

Artık buraya geldiğimde farklı hissediyorum. Sanki... seni hiç anlamadığım kadar iyi anlıyormuşum gibi.

Evin erkekleri gayet iyi durumdalar. Abim, eskiden tanıdığımız Flynn'den çok farklı biri oldu. Geçtiğimiz yılları o olmadan nasıl atlattırdım bilmiyorum.

Yeniden o hâkimiyet duygusunu ve o rahatlamayı hissetmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile. Sanırım bu dürtüyü görmezden gelmeye çalışıyor, kulağıma 'bir kerecikten bir şey olmaz' diye fısıldadığında duymazdan geliyordum. Ama anlaşılan, benim adıma çoktan karar verilmişti zaten. Bulaşıkları yıkıyordum. Bıçağın teki parmağımı kesti. Bıçakları lavaboya dikine koymamalarını yüz kere söyledim onlara ama hiç dinlemiyorlar. Her neyse, Flynn durup bana baktı. Ne var dedim ona. Ben keşiğin üstünü bir parça kâğıt havluya sararken Flynn yara bandı getirdi. Bir çocukmuşum gibi parmağımı tutup bandı yapıştırdı. Bence bunu yapması çok saçmaydı ve ona da söyledim zaten. "Şarkı söylüyorsun," dedi bana gülümseyerek. İşte, bu da olmuştu sonunda. Şarkı söylüyordum ve bunun farkında değildim. Kendime zarar verdiğim dönemlerde senin söylediğin şarkılardan biriydi. Sözleri senden öğrenmiş olmalıydım. Şarkıyı Google'da aradım. *The First Cut is the Deepest* adında bir Cat Stevens şarkısıymış. Parmağıma değen bıçağı ve tenimdeki o sızıyı hissetmek bana öyle güçlü bir heyecan yaşattı ki anne, herhalde uyuşturucu bağımlıları da son kez madde kullandıklarında böyle hissediyordur. Ama işte o sırada sen mutfakta yanımdaydın ve tıpkı hayattayken yaptığın gibi beni sakinleştirdin. O kötü

alışkanlığa geri dönmek için daha kötü bir zamanlama olamazdı çünkü yerel gazetede çalışmaya daha yeni başlıyordum. Şimdi artık neden nasıl hissettiğimi daha iyi anlıyorum. Üzgün ya da stresli hissettiğim zamanlarda bana yaşattığı rahatlama hissini daha yakından tanıyorum. Gerçekten de uyuşturucu gibi.

O günden sonra, yaşadığım bu hissi olumlu bir şeye dönüştürmeye karar verdim ve bir blog yazmaya başladım. Kaygı sorunları yaşayan insanlar için yazıyorum. Birkaç kez senden de bahsettim; umarım senin için sorun değildir. İlk zamanlarda seninle nasıl farkındalık tekniklerine başvurduğumuzu anlattım ve şarkı söylemenin beyinde dopamin –mutluluk hormonu– salgılanmasına yardım ettiğine değindim. İnsanların, on üç yaşında bir kızın ne gibi baskılar hissedebileceğini anlamalarına yardım etmek için eskiden tuttuğum günlükleri karıştırdım. Flynn’le ve babamla uzun uzun konuşup kendime zarar verdiğim yıllarda neler hissettiklerini, ne düşündüklerini sordum. Hayatımın o dönemini, belli bir amaca hizmet etmek için masaya yatırınca kendimi ne kadar iyi hissettiğimi anlatamam. Dışarıda benim gibi olan tek bir insana bile yardım edebilsem buna değer. O zamanlara geri dönmek sana daha yakın hissetmemi, seni bir kadın olarak tanımamı, benimle, Flynn’le ve başına açtığımız onca dertle nasıl başa çıktığını daha iyi anlamamı sağladı. Flynn ve ben ne kadar bencildik. Düzenli bir hayat ve ait olacağı bir ev kurmak için onca mücadele vermiş olan babam için, gelip bize babalık yapmaya başlamak ne kadar zor olmuştu kim bilir. Babam sokaklarda yaşamanın ne demek olduğuyla ilgili bazı korkunç hikâyeler anlattı bana. Ondandır rica ettim; başına gelen kötü olaylarla, kendini ne kadar değersiz ve kaybolmuş hissettiğiyle ilgili kısa bir yazı bile yazdı benim için.

Bana gelince, anne... Sana teşekkür etmek istiyorum. Bütün varlığımla bütün varlığına teşekkür ediyorum. Teşekkürler.

Melody

Öldüğüm zaman ne olacağını düşündüğümden daha önce bahsetmiştim. Koca bir hiçlik beklediğimden; beyaz bir ışık ya da beni karşılayan bir akraba ordusu görmeyi beklemediğimden söz etmiştim. Fakat hesaba katmadığım şey enerjimdi. Yoğun bir haftanın sonunda hiç enerjimiz kalmadığından bahsederiz. Bazen çok fazla enerjimiz olduğundan ve onu atmamız gerektiğinden söz ederiz. Bize enerji versin diye içecekler tüketir, enerjimizi almasın diye şekerden uzak dururuz. Fakat bu enerji gerçekte nedir ve ona ne olur? Einstein enerjinin asla ölmediğini, başka bir şeye dönüştüğünü söylemişti bize. Pekâlâ, öyleyse benim enerjime ne olduğunu düşündüğümden bahsedeyim. Hayattayken, bütün enerjim aileme, düşüncelerime, endişelerime, neşeme ve üzüntüme gidiyordu. Bütün bunların hepsi nasıl öylece yok olabilir? Einstein bize yok olmadığını söylüyor. Ben kimim ki onun gibi bir dâhiye karşı çıkayım? Öyleyse son nefesimi verdiğimde, yani onu kullanmayı bıraktığımda enerjim de benimle beraber öldü mü? Ölmüş olabileceğini sanmıyorum. Eğer fizik kanunlarına inanacaksak başka bir şeye dönüştüğünü kabul etmeliyiz.

O hissi hepiniz bilirsiniz. Hani bir şeylere odaklanmışsınızdır da aniden bir şarkı, bir melodi duyarsınız içinde ve onu bir türlü kafanızdan çıkaramazsınız. İşte cevabım bu. Size verdiğim hediye: Kafanızın içinde bir Melody.

Şu an bir şarkıyım ben: *I'm Walking on Sunshine*. Ve bakın, "Vuuu-huuu," güzel bir his değil mi bu?

SON

Değerli Okuyucumuz,

Pena Yayınları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Okuduğunuz bu kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Pena'da, bir kitap kapanır, yeni bir iletişim başlar.

Bize www.penayayinlari.com ve www.facebook.com/penayayinlari sayfalarımızdan ulaşarak bu iletişimi daha da zenginleştirebilirsiniz:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilir,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilir,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi www.penayayinlari.com/KAYIT adresine girerek ya da bu bilgileri okuyucu@penayayinlari.com adresine göndererek bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Kitap: **Bizim Şarkılarımız**

Ad:

Soyad:

E-posta:

Doğum tarihi:

Cinsiyet:

Adres (Katalogumuzun adresinize gelmesini istiyorsanız):

Sevgilerimizle,
PENA YAYINLARI